

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times and USA TODAY Bestselling Author

ROBYN CARR

PARADISE VALLEY

A Virgin River Novel

"Robyn Carr's *Virgin River* series is a wise and wonderful exploration of the inner landscape of the human heart."
—Jennifer Blake, *New York Times* bestselling author

RITA® Ödüllü Yazar ROBYN CARR'a Övgüler

Amerikan Kütüphane Derneği'nin Booklist'i Virgin River'ı 2007'nin en iyi on aşk romanından biri olarak seçmiştir.

"Virgin River kitapları çok etkileyici - karakterlerle anında bağlantı kurdum ve daha fazlasını, daha fazlasını istedim."
-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Debbie Macomber

"Son derece tatmin edici bir okuma. Hem mizahi hem de iç burkucu derecede duygusal olan bu kitap kısa sürede unutulmayacak."

-RT Book Reviews Cennet Vadisi hakkında

"Carr bu büyüleyici seriyle kendini kanıtlamış."
-Library Journal

"Gelecekte çok şey vaat eden bir serinin heyecan verici ilk bölümü."

-New York Times çok satan yazarı Clive Cussler

"Jennifer, içsel yolculuğunu seyretmesi harika olan, güzel çizilmiş bir karakter."

Kaçak Metres hakkında -RT Book Reviews

"İşte Carr'ın uçabileceğini kanıtlayan bir yazar."
-Kitap Yorumcusu Mavi Gökyüzü hakkında

"Robyn Carr okuyuculara güçlü ve düşündürücü bir çağdaş kurgu eseri sunuyor."

Vadinin Derinliklerinde üzerine -Midwest Book Review

"Olağanüstü bir hikâye anlatıcısı."
-Library Journal

"Kadınların dostlukları, aşkları ve aileleri hakkında sıcacık,
harika bir kitap. Bayıldım!"
-Susan Elizabeth Phillips, Zeytin Sokağındaki Ev üzerine

"Son derece eğlenceli bir roman."
Düğün Partisi hakkında -Midwest Book Review

**New York Times ve USA TODAY'den de temin
edilebilir
çok satan yazar ROBYN CARR ve MIRA Books**

Virgin River, Birinci Seri
VİRGİN NEHRİ
BARINAK DAĞI
FISILDAYAN KAYA

Virgin Nehri, Seri İki İKİNCİ
ŞANS GEÇİDİ
TEMPTATION RIDGE
CENNET VADİSİ

Virgin River, Üçüncü Seri
YASAK ŞELALELER MELEK
TEPESİ AY IŞIĞI YOLU
BAKIR NEHİR NOELİ

Grace Valley Serisi
VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar
SONOMA'DA BİR YAZ
ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
KAÇAK METRES
MAVİ GÖKYÜZÜ
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV

2011'de geliyor
Virgin River, Dördüncü
Seri

ROBYN CARR

CENNET VADİSİ

Bir Bakir Nehir Romanı

Sevgili okuyucu,

Virgin River'a tekrar hoş geldiniz!

Birçoğunuz Virgin River'ın gerçek bir kasabaya dayanıp dayanmadığını sormak için yazdınız, çünkü eğer öyleyse, oraya taşınmak istiyorsunuz! I

Seni kırmak istemem ama o kutuları açsan iyi edersin.

-Kasaba sadece zihnimde yaşıyor.

Virgin River serisi büyümeye devam ettikçe, siz de bazı eski arkadaşlarla yeniden tanışmanın yanı sıra bazı yenilerini de ediniyor. Hayatın kendisinde olduğu gibi, bu seri de romantik doyumların, alınan derslerin ve bazı zor vedaların hikayeleriyle devam ediyor. Mektuplarınızda bana Virgin River'ın güçlü, yakışıklı, erkeksi erkeklerinden ne kadar hoşlandığınızı anlattınız.

Kadınların güzelliğine, içsel gücüne ve zekâsına hayran kaldınız. Ama en çok duyduğum şey, bağlılığın kanun olduğu bir yere olan sevginiz - sadece romantik bağlılık değil, kardeşlik bağı, komşuların sadakati, sadık bir dostluğun sadakati.

Birçoğunuzun ordu ile bağları olduğunu biliyorum ve Virgin River erkeklerinin savaş zamanlarında ülkelerine hizmet etmiş olmaları karizmalarına büyük katkı sağlamıştır. Bariz cinsel çekiciliklerinin yanı sıra, birçoğunuzun tepki verdiği şey onların sağlam, duygusal özleridir. Bu karakterler hepimizin takdire şayan bulduğu değerleri temsil ediyor. Saygıdeğer.

Yani, Virgin River kurgusal bir kasaba olmasına rağmen herhangi bir kalpte yaratılmıştır. Bardağın yarısının dolu olduğu, insanların yüklerini ve zorluklarını omuzlamaktan güç aldığı, insanların sadece doğru olanı yaptığı bir yer çünkü yapılacak doğru şey bu.

Virgin River'da yaşamak ister misiniz? Sadece gözlerinizi kapatın ve kalbinizi açın.

Robyn Carr

TEŞEKKÜRLER

Kendi ebe danışmanım Pam Glenn'e ve kadın sağlığı hemşiresi pratisyen hekim Sharon Lampert'e tüm uzun konuşmalar, tavsiyeler, okumalar, düzenlemeler ve en önemlisi olağanüstü arkadaşlar oldukları için derin minnettarlığımla özel olarak teşekkür ederim.

Fortuna, California Polis Departmanı'ndan Şef Kris Kitna, yerel detaylar, kolluk kuvvetleri, ateşli silahlar, avcılık ve daha pek çok konuda zengin bir bilgi kaynağı olmuştur. Sürekli sorularımdan asla bıkmadığınız için özel teşekkürler.

Debbie Gustavson, olağanüstü fizyoterapist, rehabilitasyon ve iyileşmedeki fiziksel, duygusal ve psikolojik aşamaları anlamama yardımcı olmak için bana bu kadar zaman ayırdığınız için minnettarım.

Hastalarınız çok ama çok
Sana sahip olduğum için şanslıyım. Ben de senin gibi bir arkadaşına sahip olduğum için şanslıyım.

Kate Bandy'nin her yeni taslak üzerindeki katkısı olmasaydı, kendimi çoktan kaybetmiş olurum. Tüm zamanınız, değerli yorumlarınız, sonsuz desteğiniz ve dostluğunuz için teşekkür ederim.

beni yıllarca ayakta tuttu.

Michelle Mazzanti, ilk taslakları okuduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Her yorumun her zaman yerindeydi ve daha iyi bir kitap yazmama yardımcı olmak için çok önemliydi.

Rebecca (Beki) Keene ve Sokreatrey'e (Ing) özel teşekkürler
Cruz, benim iki sevgili internet arkadaşım. Beki olay örgüsü sorunlarını çözmeye yardım ettiği için alkış alıyor ve Ing karakter isimleri bulma konusunda bir dahi. Karakterler ve hikayeler üzerine tartıştığımız milyonlarca e-posta aracılığıyla verdiğiniz destek paha biçilemezdi.

Denise ve Jeff Nicholl'a el yazmalarını okuyup yorumladıkları ve harika teşvik ve dostlukları için tekrar teşekkürler.

Yetenekli yazar ve özel dost Colleen Gleason'a, Virgin River serisinin bu kadar çok kopyasını elden sattığı için teşekkür ederim. Tek kişilik bir grup gibisiniz!

Editörüm Valerie Gray'e ve menajerim Liza Dawson'a çok özel ve içten bir teşekkür. Ne muhteşem bir ekip. Her fırsatta gösterdiğiniz özen ve yardımlarınız bu küçük kasabayı ve insanlarını mümkün kıldı. Çok minnettarım.

Bu kitap oğlum Dr. Brian Carr'a adanmıştır, ABD Ordusu
Tıp Birliğı. Ve silahlı kuvvetlerimize, nöbet tutan tüm kadın
ve erkeklere.
Çok gururluyum ve kişisel olarak minnettarım.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

Bir

Walt Booth kendini yalnız hissediyordu. Beş yıl önce, çocukları yirmi altı ve on dört yaşlarındayken dul kalmıştı. Şimdi altmış iki yaşındaydı ve çocukları kendi başlarındaydı. Vanessa Paul ile evliydi ve ahırın diğer tarafındaki arazide yaşıyorlardı ve Tom West Point'teki ilk yılını neredeyse tamamlamıştı. Walt'un yeğeni Shelby onunla kalıyordu, ancak Şubat ayındaki donma sırasında San Francisco'da eğitimine devam etmeden önce Maui'de tatil yapmak için ayrılmıştı. Francisco.

Ama bu sadece yüzeyi çiziyordu. Kısa bir süre önce kendisinden sadece birkaç yaş küçük, güzel, hayat dolu, yaramaz bir film yıldızı olan komşusuyla bir ilişkiye başlamıştı. Muriel St. Claire. İlişkileri tam da ilginçleşmeye, ısınmaya başlamıştı ki

Başka bir film çekmek için Hollywood'a gitti. İki Labrador retriever köpeği ve iki atıyla baş başa kalmıştı. Özel jetiyle Los Angeles'a gittiğinden beri tek bir telefon görüşmesi yapmıştı, o görüşmede de bir partinin arka plan gürültüsünü duymuştu. Müzik, sohbet, kahkahalar, kadeh tokuşturmalar vardı ve Muriel'in sesi dünyanın zirvesinde geliyordu.

İşin gerçeği, gidip ona aşık olmuştu. Kız, onun film yıldızı algısına hiç benzemeyerek onu tuzağa düşürmüştü.

Neredeyse bir yıl önce Virgin River'a gelmiş, hayvanlarıyla birlikte eski bir çiftlik evine taşınmış ve burayı neredeyse tamamen kendi başına restore etmişti. Onu pantolon, genellikle kot pantolon ve çizme, çoğu zaman da boyacı tulumu dışında bir şey giyerken hiç görmemişti. Çok iyi bir at binicisiydi, usta bir nişancıydı ve su kuşlarını avlamak için kendi kuş köpeklerini eğitiyordu. Dünyevi. Basit. Yine de zekâsı

sofistike ve güzelliği doğal ve unutulmazdı. Ve Şimdi, büyük odasında pencere kenarında otururken, Jack Nicholson'la bir film çekiyormuŐ. Gerçek mi? Geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu.

Kapı zili çaldı ve cevap vermek için ayağa kalktı. İki hafta önce kendini on altı yaşında bir çocuk gibi hissediyor, her gün Muriel'i görmek için sabırsızlanıyordu. Bugün ise kendini yaşlı ve zamanı daralmıŐ hissediyordu.

Kapıyı Luke Riordan'a açtı ve kaşlarını çattı. Bu, Şu anda görmek isteyeceği son kişiydi. Luke ve Shelby arasında yürümeyen bir aşk yaŐanmıŐtı ve Walt onun ayrılma nedeninin de bu olduğundan Şüpheleniyordu.

Luke hafifçe başını sallayarak, "Günaydın General," dedi. "Bir dakikan var mı?"

"Sanırım," dedi kapıdan geri çekilerek. "Kahve?" "Hayır, teşekkürler efendim," dedi Luke eve girerken. "Bu sadece- Şey, sana bir özür borçluyum."

"Öyle mi?" Walt sordu. Arkasını döndü ve büyük odaya doğru yürüdü. Köpekler Luke'u gördüler ve hemen ona hücum etti. Çikolata rengi Labrador Luce kibarca önüne oturdu ama kuyruğu öyle Őiddetli sallanıyordu ki bütün Bir yaşından daha küçük olan Buff ise tüm kontrolünü kaybederek ona doğru fırladı, zıpladı ve kafasını dikkat çekmeye çalışıyor. "Buff! Yere yat!" Walt uyardı. Pek işe yaramadı. Sarı Labrador ziyaretçiler söz konusu olduğunda kontrolden çıkıyordu.

"Vay canına," diye güldü Luke, laboratuvarı kulaklarının arkasından tutup oturttu. "Burada kendine bir arkadaş mı buldun?"

"Bunlar Muriel'in köpekleri. O Şehir dışında ve onlara ben bakıyorum."

"Şehir dışında mı?" Luke doğrulurken sordu.

Walt sandalyesine oturdu ve parmaklarını Őıklatarak köpekleri tekrar yanına çekti. Muriel'in nerede olduğu hakkında daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmadı. Her birinde bir Labaratuvar

yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otursana Riordan. Bu özrü duymak için sabırsızlanıyorum."

Luke tedirgin bir şekilde yerine oturdu. "General Booth, efendim, Shelby'nin iki hafta önce ayrılmasının sebebi benim. Özür dilerim efendim. Geleceğinin benimle güvende olmadığını düşünmek için her türlü nedeni vardı ve gitti."

Walt arkasına yaslandı. Shelby, Luke'un yirmi beş yaşındaydı. Otuz sekiz yaşındaydı ve Walt yeğeninin bu sert mizaçlı Blackhawk pilotuyla olan ilişkisinin onun incinmesiyle sonuçlanabileceğinden endişe ediyordu. "Bu beni nasıl şaşırtmaz?" dedi Walt huysuzca.

"Gitmesine izin verdim, efendim. Daha iyi durumda olabileceğini düşündüm. Her şeyini benim gibi birine bağladığını düşünmekten nefret ediyordum."

Walt sırttı. Kendisi daha iyi ifade edemezdi. "Seni vurmalıydım," dedi. "Ciddi bir şekilde düşündüm."

Luke sessiz kahkahasını bastıramadı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Efendim." Luke ordudan ayrılalı rütbe konusunda rahatlayacak kadar uzun zaman olmamıştı. General ölene kadar generaldi ve bir orospu çocuğu gibi davranıp Luke'un hayatını tehdit ettiğinde bile gereken saygı gösterilirdi.

Walt, "Ondan özür dilemelisin, benden değil," dedi.

"Bunun icabına baktım efendim. İnanılmaz bir şekilde affedildim." "Onunla konuştun mu?"

"Evet, efendim. Geri geldi. Çok kızgındı ama kendimi onun merhametine bıraktım ve bana bir şans daha verdi. Bu sefer daha iyisini yapmayı planlıyorum."

Walt'un gözleri büyümüş ve gür siyah kaşları havaya kalkmıştı. "Geri mi döndü?"

"Evet, efendim. Hemen geleceğini söyledi. Halletmesi gereken bir şey varmış ve ben de seninle konuşmak istedim. önce."

"Özür dilemek için," diye homurdandı Walt. "Sakıncası yoksa yeğenimi görmek istiyorum."

"Çok yakında burada olacak. Ama başka bir şey daha var. Shelby'ye karım olmasını teklif etmek için izninizi istiyorum."

Walt dişlerini sıktı. "Şansını gerçekten zorluyorsun." "Oh, yarısını bile bilmiyorsun." Luke kıkırdamadan önce kendini durdurabildi. "Neredeyse otuz dokuz yaşındayım ve tüm programı kabul ediyorum. Bu onun koşullarından biri bile değil, benimkilerden biri. General Booth, o benim için her şey. Onsuz yaşayamam. Yapabileceğimi düşündüm ve denedim, ama benim için çok geç. Shelby'ye aşığım. Hayatımın sonuna kadar ona aşık olacağım."

Walt daha dik oturuyordu. Sandalyesinin kenarına doğru ilerledi. "Peki ya eğitimi? Peki ya bir aile? Sanırım yeğenim bir aile istiyor ve sizin de bunu söylediğinizi duydum. değildi-"

"Muhtemelen kastettiğimi sandığım ama kastetmediğim pek çok şey söylediğimi duymuşsunuzdur efendim. Shelby istediği her şeye sahip olabilir, istediği her şeyi yapabilir, onu destekleyeceğim. Onu desteklemeyeceğim. Onun zamanını boşa harcamayın, efendim. Eğer benimle evlenirse, ona sahip olduğum her şeyi, gitmemi istediği her yere gideceğim. Bir daha asla onu önemsemediğimi düşünerek evimden ayrılmayacak. Bu hayatımın en büyük hatası olabilirdi. ömür boyu."

Walt kendine rağmen gülümsedi. "Dersini aldın, değil mi evlat?"

Luke, bu adam tarafından erkek olarak çağrılmayı pek umursamadı.

askeri simge, ama gerçek onu oldukça sert vurdu. "Ah, dostum," dedi başını sallayarak. "Hiçbir fikrin yok."

Walt arkasına yaslandı. "Seni biraz alçakgönüllü görmek hoşuma gidiyor, Riordan. İznimi esirgersem ne olur?"

"Yine de ona soracağım. Ona onaylamadığınızı söyleyeceğim ve bunu görmezden gelmesini isteyeceğim. Ama bu işi doğru yapmak istiyorum efendim. Yeterince hata yaptım, bir tane daha yapmak istemiyorum."

"Hmm," diye mırıldandı Walt. "Sanırım hala şaşırabilirim...."

"Efendim?"

"Zeki olduğunuzu düşünmemiştim."

Luke sadece başını salladı. Bu hak ettiğinden daha azı değildi. Generalin yeğenini yatağına almıştı, Ona yuva kurabilecek türden bir adam olmadığını söylüyordu. Bu durumu düzeltmek için aklına gelen her türlü mantığı kullandı ama generalin bunu hazmetmesinin gerçekten zor olacağını başından beri biliyordu. Ayrıca biliyordu ki eğer

Shelby onun yeğeni olsaydı, buna katlanmazdı. Şimdi Walt belli ki ona bir süre işkence edecekti. Luke bunun onun hakkı olduğunu düşünüyordu.

Ön kapı açıldı ve Shelby içeri girdi. İki adam da ayağa fırladı ama Luke önce Shelby'nin yanına gitti ve bir kolunu Shelby'nin beline doladı. "Her şeyi hallettin mi?" diye sordu. Sessizce.

"Uh-huh," dedi ona gülümseyerek. "Ben kolay kurtuldum." Shelby, Virgin Nehri'nden ona veda etmeden ayrılmıştı.

Luke'un yardımcısı, Art. Bu kendi başına bir suç sayılmazdı ama Art otuz yaşında Down sendromlu bir adamdı ve bir açıklama yapmadan ya da veda etmeden ortadan kaybolmak gibi şeyler ona terk edilmek gibi gelebilirdi. "Bana kızgın değildi, sadece endişeliydi."

Sonra amcasının yanına gitti. "Seni arayıp döneceğimi haber vermediğim için özür dilerim Walt Amca. Önce Luke'la halletmem gereken bir iş vardı."

Walt onun güzel, parlayan yüzüne baktı. Ela gözleri parlıyor, yanakları aşkla kızarıyordu. Ama ona bakarken Şaşırtıcı olan Shelby değildi. Luke'a bir bakış hikâyenin geri kalanını anlatıyordu. Luke'un her zaman kötü bir çocuk havası, tehlikeli bir havası ve çabuk sinirlenen bir yapısı vardı. Artık öyle değildi. Tüm pürüzleri giderilmişti ve yüz ifadesi bir köpek yavrusu kadar uysaldı.

Walt, Shelby'yi kollarına çekerken sadece güldü. Ona şiddetle sarıldı. "Shelby, Shelby," dedi. Onu kendinden uzak tuttu ve sırtarak, "Görünüşe göre onu evcilleştirdi. İçinde hiç mücadele kalmadı."

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Gerçekten ele avuca sığmıyor. Ama Luke'un hâlâ biraz

Bu yüzden artık onunla kalacağım. Her zaman olduğu gibi her gün atlar konusunda sana yardım etmek için orada olacağım."

"Bu iyi olurdu, tatlım," dedi. "Bir sürü at var. Muriel şehir dışında ve ben de köpeklerle atlar."

Shelby uzandı ve her bir laboratuvara küçük birer çizik attı. "Nerede o?"

"Bir süreliğine Hollywood'a geri döndü. Bir film çekecek."

"Gerçekten mi?" Shelby kocaman sırtarak sordu, gözleri parlıyordu. "Vay canına. Ne harika."

Walt bunun heyecan verici bir haber olduğunu düşündü. Muriel'e, başarıya ulaşması için her türlü desteği vereceğini söylemişti.

Kalbinin istediği her şeye sahipti ama aslında pek de destekleyici hissetmiyordu. Kendini kıskanç, yalnız ve keyifsiz hissediyordu. Shelby ve Luke hakkındaki bu haber de acısını daha da artırıyordu.

Silkindi. "Luke?" diye sordu adama bakarak. Luke'un dikkatini çektiğinde Walt çenesini sertçe salladı. Luke Riordan'ın gözlerinin, içinden fenerler parlıyormuş gibi ışıldaması için tek gereken buydu.

Gece saat 01:00'de Walt'un yatağının yanındaki telefon çaldı. İlk olarak Shelby'yi düşündü; o da Luke'a katılmıştı ve Walt bir sorun çıkmamasını umuyordu. Sonra Vanessa, Paul ve torunu küçük Matt'i düşündü. Genç Tom Aklından geçti ama West Point'ten gece yarısı bir telefon gelmesi pek olası değildi.

"Walt?" diye seslendi Muriel, o daha aklını başına toplayıp merhaba diyemeden. "Sevgilim, özür dilerim, saatin kaç olduğunu biliyorum."

Sevgilim mi? Ona sevgilim mi dedi? O Hollywood tipleri muhtemelen herkese sevgilim diyordu. "Sorun yok," dedi uykulu bir sesle. "Sen iyi misin?"

"Oh, ben iyiyim. Gerçekten de günlerdir ilk kez arama fırsatı buldum. Ama böyle çılgınca kalmayacak. Umarım."

"Neler oluyor?"

"Şey, her şey. Yapım şirketi şehrin önemli yerlerinde küçük partiler düzenliyor. oyuncuların gelmesini sağlayarak film hakkında biraz ön ses yaratmak. Karakteri araştırıyorum, senaristle biraz zaman geçiriyorum, sadece yazdığım anda yeniden yazacakları replikleri prova ediyorum, yapım tasarımcısıyla gardırop ve set eskizlerine bakıyorum, ve genellikle öğle yemeği, içki, akşam yemeği, içki ve gece yarısına kadar konuşmak için dışarı çıkıyorum. Sonra yatağa düşer ve uyurum. Sabah 5:00'te kalkıp koşu bandına atlayana kadar ölü bir kadın."

Şaşkınlıkla başını salladı. "Koşu bandının bununla ne alakası var?"

Güldü. "İyi durumda olmalıyım. Ve bunu yapmama yardımcı olacak köpeklerim ya da atlarım yok. Eski sevgilimi kiraladım. biraz daha sağlamlaştırmak için geri döndü. Kulağa öyle gelmediğini biliyorum ama canımı dişime takarak çalışıyorum."

"O kadar içki içmeyi bırakırsan kendini daha iyi hissedersin."

"Oyuncularla, yapımcılarla, organizatörlerle vs. buluştuğumda soda içmeye devam ediyorum. Beni pantolonum inikken yakalamıyorlar."

Gülümsedi ve onu bu şekilde tuzağa düşürdüğü için anında utanç duydu. Ve gurur; o tam bir profesyoneldi - bunu bilmeliydi. "İşte benim kızım."

"Bana orada neler olduğunu anlat." "Shelby geri geldi," dedi.

Sessizlik ona cevap verdi. "Öyle mi yaptı?" Muriel sonunda şok olmuş bir nefesle sordu.

"Evet, hanımefendi. Görünüşe göre Luke onu tatmin edecek kadar yalakalık yapmış, çünkü onun yanına taşınmış. Ve bu sabah beni ziyaret etti. teklif et."

"Şehirden defolun! Sen mi verdin?"

"Hayır. Ona cehenneme gitmesini söyledim. Onu vurmalıydım. Bunu ona ben söyledim."

"Oh, o tür bir zorba olduğuna inanmamı istiyorsun, değil mi?"

"Aptal kız onu seviyor gibi görünüyor. Bir de onu görmelisin. O kadar hızlı şekil aldı ki. Eminim tişörtünü kaldırsak sırtında kırbaç izleri olurdu. Bir erişte kadar gevşek."

"Eminim öyle değildir," dedi gülererek. "Shelby için iyi olmuş. Bu manevra bende hiç işe yaramadı. Ne zaman ben gecenin karanlığına karışırken, sadece 'Tamam, hoşça kalın' dediler." "Jack Whatshisname nasıl biri?"

"Onun soyadını hiç söyleyecek misin?" diye sordu derin bir iç çekerek.

"Hayır."

"O iyi bir adam. Profesyonel, dakik, yetenekli ve insanların ayaklarına kapanmasından çok hoşlanıyor. Öyle de olmalı. Yeteneği var. Ondan hoşlanıyorum. Onunla tekrar çalışmanın iyi bir deneyim olacağını düşünüyorum."

"Muriel," dedi usulca, "eve ne zaman geliyorsun?"

Aynı yumuşaklıkla cevap verdi: "Bilmiyorum Walt. Ve evet, seni özlüyorum."

Jack'in barı Virgin River'da yerel halkın toplandığı bir yerdi. Herkes her gece orada değildi ama her zaman bir arkadaşınızı orada görebileceğinize güvenebilirdiniz. Orada bir

Yirmi yılını doldurmuş bir denizci olan Jack Sheridan barı açtığından beri bu topluluğun askeri omurgası oldu.

Onu kasabaya kadar takip eden en iyi arkadaşlarından biri, Preacher olarak bilinen John Middleton, ortağı ve barda aşçı olarak çalışıyordu. Sırada Mike Valenzuela vardı.

Jack'le birlikte iki kez Irak'ta görev yaptı ve şimdi kasabanın polis memuruydu. Walt'un damadı Paul, Jack'in çocuklarından biriydi.

ve onunla iki kez birlikte görev yapmıştı. Eski bir ordu mensubu olan Luke Riordan bile bu kardeşliğe kabul edilmişti. Walt kendini böyle bir yere ait hissediyordu.

Muriel gittiğinden beri dikkat çekmemeye çalışıyordu, genellikle evde kendi başına küçük bir akşam yemeği hazırlar. Dün gece onunla bir süre konuştuğundan beri kendini biraz daha güvende hissediyordu ve akşam yemeği için Jack'in yerinde karar kıldı. Aslında oraya biraz erken, akşam yemeği kalabalığından önce gitmişti. Köşedeki televizyon açıktı, bu yüzden Jack ve ilgilenen herkes haberleri, Irak'taki hareketliliği takip edebiliyordu.

Jack hizmet ederken oğlu David'i sırt çantasında taşıyordu. "General," diye selamladı. "Sizi gördüğüme sevindim efendim. Uzun zaman oldu."

"Sanırım öyle," dedi Walt, bir taburenin üzerinde zıplayarak. "Irak'tan ne haber var?"

"Rick en azından birkaç haftada bir yazıyor. O beni korkutmuyor ama CNN ve Fox News beni ürpertiyor. Orada birkaç büyük bombalama olayı oldu. Bizim tarafta kayıplar var."

Jack'in on sekiz yaşında Deniz Piyadeleri'ne girmiş ve bir yıllık özel eğitimin ardından Irak'a gönderilmiş genç bir çırağı vardı. Çocuk Jack için bir oğul gibiydi.

"Bundan çok keyif alacaksınız efendim. Bilgisayar okuryazarı oluyorum. Rick bilgisayarın yanındayken e-posta göndermek bazen çok hızlı ve kolay oluyor ve ben de hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Vaiz yıllardır peşimde. Bilgisayarda kitapları var. Ve tabii ki Mel'in de evde bir bilgisayara ihtiyacı var. Yani... Sonunda bir dönüşüm yaşadım."

"Gemiye hoş geldiniz," diye güldü Walt.

"Sanırım komşu hanımla vakit geçiriyorsun." Jack, sorulmadan generalin tercih ettiği birayı önüne koydu.

"Aslına bakarsanız, Muriel bir süreliğine kasabadan ayrıldı ve ben de köpeklerle atlara bakıyorum." Walt bunu bir parça gururla söylemişti. Stüdyo sözleşmesinde yardım için

köpekleri ile birlikte

Ama Walt, Muriel'in bu değerli uzantılarının yabancıların eline geçmesini istemiyordu ve bu iş için kendisine güvenmesini istemişti. "Bir film çekmek için Hollywood'a geri döndü. Arada sırada uzun hafta sonları geçireceğini tahmin ediyorum ama filmin bitmesi muhtemelen altı aya yakın bir zaman alacak."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Jack. "Hiçbir fikrim yoktu." "Oldukça ani oldu."

"Ani olmuş olmalı."

"Oh-ho," dedi Walt birasını yudumlarken. "Bir dakika önce, doğru insanlar için içine girerse kendisi için olasılıkları olduğunu söylediği bir senaryoyu düşünüyordu. Bir dakika sonra onu havaalanına götürüyordum."

"Whoa."

"Tam olarak benim tepkim," dedi Walt. "Onunla birkaç kez konuştum. Çok sıkı çalışıyor. Hayvanlar da gayet iyi."

Jack gülümsedi. "O zaman sana biraz zaman kazandırır."

Walt sadece başını salladı. Bunca yıldan sonra gerilemek zordu. Karısı öldükten sonra kendini yalnız bir adamın hayatını yaşamaya alışmaya zorlamıştı. Aslında o boşluğu dolduracak başka bir kadın bulmayı hiç beklemiyordu. Ama Muriel'i bulduktan sonra, kadın arkadaşlığına bu kadar çabuk alışması onu şaşırtmıştı. Hem de herhangi bir kadın değil, onun için mükemmel görünen bir kadın. O buradayken, ata binerken, ava çıkarken, evini yenilerken, birbirleri için yaratıldıklarını fark etti. Ama Hollywood'dan gelen telefonla birlikte, bir kadınla birlikte olmak için saçmaladığını düşünmeye başladı.

ortak bir yönleri olduğunu hayal bile edemezdi. Onun için kozmetik ürünlerini ve inceliklerini toplamak, süslü bir Lear'a binmek ve başka tür bir hayata doğru yola çıkmak çok kolaydı.

"Geçen gece Shelby ve Luke'u gördüm. Bira içmeye ve dışarıdan yemek yemeye geldiler. Görünüşe göre işler yeniden yoluna girmiş," dedi Jack.

"Sanırım öyle," dedi Walt. "Memnun görünüyorlar mı?"

Jack ona doğru eğildi. "Kelimenin tam anlamıyla," dedi. Sonra da güldü. "Luke'un ölmesi sandığımdan çok daha uzun sürdü."

"Sadece Shelby'nin emin ellerde olmasını istiyorum," dedi Walt. "Oh, General, buna hiç şüphe yok. Luke, Shelby'nin kavgaya devam." Ve sıırttı. "O tamamen onun."
"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı Walt. "Onu vurmak benim için sorun olmaz."

Jack ona güldü. Walt pek çok insanın içine Tanrı korkusu salmıştı ama fiziksel bir zarar verdiğiine dair hiçbir kanıt yoktu. Yine de içinde bir balonu uçuracak kadar sıcak hava vardı.

Sadece bir dakika sonra Mike V arka kapıdan girdi ve Walt'un yanına oturdu. Ardından, içeri girmeden önce çamurlu botlarını verandaya vurarak yaklaştığını belli eden Paul geldi. Walt bunun nedenini hatırladı
Burası onu rahatlattı; günün sonunda bira içen birkaç adam, kahve fincanıyla Jack-erkek dostluğu. Sonra Mel geldi, bebeği paltosunun altına sokmuştu.

Herkese merhaba dedikten sonra Mike'a "Brie yemeğe geliyor mu?" diye sordu.

"Bu gece olmaz. Mümkünse bebeği erkenden yerleştirecek. Küçük Ness gece yarısına kadar çalışmayı seviyor."

Mel Paul'e baktı. "Vanni?"

Başını iki yana salladı. "Vanni bu akşam yemek pişiriyor."

"Ya Abby?" Mel misafirlerinden bahsederek sordu. Paul başını salladı. "Cameron onu Grace'e götürüyor.

Ultrason için Valley'e götürmeyi teklif etti.

Fortuna'ya daha sonra yiyecek bir şeyler ısmarlayacağım, sırf onu evden çıkarmak için."

"Ah," dedi Mel. "Bir iş olduğunu biliyordum ve o dönene kadar nöbetçiyim. Abby için bunu yapması çok hoş."

Paul başıyla onayladı. Sonra gizlemeye çalıştığı yarı buruk bir ifadeyle Walt'a döndü. "Vanni, Muriel'in şehir dışında olduğunu söyledi, efendim. Akşam yemeği ister misiniz?"

Walt onu kurnazca bir aşağı bir yukarı süzdü. Paul değişiklik olsun diye karısını tamamen kendine ayırmıştı ve istemeye istemeye babasını onlara katılmaya davet etti mi? "Hiç sanmıyorum, oğlum. Yine de teklifinizdeki derin samimiyet beni etkiliyor."

Öfkeli Paul dışında herkes güldü. "Hadi ama, o konuda gerçekten çok iyidim! Efendim."

Walt biraz huysuzlanmaya başladığının farkında olarak, "Sen bir şeftaliydin," dedi. "Ben burada oturup Jack'le yemek yiyeceğim."

"Muriel nerede, Walt?" Mel sordu.

Bu konuda açıklama yapmaktan yorulmuştu ve aradan o kadar da uzun zaman geçmemişti. "Film çekiyorum," dedi mutsuzca.

"Gerçekten mi? Ne kadar heyecan verici! Uzun bir ara vermeyi dört gözle beklediğine göre, bu oldukça önemli bir film olmalı."

"Evet, öyle diyor. Jack bilmem ne yıldızmış." "Jack Ne... Jack kim?"

"Bilirsin işte. Büyük yıldız. Cuckoo's Nest'teki adam..." "Nicholson mı? Vay anasını," dedi Mel.

"Melinda, çocukların önünde saçmalamayı bırakacaktık," diye sabırla hatırlattı Jack, omzunun üzerinden sırt çantasındaki David'e bakarak.

"Kahretsin, unutmuşum. Ama Walt, bu gerçekten önemli bir şey, değil mi? Yani, adam kocaman. Bu onun için heyecan verici olmalı."

Walt'un gözlerinde oldukça tehlikeli bir parıltı vardı. "Sanırım kalbinin derinliklerine kadar heyecanlanmış."

"Bu kadar sinirli olmana şaşmamalı," dedi Mel gülerek. "Jack, madem herkes dağılıyor, ben de Vaiz'den eve götürmek üzere biraz yemek alayım. Ben de çocukları doyurup yerleştireyim. Bir telefon gelirse hemen sınışıabilir misin? Cameron Grace Vadisi'ne gittiği için acil tıbbi durumlara karşı hazırlıklı olmam gerekiyor."

"Merak etme Mel," dedi Mike. "Ben eve gidiyorum, sana destek olurum. Jack kapıyı kilitlemeden önce bir telefon gelirse seslenmen yeterli. Gelip çocuklarla otururum."

"Teşekkürler, Mike. Jack? Yüklenmeme yardım etmek ister misin?" "Elbette, bebeğim. Şu ufaklığı ceketinin içine sokayım ve Sana yardım edeyim. Walt, bir dakika içinde yemeğini getireceğim."

"Acele etme," dedi. "Bitirmem gereken bir bira var." Ve yalaması gereken yaralar, diye düşündü.

Cameron Michaels kendini çok eşsiz bir ikizlerine hamile olan bir kadına kur yapmaya çalışıyordu. Birkaç ay önce Grants Pass'te tanışmışlar ve bir dizi tuhaf olay onları bir araya getirmişti. Unutulmaz bir mutluluk gecesi idi. İkisinin de aklına birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerdi.

Davenport Hotel Steak House'a gitmişti çünkü kendisi ve eski pediatrik şirketinin ortakları oradaydı. İki ayda bir birlikte akşam yemeği yemekten hoşlanıyordu ve en iyi arkadaşlarından birinin düğünü için oradaydı. Nikki Jorgensen, Joe Benson ile evlenmişti ve resepsiyon o oteldeydi; Vanni baş nedime, Abby de refakatçiydi. Olaylar birbirini izledi ve Abby resepsiyonda yaşanan o gerçek aşk ve duygusal karmaşadan kaçmak için otelin barına kaçtı. Cameron, Abby ile barda tanıştığında Virgin River'dan bazı arkadaşlarının ziyafet salonunda olduğundan habersizdi. Bu bir kaçamaktı, Cameron'ın düşündüğü türden bir kaçamak. Abby'nin hayatında daha önce hiç düşünmediği bir şeydi. Ve tabii ki bunun hamileliğe yol açması gerekiyordu, her ikisi de bunu dikkatle önlemeye çalışıyordu.

Hamileliğini geçirmek için Virgin River'a geldiğinde, Cameron karşılaşmayı umduğu son kişiydi. Ama Cameron'ın Virgin River'la bağları vardı ve burayı seviyordu. O

Birkaç ay önce ölen yaşlı Doc Mullins'i, Mel ve Jack Sheridan'ı, Vanni ve Paul'u tanıyordu. Bir şans gördü yaşam tarzını değiştirdi ve Virgin River'a bir yıllığına gitmeye karar verdi. Bu kararında, harika bir aşk gecesi geçirdiği kadını bulamamasının payı büyüktü. Saklanmak için seçtiği aynı kasabaya gelmiş olması ne kadar garipti. Cameron'ın aile sertifikası vardı.

ve pediatri alanlarında çalışmış ve Virgin River'a verdiği hizmet çok değerli olmuştur.

Şu anda Abby'yle olan ilişkisindeki karışıklıklar had safhadaydı. Abby saklanıyordu çünkü Cameron'la tanıştığında yasal olarak evliydi, ancak kocasını neredeyse bir yıldır görmemişti. Kocasını yarı ünlü bir rock yıldızıydı ve ona evlilik sözleşmesi imzalatmıştı. Sadakat sözü vermişti yoksa nafaka almayacaktı. Boşanma kesinleştiğinde, ona yüklü miktarda kredi kartı faturası da bırakmıştı ve borçlarını ödemek için onun parasına ihtiyacı vardı. Boşanma kesinleşmeden önce ikizlere hamile kaldığı öğrenilirse, mali açıdan büyük bir karmaşanın içine düşecekti.

Cameron işi yavaştan almaya çalışıyordu. Abby'nin ciddi bir ilişkiye aceleyle girmekten korkmak için pek çok nedeni vardı. Bunu ilk kez yaptığında, kendisini bağlayıcı bir evlilik öncesi anlaşmayla bağlayan sadakatsiz bir pislikle evlenmişti. İkinci kez tedbiri elden bıraktığında ise hamile kalmıştı. İkizlere.

Cameron onu aradı ve "Mel senin ultrasona girmeni ve Grace Valley'deki kadın doğum uzmanı Dr. Stone ile tanışmanı istiyor. Seni ben götürebilirim diye düşündüm, sonra da istersen Fortuna'da akşam yemeği yeriz. Basit ve sessiz bir şey. Sadece dışarı çıkmak için bir şans. Ve birlikte bir iki saat geçirmemiz için."

"Bu çok güzel bir teklif ama neden Grace Valley'e gidip doktorla görüşüp ultrasonu çektirip eve dönmüyorum?" demişti.

"Çünkü Abby, ultrasonu görmek istiyorum." Bu ifadeye sessizlikle karşılık verilince, "Mel'in John Stone'la tanışmak için bir kadın doğum uzmanını götürmesi normaldir, seni götürmemde bir gariplik olduğunu düşünmeyecektir. İhtiyacın olduğu sürece bu bizim sırrımız olabilir, ama gerçekten bir noktada birlikte biraz zaman geçirmeliyiz. Tüm bunlar olmadan önce yaptığımız gibi konuşmalıyız. Birbirimizi tanımalıyız. Tekrar."

Sonunda kabul ettiğinde sesindeki isteksizliğı duyabiliyordu. Ne oluyor be? Onu Köşeye. Bebeklerin kendisinden olduğunu biliyordu ve onlardan vazgeçmeyecekti. Onu romantik bir ilişkiye zorlayamazdı, bebekleri kabul etmeye zorlayamazdı. bebekleri doğuran ilişki, ama o sessizce gitmiyordu. Onlar onun çocuklarıydı. Bu onun için çok önemliydi.

Onun için çok şey ifade ediyordu. Ama onu kendine aşık edemiyordu.

Cameron ultrasonu gün sonuna, John'un randevuları bittikten sonraya ayarladı. Ondan sonra yemeğe gitmek mantıklı olacaktı. Onu saat 16:00'da aldı ve yolda sohbet biraz pütürlü ve gergindi. Bir senaryo hazırlamıştı: Bana büyümekten bahset. Uçuş görevlisi olduğun yılları duymak istiyorum. Bebekler doğduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?

Ancak bunların hiçbiri işe yaramadı çünkü konuşmayı hemen başka bir yöne çekti. "Sana bir şey söylemem gerek Cameron. Vanessa sırrımızı tahmin etti. Resepsiyondan kaçtığımı hatırladı ve tabii ki senin Grants Pass'te yaşadığını biliyordu. Bana bakışından ya da benimle konuşmandan anlamış olmalı ama biliyordu. Çok açık sözlü biriydi. Bana iyi bir adamdın ve bir şansı hak ediyordun."

Dili tutulmuştu. "Tanrı Vanessa'yı korusun," dedi sonunda nefes nefese.

"Evet, ona güveniyorum ve sağduyulu olduğunu biliyorum ama bu bazı zor gerçekleri ortadan kaldırmıyor. Birincisi, seninle yatmış olsam da seni gerçekten tanımıyorum. Biz muhtemelen son derece uyumsuz. Ve ikincisi, hala iğrenç bir evlilik sözleşmesi yüzünden kurumaya bırakılmış durumdayım. Adil olmayan, şeytani bir evlilik sözleşmesi. Bildiğim kadarıyla dolandırıcılığa en yakın şeydi. Ve üç, Vanessa gizlilik yemini etti çünkü kimsenin bizi bilmesini istemiyorum. Yaptığım şeyden dolayı çok utanıyorum. Kokuşmuş eski sevgilime haber sızması riskini göze alamam."

"Pekala," dedi. "Bu kesinlikle benim için her şeyi açıklıyor." "Bu çocukları elimden geldiğince korumak niyetindeyim. yetenek."

Ön koltuğa uzandı ve onun elini okşadı. "Bunu gerçekten takdir ediyorum Abby. Çok cesursun." Ona baktı ve gözlerinin çok koyulaştığını, neredeyse lacivert olduğunu gördü. Ve çok ciddiye. "Ben de öyle."

Ve oradan Grace Vadisi'ne kadar sessizlik içinde yolculuk ettiler.

John Stone olabildiğince samimiydi, Cam'i gördüğüne sevinmiş ve Abby ile tanıştığına memnun olmuştu. Bir süre hamileliği nasıl yakından takip etmek istediği hakkında konuşular,

Mel ile birlikte, çünkü bebeklerin erken geleceğini varsayıyordu. Bebeklerin vajinal doğum için uygun pozisyonda olduğundan emin olmak önemliydi ve ultrasonografi gerekecekti. John, bebekler çok erken gelirse ya da sezaryen gerekirse yenidoğan yoğun bakım ünitesinden çok uzakta olmasını istemiyordu. Tedbirli olmak adına randevularını artırmasını istedi.

Sonra da onu ultrason için hazırladı. "Bebeklerin cinsiyetini belirlemek için biraz erken. Belli olup olmadığını bilmek ister misin?"

"Evet. Elbette," diye yanıtladı.

Güldüğünde daha yeni başlamıştı. "Vay canına," diye kıkırdadı. "Tam önümüzde bir çocuk var. Diğerini engelliyor ama birkaç ay içinde büyüyecekler, biraz daha hareket edecekler ve biz de daha iyi görebileceğiz."

Ve özellikle çocuklar söz konusu olduğunda tıbbi açıdan çok şey görmüş ve yapmış olan Cameron, her zaman korumayı başardığı kontrolünü kaybetmeye başladı. Gözleri bulutlandı; kalbi çarpmaya başladı. Bir oğul! Tanrım, bir oğul! Gözlerini kırıştıtararak duygularını bastırmaya çalıştı ama durduramadı. Abby'nin elini tuttu ve sıktı. "Bak Abby," dedi fısıltıyla. "Şu öndeki, şu

"Otoriter biri yönetimi ele geçiriyorsa, o bir erkektir."

Tanrıya şükür o da duygusaldı. Dikkati onun üzerinden çekebilirdi. "Tanrım," diye fısıldadı.

"Mükemmel görünüyorlar," dedi John. "Ve ikinci Temmuz'u hedefliyorsun, ama otuz altı hafta yaparsak, iyi durumdayız. İyi görünüyorlar, Abby." Karnını dürtüyordu, onları hareket ettirmeye çalışıyor, asayı iç organlarını, uzuvlarını, kafataslarını kontrol etmesi için yönlendiriyor. "Mel'e biraz kan aldıracağım, Down sendromu, spina bifida ve diğer birkaç genetik bozukluk gibi şeyleri kontrol ettireceğim.

anormallikler. Ancak tamamen iyimser olmamanız için hiçbir neden yok."

Cam'in gözlerinin içine baktı, Cam de onun gözlerinin içine baktı. İkisinin de yanaklarında gözyaşları vardı. Cameron nazıkçe onunkini sildi.

"Aman Tanrım," dedi John.

Cameron başını kaldırdı. "Dinle John, bildiğini sandığın şey her neyse, hiçbir şey bilmiyorsun. Ben Anlaşıldı mı?"

"Bu klinikteki her şey gizlidir," dedi John. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Abby ve Cam hep bir ağızdan.

"Peki o zaman," dedi John. "Yolda en az bir oğlunuz var. Ve benim dudaklarım mühürlü. Ama lanet olsun, bunlar güzel görünümlü bebekler." Sırıttı. "Sabırsızlanıyorum. Ya sen?"

Grace Valley'den Fortuna'ya akşam yemeği için yaptığımız araba yolculuğunun ilk on dakikası Abby'nin tamamen sinirli, sık nefes alıp veriyordu. Sonunda sıkılmış dişlerinin arasından, "Bunu yaptığina inanamıyorum!" dedi.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Bunalmıştım." Özür yok, başka açıklama yok.

"Ve şimdi Dr. Stone biliyor!"

"Ne olmuş yani? Babası benim!"

"İfşa etmeyeceğine dair bana söz vermiştin! Ben istediğim sürece benim sırrım olabileceğini söylemiştin!"

"Vanessa biliyor!"

"Çünkü tahmin etti!"

"Ve John oğlumu gördüğümde gözlerimin yaşardığını tahmin etti!"

"O benim oğlum! Sen sadece barda tanıştığın bir piliçle kısa bir kaçamak yapmak isteyen bir sperm donörüsün!"

Cameron birkaç yüz metre sürdü ve sonra yavaşça yolun kenarına çekti. Arabayı geri döndürdü ve geldikleri yöne doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni eve götürüyorum," dedi.

"İyi!" diye karşılık verdi. "Benim için sorun değil!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve pencereden dışarı, derinleşen alacakaranlığa baktı. Ve Virgin River'a sessizlik içinde uzun, çok uzun bir yolculuk oldu.

Cameron, Walt'un arazisine gittiğinde.

Hemen Vanni ve Paul'un evine doğru yola koyuldu. O Yol ahırın arkasından dolanırken arabayı durdurdu. Kontağı kapattı ve sürücü koltuğunda dönerek ona baktı.

"Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

Abby mi? Peki ya odaya gitmeden önce yaptığımız konuşma? Elindeki listeye ilgiliydi, bir erkekte ne aradığınla ilgili olan?"

Ona ters ters baktı ve isteksizce başını salladı.

"Önemli bir madde de görgü kurallarıydı. Bunu hatırlamak isteyebilirsiniz."

"Dinle Cameron, beni bu belaya sen bulaştırdın ve-"

"Yardım aldım," dedi kararlılıkla. "Bir sürü yardım."

"Sadece beni eve götür. Lütfen," dedi aynı kararlılıkla.

"Bir dakika içinde. Şimdi beni dinlemelisin. Dikkatini ver Abby. Eğer düşünceli ve uyumlu olmak senin için işe yaramayacaksa, yaklaşımımı değiştirebilirim. Olayları nasıl çarpıttığına bakma, ben asla sperm donörü olmak istemedim. Birbirimizi hiç görmememiz de benim fikrim değildi."

birlikte geçirdiğimiz o geceden sonra. Seni aradım. Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim. Bunu asla kısa bir kaçamak olarak görmedim. Ortadan kaybolduğunda, söz verdiğin halde benimle iletişime geçmeyi reddettiğinde bunu sen yaptın.

"Bir şeyi anlamanız çok önemli," diye devam etti. "İzin verdiğiniz ölçüde sizinle çalışmaya çalışacağım ama beni çocuklarımdan ayırmaya kalkarsanız savaşıyorum. Peşinizden gelirim. Columbus'u acemi gibi gösterecek bir araştırma başlatırım. O yüzden sakın aklından bile geçirme. sinsice bir şeyler çeviriyor. Hoşuna gitse de gitmese de bu işte beraberiz."

"Beni eve götür. Lütfen."

"Beni duydun mu?"

"Duydum," dedi. "Şimdi gerçekten eve gitmek istiyorum."

Yola doğru döndü ve arabanın etrafından dolandı.

Vanni ve Paul'un evinin önüne, Abby'nin şu anki ikametgahına. Abby kaçmak için arabadan atlamak üzereyken, Paul onun bileğini tuttu ve onu geri çekti. Abby döndü ve gözlerinde küçük bir panikle ona baktı. "Abby, beni sevmeni sağlayamam ama çocuklarıma baba olmama izin vermeni sağlayabilirim. Yüzlerce yol biliyorum. Lütfen unutma Bu."

Cevap vermeden bileğini adamın elinden çekti ve arabadan çıktı. Cam onun verandaya çıkıp eve girmesini izledi. Bir an oturdu, derin bir nefes aldı ve saatine bakmak için tavan lambasını açtı. Saat altı buçuğu geçiyordu. Mel bu gece o gelene kadar nöbetçiydi ve nadiren telefon gelirdi. Doktor Mullins günün sonunda bir viskiyle kırk yıllık muayenehanesini idare etmişti ve Cam'in bir viskiye ihtiyacı vardı. Kötü.

Arkasını döndü ve Jack'in evine doğru gitti.

Abby Vanni'nin evine girdi ve sırtını kapalı ön kapıya yasladı. Vanni ve Paul büyük odadaydı, ikisi de bebekle birlikte yerde yatıyordu. Evdeki huzur sahnesine baktı ve gözyaşlarına boğuldu.

Paul ve Vanni anında ayağa kalktı. "Aman Tanrım," dedi Vanni, ona doğru koşarken, Paul onun üzerindeydi

Topuklular. "Ultrason iyi miydi?" "Çok güzeldi.

Dr. Stone mükemmel olduklarını söyledi."

"Neden ağlıyorsun?"

"Cam'le kavga ettim," dedi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, kelimeleri hıçkırıklara takılmıştı.

"Cam?" Paul kafası karışmış bir halde sordu.

"Çok üzülmüştüm. Mektubu gördüğünde gözleri doldu. ultrasound-birinin erkek olduğu kesin. John Stone'un önünde duygusallaşmasından nefret ettim ve kendimi kaybettim."

"Oh, Abby..."

"Duygusallaştı mı?" Paul kafası daha da karışmış bir halde tekrarladı. "Cameron mı?"

"Vanni-Ona sperm donörü dedim! Çok kabaydım."

"Oh, Abby!"

"Sperm donörü mü?" Paul tamamen kaybolmuş bir halde, "Sperm donörü mü?" dedi.

"Benim için çok ciddi bir şekilde ortaya koydu. Öfkeyle. O değil Bu konuda yolumdan çekil. O bir sorun olacak - sanki yeterince sorunum yokmuş gibi." Vanni'ye doğru eğildi ve onun omzunda ağladı. "Bana kendisini sevdiremeyeceğini söyledi ama bebekleri ondan almama izin vermeyecek. Onu!"

"Onun gibi mi?" Paul söyledi. "Bebekler mi? Burada ne haltlar dönüyor?"

Vanni omzunun üzerinden Paul'e baktı. "Babası Cameron, kimseye söyleme."

Abby gözyaşları içinde, "Lütfen kimseye söyleme," diye vurguladı. Paul uzun bir süre sessiz kaldı, Vanni ise sadece

Abby, onu teselli ediyordu. Sonunda sesini buldu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu kadar düşmanca davranmak istememiştim," diye ağladı Abby. "Belki de hamileliktendir."

"Elbette öyle tatlım," diye teselli etti Vanni.

Paul, "Bir dakika bekleyin," demeye çalıştı. "Burada bir dakika bekle." "Uzun hikâye, Paul," dedi Vanni. "Sadece kimseye söyleme. Ben söylerim.

Sonra açıklarsın, tamam mı?"

"Ama daha yeni tanıştıklarını sanıyordum!" Paul dedi ki.

"Belli ki yeni tanışmamışlar. Aptal olma. Abby sakinleştikten sonra sana anlatırım."

Paul onlara sırtını döndü ve küçük Matt'i oynadığı yerden kaldırmaya gitti. "Uzun bir hikâye olmalı," diye mırıldandı. "Çok, çok uzun. Diyelim ki, yaklaşık beş ay Uzun mu?"

"Abby, özür dilemek zorunda kalacaksın," diyordu Vanni. "Ona karşı böyle davranamazsın. Demek istediğim, sen Ona aşık olmak zorunda değilsiniz ama medeni olmalısınız. Onun da hakları var. Ve o kötü bir adam değil. Aslında, çok iyi bir adam."

"Biliyorum, biliyorum. Bu bebekleri taşımaktan ve doğurmaktan sorumlu olmam ve hala hiçbir kontrolümün olmaması beni sinirlendiriyor! Hiç kontrolüm yok! Kendimi kaybettim."

"Bunu ona söylediğinizde her şey-" "Hanımlar?" Paul arkalarından seslendi. "Sen gidiyorsun Bir süre bu işi yapacaksın, değil mi?"

"Evet, Paul," dedi Vanni. "Kusura bakma."

"Aman Tanrım," diye patladı Abby. "Seks yapacaktınız! Uzun zamandır ilk defa yalnızdın ve Seks yapmak için eve erken geldim ve her şeyi mahvettim."

"Sorun değil bebeğim," dedi Vanni. "Seks yapabiliriz her zaman."

Paul bir elini ensesinde gezdirdi. "Pekala, Aslında..." Buralarda seks yapmak, bir bebek, bir misafir ve generalin gelmesiyle şanslı bir şanstı, Muriel'in şehir dışında olmasıyla daha fazla olacak bir şeydi. Her zaman tamamen kurguydu.

Paul küçük Matt'i Vanni'ye doğru itti. "Biliyor musun? Bir süreliğine dışarı çıkacağım. Gidip Jack'le kahve falan içeceğim. Siz ikiniz biraz sakinleşin. Hmm?"

"Elbette," dedi Vanni, bebeğin sorumluluğunu üstlenerek. "Muhtemelen iyi bir fikir."

Paul kapıdan çıkarken Vanni Abby'ye, "Yemek yedin mi tatlım? Sana yiyecek bir şeyler getireyim de bu konuyu konuşalım."

İki

Cameron Jack'in yerine girdiğinde en az bir düzine Farklı masalardaki insanlar yemeklerini bitiriyordu. Bara oturdu.

Jack peçetesini yere atarak, "Merhaba Doktor," diye selam verdi. "Nasıl gidiyor?"

"Harika," dedi Cameron hevessiz bir şekilde. "Bir viski alabilir miyim? Güzel. İyi bir şey olsun. İyi ve güçlü."

"Elbette. Uzun bir gün müydü?" Jack işine yarayabilecek bir etiket seçmek için dönerken sordu.

"Uzun sürdü. Endişelenme, akşam yemeği ve kahve alacağım ve eşini nöbetten çıkaracağım."

"Her şeyi hallettik, Doktor. Ama bu akşam Abby ile yemeğe çıkacağınızı sanıyordum."

"Bu pek işe yaramadı."

Jack güldü. "Bu Paul'u heyecanlandırmalı. Karısıyla yalnız kalacağı fikrine kapıldı."

"Evet, benim kontrolüm dışındaydı," dedi Cameron. "İnanın bana."

"Her şey yolunda mı?"

"Dandy," dedi. İçkisini kaldırdı. "Harika."

Paul içeri girdiğinde Cameron daha içkisini yudumlamamıştı bile. Cam'in yanına oturdu ve dirseklerini bara dayadı. "Ne var orada?" diye sordu Cameron'a.

"Scotch."

"Bana bir Crown ver. Aynı tarif," dedi Paul Jack'e.

Jack bir bardak aldı ve doldurdu. "Akşam için planların olduğuna yemin edebilirdim," dedi Paul'e.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Ama sonra Abby eve geldi, bir çeşit

Duygusal bir kriz ve Vanni de buna takıldı." Paul, Cameron'a kısa bir süre ters ters baktı. "Bir sürü ağlama. Devam ediyor."

Cameron ona doğru döndü. "Buna yol açacak hiçbir şey yapmadım," dedi sert bir sesle. "Tamamen nazik davrandım. Düşünceliydim. Harikaydım."

"Bunu biliyorum," dedi Paul. "Sanırım bunu kendisi yaptı. Kendini kaybettiğini söyledi. Bazı kaba şeyler söylemiş. Kötü şeyler." Yudumladı. "Bu işin peşini bırakmalısın dostum. Onu biraz rahat bırak. Hamile olduğu ve aklını kaçırdığı için. Anlıyor musun?"

Jack bara yaslanmış, neyse ki diğer akşam yemeği müşterileri tarafından duyulmayan bu konuşmayı dikkatle dinliyordu. Barda sadece Paul ve Cameron vardı.

Cameron, "Elimden gelen en iyi şekilde üstesinden geldim," dedi.

"Her şeyi yapmak zorundaymış gibi hissettiğini söyledi - bebeklere ve her şeye sahip olmak - ve hiçbir şeyi yokmuş gibi hissediyor Kontrol."

"Hiç kontrolü yok mu?" Cameron hararetle sordu. Sonra acı acı güldü.

"Evet, şu anda kendini çok kötü hissediyor."

"Öyle mi?" Cameron söyledi. "Bil bakalım ne oldu? Söyledikleri için ben de kendimi çok kötü hissediyorum." Sonra tekrar içkisine baktı ve suratını astı.

"Hadi ama," dedi Jack. "Ne söylemiş olabilir ki?"

Cameron başını kaldırıp içkisine baktı. "Bana kaba bir isim taktı."

Jack ona güldü. "Sen büyük bir çocuksun. Küçük hamile bir kız seni bu kadar kızdıracak ne diyebilir ki?"

"Boş ver. Her şey bitti."

"Peki ya sperm donörü?" diye ekledi Paul.

Cameron Paul'e kızgın bir bakış fırlattı. "Aferin sana, salak. Sana hiç koca bir ağzın olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Vanni söyleme dediğinde seni kastettiğini düşünmemiştim. Yani, sen biliyorsun. Değil mi?"

Cameron Jack'e baktı.

"Jack için endişelenme," dedi Paul. "O konuşmaz. Yapıyor ama yapmaması için özel emir aldığında çenesini kapalı tutmayı başarabiliyor."

Sonra Jack, her kelimeyi dikkatle seçerek, "Şimdi, neden sana böyle bir şey söylesin ki?" dedi.

Cameron suratını asarak, "Hayal bile edemiyorum," dedi.

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, Vanessa hemen hemen aynı soruyu sorduğum için bana ahmak dedi." Bir içki aldı. "Görünüşe göre bir sorunumuz var. Baba."

"Vay canına," dedi Jack doğrulurken. Başka bir bardağa uzandı ve şişeyi üzerine devirdi. Jack genellikle

katılmak için kapanışa kadar bekledi, ama bu ikisiyle dertleşmek uygun görünüyordu. "Ultrasonda her şey yolunda mıydı?" diye sordu ihtiyatla.

"İyi," dedi Cameron yudumlarken. "Bebekler harika görünüyor."

"Ve en azından biri erkek," dedi Paul içkisini kaldırırken. Yutkunduktan sonra Cameron'ın yine kendisine ters ters baktığını gördü. "Ne? Bana bunu söylememem söylenmedi."

Cameron sabırla, "Sen aptalın tekisin," dedi. "Öyle mi?

Ben de şansının yaver gitmesini bekleyen bir ahmağım. Bebek yattıktan sonra, sen Abby'yi üzüp ağlatana kadar-" Aniden durdu. Başını umutsuzca salladı.

Jack kadehini kaldırarak, "Beyler, kadeh kaldırmayı öneriyorum," dedi. "Sessizliğe içelim. Eğer bu konuşma bu bardan dışarı çıkarsa, hepimiz öleceğiz. Derisiz."

"Sessizlik," diye diğer adamlar da aynı fikirdeydi.

"Pekâlâ," dedi Jack, "madem bir sessizlik anlaşması var, ben sadece bunun ne zaman gerçekleşmiş olabileceğini bilmek istiyorum. Bu nasıl oldu? olabilir."

Cameron bardağını yere bıraktı. "Joe Benson'ın Grants Pass'teki düğününün olduğu hafta sonu. Ve her zamanki gibi."

Paul, "Sen o düğünde yoktun," diye dikkat çekti.

"O gece otelin restoranında yemek yedim. Onunla barda tanıştım. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Ve eğer izin

verirseniz

Abby'ye bu kadarını söylediğime göre, durumum daha da imkânsız hale gelecek. Beni anlıyor musun Paul?"

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" "Ne mi yapacağım?"

"Şey," dedi, duyulmadıklarından emin olmak için her iki omzunun üzerinden baktı, sonra fısıldamak için yaklaştı. Jack de tabii ki tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için eğildi. "Kız hamile. Babası sensin. Aklına bir şey geliyor mu? Bud? Belki evlilik gibi?"

Cameron sabırsızlıkla içkisini bıraktı. "Dikkatini ver Paul. Fortuna'ya gidip benimle bir restoranda yemek yemesini bile sağlayamadım. Benden nefret ediyor. O zaman da bu gece de mükemmel bir beyefendiydim ama benden nefret ediyor. Bana sperm donörü dedi."

"Whew," dedi Paul. "Vay be," dedi Jack.

Üç adam da mutsuzluk içinde kadehlerini kaldırdı.

Vanessa Abby'ye çay için ocağa su koydu ve ısınırken küçük Matt'i biberonuyla birlikte yatağına yatırdı. Mutfığa döndüğünde Abby burnunu sümürüyor, gözlerini siliyordu. Vanni çayın demlenmesine izin verirken, bir masanın üzerine biraz rosto, patates ve havuç koydu. tabağa koydu ve mikrodalgada ısıttı. Çayı arkadaşının önüne koydu ve yemeği mikrodalgada bıraktı. Vanni buzdolabından bir bira çıkardı ve Abby'nin karşısına oturdu. "Ağlaman bitti mi?" diye sordu.

Abby başını salladı. "Özür dilerim. Neyim var bilmiyorum."

"Evet, öyle. Hamileyken duygularım o kadar çılgındı ki, kim benim etrafımda olmaya nasıl dayanabilirdi bilmiyorum. Tam bir enkazdım."

"Çok utanmalıyım," dedi Abby burnunu çekerek. "Sen çok daha kötüsünü yaşadın."

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok," dedi Vanni. "Şu anda oldukça streslisin. Evli olmaman, onca fatura ve o korkunç evlilik sözleşmesi derken, biraz... tepkisel olman şaşırtıcı değil."

Abby burnunu sümkürdü. "Kontrolüm yok diye şikayet ediyorum, sonra da kontrolü kaybediyorum. Bu hiç mantıklı değil."

"Abby, ben bilgeliğimle tanınmam, en çok en kötü öfkeye sahip olmamla tanınırım. Doğrudan alıntı hiç öfkelenmeyen bir koca. Bir sonraki hamleniz ne olursa olsun yanınızda olacağımı ve sizi destekleyeceğimi bilmenizi isterim. Ama bence yapman gereken şey şu. Bence sabah ilk iş kliniğe gitmeli ve Cameron'dan özür dile. Bence ikinizin bu çocuklara nasıl ebeveynlik yapacağınız konusunda onunla açık bir konuşma yapmalısınız. İkiniz sadece bir taahhütte bulunmalısınız. -Bu onlar için. Bu böyle devam edemez. Gitmelerine izin vermeyeceksin, o da öyle. Arkadaş olsanız da olmasanız da birlikte çalışmanın bir yolunu bulmalısınız. Ama arkadaş olursanız çok daha iyi olur. Onlar için. Huh?"

"Bu beni çok öfkeliendiriyor!" Abby'nin yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü.

"Seni bu kadar öfkeliendiren ne?"

"Sonunda buraya geldi! Beni bulduğunu! Şimdi her şeye ek olarak onunla başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyor! Sadece bebeklerimi doğurmak, onları anneme götürmek ve hayatıma devam etmek istiyordum."

"Öyle mi? Abby, buna hakkın yok."

Abby başını kaldırdı, gözleri iri ve cam gibiydi, elinde bir mendil vardı.

"Dinle, sana Cameron'ı Paul'den önce tanıdığımı söylemiştim. ve benim hakkımda ne hissettiğini söyledi. O zamanlar onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem - iki platonik randevumuz olmuştu. Ama epey konuştuk ve öğrendim ki gerçekten evlenip bir çocuk sahibi olmayı bekliyormuş. Şimdiye kadar bir ailesi olmuştu. Bir eşi ve çocukları olsun istiyordu. Çocukları o kadar çok seviyor ki pediatri alanında ikinci bir ihtisas yaptı. O-"

"Evet.... hepsini biliyorum."

"Abby, sadece beni dinle. Bir süredir iyi arkadaşız. Uzun zaman, sen ve ben. Birlikte uçtuk, birlikte eğlendik, kalplerimizi bağladığımız sefil zavallılar için birlikte ağladık. Kocaya dönüştürebileceğimizi düşündüğümüz bazı ahmakları düşündüğümde... Tanrım, içim ürperiyor."

"Arkadaşın olarak sana karşı dürüst olabilirim. Ve arkadaşım olarak, beni dinlemek zorundasın. Abby, buna hakkın yok. İçinde bulunduğun bu durumdan en az onun kadar sen de sorumlusun. Ve onun da burada ebeveyn olmaya en az senin kadar hakkı var. Bence çocuklarıyla birlikte ortadan kaybolmayı başarmış olsaydın Cameron için bir trajedi olurdu. Ailesine baba olacağını söyleyebilmeyi hak ediyor. Annesi de büyükanne olacağını bilmeyi hak ediyor. Karmaşık ve kusurlu olabilir ama eminim şu anda hayatındaki en iyi şeylerden biri budur. Bence çocuklarınıza birlikte ebeveynlik edebilmeniz için bu işi yürütürken bir sorun çıkarsa, sorun siz olacaksınız. Onun değil."

Abby'nin bir an için nutku tutuldu. "Vay canına," dedi sonunda.

"Bu çok sert, biliyorum. Ama Abby, benim gördüğüm gerçek bu. Onunla evlenmek zorunda değilsin, onu sevmek zorunda değilsin ama çocuklarına babalık yapmasına izin vermelisin. O yanlış bir şey yapmadı. Senin öfkeni hak etmiyor."

Kid Crawford, adi eski kocan. İstersen ondan nefret edebilirsin. Ama sen onu cezalandırırken ben sessiz kalamam.

Cameron. O iyi bir ruh. Ve eğer buraya gelmeseydi, seninle tesadüfen karşılaşmasaydı, onu bulup gerçeği söylemenin senin sorumluluğun olduğunu düşünürdüm."

Abby masanın karşısından Vanessa'ya doğru eğildi. "Dinle," dedi yalvarırcasına, "bu karmaşanın içinde olsaydın bu kadar akli başında ve mantıklı olacağından emin misin?"

"Eninde sonunda," dedi Vanni kolayca. "Akli başında ve mantıklı olmak zor olabilir ama endişelenmiyorum, sen de eninde sonunda oraya ulaşacaksın. Çünkü Cameron hiçbir zaman

seni incitecek. En azından ebeveynliği paylaşacaksınız ve o çocuklarla çok iyi anlaşıyor, harika bir baba olacak. Kaç kadının bu kadar harika ebeveynleri olmasını dilediğini biliyor musun? Kendine gel, Abby. Buna saplanıp kaldın ve bu saplanıp kalmak için kötü bir anlaşma değil. Ya Kid Crawford'un bebekleri olsalardı?" Ayağa kalktı ve mikrodalgaya gitti, yeniden ısınması için kırk beş saniye daha verdi.

Akşam yemeği. "Hadi karnını doyur, iyi bir uyku çek ve yarın çitlerini onarmaya başlayabilirsin."

Abby yatağa girdiğinde uzun bir süre uyanık kaldı ve sadece düşündü. Vanessa'nın neredeyse her konuda haklı olduğunu biliyordu. Elbette Abby'nin daha fazla Cameron ile işbirliği yapıyordu ve Cameron'ın iyi bir ebeveyn olabileceği konusunda hiçbir endişesi yoktu. Eğer birkaç ay önce onunla tanıştığında bu kadarını tahmin etmemiş olsaydı, Artık bunu kesinlikle biliyordu. Onun saçmalıklarını kabul etti ve hala onun ihtiyaçlarını onurlandırdı, mahremiyetini korudu, onu panik ve korku. Dikkati yüzde yüz çocukların refahına yönelikti.

Ve işte sorun da buradaydı. Söylediklerine rağmen Abby'nin aklında hâlâ Grants Pass'te birlikte geçirdikleri geceye dair, tenini ateşler içinde bırakan anılar vardı. Cameron rüya gibi bir sevgiliydi. Onun Her sözü ve hareketi ona tapıldığını hissettiriyordu. Onun ellerinde tatmin tam, paramparça edici derecede mükemmel olmuştu. O tam da her kadının umduğu türden bir adamdı.

Muhtemelen yatağa attığı her kadınla tam olarak bu şekildeydi. Cazibe, duyarlılık, güç, hatta mizah. Sonuçta, onunla yüz yüze olduğunu ve onun bebeklerini taşıdığını fark ettiğinde, ona aşık olduğunu düşündüğünü söylememişti. Babalık haklarını talep etmiş ama evlilik teklif etmemişti.

Onu aradığını söylemişti. Onunla daha fazla zaman geçirmek istediğini.

Yatakta yığılıp kaldı. Aşk ve evlilik konusunda onu rahat bırakması gerekiyordu.

zaten hiç aşk ilanı yapmazdı.

onunla evlenmeyi kabul etti, sanal bir yabancıyla. Bu çılgınlık olurdu.

Ama o haklıydı ve Vanni de haklıydı. O da haklıydı. Onun duygularına saygılıydı ve cadalozun tekiydi. Çocukları gurur duyabilecekleri iyi bir babaya sahip olsalar, babasız kalmalarından daha iyi olacaktı. Bu fikirler o gece epeyce uykusuna mal oldu.

Çok erken kalkmıştı ama Paul'den önce mutfağa gitmemişti. Şafak ufukta zar zor belirirken bir fincan kahve içiyordu. Bir fincan kahvenin kenarından yuvarlak gözlerle fincana baktı. "Özür dilerim," dedi güneydin bile demeden önce. "Dün gece biraz delirdim ama bu sabah ilk iş kliniğe gidip Cameron'dan özür dileyeceğim ve projemiz üzerinde onunla birlikte çalışmayı deneyeceğim."

Hafifçe gülümsedi. "Sanırım bu iyi bir fikir. Düşünüyorum."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu.

Paul, "Abby, bebek sahibi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Sadece küçük Matt doğduğunda onun için çok endişelendiğimi biliyorum. Vanni çok üzgündü ve bunun bebeğe bir şekilde zarar verebileceğinden endişelendim. Sanırım Mel de endişeliydi ama bana endişelenmenin ve üzülmenin ciddi sorunlara yol açsaydı, dünya tarihinde tek bir sağlıklı doğum bile olmazdı. Keşke mutlu olabilseydin." Boğazını temizledi. "Eminim Cameron da senin tarafındadır. Eminim o da bunu diliyordur."

Başını eğdi ve ona gülümsedi. "Haklısın. Bunun üzerinde çalışmalıyım. Sonuçta bazı sorunlarım var ama

Şu anda kontrol altındalar. Ve Cameron'la birlikte ilerleyeceğim. Eğer benden çok fazla nefret etmezse..."

"Oh, yok." Kadın ona sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Eminim yoktur," diye düzeltti. Zayıfça gülümsedi.

Abby, Paul'ün büyük fincanına kıskançlıkla bakarak, "Keşke ben de sert bir kahve içebilseydim," dedi.

Ona güldü. "Gördün mü, bu bile tek başına seni huysuzlaştırabilir. İyi bir anne olmak için vazgeçtiğin onca şey."

Abby evden çıkmak için paltosunu silkelerken Vanessa bebeği daha yeni kucağına almıştı. Düşündü ki eğer Klinik açılmadan önce oraya varırsa Cameron'la özel olarak konuşabilirdi. Bu kelimenin "Üzgünüm" dışında ne olacağından emin değildi.

Kapıya birden fazla kez vurmak zorunda kaldı ve sonunda bir gölgenin yaklaştığını gördü. Saatine baktı; saat daha yedi buçuktu ve dokuzdan önce açılmayacaklardı. Kapıyı açtığı anda, ilk kelimesi tam yerindeydi. "Ah, özür dilerim."

Üzerinde eşofman altı vardı, göğsü ve ayakları çıplaktı, boynuna bir havlu asmıştı ve saçları duştan ıslanmıştı. Göğüslerine bastıran o geniş, sert göğsü hatırlayınca biraz kızardı. Ve onu ağırlığıyla ezmek için üzerinde tutan o kaslı kolları.

"Buraya erken gelmek istedim ama sanırım çok erken geldim," dedi.

"Merak etme," diyerek kapıyı onun için açtı. "İyi misin?"

"Şey, sanırım öyle."

"Sorun ne Abby?" diye sordu, hemen endişelenmiş görünüyordu. "Hasta mısın? Ağrın mı var? Fiziksel bir sorun mu var?"

"Ben bir kaltaktım. Özür dilemeye geldim."

"Ah," dedi yavaş bir nefes vererek. "Unut gitsin. Sen üzgündün. İkimiz de üzgündük. İkiz sahibi olmak stressiz bir şey değil. Boş verelim gitsin."

"Vaktiniz varsa belki bir dakika konuşabiliriz diye düşündüm."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Bir fincan bitki çayına ne dersin?"

"Biraz Irish Mist ve bol krema ile sert bir fincan kahve içmeyi tercih ederim, ama sanırım bu soru...."

Hafifçe güldü. "Kötü fikir. Ama mutfakta çay var. Mel hamile kızlar için hazır bulunduruyor."

"O benim," dedi. "Mel çay içmiyor mu?"

"Oh, hayır. Mel sıkı bir kafein bağımlısıdır. Elinden gelse damardan bile alır."

"Anlıyorum. Yoksunluk içinde olabilirim. Sorunun yarısı bu olabilir."

"Çay bitkisel, yani aynı zamanda kafeinsiz."

"Güzel," dedi alaycı bir tavırla. "Birbiri ardına darbeler."

Ve bu sefer gülüşü biraz daha güçlüydü. "Mutfğa gel. Kahvaltı yaptın mı?"

"Eğer senin için de aynıysa, bunu biraz konuştuktan sonraya saklayacağım."

Çaydanlığı doldurdu ve omzunun üzerinden baktı.

"Bu küçük göreviniz midenizi mi bulandırıyor?"

"İki bebekle ilgili bir şey midemi bulandırıyor.

Çifte sabah bulantısı. Geçer." Oturdu. "Bu sabah zaten kustum, yani bir süre güvendeyiz."

Cameron gözlerini ocaktaki çaydanlığa dikti. Bunu anlamayacaktı ama keşke o sırada yanında olabilseydi. Hamileliğin en kötü zamanlarında bile yanında olmak isterdi; onun yanında olmak isterdi.

Şikayet edildi, suçlandı, eleştirildi ve azarlandı. Bunlardan zaten fazlasıyla nasibini almış olsa da, bundan nefret ediyordu

Onun kolları etrafında olmadan üzüntüsünü yaşadı,
Sakinleşirken onu teselli ediyordu. Ne kadar çılgınca olsa
da, onun bezelye yeşiline dönmesini izlemek istiyordu.
Banyodan bembeyaz çıkıp onun kollarına düştüm.
Sessiz ortak değil, ortak olmak istiyor. İsterdi ki
Geceleri koca göbeğini ona doğru bastırıldığını hissetmek,
içindeki boğuşmayla onu uyandırmak. Arkasını döndü ve
ona baktı. "Biraz soda krakeri ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Beş aylıkken hâlâ sabah bulantısı mı çekiyorsun?"

"Korkarım öyle. Mel bunun olabileceğini söyledi."

Bazılarımız şanslıymış. Ve

Çifte şanslıyım. Belli ki hormonlarım çıldırmış."

Bir fincan ve poşet çay hazırladı, kendine Mel'in sevdiği
sertlikte bir fincan kahve doldurdu ve onunla birlikte
masaya oturdu.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi. "Cameron,
dün gece kaba ve korkunç davrandım ve özür dilerim.
Sanırım kontrolümü kaybettiğimi hissettim. Sana gerçekten
kızgın değilim. Kötü bir baba olacağından korkmuyorum.
Sadece bu benim karmaşam. Ben istiyorum ki
Seni bunun dışında tutmak. Bebekleri bu işin dışında
tutmak istiyorum." "Anlıyorum."

"O gece... Bunun olduğu gece..." Nefes aldı. "Üzgündüm,
depresyondaydım, hangi yöne döneceğimi bilmiyordum....
Böyle bir şeyin olmasını asla istemezdim. Bunun olmasına
izin vermemeliydim. Hepsi benim hatam."

"Abby, ortada bir hata yok," dedi. Abby'nin eline uzandı
ama çaydanlık ısıklık çalınca geri çekildi. Ayağa kalktı ve
çayını hazırlayıp ona getirdi. Bir çay aldı.
kaşık, krema ve şeker. Sonra kadın çay poşetini daldırırken
adam tekrar oturdu. "Dinle, bu hatayla ilgili değildi. Bizler
yetişkiniz. O gece yetişkin insanlardık ve kötü bir gece
değildi. Güzeldi."

"Bu bir hataydı," dedi. "Erkekleri bu şekilde
tanımıyorum."

"Bunu biliyorum. Ben de kadınları bu şekilde
tanımıyorum," dedi. "İkinci bir şansı hak ediyoruz."

İç çekti. "Mesele de bu zaten. Vanni dün gece beni oturttu. Bana sert bir konuşma yaptı. Eğer ikimiz de ebeveyn olacaksak, en azından iyi geçinmek zorundayız. Sana düşmanımıymışsın gibi davranmamam, bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadın. Sanırım bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. İyi geçinme kısmını. Baba olmadan baba olacağın kısım.

Babası olduğunu bilen herkes."

"Bunu konuşmamız gerekirdi. Çünkü bu konuda bazı fikirlerim var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi.

Çenesini elinin üzerine yasladı. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Her şeyden önce, hiç kimseye hiçbir şey açıklamak zorunda değiliz. İşte başlangıç noktası. Artık şüphe duymadan arkadaş olabiliriz. Birbirimizi rahatça görebiliriz, arkadaş oluruz. Abby, sen güzel, seksi, komik bir kadınsın. İkiz taşıyorsun ve ben bir çocuk doktoruyum. Bebekleri ve güzel kadınları severim. Bekar ve hamile bir kadın olman beni korkutmaz. Neden korkutsun ki? Benim gibi birinin senin gibi birinden etkilenmesi, geçmişimiz olmasa bile, o kadar da garip değil. İnsanlar bunun bir Lifetime filmi olduğunu düşünebilir. Mutluluktan başka bir şey yok. sonlar."

"Bundan emin değilim," dedi.

"Olanlardan dolayı utanmıyorum. İsteseydik, sen yakın arkadaşını ziyaret ederken Grants Pass'te tanıştığımızı ve birbirimizi tanıdığımızı söyleyebilirdik.

iyi anlaşıyorduk. Uzun süre çıkmadık ama aramızda bir çekim vardı ve... şey... böyle şeyler olur. Detaylar önemli değil ve bizden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Böyle şeyler olur," diye tekrarladı başını sallayarak. "Bu gizemli bir şey değil. Aslında bu bir suç da değil. Birkaç Bilen insanlar Kid Crawford'u ihbar etmeyecektir, eğer sizi panikleten buysa."

"Birkaç kişi mi?" diye sordu.

"Birkaç kişiye bağılı. Mel, Vanni ve Dr. Stone vardı. Şimdi Paul ve dün gece barda birlikte geçirdiğimiz kısa zaman sayesinde Jack var. Sanırım tek joker Jack ve o da bu konuda Mel'le uğraşmak istemediği için bir şey söylemeyecek. Paul, Vanni'nin onu öldürmesini istemiyor, bu yüzden o hava geçirmez."

"Shew," dedi.

"Mesele şu ki, eninde sonunda ortaya çıkabilir. Bu bir bakıma komik-"

"Komik mi?"

"Düşünsenize, iki yabancı bir barda tek başlarına oturuyor, kendilerine acıyorlar ve sadece bir araya gelip birbirlerini rahatlatmakla kalmayıp bir aile kuruyorlar. Ve sadece bir bebek değil, ikizler. Sonra da kendilerini aynı küçük kasabada. Kimse buna inanmazdı. Planlı olmadığını biliyorum ama sonuçtan dolayı üzgün değilim."

Kızgın görünüyordu. En azından kızgın. "Özür dilerim!"

"Hayır, değilsin. Komplikasyonlardan nefret ediyorsun ama

İkizler geliyor ve ben de size yardımcı olmak için buralarda olacağım. Biri erkek. Umarım diğeri de kız olur. Bunlar sahip olduğum tek çocuklar olabilir ve umarım her birinden birer tane alırım." O

aptalca sırttı ve bunu biliyordu.

"Biliyor musun, eğer tüm bu yasal ve finansal şeyler sana bağılı olsaydı, bu kadar rahat olmazdın."

"Bence bir avukata görünmeliyiz," dedi.

"Benim bir avukatım var!"

"Elinizde iyi bir tane olduğundan emin değilim.

Kazıklandın." "Dinle Cameron, başka bir avukatı karşılayamam. Son avukatım

bir tanesi beni neredeyse yok ediyordu. Tüm emeklilik fonlarımı çektim, çok fazla olmayan hisse senetlerimi nakde çevirdim, dairemi sattım..."

"Ben hallederim."

Kadın şaşkına döndü. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü Abby, sana yardım etmek benim için en iyisi. bu maymunu sırtından at. Eğer temiz bir sayfa açarsak, belki bir takım olarak çalışabiliriz." Arkasına yaslandı.

"Benim umudum da bu."

"Bunu yapmanı istemiyorum," dedi sertçe. "Sana bu kadar borçlu olmak istemiyorum."

Omuz silkti. "Her halükarda bana mahkumsun. Onlar senin olduğu kadar benim de."

"Ne iğrenç, kokuşmuş bir karmaşa," dedi suratını asarak ve fincanı dudaklarına götürdü.

Cameron sessizdi. Kaşlarını çatı. Fincanı yere bıraktığında ona baktı ve "Şimdi ne olacak?" dedi.

Başını salladı ve şöyle dedi: "Muayenehanemde gördüğüm bazı üzücü şeyleri duymak istemezsin. Abby, yanlış şeyler için endişeleniyorsun.

Avukatın parasını ödeyeceğim, bu olaydan önce uzun bir ilişkimiz olmadığı için utanıyorum.

Şükredin. Bebekler sağlıklı, güçlü ve söyleyebileceğimiz kadarıyla mükemmeller."

Eli karnına gitti. "Sen sakın ve Hamile olan sen olmadığın için makul olan mı?" diye sordu.

"Hayır, tatlım. Çünkü çaresiz olan benim. Ödül senin elinde."

Jack uzun bir günün sonunda eve döndüğünde çocuklar uyumuş, Mel ise bilgisayarın başına geçmişti. O da onu öptü, sonra mutfağa gidip postalara baktı. Rick'ten bir mektup buldu.

Jack, çocuk on üç yaşından beri ona göz kulak olmuş, güç ve cesaretle, iyilikle erkekliğe adım atmasına yardımcı olmaya çalışmıştı. Onu on sekiz yaşında Deniz Piyadeleri'ne gönderirken gurur ve endişeyi bir arada yaşamıştı. Bu yüzde yüz Rick'in kararıydı. Jack, Rick'i üniversiteye göndermek istemiş ve bunun için kenara para koymuş olmasına rağmen, bu konuda onunla hiç tartışmamıştı.

Rick şimdi Jack'in kendi denizcilik kariyeri boyunca iki kez görev yaptığı Irak'taydı. Rick, Jack'e bir mektup gönderdi.

Bazen iki haftada bir, en azından ayda bir, ve genellikle baroya gönderirdi, böylece herkes en son haberleri duyabilirdi. Ayrıca arkadaşlarına da yazardı.

Tek ailesi olan büyükannesi ve Eureka'da yaşayan kızı Liz.

Ama bu mektup bara gitmemiştir. Jack hemen yırtıp açtı.

Sevgili Jack,

Tanrım, bunu sana yaptığım için üzgünüm. Bunu dışarı çıkarmalıyım.

-Büyükannemin ya da Liz'in üzülmelerini istemiyorum.

Ama sen bu işleri bilirsin. Nasıl olduğunu biliyorsun ve bunu çıldırmayacak birine anlatmalıyım. Sen

Bunların bir kısmını haberlerden öğrenebilirdiniz ama benimle bir ilgisi olduğunu bilemezsiniz. Haditha

Barajı'na doğru ilerliyor, ev ev arama yapıyor, El

Kaide isyancılarının kökünü kazımaya çalışıyorduk ve tam önümüzde duran ekiplerden biri yok edildi

bir bomba tarafından. Bir kamyon bombası. O ekipten sadece bir kişi kurtulmuştu ve onlar sıkı bir ekipti.

Bizimkinden daha sıkı. Tek kurtulan, Jack. Yüce İsa, sanırım en iyi on bir arkadaşımın havaya uçmasını

izlemektense ölmeyi tercih ederdim. Bazılarını

tanıyordum. Sonny bebek bekliyordu, Gravis nişanlıydı ve Dom sürekli korkudan altına sıçan küçük bir İtalyan

çocuktuk. Eve gitmeyi o kadar çok istiyordu ki ağladı.

Ağladı. Ama onun

Tüm ekip onu ayakta tutuyor, onunla ilgileniyor, onu desteklemeye ve sürekli ayakta tutmaya çalışıyordu.

Ne tür sorunları olursa olsun hiç kimseyi aralarından çıkarmadılar. Başarılı olan adamın memleketinde bir

kız arkadaşı var ve ona geri dönecek ama kafası

karişmiş olacak. Ama daha gitmedi bile. Onu başka bir ekibe veriyorlar. Yüce Tanrım, umarım onu bu boktan

durumdan kurtarırlar. Korkunç bir şey.

Tam önümüzdeydiler, Jack. İki dakika daha geçseydi, biz olacaktık. Uyuyamıyorum.

O olaydan beri. Oğullarımdan birkaçı kustu ve sanırım biri bayıldı. Çok hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve inkar etti ama sanırım gerçekten bayıldı. O kadar çok çığlık vardı ki ben miyim yoksa diğerleri mi anlayamadım. Her yer siyah ve bulanıktı, sonra da kan oldu. Oracıkta ölmek istedim. Yere yattım çünkü o kadar çok ateş ediliyordu ki kendi müfrezemden birini vurmayağımından emin değildim.

Bomba ve çatışma olayından hemen sonra bir ordu kobrası geldi ve binalardan birini bombaladı. Her yerde enkaz vardı, gerçekten ağır şeyler. Büyük çimento ve tahta parçaları havada füze gibi uçuyordu.

Burası bazen cehennem gibi oluyor. Sana bunları yazdığım için üzgünüm. Kimseye söyleme, kimseyi korkutma ya da üzme. Büyükannem ve Liz bunları bilemez. Sadece olumlu düşünmelerini sağlamalıyız.

Ve sonra - eğer tüm bu saçmalıklar yeterince kötü değilse, sanırım bir adam öldürdüm. Cesedi bulamadık ama bir keskin nişancı gördüm ve onu vurdum. Sürünerek kaçmayı başardıysa da fazla uzaklaşamadı çünkü arkasında çok fazla şey bıraktı.

hayatta kalmak için kan. Bunun olabileceğine inanmıyordum çünkü çok uzaktaydım ama yüzündeki ifadeyi gördüm. Ve bir an için düşündüm, neden o beni yakalamadan ben onu yakaladım? Savaş şans işi olamaz. Kendimizi bu kadar eğittikten sonra olmaz.

Ekibim allak bullak oldu. Tabur darmadağın oldu. Buraya geldiğimden beri bir Amerikalının öldüğünü görmemiştim ve sonra on bir tanesi dev bir patlamayla havaya uçtu. Jack, bu hayatımda gördüğüm en kötü şeydi. Ve sonra bir adam öldürdüm.

Özür dilerim. Sana söylemek zorundaydım. Bununla kimseyi üzme. Yak bunu.

Jack, korkmuyorum. Bazen gergin oluyorum, adrenalinim çok yükseliyor, beynimi çok çalıştırıyor ama iyiyim. Korktuğumdan ve aptalca bir şey yapacağım endişelenmeni istemiyorum, korkuyu beni zinde tutmak için kullanıyorum. Bazı çocuklar çok korkuyor ama bunun onlara bir şey yapmayacağını görmek çok kolay.
buna boyun eğmek iyi.

Ben hala iyiyim. Ama bunu kaldırabilecek, anlayabilecek birine yazmalıydım,
Çünkü çok korkunç bir şey ve eğer onu içimde tutarsam beni canlı canlı yiyecek.
Rick

Okurken Jack'in elleri titriyordu. Ve tekrar okudu. Mutfak sandalyesine düşmüştü. Karısının küçük elini omzunda hissetti ve gözlerini ona çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

"Rick'ten. İyi bir şey değil. Kimseyle paylaşamaz, diyor."
Elini uzattı. "Buna ben dahil değilim," dedi.

"Mel, bu çok çirkin."

"Ellerini neyin titrettiğini bilmem gerek Jack. Bazı şeyleri birlikte atlatıyoruz."

"Evet," dedi bitkin bir halde. Mektubu ona uzattı ve okumasına izin verdi. Daha sonuna gelmeden gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Zavallı oğlumuz. Tanrım, tüm zavallı çocuklar."

Jack sabahın üçüne kadar ayaktaydı ve Rick'e yazıyordu, Ona istediği her türlü mektubu gönderebileceğini, Jack'in her zaman okumak için orada olacağını söyledi. İsteddiği her şeyi yazdı.

ona ne kadar gurur duyduğunu, her şeyi doğru yapacağından ne kadar emin olduğunu söylemek için aklına gelebilecek her şeyi

kararlar. Çocuklarıyla - hayatta kalanlarla, zor zamanlar geçirenlerle - empati kurma yeteneği için onu övdü. Ve şöyle yazdı, "Evet dostum, hepimiz bazı kötü, kötü şeyler. Eve döndüğünde tüm iyi şeylerin değerini daha iyi anlayacaksın. Yemin ederim."

Ve sonra Jack daha önceki uygulamasına geri döndü. Rick'e her gün bir mektup yazmak. Onu pozitif tutacak herhangi bir şey.

Birkaç gün sonra, öğleden sonra saat dört sularında, akşam yemeği kalabalığı ortaya çıkmadan ve bar sessizleşmeden önce

geldi. Liz. Rick'in kızı. Kapının hemen içinde durdu ve Jack'e gülümsedi. Jack de gülümsedi. Jack'in o mektubu almasından sadece birkaç gün sonra ortaya çıkması ne büyük bir ironiydi,

Oğlunu eve getirene kadar iyi bir gece uykusu çekme umudunu elinden almakla tehdit ediyordu.

Liz'i ilk gördüğünde on dört yaşında çok seksi bir kızdı. Dar üstler, peçete büyüklüğünde etekler, yüksek topuklu botlar giyiyor ve ağır, dramatik makyaj yapıyordu. Oğlu Rick hemen çılgına döndü. Jack'in tüm öğütlerine rağmen Rick'in başı kızla derde girdi; sadece prezervatifi cebinden zamanında çıkaramadı.

Jack Liz'i bir sonraki görüşünde çok farklıydı. Aslında ilk seferinden daha genç görünüyordu. Hamile bir çocuk; on beş yaşlarında, makyajsız, kot pantolon ve hamile karnının üzerine çekilmiş bir eşofman giymiş, saçlarını çocuksu bir at kuyruğuyla arkaya toplamış küçük bir kız. Ve bu gerçek Liz'di, Ricky'nin sevdiği ve yanında durduğu kız. Her derse geç kalıp onu koridordaki kıs kıs gülen kızların arasından geçirip sınıfına sokmaya çalışırken okulda başını büyük belaya sokan kızdı. Rick bir kez olsun şikâyet etmedi. Onun için doğru olanı yapmaktan başka bir şey istemiyordu.

Jack çocuğun ona bağı kalmasından, onu korumasından ve her şeyde yanında olmasından gurur duyuyordu. Sonra bebekleri ölü doğmuştu; bir trajedi, korkunç bir şey. Bu çocukların büyümesi için bir yol. Ama çok güçlü, çok cesurlardı.

Ve Liz'in dönüştüğü şey de buydu, neredeyse on sekiz yaşında genç ve güzel bir kadın. O kadar güzeldi ki neredeyse nefesini kesecekti. Saçları uzun, açık kahverengiydi ve sarı röfleleri vardı, gözleri ışıltılıydı. Hâlâ cüretkâr bir şekilde dar giysiler giyiyordu ama bugünkü taba rengi süet ceket gibi zevkli unsurlar da eklemeye başlamıştı. Artık o gösterişli, baştan çıkarıcı nymphet değildi. Makyajı da hafifti, sadece Tanrı'ya şükür, onu çok genç bir fahişe gibi göstermek yerine doğal güzelliğini artırıyor.

Bara doğru yürüdü, bir tabureye atladı ve Yanağına dostça bir öpücük kondurmak için ona doğru eğildi. "Nasılsın?" diye sordu.

"Beni boş ver. Peki ya sen?"

"Güzel. Haziran'da mezun oluyorum. Tam not aldım. Rick buna çok sevinecek."

"Bundan memnun musun?" diye sordu gülerek. "Çok gurur duyuyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum." "Ama... bunu Rick için mi yapıyorsun?"

"Evet, öyleydim," dedi başını sallayarak. "Ama itiraf etmeliyim ki bu duyguyu seviyorum. Ricky için okul çok kolaydı, hiç uğraşmadan hep pekiyi alırdı. Çok çalışmam gerekse bile, neredeyse onun kadar zeki olduğumu düşünmek istiyorum." Jack'e gülümsedi. "Ama sonbaharda devlet üniversitesine kayıt yaptırđım."

"Aferin sana. Sıkı çalışmanın yanlış bir tarafı yok. Eğer seni rahatlatacaksa, benim için de hiç kolay olmadı. Büyüdüğünde ne olmak istediğın hakkında bir fikrin var mı?"

"Hem de hiç. Bazı şeyleri biliyorum, Rick'le birlikte olmak istediğimi biliyorum. O hazır olduğunda." İçini çekti. "Jack, bazen onu çok özliyorum."

"Ben de evlat. Bugünlerde ondan ne duyuyorsun?" diye sordu, aynı soruyu kendisine sormaması için dua ederek.

"Geçen hafta bir mektup aldım. Sanırım zor zamanlar geçiriyor. Bana kötü bir şey söylemiyor ama belli bir şey var... bir şey. Tarif edemiyorum. Sanki bir şeyler yazmakta zorlanıyor ve sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp duruyor. Umarım iyidir."

"Lizzie, hizmet eden erkekler, aksiyona çok yakın olmasalar bile, bazı sorunları yanlarında eve getirme eğilimindedirler.

Ne demek istediğimi anlıyor musun, tatlım?"

"Biliyorum." Bakışlarını kısa bir süreliğine indirdi. "Bu konuda bir şeyler okumaya çalışıyorum ama çok korkutucu."

"Gruplar var Liz. Birbirlerine destek olmak için bir araya gelen asker eşleri. Bir göz atabilirsin."

"Oh, yapamam, Jack. Ben bir eş değilim. Yapmazlar-"

Gülümsedi. "Eminim isterler. Erkeğinin eve dönmesini bekleyen tek kız arkadaş sen değilsin. Bazı şeyleri anlamana yardımcı olabileceğini düşünüyorsan, bir şans vermelisin."

"Bunun Rick için işleri kolaylaştıracağını düşünüyor musun?" diye sordu.

Hiçbir şey bunu kolaylaştırmayacak, diye düşündü Jack. Ama bunu söylemedi. Gülümsedi. "Belki. Mesele şu ki, eğer bu sana yardımcı olacaksa, sonunda ona da yardımcı olabilir. Neden en azından sormuyorsun? Bölgenizde bir grup bulabilirsiniz?"

"Sanırım kontrol edebilirim. Bir maliyeti var mı?"

Kaşlarını çattı. "Bundan şüpheliyim. Neden? Bu bir sorun mu?" "Connie Teyze'nin bana ödediği her kuruşu

mağazada yardım ediyor. Rick dinlenmeye çekildiğinde, onunla tanışmak istiyorum. Her yere giderim. Pasaportum var."

Jack bir an için afallamıştı. Rick'in iznini Virgin River dışında bir yerde geçireceği ve Liz'in onu görmek için seyahat edeceği hiç aklına gelmemişti. Yaşadığı şok yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Liz gülümsedi.

"Hiçbir yere gitmedim," dedi sessizce. "Hiçbir yere."

"Bu büyük bir adım sayılır."

"Geceleri onunla büyükannesinin evinde geçirmekten daha mı büyük? Onunla bir bebek sahibi olmaktan daha mı büyük? Onu sonsuza dek seveceğime söz vermekten? Hadi ama Jack." Güldü. "Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydın. Birbirimizden vazgeçmeyeceğiz."

Jack ona gülümsedi ama bir yandan da şöyle düşünüyordu: "Bu dünyada tek istediğim, artık her şeyin ikiniz için yolunda gitmesi. Bunu hak ettiniz. Bir bebeği gömmek, savaşa gitmek, geride bırakılmak. Yirmi yıldır evli olan bazı çiftlerin yaşamadığı şeyleri yaşadınız ve bir arada kaldınız. Tanrım, kimse bunu daha fazla hak etmiyor. Ama dedi ki, "Liz, işler genellikle olması gerektiği gibi yürür. İnancını kaybetmemeli ve olumlu düşünmelisin."

Üç

Ailesinin inşaat şirketinin bir bölümünü Virgin River'a taşıdığından beri Paul Haggerty için işler iyi gidiyordu. Arizona'dan bir çift için kırk beş yüz metrekarelik yeni bir ev inşaatı üzerinde çalışıyordu. Bu onların ikinci evleri olacaktı; insanlar belli ki çok zengindi. Bitmiş evi planlanandan önce teslim edeceğine söz vererek işi yerel müteahhitlerin elinden kapmıştı. Grants Pass'teki aile şirketinin itibarı ve tamamladığı birkaç evi gezmesi sayesinde

Özellikler, hızlı bir anlaşmaydı. İş almanın yanı sıra, onları Joe Benson'la konuşmaya ikna etmişti.

Grants Pass'ten arkadaşım ve mimar, bir tasarım hakkında. Şimdi teslim etmesi gerekiyordu.

Üretimde olan birkaç evi ve üç tadilatı vardı. Ama işler ancak ekipleri kadar iyiydi. Bazı sağlam, yetenekli insanları işe almıştı ve biri işi batırdığında, işe gelmediğinde veya emirlere uymadığında, oyalanmadı, gittiler. Bu da işe alma ve işten çıkarmanın sürekli bir süreç olduğu anlamına geliyordu.

Ofisini büyük ev arazisindeki bir inşaat karavanında tutuyordu. En çok zamanını alan proje buydu. Hava biraz ısınıyordu ama Mart ayında dağlarda hava hâlâ serindi. Başını kaldırıp elinde katlanmış bir gazete tutan bir adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Başka bir iş başvurusu. İyi, güzel. Şansımız varsa işe alınabilirdi.

Adam oldukça iriydi ve güçlü görünüyordu. Garip görünümlü bir kovboy şapkası, kot pantolon, kot ceket ve botlar giymişti, buradaki diğer herkes gibi görünüyordu.

dağlar. Tıraşlıydı ve giysileri yeni gibi görünüyordu; Pavlus bunu olumlu bir işaret olarak aldı.

Paul'ün önüne geldiğinde durdu ve "Merhaba. Haggerty İnşaat'ın patronunu arıyorum."

Paul elini uzattı. "Paul Haggerty. Nasılsın?" Adam el sıkışmayı kabul etti. "Dan Brady. İyi. Sen nasılsın?" "Mükemmel. Sizin için ne yapabilirim?"

"Alçıpan ustası ve boyacı için ilan vermişsiniz. O yer henüz dolmadı mı?"

"İhtiyacım olan şey sizde varsa, bu konuda her zaman yardıma ihtiyacım olabilir. Size bir başvuru formu getireyim." Paul karavana gitmek için arkasını döndü.

Dan onu durdurarak, "Bay Haggerty," dedi.

Paul döndü. Yetkili olmaya alışkındı ama kendi yaşında ya da daha büyük bir adam tarafından bayım diye çağrılmaya alışabileceğini hiç sanmıyordu.

"Ne sizin ne de benim zamanımı boşa harcamak istemiyorum. Ağır suçlardan hapis yattım. Eğer bu seni durduracaksa, bu rutini yapmayalım."

"Ne için?" Paul sordu.

"Yanlış ürün yetiştirmek de diyebilirsiniz."

"Sayfanızda başka bir şey var mı?" Paul sordu.

"Evet. Teslim oldum."

"Başka tutuklama var mı? Herhangi bir türden? Hafif suçlardan bile mi?" "Hepsi bu kadar. Bu kadarı yeterli değil mi?"

Paul cevap vermedi ya da tepki göstermedi. Bir esrar yetiştiricisini işe almanın, bir başkasını işe almaktan daha iyi hissettireceği gerçeğini gizli tutacaktı.

Bir sürü alkollü araç kullanmaktan sabıkası vardı. İşleri gerçekten berbat edebilecek ve insanların yaralanmasına neden olabilecek tek şey iş başında içki içmekti. "Rapor verdiğiniz bir şartlı tahliye ya da gözetim memuru var mı?" Paul sordu.

"Var," dedi. "Şartlı tahliye. Erken tahliye edildim, eğer bir önemi varsa."

"Ne zamandır dışarıdasın?"

"Çok uzun değil. Altı hafta. Aile ile görüşüm ve yer değiştirdim."

"Neden burası?" Paul yüksek sesle merak etti.

"Çünkü Virgin River marihuana yetiştirilmesini engellemesiyle tanınır."

"Dan, benim işim Virgin River ile sınırlı değil.

Bu dağların etrafında çok iş var ve bunu karşılayacak ekibim varsa iyi bir teklifi kabul etmeye hazırım. İşte Clear River gibi yasadışı ekim yapan bir yerde iş bulabilirsin. Bu senin için sorun olur mu? Ya da benim için?"

Dan sırtıttı. "Eski tanıdıklarımın dürüst işler yapması pek mümkün değil. Bence her şey yolunda gidecek." Sonra başını salladı. "Yine de içlerinden biri büyük bir ev sipariş edebilir. Umarım öyle olmaz."

Paul kendine rağmen güldü. O olmayacaktı nakitle iş yapmak. Böyle bir durumla karşılaşarlarsa banka kullanmaları gerekecekti ve üreticiler bankaları sevmiyordu. "Sonra bir sonraki adım sizin başvurunuz. İnşaat alanında neler yaptığınızı görmek istiyorum, sonra konuşuruz."

"Teşekkür ederim, Bay Haggerty. Çok teşekkür ederim."

Paul ona bir başvuru formu aldı, bir kalem ve pano verdi. Dan karavanın merdivenlerine oturdu ve formu doldurdu. Yarım saat sonra Paul'e uzattı, o da taradı.

"Çok fazla inşaat deneyiminiz var," dedi şaşırarak. Başını kaldırıp baktı. "Deniz Piyadeleri mi?"

"Evet, efendim. On sekiz yaşında inşaatta çalışmaya başladım, yirmi beş yaşında Deniz Piyadesi oldum."

"Kolordu senin için biraz geç geldi. Birçoğumuz daha gençtik..."

"Önce uzun süre düşündüm. Ve askeri avantajlar zaman ayırmaya değer görünüyordu. İnşaat sektöründe pek fazla avantaj yok."

Paul, "Tam zamanlı mürettebat için sağlık yardımları sunuyorum," dedi. "Bu artık bir öncelik değil" dedi.

"Sebastapol'da bir adresiniz var."

"Orası ailemin evi, daimi adresim. Henüz buralarda bir şey bulamadım, ama karavan kabuğum var, yani aradığım sürece iyiyim."

"Sen de bir çerçeveecisin. Çerçevecilere ihtiyacım var."

"Muhtemelen yapabilirim ama bacağımda bir sorun var. Irak'tan beri. Bir sürü başka şey yapıyorum. ve bu muhtemelen işçi tazminatınızı idare edilebilir düzeyde tutacaktır."

Paul başvuru iki dakika boyunca düşündü. Adam kağıt üzerinde gerçekten iyi görünüyordu. Bir suçluydu ama yine de Paul, bu amaçla işe alınan hapisteki suçluların yanında gönüllü olarak orman yangınlarıyla mücadele etmişti.

"Tavsiye mektubu alma şansımız nedir?"

"Zayıf. Ama şerif departmanı işbirlikçi bir şüpheli olduğumu teyit etmeye istekli olabilir. Sanırım şartlı tahliye memurum devreye girebilir. Sorabilirim ama bunun iyi bir çalışan olacağımı garanti etmeyeceğini biliyorsun."

"İşi ne kadar çok istiyorsun?" Paul başını kaldırmadan sordu.

"Kötü."

"Arada bir idrar testi yaptıracak kadar kötü mü?"

Dan Brady güldü. "Elbette. Ama bunu senin için kolaylaştırabilirim. Şartlı tahliye memurunun rastgele idrar testine erişebilmen için bir ibraname imzalayabilirim, o zaman laboratuvar için ödeme yapmana gerek kalmaz. Ben uyuşturucu kullanmıyorum. Hiç kullanmadım."

"O zaman neden?" Paul şaşkınlıkla sordu.

"Para," dedi omuz silkerek. "Para içindi." "Pişman mısın?" Paul sordu.

Dan Brady uzun bir süre durakladıktan sonra şöyle dedi: "Yaklaşık yüz mil uzunluğunda bir pişmanlıklar listem var. Bu da orada bir yere düşer. O zamanlar paraya ihtiyacım vardı. Zor zamanlardı."

"Zaman hâlâ zor mu?" Paul sordu.

"O zamanlar geride kaldı. Hâlâ paraya ihtiyacım var ama artık her şey farklı. Hapishane pek çok şeyi değiştirdi, inanın bana."

"Burada hemen hemen her şeyi yaptığınız söyleniyor, alçıpan, Tekstüre, boya, tesisat, kablolama, tezgahlar, çatı kaplama-

"Çatı kaplama- işte yine o yüksek şey. Özür dilerim. Gerçeği bilmek zorundayım, dengesiz bacağımla beni

Sürpriz. Her şeyi yaparım ama ikimizin de iyiliği için bu konuda gerçeği bilmelisin. Birincisi, belim kırılsın istemem, ikincisi de sigortanızda sakat bir işveren istemezsiniz."

"O baktıktan en son ne zaman düştün?" "Şey," dedi

Dan, çenesini kaşıyarak, "birkaç yıl önce

Bir süre önce annemin üst kattaki banyosunda düştüm ve bu yüksek kırışlar bile değildi. Kendimi fazla incitmedim ama bir an ayaktaydım, sonra kırımın üstüne düştüm. Dediğim gibi, ben

İşi almanın bedeli buysa çatıya çıkabilirim ama mümkün olduğunca yere yakın kalmayı ilke edindim. Her ihtimale karşı."

Paul güldü. "Denizcileri nasıl buldun?"

"Gerçek mi? Sanırım iyi bir denizciydim ama sevmiyordum. Çoğunlukla boktan görevler aldım. İşlerin olabildiğince kötü olduğu bir dönemde Irak'a gittim. Terhis edildiğimde hayatımın en mutlu günlerinden biriydi."

"Dört yılımı tamamladım, yedeklere katıldım ve ikinci kez Irak'a geri döndüm. Birimiz daha akıllıydı. Oyumu size veriyorum.

Ama şu ağır suç olayı-

"Anlıyorum...."

"Ya sana bir şans verirsem? Pişman olur muyum sence?"

"Hayır. İnşaat işinde iyiyimdir. Geçimimi sağlamak için yapmaya başlamadan önce babama evimizi inşa etmesinde yardım ettim. Ve senin için bir kaba işerim. Hırsızlık yapmam, kavgaya karışmam. Ama senin yerinde olsaydım, kendimi yere yakın tutardım. Daha çok iş yaparım."

Paul gülümsedi ve elini uzattı. "Ne olacak ki Dan. Borcunu ödedin. Ama şartlı tahliye memuruyla görüşeceğim, seni bir kez daha tanımak için."

Dan elini uzattı. "Keyfinize bakın efendim. Potansiyelim olduğunu düşünüyor."

"O halde mükemmel bir başlangıç yaptık. Eğer yeteneğiniz varsa, iyi bir zamanda geliyorsunuz demektir. Bu şirket genç ve büyüyor."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim. Elimden geleni yapacağım."

Dan Brady haftanın geri kalanında Haggerty İnşaat için çalıştı. Paul işini görebilsin diye etrafta dolaştırıldı. Biraz alçıpan ve tekstüre yaptı, kurşunlu cam pencereli birkaç büyük, oymalı ön kapı astı, macunladı, tezgahı yerleştirdi, hatta bazı kablo tesisatına bile yardım etti. "İnşaatta her şeyi sen mi yapıyorsun?" Paul sonunda sordu.

"Hemen hemen," diye cevapladı Dan omuz silkerek. "On beş yaşındayken başladım, inşaat sektöründeki en sert patron tarafından eğitildim.

Adam tam bir zorbaydı." Sonra gururla sırtıttı. "Senin baban," dedi Paul.

"Sen de mi onun için çalışıyorsun?" Dan alaycı bir tavırla sordu.

"Bak ne diyeceğim, beladan uzak dur, belki işe yararsın." Sonra Paul onun sırtına bir tokat attı.

Dan Cumartesi günü de çalıştı; büyük evde zamanları kısıtlıydı. Ama ekip şefi Herkes öğleden sonra ikide paydos edecek ve Pazartesi sabahı erkenden dönecek.

Dan'ın birkaç işi halletmek için kırk sekiz saatten az vakti vardı. Biraz çamaşır yıkamalı, karavanında saklayabileceği bozulmayan yiyecekler almalı ve bir oda, daire ya da küçük bir ev kiralamak için neler bulabileceğine bakmalıydı. Ama önce bir bira içmeliydi. Virgin River'daki o küçük bara uğrayarak birden fazla işi halledebilirdi. Oranın sahibi olan adam bölgede kiralanacak bir yer olup olmadığını biliyor olabilirdi. Prensip olarak Dan yeni patronuna sormak istemedi.

Bara girdi ve birkaç saniye sonra Jack arka taraftan çıktı.

"Aman Tanrım," dedi Jack. "Yine mi sen?"

Dan şapkasını çıkardı ve elini saçlarında gezdirdi. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Ah, adamım sen osun. Paul seni işe aldı!" Jack barın arkasına geçti, elleri kalçalarındaydı. "Büyük bir adam tuttuğunu söyledi.

komik görünümlü kovboy şapkası takan bir adam. Sanırım bir Shady Brady gördüğünde tanımlıyor."

Dan sadece başını salladı ve yarım bir gülümseme verdi. "Bir tür kin falan mı besliyorsun? Ben ne yaptım ki Sen?"

"Sen buralardayken bir tür sorun varmış gibi görünüyor."

"Evet, bazen ben etraftayken birilerinin araca ihtiyacı oluyor. Seni bir orman yangınının ortasındaki toprak yoldan almadım mı? Tanrım, bazı insanlarda hiç minnettarlık yok. Bir bira alabilir miyim yoksa bütün gün bana ters ters bakacak mısın?"

"Bu sefer temiz paran var mı? Taze kesilmiş kenevir gibi kokan parayı kabul etmem."

"Haber almadın mı? Rehabilite edildim. İnşaatta çalışıyorum, hepsi bu."

Jack tek kaşını kaldırdı. "Hapse mi girdin?"

"Bir süreliğine, evet. Paul sana söylemedi mi?" Jack başını salladı. "Buna ne dersin," dedi Dan. "O da bir centilmen."

Jack soğutucudan soğuk bir Heineken çıkardı, adamın tercih ettiği birayı hatırladı, kapağını açtı ve soğutulmuş bir bardağı bardağın üzerine koydu. "Dinle, o iyi bir adam. Çok çalışır, dürüsttür, insanlara doğru davranır. O bir

Aile babası ve burada iyi dostları var. Gerçekten iyi dostları. Ona bulaşmasan iyi edersin." Jack biraya başıyla işaret etti. "Yanında bir Beam ister misin?" Genellikle Heineken ve Jim Beam'den oluşan bir boiltermaker olurdu.

Dan gülümsedi. "Hayır teşekkürler, böyle iyi. Bak dostum, arkadaşın için yapmak istediğim tek şey inşaat. Bana bir iş verdi. Benim de bir iş ihtiyacım var." Elini uzattı. "Dan Brady."

"Brady mi?" Jack gülerek sordu. "Brady olmalıydı."

"İlginç, ha?" Şapkayı barın üzerine koydu. "Benim imza."

Jack elini uzatıp Dan'in elini sıkmadan önce bir an tereddüt etti. "Jack Sheridan."

"Evet, biliyorum. Artık hayatımıza devam edebilir miyiz? Birbirimizi her gördüğümüzde kafa kafaya vermemize gerek

yok. Ben

burada yaşamayı umuyorum. En azından bir süreliğine." "Neden burası?" Jack şüpheyile sordu.

"Burada eski iş arkadaşlarıma rastlamam pek olası değil." Sırıttı. "Barmen kokmuş para kabul etmez."

"Birbirimizi anladığımızı mı söylüyorsun?" Jack sordu.

"Seni anlamakta hiç sorun yaşamadım dostum. Gerçek şu ki, burası benim barım olsaydı, ben de paramı almazdım. Ama bunların hepsi geçmişte kaldı. Ve eğer sizde varsa, bazı bilgilere ihtiyacım var."

"Göreceğiz," dedi Jack.

"Öncelikle, bir karavanda kalıyorum ve gayet iyi, ama buralarda kiralanabilecek bir yer biliyorsunuzdur diye düşündüm."

Jack birkaç olasılık biliyordu. Luke Riordan'ın nehir üzerinde yakın zamanda yenilenmiş altı kulübesi vardı. Orada bir

Şehirde bir çift garajlarının üstündeki odayı zaman zaman. Jack'in de ormanda bir kulübesi vardı. Ama adama bir iş vermekle, ona bir iş vermek arasında çok büyük bir fark vardı.

onu çalışırken izledi ve geceyi geçirmesi için davet etti. "Üzgünüm," dedi Jack. "Bu dağ kasabalarıyla ilgili bir şey. Kiralamalar ve mülk satışları çok nadiren oluyor, Paul'ün şirketi iyi gidiyor. İnsanlar sıfırdan inşa etmek ya da yeniden modellemek zorunda kalıyor."

Dan bunu söylerken Jack'in gözlerine baktı ve gerçeği tam olarak anlamadığını biliyordu. Adamı suçlamıyordu. Serseri bir suçlu olmadığını kanıtlaması biraz zaman alacaktı. Marihuana ticaretine girmeye karar verdiğinde bunun bir bedeli olacağını biliyordu. Şu anda muhtemelen hâlâ yetiştiren birinden yardım alabilirdi ama Dan bu yola girmek istemiyordu. Bunun geçmişte kaldığını söylerken ciddiydi.

"Tamam," dedi Dan, "anladım. Ve dediğim gibi, rahatsız değilim. Geceleri bir dinlenme tesisine park ediyorum. Sıcak su ve tesisler var. Çalışma saatleriniz nedir? Ara sıra sıcak bir yemek ve işe götürmek için paketlenmiş bir öğle yemeği arıyorum."

"Bunu sizin için halledebiliriz. Genelde altıya kadar burada olurum- Otuz ve Vaiz mülkte yaşıyor. Saat altıda kahveyi hazırlıyor. Gece dokuzaya kadar açık kalırız, eğer Birisi bizden açık kalmamızı isterse. Vaiz'e önceden haber vererseniz, sabah erkenden sizin için paketlenmiş bir öğle yemeği hazırlayabilir. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa-" Mutfakta telefon çaldı. "Bana bir saniye verin. Hemen döneceğim."

"Acele etme," dedi Dan.

Jack gittiğinde Dan merakla kasanın kilitli olup olmadığını merak etti. Jack Sheridan onu para çekmecesi açıkken barda yalnız bırakır mıydı? Ona biraz güveniyor muydu, yoksa hiç mi güvenmiyordu? Jack'i suçlayamazdı.

Dan'e ısınmak için zamanları vardı - ne de olsa bu, meşru bir ilişki yaşadıkları ilk günün ilk saatiydi. Ama Dan ve Jack'in bir geçmişi vardı. Bir sürü geçmiş. Ve hepsi o kadar da iyi değildi.

Yolları ilk kez kesiştiğinde, Dan yasadışı bir yetiştirme alanında kötü giden bir doğum için yerel ebeden yardım almak zorunda kalmıştı. O ebe Jack'in kadınıydı ve tüm o Olay, punç kâsesindeki bir bok gibi geçti. Bir sonraki karşılaşmalarında Dan, o arabaya arkadan çarpmıştı. Aynı ebeydi ve dokuz aylık hamileydi. Yine, arkadaşlıkları için hayırlı bir başlangıç değildi.

Ama sonra kendini affettirdi. Dan, bazı yerel adamların, katil eski kocası tarafından kaçırılan Vaiz'in karısını aradığı sırada bölgedeydi. Günü kurtarmak Dan'in planı değildi, ama geri kalanı bu hödükler beceremiyordu ve birinin harekete geçmesi gerekiyordu. Böylece Dan el feneriyle eski kocanın kafasına vurarak onu bayılttı ve kurtarılmasını kolaylaştırdı.

Sonra geçen yaz orman yangını oldu. Dan birkaç çılgın yetiştiriciden kaçmaya çalışırken, çok büyük bir tesadüf eseri Jack yaralı ve susuz bir halde yolun kenarında oturuyordu. Jack'i aldı ve güvenli bir yere götürdü.

Görünüşe göre Jack iyi kısımları unutmuştu. Ya da yeterince iyi olmadıklarına karar vermiş.

O yangından kısa bir süre sonra Dan için tutuklama emri çıkarılmış ve o da teslim olmuştu. Bu sayede Son derece işbirlikçi olduğu için üç yıllık cezasının sadece altı ayını çekmişti. Ama yine de artık ve sonsuza dek eski bir mahkumdu.

Birası çoktan bitmişti. Telefondaki her kimse önemli biri olmalıydı, yoksa Jack Sheridan güvenmediği birini barında yalnız bırakmazdı. Kahretsin, parasını bile almazdı eğer kokuyorsa-

Jack'in yüzü bembeyaz ve gözleri odaklanmamış bir halde bara geri dönmesiyle düşüncesi yarıda kesildi. Elinde bir kâğıt parçası tutuyordu ve Dan'e bakmıyordu. Barın arkasına geçmedi ama mutfak kapısının hemen dışında durdu ve boş boş baktı.

"Hey, dostum," dedi Dan. "Hey, Sheridan."

Jack cevap vermedi. Bir milyon mil uzaktaydı.

Dan ayağa kalktı ve temkinli bir şekilde ona yaklaştı. Tuhaf görünüyordu ve tuhaflik bazen dengesizlik anlamına gelebilirdi. Dengesizlik her anlama gelebilirdi.

"Sheridan? N'aber dostum?"

Jack'in odaklanamayan gözleri yavaşça Dan'e doğru döndü. Kuru dudaklarını yaladı, birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Oğlum Rick," dedi boğuk bir fısıltıyla.

"Ne?" Dan biraz telaşla sordu. Bir zamanlar onun da bir oğlu olmuştu. Muhtemelen o zaman da aynı gözleri takıyordu. "Peki ya senin oğlun Rick?"

"Rick," dedi ve üzerine notlar karaladığı kâğıt parçasını kaldırdı. Haditha, El Anbar, düşman, kritik, el bombası, Landstuhl Tıp Merkezi, Almanya.

"Kahretsin," dedi Dan. "Hey! Kendine gel! Ne oldu?" Jack'in yanaklarına dikkatlice birkaç şaplak attı. Ona tokat atmadı; Jack ona soğuk tokat atacak kadar tepkisel olabilirdi. "Dur bakalım dostum." Barın arkasındaki cam raftan bir şişe aldı ve bir kadehi bardağın üzerine devirdi. "Hey," dedi bardağı Jack'in dudaklarına doğru kaldırarak. "Hadi, yak şunu dostum. Kendine gel."

Jack'in titreyen eli bardağı almak için yukarı kalktı. Gözlerini kapadı, kadehi geri fırlattı ve uzun bir süre gözlerini kapalı tuttu. Onları açtığında, vahşi bir parıltıyla yanıyorlardı.

"Oğluna bir şey mi oldu Jack?" Dan sordu.

Başını iki yana salladı. "Rick oğlum gibidir. Irak'taki Kolordu'da."

Dan kâğıda bakarak, "Evet, anladım," dedi. "Haditha, Irak'ta. Landstuhl Tıp Merkezi. Orada bulundum."

"O yaralı. Başaramayabilir." Başını iki yana salladı. "Doğru düşünmeliyim," dedi kendi kendine.

"Tanrım," dedi Dan. Mutfağa doğru koştu. "Kimse yok mu? Hey! Kimse yok mu?"

Bir saniye içinde kapıdan mutfağa bir kadın girdi. Onu tanıdı. Kaçırılan kadındı-Paige. Onu son gördüğünde hamileydi. "Ne oldu?" diye sordu kadın, kafası karışmış bir halde.

"Bana yardım et, ha?"

Onu bara kadar takip etti. Jack barın arkasındaki dolaba yaslanmıştı ve gözlerine biraz olsun akıl sağlığı geri gelmişti.

Dan, "Rick adında biri Irak'ta yaralandı," dedi. "Jack'in karısını bulabilir misin? Onu arayabilir misin?"

"Ben iyiyim," dedi Jack. Ama Paige mutfağa doğru kaçtı. "Sadece düşünmem gerekiyor. Dosyasında en yakın akrabası olarak ben vardım, muhtemelen büyükannesi yaşlı ve hasta olduğu için. Onbaşı Sudder, dediler. Haditha'da el bombası yemiş. Irak'ta ameliyattan çıkarmışlar ve Almanya'ya nakletmişler ama durumu iyi değilmiş. İki kez hayata döndürmek zorunda kalmışlar ve daha fazla ameliyat olacak," dedi. "Düşünmek zorundayım."

"Whew, bir tane daha al. Beynini biraz yavaşlat," dedi Dan, ne olduğundan bile emin olmadığı bir şeyden yarım shot doldurarak.

Jack'e uzattı, Jack de geri fırlattı. Gözlerini sertçe kapattı. Tek bir damla gözyaşı kaçtı ve yanağından aşağı süzüldü. Gözlerini tekrar açtı ve aralıklardan Dan'e baktı.

"Black Label," dedi kısık sesle. "Sanki buranın sahibiymişsin gibi davranıyorsun."

Dan yüksek sesle güldü. "İşte buradasın. Artık benim gezegenimde misin? Ne oldu?"

"Bana biraz su ver. Oraya geliyorum."

Dan bir su doldurdu ve Jack büyük bir yudum aldı. Bu arada Bardağı indirdiğinde Paige mutfak kapısında duruyordu. Dan ona baktı.

"Kocam erzak almaya gitti," dedi neredeyse özür dilercesine. "Çocuklar uyuyor. Mel'i evden aradım ve hemen gelmesini söyledim. Bugün Cumartesi. klinik açık değil."

"Artık iyiyim," dedi Jack. "Rick Haditha'da yaralandı. Çok kötü yaralanmış. Bacakları, kafası, gövdesi, çeşitli yaraları var.

Onu uçakla Almanya'ya götürdüler. Lydie Sudder'a ve Liz." Dan'e baktı. "Liz onun kız arkadaşı. O halde gitmeliyim."

"Gitmek mi?" Dan sordu.

"Almanya'ya gitmem gerekecek. Bu benim hatam. Çocuk hiç Eğer ben ve tüm çocuklarım olmasaydık, her zaman burada olmasaydık, bunun sadece bir tane olduğunu düşünmesini sağlamasaydık, Kolordu'ya giderdi. büyük lanet parti. Kahretsin." Gözlerini Dan'inkilere çevirdi. "Kötü olduğunu söylediler. Başaramayabilirmiş. Buna hazırlıklı olmalıymışım."

"Bu kağıtta telefon numaraları var dostum. Beynin tekrar çalışmaya başladığında tekrar ara ve birkaç numara daha al, böylece Landstuhl'u kontrol edebilir, nasıl olduğunu öğrenebilirsin. Büyük bir şok geçirdin. Kendini toparlaman gerek."

"Bir fincan kahveye ihtiyacım var," dedi Jack. "Onbaşı Sudder'ın kim olduğunu bir an düşünmek zorunda kaldım. Tanrım, en kötü kâbusum."

"Bir tabureye otur," dedi Dan. "Sana bir fincan kahve hazırlayayım."

Jack Paige'e baktı. "Mel'i yola çıkmadan önce yakalamaya çalış. Ona birazdan eve geleceğimi söyle."

Paige tek kelime etmeden telefonu kullanmak için mutfağa geri döndü.

Jack barda oturuyordu, hiç görülmediği bir yerde. Dan barın arkasındaki her zamanki yerinde durmuş, büyük bir fincanda kahve servisi yapıyordu. Başka soru sormadı ve sormasına da gerek yoktu.

"Ricky on üç yaşındayken ortaya çıktı ve ben sadece barda çalışmaya başladım. O zamanlar bok çukuruydu. İşleri yoluna koymaya çalışırken molozların arasında uyudum. O zamanlar ufak tefekti, yüzü çillerle kaplıydı ve beş dakikalığına çenesini kapatsın." Jack güldü ve hatırlayarak başını salladı. "Etrafta takılmasına izin verdim çünkü annesi ve babası ölmüştü ve sadece büyükannesi vardı. Ve o şapşal çocuk beni kendine çekti. Şimdi yirmi yaşında. Artık çilleri yok. Altı-iki. Güçlü..."

"Onun güçlü olduğunu unutmamalısın Jack," dedi Dan. "Ondan vazgeçme."

"Bunu yapmamalıydı, Deniz Kuvvetlerine katıldı, ama her eğitim programında birinci oldu, iyiydi...."

"Öyle," diye düzeltti Dan. "Kendine gel dostum."

"İyi," diye tekrarladı Jack. Sıcak kahvesinden derin bir yudum aldı. "Lydie ve Liz'e ne söyleyebileceğimi bilmiyorum...."

"Onlara kötü yaralandığını, hastanede olduğunu ve oraya gideceğinizi söylersiniz. Onlara söyleyeceğiniz şey bu. Onlara

kimseye pes etme izni vermezsiniz. Eğer en kötüsü olursa, o zaman onlara en kötüsünü söylersiniz. Onlara en kötüsünü gerçekleşmeden önce söylemezsiniz."

"Onu görmeliydin, dostum," dedi Jack, biraz daha kahve içip gülümseyerek. "Ona çekiç tutmayı, balık tutmayı, ateş etmeyi öğrettim.

Başta öyle küçük bir inekti ki, sivilceleri ve kıkırdamaları vardı, öyle kalacağını düşünmüştüm.

Sonsuza dek. Ama hızlı büyüdü - eyerde iyi olduğundan biraz daha hızlı olduğu ortaya çıktı. Vay be. O çocuk için bir baba gibi hissettim-"

"Hissetmek," diye düzeltti Dan. "Bir baba gibi hissediyorum..." "Biliyorum, bu bir

gerçek."

Paige kafasını bara geri attı. "Çoktan yola çıktı, Jack."

"Ah, onu rahatsız etmemeliydik."

Dan, "Onun burada olması gerekiyor," dedi. Paige tekrar geri çekilerek onları yalnız bıraktı. "Seninle birlikte büyükanneyi, kız arkadaşını görmeye gidecek. Sonra sen Rick'i görmeye gideceksin. Bunu yapacak kadar birlikte olduğunuzu düşünüyor musun? Almanya'ya gitmek için? Çünkü delirmişseniz ya da geçmişe dönmüşseniz, bunu göze alamazsınız. Bu iyi bir fikir olmaz."

Jack kahve fincanından bir yudum aldı, sonra yavaşça gözlerini kaldırdı. "Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sanırım bir an için şoka girdim."

"Evet," dedi Dan.

Jack müşteri olarak otururken Dan barın arkasında duruyordu. Dan kahve bardağını doldurdu, sonra soğutucudan bir Heineken daha çıkardı, ama bu kez şişeden içti. Birkaç dakika boyunca sessizce Rick ve onun Jack için ne anlama geldiği hakkında konuştular. Kısa bir süre önce gelen mektup hakkında.

Haditha'nın son zamanlarda ne kadar tehlikeli olduğunu anlattı.

Barın verandasından gelen bot sesleri Jack'i tabureden kaldırıp kapıya doğru götürdü. Kapıyı açtı ve karşısında Mel duruyordu, gözleri kocaman, ağzı hafifçe açıktı. "Ricky?" diye sordu nefes nefese.

"Irak'ta yaralandı. Onu stabilize etmek için ameliyat oldu ama ne olduğundan bile emin değilim. Bacağından, gövdesinden ve başından yaralanmış ve uçakla Almanya'ya, oradaki bir askeri hastaneye nakledilmiş. Mel-"

"İyi misin?" diye sordu ona.

"Kendime geliyorum. Bu beni çok etkiledi. Çocuklar nerede?"

"Mike yan kapıdan geldi, uyuyorlar." "Lydie ve Liz'e söylemeliyim."

"Önce Lydie," dedi Mel. "Sonra eve gideceğiz ve sen toparlanırken ben de bilgisayara girip sana uçak bileti bulacağım. Sonra Liz'i görmek için Eureka'ya gideceğiz. İki arabayla gideriz, çocukları da yanıma alırım. Eureka'ya gittiğinizde

Havaalanında çocukları eve getireceğim. Tabii Almanya'da bana ihtiyacın yoksa. Sorun şu ki, pasaportumda çocuklar yok. Kahretsin, Rick Irak'tayken bu ne kadar aptalcaydı! Neden bunun icabına bakmadım? Belki ben de gelmeliyim. Los Angeles'a uçabilirim, pasaportu bir günde hallederim ve-"

"Mel, dur. Çocukları Almanya'ya sürükleyemezsin," dedi Jack. "Hadi, gidelim." Onun için kapıyı tuttu.

Çıkarken omzunun üzerinden barın arkasındaki adama baktı.

"Bara birkaç dolar bırakacağım," dedi Dan. "Ve Eğer bana ihtiyacı olursa, kocası dönene kadar mutfaktaki bayana yardım edebilirim."

Jack zayıf bir gülümsemeyle, "Birkaç dolar için endişelenme, tabii boğazımdan aşağı attığın Black Label için katkıda bulunmak istemiyorsan," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Mel.

"Hey-" Dan omuz silkti "-burada olduğuma sevindim."

Jack gitmeye başladı ama sonra tekrar durdu ve Dan'e baktı. "Bunu yapan şey, beni bir süreliğine bayıltan şey... Arayan çavuşa hemen Almanya'ya gideceğimi söylediğimde, Rick ameliyattan çıkana kadar beklemek isteyip istemediğimi sordu, durumunu öğrenene kadar, eğer başaramazsa diye. Ben de hayır, beklemeyeceğimi söyledim. Ya onu görecektim ya da eve getirecektim. Sadece bunu düşünmek mi? Beni şoka soktu."

"Artık bunu düşünmeyi bırak," dedi Dan. "Git hadi. Unutma, o güçlü biri." "Evet,"

dedi Jack. "Evet."

"Jack. Unutma, sen de güçlüsün."

Lydie tam da Mel'in beklediği gibi tepki verdi. Nefes nefese kaldı. Gözleri doldu ve ellerini iki yana açarak Jack'in yanıtlayamadığı sorular sordu. Ama sonra boynunu dikleştirdi ve

Omurgasını sertleştirdi ve dua etmeye başladı. "İyi olacağım," dedi cesurca. "Oraya vardığında Ricky'ye büyükannesinin iyi olduğunu ve onun için dua ettiğini söyle. Benim için çok fazla endişeleniyor. Çalışması gerekirken endişelenmesini istemiyorum. daha iyiye gidiyor."

"Bugün daha sonra gelip seni kontrol edeceğim," dedi Mel. "Sakın üzülüp kan tahlili yaptırmayı, insülin almayı ve yemek yemeyi unutma. Bana söz ver."

"Söz veriyorum. Şimdi git. Burada vakit kaybetme. Sana ihtiyacı var."

Liz başka bir hikayeydi. Mel ve Jack uçak biletlerini aldıktan ve çantalarını hazırladıktan sonra ayrı araçlarla Eureka'ya doğru yola çıktılar. Liz onları daha yolun yarısına gelmeden kapıda karşıladı. Onlar daha neden orada olduklarını bile söylemeden, "Yaşıyor mu?" diye sordu. Gözleri jant kapağı kadar büyük ve korkmuştu. "Yaşıyor mu?"

Kapıdan içeri bile girememişler. "Yaralıydı, Liz," dedi Jack. "Ciddi şekilde yaralanmış ama şu anda hastanede. Onu uçakla Irak'tan çıkardılar ve yakında Almanya'da olacak. Onu görmeye gideceğim ve oraya vardığında hemen seni arayıp durumunu söyleyeceğim. Ben-"

"Götür beni," dedi ve dönüp geri kaçtı. eve girdi. Omzunun üzerinden, "Bütün gün biliyordum. Biliyordum. Onu aklımdan çıkaramıyordum ve bütün gün endişeliydim. bir gün. Çok endişeleniyorum ama son zamanlardaki gibi değil. Pasaportum var ve _."

"Liz! Hayır!" Mel söyledi. "Şimdi dur, tatlım. Bırak Jack-" "Hayır, eğer Jack onunla gitmeme izin vermiyorsa, tek başıma giderim. Hiç uçağa binmedim ama bir yolunu bulacağım. Gitmeliyim, onun için orada olmalıyım, yapmalıyım-"

"Belki de öyle yapmalı," dedi Jack sessizce. Mel onun kolunu çektiştirerek kulağını dudaklarına götürdü. "Jack, ya oraya vardığında en kötü durumla

karşılaşırsan? Tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalmamalısın."

"En kötü durum olmayacak," dedi Jack. "Ve eğer Rick'e yardım ederse... Belki Rick'e yardım eder." Liz'e baktı. "Sen

bilgisayarınız var
mı?" "Tabii ki
var."

"Sen toparlan. Mel sana bir bilet bulacak. Acele etmelisin.
Redding'e gitmeliyiz."

"Bütün gün boyunca biliyordum," diye fısıldadı.
"Neredeyse bin dolar biriktirdim."

"Bilgisayar nerede?"

"Burada. Yatak odamda. Daha pahalıya mı mal olacak?
Bin dolar mı? Çünkü Connie teyzemden biraz borç
alabilirim."

Jack iki çocuğa da tutunarak bebeği Mel'in kollarından
aldı ve onu serbest bıraktı. "Bunu karta yaz, Mel. Eğer
yapabilirsen ona benim uçağımdan bir bilet al." Mel
gözlerinde kocaman bir soruyla ona baktı. "Bu onun kızı.
Onu seviyor. O da bütün gün biliyordu. Aralarında bir bağ
var. Muhtemelen benim yerime onun orada olmasını tercih
ederdi. Ayrıca, ağır yaralı birinin yanında nasıl
davrandığınızı da açıklığa kavuşturmalıyız. Liz buna hazır."

"Liz, annen için sorun olur mu? Bir sürü okulu
kaçıracaksın."

"Onu arayacağım. Cep telefonu var. Önemli değil-
Okulu telafi edeceğim. Bu Rick. Onunla birlikte orada
olmalıyım."

"Liz," dedi Mel. "Ya çok kötüyse? Ya iyi değilse?"

Yumuşak bir valizi yatağın üzerine attı ve Mel'e berrak,
kararlı gözlerle baktı. "O zaman daha da fazla orada
olmalıyım."

Mel içini çekti ve bilgisayarın başına oturdu.

Mel, Jack ve Liz'in yanından ayrıldığında
Frankfurt'a giderken, çocukları uykudan çok erken
uyandıkları, aç oldukları ve çok fazla yemek yedikleri için
neredeyse psikopata bağlamışlardı.
her yere taşındı. Bu sadece mantıklı olurdu

eve gidip onları yatıştırmaya çalışacaktı ama yapamadı. Liz'in teyzesi Connie ile konuşması gerekiyordu. Vaiz ve Paul'e, Rick'e yakın hisseden denizcilere söylemeliydi. Cameron'a Lydie'ye göz kulak olmasını söylemeliydi, çünkü o klinikte yaşıyordu ve Lydie sokağın aşağısındaydı.

Ondan sonra da eve döndüğünde yalnız bir ev ve iki mızımız çocukla karşılaşacaktı. Mel'in kendini tamamen yıpranmış hissetmesi normal değildi ama hissediyordu. Rick'i en az Jack kadar seviyordu.

Önce Connie'ye gitti ama fazla kalmadı. Sonra da Vaiz'in karısından haberi çoktan almış olduğu bara gitti. Bari kapatması gerekip gerekmediğini düşündü. "Haber seyahat," dedi Mel. "Ve yirmi dört saat kadar hiçbir şey duymayacağız. Meşgul olun. Herkes Ricky'yi sever. Bu akşamki yemeğin en süslüsü olmasa bile kimse şikâyet etmez." "Benim yemeklerim sorun olduğunda daha süslü olur...."

Daha sonra Mel, bu koşullar altında oldukça iyi durumda olan Lydie'yi kontrol etti, ancak Cameron'la konuşmak için kliniğe gittiğinde çocukları çığlık atıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Hey, hey, hey," dedi kot pantolonu ve tişörtüyle merdivenlerden inerken. "Burada neler oluyor?" diye sordu. O

David'i hemen onun elinden aldı, böylece her biri bir çocuğu teselli edebilecekti.

"Tanrım," dedi, duygularını bastırmaya çalışarak. "Rick hakkında konuştuğumuzu duydun, değil mi?"

"Elbette. O iyi mi?"

"O iyi değil. Irak'ta ağır yaralandı. Jack ve Rick'in kız arkadaşı Liz, onu ameliyat için uçakla Almanya'ya götürdüler. Çocuklarım ikisini yola çıkarabilmek için tüm öğleden sonra etrafta dolaştık ve henüz bunu hissetmeme izin vermediğimi fark ettim.

Jack'in oğlu gibi. Benim oğlum gibi. Ve bu ikisi kesinlikle deli. Ricky'ye ve bana yakın olan daha fazla insana anlatmalıyım-" Ağlamaya başladı. "Çok endişeliyim ve

ölebileceğimden korkuyorum."

Cameron bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Hadi Mel. Seni sallayalım, besleyelim ve ihtiyacın olursa ağlayalım. Sana çay ya da sıcak süt yaparım ya da-"

"Çay mı sıcak süt mü?" diye sordu gözyaşları arasında.

"Harika." "Buzdolabında biram var," diye teklif etti, gözyaşlarını silerek.

Başparmağıyla yanaklarını.

"Daha iyi," diye burnunu çekti. "Bir sebep için geldim, sadece ağlamak için değil. O kısmı planlamamıştım. Sokağın aşağısındaki Lydie Sudder, Rick'in büyükannesi. Yaşayan tek ailesi. Ve o-"

"Lydie hakkında her şeyi biliyorum. Şeker hastası, görme bozukluğu, yüksek tansiyon ve kalbi-"

"Sadece ona karşı dikkatli olmanı istiyorum. Sanki Sabahın ikisinde kapısını çalıp iyi olup olmadığını sormak işe yarayacaktır. Ama onu kontrol ettim ve bu konuyla ilgili herhangi bir sorunu olursa bizden birini aramasını söyledim.

Korkunç bir haber. Çağrı cihazını aramasını söyledim. Henüz eve gidemem. Hala Vanni ve Paul'u aramam gerekiyor."

Onu kliniğin mutfağına götürdü ve orada sakladığı hazır şişelerden birkaçını ustalıkla buzdolabından çıkardı. Emma neredeyse bir, David ise iki yaşındaydı ve her ikisi de soğuk süttten memnundu. Sonra

Mel'e gülümseyerek bir bira uzattı.

"Bu ikisi için akşam yemeğine ne dersiniz?"

"Şu anda iliklerine kadar yorgunlar ve biraz sakinleşmeye ihtiyaçları var. Ama burada uzun süre oturamam."

Mel Emma'yı tutarken Cam de David'i kucağına aldı. Her iki çocuk da biberonları ve onları tutan sıcak, sakin kollarla çabucak sakinleşti. Mel birkaç kez burnunu çekti ama çocuklarının kontrol altında olması ve oturacak sessiz bir yer bulması onu bile sakinleştirdi.

"Liz'i görmeliydin," dedi yumuşak bir sesle. "Bırak Avrupa'ya gitmeyi, daha önce hiç uçağa binmemişti. On dakika içinde toparlandı. Ben uçaktayken bana sorular

sorup durdu.

ona bilgisayarda bilet bulmaya çalışıyordum. "Saç kurutma makinesi mi?" diye sorardı, ben de evet derdim. "Soğuk mu sıcak mı?" diye sordu.

Soğuk. On dakika sonra gitmeye hazırды. Onu on dört yaşından beri seviyor."

"Yaraları hakkında bir şey biliyor musun?" Cam sessizce sordu.

"Çok değil, hayır." Jack'in ona söylediklerini tekrarladı. "Onunla gitmek istedim ama pasaport sorunum ve iki küçük çocuğum var. Yine de gitmek istedim. Sonunda Liz gitti. On yedi yaşındaki Liz. Ve ben kıskandım."

Ona güldü. "Çocuğa yardımı olacaksa, gitmesi muhtemelen iyi oldu."

"Jack de öyle dedi. Ama birden kendimi terk edilmiş hissettim. Aptalca olduğunu biliyorum ama yine de hissettim."

"Bu aptalca değil, Mel. Bu gerçek bir anlaşma. Sorun şu ki, bunun için yapacak bir şey yok. Haberleri iletmek için telefon ederken çocukları bana bıraksana."

Başını salladı ve boş boş güldü. "Bu çok mantıklı, ama bu yüzden çocuklarımdan ayrı kalamam. Onları yanımda bulundurmak zorundayım."

"Anlıyorum," dedi Cameron. "Bak ne diyeceğim, seni Haggerty'nin evine kadar takip edeceğim, sonra da senin evine. Çocuklar konusunda sana yardım ederim, karınlarını doyurur ve yerleşmelerini sağlarım. Sandviç yaparız. Her şey sakinleşip sessizleşince de giderim." Sırıttı. "Bu gece için planım yoktu zaten. Çağrı cihazını da takıyorum."

"Bebek mamam var," dedi. "Hangi yetişkin mamasına sahip olduğumu bilmiyorum."

Tekrar güldü. "Umutsuz vakasın. Tamam. Burada birkaç sandviç hazırlayıp paketleyeceğim ve gidip işimizi halledeceğiz. Cipsin var mı?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Evinizdeki yemeklerden tamamen Jack mi sorumlu?"

"Hemen hemen," diye itiraf etti birasından bir yudum alarak.

Emma'ya sarıldı, sakinleşti, gözyaşlarını içine çekti ve Cameron'ın yardım teklifi sayesinde görevinin geri kalanı hakkında çok daha iyi hissetti.

"Cipsim var," dedi.

Ona gülümsedi. Kasabasında doktorluk yaptığı için doktor Cameron'a minnet duymakla o kadar çok zaman geçirmişti ki, insan olarak Cameron'ın gerçekte ne kadar harika biri olduğunu fark etmemişti. "Sen benim iyi bir arkadaşıma dönüştün," dedi. "Doktor gibi."

"Bu çok hoş," diye cevap verdi. "Teşekkür ederim."

Sheridan'ların evindeki telefonun çalması ve Mel'in telefona atılması için çok uzun bir gece ve gün geçmişti. Alo dedi ve Jack'in çakıllı sesini duydu. "Bebeğim."

"Jack! Ne biliyorsun?"

"İyileşecek. Kafasını çatlattı, dalağını kaybetti, her tarafı sıyrıklarla dolu ama görünüşe göre yaraları şu anda hayati tehlike arz etmiyor."

"Yanmış mıydı?" Mel bir el bombasını ve ısıyı düşünerek sordu.

"Hayır. Gerçi havaya uçtu. Ama yanmadı." "Oh, Tanrıya şükür!"

"Mel, bacağını kaybetti."

"Hasar çok mu ağırdı? Çalışamaz durumda mıydı?" diye sordu.

"Patlamada kaybetti. Hiç şansı yoktu. Bacağını kaybetmesi onu neredeyse öldürüyordu. Çok kan kaybetti."

"Oh, zavallı Rick. Neresini kesmişler? Dizin üstünden mi altından mı?"

"Yukarıda. Ama çok fazla uyluk ve kalça kemiği kurtarmışlar. Hâlâ iyileşme sürecinde. Onu henüz görmedik ama iyi olacak Mel. Mel," dedi, sonra durakladı. "Bu çok zor. Biz aile değiliz. Liz bir eş değil ve ben de onun babası değilim. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, çok fazla yardım alamıyoruz."

"Anladığımdan emin değilim."

"Onu eve getirmemize izin verirler mi bilmiyorum. Askeri bir tıbbi tesise nakledilebilir."

Rehabilitasyon. Babası olsaydım, muhtemelen onu eve getirebilir ve rehabilitasyon için en yakın hastaneye götürebilirdim. Tüm bunlardan önce onu yasal olarak evlat edinmek için Lydie ile birlikte çalışsaydım-"

Onun sesindeki pişmanlığı duydu. Jack, Rick'i hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. "Jack, Rick'i gör, orada olduğunu bilsin, tıbbi açıdan, acı ve travma açısından nasıl olduğunu öğren.

Bundan sonra nereye gideceğine ilişkin kararlar zamanı geldiğinde verilecektir."

"Biliyorum."

"Ya Jack? Uyumak isteyebilirsin. Sesindeki yorgunluğu duyuyorum. Rick için güçlü olmalısın. Çok güçlü.

Acıma, endişe gibi şeylere boyun eğemezsiniz..." "Güçlü olacağım."

"Liz nasıl?"

"Benden daha iyi. İyi olacağını duyunca o kadar rahatladı ki aynı anda hem ağlamaya hem de gülmeye başladı. Onu hemen geri alamayacağını tam olarak anlayamadı. Ve geri döndüğünde de aynı."

"İkinizin de onu görmeye ihtiyacı var. Bir süre kendinde olmayacak." Durakladı. "Keşke yanında olsaydım, Jack. Yardım edebilirdim. Ve seni çok özlüyorum."

"Çocuklar iyi mi?" diye sordu.

"Onlar iyi, Jack. Hepimiz iyiyiz. Sadece seni özlüyoruz, hepsi bu. Ama sen olman gereken yerdesin."

"Gerçekten, onu eve, ailemizin yanına götürebilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim."

"O da gelecek." Derin bir nefes aldı. "Bu yolculuğu bitirmesi gerekiyor. Rehabilitasyona, protez bir bacağa ihtiyacı var.

Biraz danışmanlık."

"Evet," dedi Jack. "Evet, biliyorum."

"İnsanlara benim mi söylememi istersiniz? Yoksa kendiniz mi aramak istersiniz?"

"Yapacak mısın, Mel? Lydie, Connie ve çocuklar? Eğer Preach, Mike ve Paul'u arayabilirseniz, onlar da ekibi arayabilir. Yapabilecek misin?"

"Elbette sevgilim. Şimdi telefon edeceğim. Herkes bekliyor. Benim için bir şey yapar mısın?"

"Elimden gelen her şeyi yaparım."

"Rick'i gördüğünde lütfen onu sevdiğimi söyle. Ve onunla gurur duyduğumu. Ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyle. Ve ona söyle... Hayır, bunun için çok erken...."

"Ne için?"

Bir nefes aldı. "Los Angeles'ta yaşarken, acil serviste bir doktorla neredeyse bir yıl çalıştım. protez bacak taktığını öğrendi. Hızlı, kendinden emin, güçlü ve çok yetenekliydi. Bu sadece mümkün değil, muhtemel de. Sadece... Eminim ki, bu konuda gerçek bir kaltak."

Neyse ki Mel'in klinikte çok sakin bir Pazartesi sabahı vardı. Cameron'ın birkaç hastası vardı ama Mel evrak işleri ve çocuklarla meşguldü. Tanıdık bir adam içeri girdiğinde öğle yemeği vaktiydi. Kapının içinde Shady Brady'sini çıkardı. "Merhaba," dedi.

Resepsiyon bankosunun arkasındaki masadan kalktı. "Merhaba. Nasılsın?"

"Güzel. Güzel. Kocanızdan bir haber alıp almadığınızı merak ediyordum. Çocuk hakkında. Rick hakkında."

"Evet," dedi ona doğru yürürken. "İyileşecek. Birden fazla yarası var, hepsi tedavi edilebilir. Tehdit oluşturmayan kafa yaralanmaları var, dalağını kaybetmiş, çok kötü sıyrılmış ama yanmamış ve patlamada bir bacağını kaybetmiş."

Bu son söz üzerine adamın gözleri irileşti ve şok oldu. Sonra kendini toparladığında, "Yukarıda mı aşağıda mı?" diye sordu.

Onun ne demek istediğini çok iyi anladı ve ampütelerle olan ilişkisini merak etti. "Dizden yukarısı. Bu konuda bir şeyler biliyor gibisin."

"Aslında, bir sakatlıktan sonra Landstuhl'a gönderildim ve uzuvlarını kaybeden pek çok adamla samimi oldum. Dizden aşağısı daha kolaydı, bilirsiniz işte."

"Önünde uzun bir rehabilitasyon süreci var, ancak görünüm potansiyel olarak olumlu. Şimdilik güvende."

"Hmm," dedi, bakışlarını indirerek başını salladı. "İyi. Başardı. Zavallı çocuk. Kocanız ne dedi - yirmi yaşında olduğunu mu?"

"Çok az. Ve tanışabileceğin en tatlı çocuk. Sorman ne güzel."

"Bütün o sahneyi düşünüyordum. Yaşlı Jack'i oldukça iyi sarstı. Son birkaç yıldır onu çok sık görmedim ama hiç böyle sarsıldığını görmemiştim."

"Rick oldukça özel biri. Son birkaç yıldan bahsetmişken, o kadın ve bebek hakkında çok düşünüyorum."

"Dinle," dedi. "Sana yalan söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm ama

Bebeğin benimle hiçbir ilgisi yoktu. Kadını tanıyordum, erkeğinin onu dışarıda, patlamaya hazır bir şekilde bıraktığını biliyordum. Onu birkaç kez kontrol ettim ve birçoğumuz gibi yarım yamalak bir geçmişi olduğunu ve bir kliniğe gitmeyi reddettiğini biliyordum. Dedi ki ama onu berbat bir halde buldum."

"Neden bana gerçeği söylemedin? Neden senin olduğunu düşünmeme izin verdin?"

Omuz silkti. "Başka türlü yardım edip etmeyeceğini bilmiyordum. Ve onu bir otobüse bindirdim. Eğer kız kardeşini bırakıp kaçmazsa, onu yanlarına almaya ve yardım etmeye hazırdılar. Üzgünüm, yapabileceğim tek şey buydu."

"Hiçbir şey yapmayabilirdin," dedi Mel. Gülümsedi. "Eğer hiçbir şey yapmasaydın, bu bir felaket olurdu. O ve bebek-"

"Evet, bir şans verdim. İşe yaradığına sevindim. Umarım Rick için de işler yolunda gider."

"Nasıl oluyor da aynı hafta içinde iki kez buralara geliyorsun?" diye sordu ona.

Bu onun sırtmasına neden oldu ve o korkunç geceye geri dönerek, "Zor küçük kadın" dediği zamanı hatırladı,

değil mi? Aynen böyle sırtıtmıştı. "İnşaat şirketinde bir iş buldum. Haggerty's."

"Gerçek bir iş mi?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Çekinden vergi falan kesilen bir iş mi?"

"Ve her şey," dedi gülümseyerek.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Kıkırdadı. "Aynen öyle. Kiralık bir yer bulana kadar bir karavanda kalıyorum. Eğer bir şey duyarsan..."

"Elbette," dedi. "Bir şey duyarsam Paul'e haber veririm."

"Teşekkürler. Kendinize iyi bakın." Gitmek için döndü. "Hiç isim almadım."

Geri döndü. "Dan," dedi. "Dan Brady."

Dört

Rick ameliyattan yaklaşık yirmi dört saat sonra ziyaretçi kabul edebildi. Jack ve Liz pazarlık yapmak zorunda kaldılar. "Bırakın gideyim," dedi Jack kararlı bir şekilde. "Neyle uğraştığımızı görmeme izin ver.

ile. Acı çekiyor, uyuşturulmuş durumda, bizim açımızdan prognozu iyi ama bir uzvunu kaybetti ve bu zor olacak."

"Sadece onu görmek, ona dokunmak istiyorum, hepsi bu," dedi. "Hayatta olmasından başka hiçbir şey umurumda değil."

"Lütfen," dedi Jack. "Şu anda nasıl hissettiğini biliyorum ama bu yoldan daha önce de geçtim ve yaralı denizcilerin sağı solu belli olmaz. Bazen sadece hayatta oldukları için minnettar olurlar, bazen de gerçekten serseri mayın olabilirler. Eğer o

"Kararsız ve kızgın, bırak önce bunu bana boşaltsın."

"Onu sevdiğimi söyleyecek misin?"

"Elbette, tatlım. Onunla sadece on dakikam var. Araziyi tanımama izin ver. Akli dengesi yerindeyse, sıradaki sen olacaksın."

Dudağını ısırdı ve isteksizce başını salladı; adam sadece Bunun onu ne kadar berbat hissettirdiğini tahmin edebiliyordu ama Jack, Rick'in ikisinin de burada olmasını nasıl karşılayacağından emin olamıyordu. Mantıken, en yakınlarının yanında olmasını istemesi gerekirdi. Ama havaya uçmak ve bir hastane koğuşunda uyanmak, birinin mantık anlayışını fena halde çarpıtabilirdi.

Küçük bir koğuştu, sadece altı yatak vardı. Ama sadece dört olması gereken yerde altı. Savaş yaralılarına hizmet veren hastaneler, yaralı sayısı azalsa bile kalabalıktı. Rick'i hemen fark etti; beyaz bir bandaj.

kafasına sarılmış, yüzü kesilmiş ve sıyrılmış, bir

Sağ bacağının olduğu yerde bandajlı bir güdük vardı. O giydi

Yeşil bir önlük giymişti, sağ bacağı kesikti, gömleği yoktu ve çarşafı atılmıştı. Yan tarafında cerrahi bir bandaj vardı; Jack'in tahminine göre dalak ameliyatı yapılmıştı. Üstünde bir serum sallanıyordu; Jack içinde bol miktarda morfin olduğunu umuyordu.

Etrafına bakındı; yeşil duvarlar, beyaz muşamba zemin, dezenfektan ve ilaç kokan o hastane kokusu. Yuvarlak bir yatakta kafatasında iğneler olan bir adam, bir bacağı alçılı bir adam, yatağının yanında bir tekerlekli sandalye olmasına rağmen tüm dünya için yaralanmamış gibi görünen yatakta oturan başka bir adam, kolunda bir omzunun hizasında yükseltilmiş bir alçı ve sırt üstü yatmış, çekiş halindeki bir adam. Ve Rick. Burasının bir ortopedi koğuşu olduğu belliydi. Jack içeri girerken diğer hastalara başıyla selam verdi, onlar da yüzleri asık bir şekilde ona karşılık verdiler. Hemen anladı, Kızgın değillerdi; Rick en yeni hastaydı ve bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorlardı.

Çocuğa baktı ve yanaklarındaki gözyaşlarını gördü; yavaş ve derin nefesler alırken ağzı koyu bir yarıkla ayrılmıştı.

"Rick?" dedi usulca.

Rick'in gözleri açıldı. "Jack," dedi fısıltıyla. "Çok ağrın var mı evlat?"

Yüzünü buruşturdu ve bir damla gözyaşı daha akıtarak başını salladı.

"Sana durumundan bahsettiler mi?" Jack ona sordu.

Başını salladı. "Ne zaman oldu?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

"Yaklaşık bir gün önce. Seni buraya getirdiler. Irak'tan çıktın, Almanya'dasın. Nerede olduğunu biliyor musun, evlat?"

Rick dişlerini sıktı ve başını salladı. "Bir şey hatırlıyor musun?" Jack sordu.

"Ben... Ah... Birinin bana bağırdığını hatırlıyorum. Sakın pes etme, sakın bırakma deyip duruyordu. Şerefsiz. Onu bir daha görürsem, öldüreceğim."

Jack neredeyse güleceğini hissetti; en azından içinde mücadele vardı.

"Liz'i getirdim."

Rick'in gözleri anında açıldı. "Hayır," dedi bir solukta. "Hayır."

"Onu getirmemiş olsaydım, kendi başına idare etmeye çalışacaktı. Senin iyi olduğunu görmesi gerek Rick."

"Onu burada istemiyorum! Çıkarın onu buradan!"

Jack yatağın üzerine eğilerek, "Dinle," dedi. "Onu arkamda bırakmaktan daha fazlasını yapamazdım-"

Jack elini Rick'in yanındaki yatağın üzerine koydu, Rick neredeyse duvarları sarsacak bir acı çığlığı attı. Jack Şok ve korku içinde geri sıçradı ama Rick çığlık atmaya ve sağa sola çırpınmaya devam etti. Hemşire anında yatağın yanına gelmişti. Jack özür dilercesine, "Ben hiçbir şeye dokunmadım," dedi.

Hemşire onu görmezden geldi ve sadece Rick'le konuştu. "Derin nefes al, serumu biraz artırıyorum. Derin nefes al, dayan, hemen etkisini gösterecek. Hadi ama, sadece nefes al." Yine de Rick'in sakinleşmesi biraz zaman aldı. Uğultu, sonunda yerini birkaç iniltiye bırakan yumuşak bir iniltiyle sona erdi.

Hemşire Jack'e doğru döndü. "Yatağa oturdunuz mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Bir elimi yatağa yasladım ama ona yakın bir yerde değildim."

"Hayalet ağrı," dedi. "Muhtemelen sırtını Eskiden bacağın olduğu yerdeki el. Ürkütücü ama gerçek. Hissetti ve canı acıdı."

"Tanrım."

"Hiçbir şeye dokunmazsan daha iyi olur. İlk kırk sekiz saat gerçekten zorlu geçecek ama daha iyi olacak. Bu bir ampüte ile ilk deneyimin mi?"

Jack zayıf bir sesle, "Evet," dedi.

"Bazı broşürlerim var. Neden birkaç saatinizi ayırıp literatüre göz atmıyorsunuz? Sanırım şimdi bir süre dinlenecek. Az önce ona güzel bir destek verdim."

Jack onu hemşire odasına kadar takip etti.

Orada ona yardımcı olmak isteyen biri vardı. Liz onları koğuştan birlikte çıkarken gördüğünde, hemen

onları takip ediyordu. Jack döndü ve ona sadece bir Hemşireyle bir dakika görüştü ve onu geride bırakarak yoluna devam etti. Hemşire ona bazı broşürler uzattı ve "Bu adamların çoğuyla siz mi ilgileniyorsunuz?" diye sordu.

"Tam zamanlı," dedi başını hafifçe sallayarak.

"Bana bir konuda yardım et," dedi Jack. "Az önce ona kız arkadaşını getirdiğimi söyledim ve çıldırdı. Onu buradan götürmemi söyledi. Yaralanana kadar kızla aralarında hiçbir sorun yoktu."

Kaşlarını çattı. "Bu tür tepkiler genellikle daha sonra, gerçeklik yerleştikten sonra gelir. Yaralanmadan bu kadar kısa bir süre sonra hastalar daha yeni stabilize ediliyor, acılarıyla mücadele ediyor ve durumlarının ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Onun

tepki ağrı ve uyuşturucuyla bağlantılı olabilir. Ama sonra... Söylediğim için üzgünüm ama çok sıra dışı değil. Bazı erkekler ve kadınlar o kadar iyi uyum sağlıyor ki, hayret verici. Bazen yeni ampute çok muhtaçtır, hala sevmeye değer olduğunun onaylanması için çaresizdir. Bazen bunu şansa bırakmak bile istemez, sevdiklerini kendinden uzaklaştırır. Birçok psikolojik sorun vardır.

ve fiziksel olanın yanı sıra duygusal ayarlamalar. Acı ve korkudan özgüven sorunlarına kadar her şey.

Tüm bunları öğrenmeniz ve sabırlı olmanız gerekecek." "Bu ne kadar sürecek?" Jack sordu. "Ne kadar sürer? ayarlama?"

"Tamamen bireysel. Ama şimdilik bu konuda ne öğrenebileceğinize bakmalısınız. Ve belki de gençlere yardım edebilirsiniz. bayan?"

"Kahretsin, ona ne söyleyeceğim?"

"Her zaman gerçeğe başlamanızı tavsiye ederim. Bu kimse için kolay bir dönem değil. Beklentilerinize dikkat etmeye çalışın. Ama ona onbaşının hissettiklerinin çoğunun kendi kontrolü dışında olduğunu söyleyebilirsiniz. Bunu atlatmak için yardıma ihtiyacı olacak. Yine de yardıma direnebilir. Bu onun için çelişkili bir süreçtir. Bazıları."

"Onu ne zaman yataktan kaldıracaksın?"

"Onu kısa süreliğine kaldırdık. Bundan hoşlanmadı. Hâlâ çok acı çekiyor."

"Tanrım, karıma burada ihtiyacım var." Aslında ona bu kadar ihtiyaç duyduğu bir zamanı hatırlamıyordu. "Teşekkür ederim," dedi. "Bu eşyalara hemen bakacağım."

Liz'e geri dönmek için döndü. Liz'in onu bıraktığı yerde olmadığını fark ettiği anda çığlıkları duydu. "Çık dışarı! Defol git buradan! Seni burada istemiyorum! Git buradan! Defol!"

"Tanrım," diye mırıldanarak koğuşa doğru koştu. Kendisi Kapı aralığında durdu ve gördüğü şey içini boşalttı. Liz, Rick'in yatağının yanında durmuş, ellerini yüzüne kapatmış, güzel uzun saçları bir perde gibi aşağıya sarkmış, hıçkırıklarıyla omuzları titrerken Rick neredeyse yataktan fırlayıp ona bağıırıyordu. Jack hızla hareket etti, kollarını ona doladı ve onu uzaklaştırdı. Tekrar içeri girdiklerinde O ağlarken onu korurcasına koridorda tuttu. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Sanki yere çömelse, onun kırık kalbinin parçalarını yerden toplayabilecekmiş gibi hissediyordu.

Aynı hemşire yine yanlarındaydı. "Onu biraz sakinleştirmek için bir şeyler vereceğim. Ve ona şimdilik hastaneden ayrıldığınızı söyleyeceğim. Onu biraz rahat bırakalım. Dediğim gibi, ilk kırk sekiz saat gerçekten sarsıcıdır."

"Yok artık," diye mırıldandı Jack. "Hadi tatlım," dedi ve Liz'i koridora doğru çekerek uzaklaştırdı.

Jack Liz'i hastanenin ana katına kadar götürdü ve orada bekleme odasında sessiz bir köşe buldu. Liz ağlarken onun elini tuttu. Liz neden neden neden diye fısıldadı nefes nefese, neredeyse kontrolsüz bir şekilde hıçkırarak. Uzun bir süre

"Neden bana gitmemi söyledi?" diye soracak kadar uzun süre duramadı. Neden?"

Jack onun elini sıktı. "Sen sakinleşene ve biz buradan çıkana kadar az önce olanlar hakkında konuşmayacağız. Sessizliğe ihtiyacımız var. Mahremiyet. Acele etme."

"Anlamıyorum," diye inledi.

"Pek çok şeyi anlamak zor olacak," dedi ve saçlarını okşadı. "Ve eğer bu konuda herhangi bir bilgim olduğunu düşünüyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Hemşirenin kendisine verdiği broşürleri gösterdi. "Biz biraz okumamız ve konuşmamız gerekiyor. Sonra da yemeğe ve uykuya ihtiyacımız var. Bu iki şey olmadan bu duygusal hız treninin tepesinde kalamayız."

Bir saat sonra bir restoranda oturmuş sosis, patates ve lahana turşusu yiyorlardı. Jack çok uzun bir bira içiyordu, Liz ise yemeğinin yanında bir bardak su. Yemeğini karıştırıyordu, midesi altüst olmuştu. Zar zor ayakta duruyor gibiydi.

Bir arada tutuyordu ve arada sırada bir damla gözyaşı kaçıp acınası bir şekilde yanağından aşağı yuvarlanıyordu. Parmakları sürekli olarak Rick'in ona verdiği elmas kolyeye, söz elmasına gidiyordu.

"Bunu halletmenin en iyi yolunun ne olduğundan emin değilim," dedi Jack. "İşte benim fikrim. Bakalım kabul edecek misin? Yarın geri döneceğim ve onunla biraz zaman geçireceğim. Acısını biraz daha hafifletene kadar olanlardan bahsetmeyeceğim. Bu kadar ağır ilaçlar kullanırken kişisel olarak çok fazla şey alamayız. Belki o uyuşturucu sersemliğinden çıkar ve kendini biraz daha kontrol altında hisseder."

"Ya görmezse? Ya beni görmezse?" diye sordu ve konuşurken gözleri yine yaşlarla doldu.

"Dediğim gibi, konuyu tekrar ele almadan önce anestezi ve ağrı kesici ilaçların etkisini atlatacağız. Gerçekten yapamayız

Morfin gezegenindeyken duygularını yargılayamazsın. Ama morfine çok çabuk alışacak ve artık onu delirtmeyecek. O zaman seni görecektir. Görecektir. Hemşire bu tür şeylerin çok olduğunu söyledi, ama genellikle daha sonra. Bazı hastalar çok yapışkan oluyor, hala sevinebilir olduklarına dair güvenceye ihtiyaç duyuyorlar.

Beden imajlarıyla ilgili aşağılık kompleksi nedeniyle sevdiklerini kendilerinden uzaklaştırıyorlar. Sanki sevgi sunulsa bile bunu hak etmiyorlarmış gibi."

"Neden yapışkan biri olamadı?" dedi usulca.

Jack gerçekten güldü. "Rick mi? Nedenini ikimiz de biliyoruz. Çünkü kendi iyiliği için fazla gururlu, işte bu yüzden. Liz, tatlım, Rick'in tamamen dolu ve üretken bir hayatı olmaması için hiçbir neden yok. Bir erkek için neredeyse hiçbir şey

protez bacak yapamaz. Takma bacakla maraton koşan adamlarla ilgili haberler gördüm. Rick öğrenecek, öğrenecek.

Ne isterse yapacaktır... eninde sonunda. Ama oğlumu tanıyorsam, oraya varmak için büyük bir baş belası olacak."

Gözyaşları arasında güldü.

"Mel bana bu hikâyeyi anlattı. Rick'e anlatmak için çok erken olduğunu ve bunun yarısını bile bilmediğini söyledi. Protez bacağı olduğunu fark etmeden önce bir yıl boyunca Los Angeles'ta acil serviste bir doktorla birlikte çalıştığını söyledi. Nasıl öğrendiğini hiç söylemedi. Büyük şehirlerdeki travma merkezleri hakkında ne biliyorsunuz bilmiyorum ama o doktorların hızlı, güçlü ve istikrarlı olması gerekir. Mel'i ne kadar iyi tanırsınız bilmem ama çok talepkârdır. Eğer herhangi bir şekilde ağırlığını koymayan bir doktorla çalışsaydı, onun tepesine binerdi." Birasından bir yudum aldı. "Evet, adamın bacağından bir yıl boyunca haberi olmadı. Bu ne anlama geliyor? Sen?"

"Umut var mı?"

"Emin olabilirsiniz. Ama Liz, bu Rick için kolay olmayacak. Bacağından çok daha fazlasıyla uğraşıyor, savaşa gitti. Rick için kolay değilse, bizim için de kolay olmayacaktır. Fikrime ne diyorsun? Sakinleşmesi için ona biraz zaman verelim mi? Onu zorlamadan önce uyuşturucu sersemliğini atlatması için? Başka bir çılgın patlamaya ihtiyacımız yok."

"Sanırım sorun değil," dedi. "Özür dilerim Jack. Hayal kırıklığına uğradım."

"Tatlım, biliyorum. İnan bana, bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Burada bulunarak yardımcı olamadığım için üzgünüm. Onu ne kadar çok sevdiğimi bilmekten memnun olacağını düşündüm."

"Bahse girerim en kötüsünü atlattığımızda o da öyle olacak." Başını sallıyordu. "Bilmiyorum."

"Benim fikrim mi?" Jack itti. "Elinde biraz zamanın olacak. Bence yarın sabah olana kadar onu görmeye çalışmamalısın."

Zamanlama daha iyi. Sadece onun için değil, tatlım. Senin için de."

"Ama ben de seninle gelmek istiyorum. O tamam diyene kadar odasına girmeyeceğim ama orada olmak istiyorum. Her ihtimale karşı."

"Baştan çıkarmanın çok güçlü olmayacağından emin misin?" diye sordu ona. "Çünkü bence burada biraz istikrar sağlayana kadar odaya göz atmamalısın bile."

"Ben alt kattaki bekleme odasında kalacağım. Okul eşyalarımla birlikte sırt çantamı getirdim. Bir de televizyonları var, İngilizce bir haber programı izledim. Sabırlı olmaya çalışacağım. Söz veriyorum."

"Aferin sana. Yemeğini bitirdin mi? Bunu paylaşabiliriz okuma materyali. Ve bu iniş çıkışlarla başa çıkabilmen için biraz dinlenmeni istiyorum."

"Tamam," dedi küçük bir gülümsemeyle.

İki saat sonra Jack otelden dışarı çıktı ve Mel'i aramak için cep telefonunu kullandı. Kaliforniya'da dokuz saat önceydi ve klinikteydi. Cevap verdiğinde sadece "Bebeğim" dedi.

"Jack! Onu gördün mü?"

Bir nefes aldı. "Mel, iyileşecek. Ama bu hayatımın en kötü deneyimiydi. Liz'i getirmemeliydim. Onu parçalara ayırdı. Kalbini söktü."

Otuz beş yıllık askeri kariyeri boyunca Walt Booth yüzlerce yaralı asker görmüştü. Hastanelere düzinelerce iyi niyet ziyaretinde bulunmuş; birçok tekerlekli sandalye basketbol maçına ve yarışına katılmıştı. Fiziksel engellerini üretken bir hayata dönüştüren kadın ve erkeklere saygı ve hayranlıktan başka bir şey duymuyordu.

Ama Rick Sudder'ın yaralarıyla ilgili bir şey onu etkiledi. Rick'i o kadar iyi tanı mıyordu bile. Muhtemelen her şey zamanlamayla ilgiliydi. Walt'un oğlu artık askerdi. Rick ve Tom

Aralarında sadece bir yaş fark vardı ve arkadaş olmuşlardı. Walt bazen Rick'in eve tek bacakla geldiğini düşündüğünde kafası karışıyor ve Tom'u hayal ediyordu. Bundan nefret ederdi. Uykusuna mal oluyordu. Bunun mantıklı bir nedeni yoktu. Tom West Point'te kışını yırtarak çalışıyor, gece gündüz ders çalışıyordu, bir savaş bölgesinde değil.

Etkilenmiş olduğunu biliyordu, bu ona da yansımıştı. Vanni ona iyi olup olmadığını sormuştu ve o da gerçeği itiraf etmişti

-O güçlü ve hayat dolu genç adamın böyle bir sakatlıkla uğraştığını düşünmek onu zorluyor, kederlendiriyordu. Muriel telefon görüşmelerinden birinde ona neyin yanlış olduğunu sormuştu ve o da ona her şeyi anlatmıştı - Rick ameliyattan sonra kendine geldiğinde yanında olmak için Jack ve Liz Almanya'ya gitmişlerdi ve o da hepsi için endişeleniyordu. "Bu savaş cehennem gibi bir iş," demişti. "Ve Muriel, bir yerlerde her zaman bir savaş vardır. Bu benim hayatımın işiydi.

savaşlar. Ve Rick, o çok iyi bir genç adam. Çok gururlu ve kendini işine adanmış. Onun çektiği acıları düşünmek bile istemiyorum."

Verdiği yanıt çok hoştu, onu teselli ediyor, duyarlılığını övüyordu. Ama asıl istediği şey kollarını ona dolamak ve ona sarılmaktı. Bunu tekrar yapabilmesinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Her gün konuşmuyorlardı bile. Onu aradığında, neredeyse her zaman telesekreterini alıyordu; onu aradığında, genellikle çok erken ya da çok geç oluyordu. Bazen koşu bandındayken onu arıyor, bir taşla iki kuş vuruyordu.

tek bir taş ve oflayıp puflamaları dinleyemeyecek kadar sinir bozucuydu.

Askerliğini yaptı. Yapmak için eğitildiği şey buydu. Virgin River'daki bar bugünlerde biraz seyrek ve sessizdi ama Jack'ten bir haber var mı diye uğruyordu. Bazen Vanni, Paul

ve Abby ile evlerinde akşam yemeği yiyordu. Günde iki kez Muriel'in atlarına bakıyor ve

Onları besledikten, ahırlarını temizledikten, fırçaladıktan ve toynaklarını kontrol ettikten sonra ağıla götürün.

Bu özel gecede, bir sandviç yedi ve köpeklerle birlikte Muriel'in evine doğru yola çıktı. Eve gitmeyi seviyor gibiydiler. Alacakaranlıkta arabayı sürdü ve verandanın önüne eski bir arabanın park edilmiş olduğunu ve büyük evin içindeki tüm ışıkların yandığını fark etti. Köpekler hemen ön kapıda havlamaya başladı. Mike V'yi arayıp Muriel'in evine zorla girildiğini söylemeyi düşündü ama bunun yerine ahırdan bir yaba aldı ve anahtarını kullanarak içeri girdi. Köpeklerin davetsiz misafirin nerede olduğunu ona bildireceğini biliyordu.

Merdivenlerden yukarı doğru koşular. Uzaktan takip etti ve sonra kesinlikle tanıdığı bir ciyıklama sesi duydu.

Elinde dirgen, kot pantolon ve ekose pazen gömlekle yatak odasının kapısında belirdi ve yataktaki kadına baktı. Kadın çarşafı çıplak göğüslerinin üzerinde tutmak için mücadele ediyor, gülüyor ve köpeklerini okşuyordu. "Pekâlâ!"

dedi. "Zamanı gelmişti! Belki de daha iyi bir bakıcı bulmalıyım. Buraya hiç gelmeyeceksin sandım."

"Burada ne işin var senin?" diye sordu yabayı duvara yaslayarak.

Ona sırtı ve köpeklerini yatağın dışına itti. "Rahatlık ve neşe getiriyorlar."

"Ne zamandır buradasın?"

"Birkaç saat. Tamamen çıplaktım ve üşüyordum. Ön kapıyı kapattın mı?"

"Hiç sanmıyorum," dedi, içinde bir şok hali vardı.

"O zaman Walt, kapatmaya ne dersin? Böylece bu köpekler arazide serbestçe dolaşamazlar."

"Muriel," dedi. "Vay anasını, ne kadar da güzel görünüyorsun."

"Sen de öylesin," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdi şu kapıyı benim için kapat. Hmm?"

Büyük ölçüde sırtı. "Tamamdır."

"Tanrı'ya şükür. Bununla ilgilenecek durumda değilim. Ama bir durumum var."

Kısa sürede alt kata inip üst kata çıktı. O Laboratuvarları yatak odasının dışına kapattı ve yatağın yanında durdu. Ona baktı ve gözleri parladı. "Biraz farklı görünüyorsun," dedi.

"Saçımı birkaç kez boyattım. Henüz doğru saça sahip olduğumu düşünmüyorlar." Ellerini uzattı. "Tırnaklar. Yine tırnaklarım var. Ve değişiklik olsun diye makyaj yapıyorum. Ama ben aynı vücuda sahip. Bunun iyi bir haber mi yoksa kötü bir haber mi olduğunu bilmiyorum."

Ona sırtıttı. Sonra botlarını ve giysilerini çıkardı, her şeyi yere bıraktı ve sürünerek içeri girdi Yanına gidip onu kollarına aldı. "Haberler iyi," dedi. "Tanrım, Muriel. Seni çok özledim."

"Sanırım seni daha çok özledim."

"Lanet olası bir konuşma bile yapamıyoruz." "Çılgınca, değil mi? Programdan nefret ediyorum. Ama anlatmaya çalıştım Bu bir yıldız olmakla ilgili değil, kuyruğunuzu kıstırıp çalışmakla ilgili. Asla ara yok."

"Ama yine de buradasın."

"Ufak bir kriz geçirdim. Arada bir hakkım var. Bunu ne zaman ve nasıl yapacağımı iyi bilirim. Bizim birkaç özenti yıldızlar her türlü donanımı ve okumayı kaçırıyorlardı ve sonunda dedim ki, Hey, mülküm, hayvanlarım ve bir Kuzeyde bir erkek arkadaşım var ve burada insanların kendilerini toparlamasını bekleyerek vakit kaybetmekten hiç memnun değilim. I bir gün izne ihtiyacım var! Yapımcılardan biri bir uçak ayarladı ve bana biraz izin verdi."

"O küçük havaalanında bir Lear var mı?"

"Var."

"Dışarıda park etmiş kimin arabası var?"

"Şehir dışında olan bir havaalanı kulesi görevlisi tarafından uzun süreli park yerine bırakılmış bir şey. İznim var."

"Peki ne kadar zamanınız var?"

"Bir gece ve uzun bir sabah. Özür dilerim. Öfke nöbetlerinde o kadar iyi değilimdir. Ama seni görmek istedim." Parmaklarını adamın gümüş rengi saçlarında gezdirdi. "Nasılsın, Walt? Biraz endişelendim."

"Şimdi daha iyiyim." Çarşafları kaldırdı. "Her geçen saniye daha iyiye gidiyorum." Kocaman elini omzunda, göğsünde, kalçasına kadar gezdirdi. "Burada da aynısın. Cildiniz daha yumuşak olabilir." Ve sonra onun ağzını kendi ağzıyla kapattı. Onu derinden ve derinlemesine öptü. "Atlara henüz yem vermedim."

"Onları besledim. İşimizin bölünmesini istemedim," dedi. "Ohhhh. Geldiğime gerçekten çok sevindim. Ellerinin üzerimde ne kadar harika hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Söyle bana," dedi, yanaklarını, boynunu, omzunu, göğsünü öperek.

"Mmm. Neredeyse dudakların kadar güzel...."

Kıkırdadı. "Muriel, sadece seks için mi döndün?"

"Kesinlikle hayır," diye fısıldadı, gözleri kapalıydı, vücudu onunkine doğru süzülüyordu. "Konuşmak istiyorum." Derin bir iç çekti. "Sonra."

Ona tekrar güldü. "Eğer bunu sana söyleseydim çok aşağılanmış olurdu. Ama bir erkek seks için kendisine ihtiyaç duyulduğunu öğrendiğinde neredeyse hiç gücenmez."

"Oh, güzel," dedi gülümseyerek. "O halde sakıncası yok."

"Sakıncası var mı? Gururum okşandı." Kendini onun üzerinde konumlandırdı. "Umarım çok acelen yoktur. Biraz zaman ayırmayı planlıyorum."

"Tanrım," diye fısıldadı. "Teşekkürler, İsa." "Muriel," diye güldü. "Bana teşekkür et."

"Önce neyiniz varmış bir görelim. Sonra da teşekkürün yerinde olup olmadığına bakarız."

Onun komik olduğunu düşünmesine rağmen gülmedi. Bunun yerine, onun vücudunda çalıştı. Onu okşadı, öptü, yaladı, içine girdi ve ona bindi, yaklaşırken çıkardığı o harika sesleri hatırladı. Onun üzerinde parçalandığında, fantastik bir şekilde kaynıyordu

doruğa ulaştığında, ona iyice eğlenmesi için bir an verdi ve artık kendi zevkiyle meşgul olmadığında, kendi zevkini aldı. Bunu onun içinde hissetmesini istiyordu. Ve kadın ona tutunarak, omzunu öperek ve emerek lezzetli bir şekilde inledi.

Elleri kızın yumuşak poposunda, dudakları boynunda ve omzunu tutarak nefesini tutmaya çalıştı. Muhtemelen onunla böyle bir bağ kurmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamayacaktı. Genel olarak yalnızdı ama Özellikle de Muriel için, diğer yarısı olarak görmeye başladığı kadın için. Onunla konuşmak, ona dokunmak, umutsuzluğun sınırını aşmasını sağlıyordu, ama böyle, onun derinliklerinde, onu erkek erkeğe sevmek, içindeki bir parçayı besliyordu. Açım.

"Teşekkür ederim, Walt," diye fısıldadı. Ve o da güldü.

"Sanırım o Lear'ın iniş takımları açılmadan önce birkaç tane daha sıkıştırabilirim."

"Aman Tanrım...."

Yan yattı ve onu vücuduna yaslayarak yanına aldı. "Bu normal mi?" diye sordu ona. "Biz

"Bizim yaşımızda çılgınca, delicesine tatmin edici seks yapmamız gerekmiyor mu?"

"Evet," dedi.

"Biri bana söylemeliydi," dedi. "Kendime daha iyi bakabilirdim."

"Sana çok iyi bakılıyor. Hiç beynim kalmadı. Onu benden aldın. Magazin manşetlerini görebiliyorum. Ünlü Muriel St. Claire, eski çiftlik evinde beyni çıkarılmış halde bulundu. Akla tek bir şüpheli geliyor...."

"İnsanlar.... özellikle de erkekler yaşlandıkça tükeniyor sanıyordum."

"Ordudayken düzenli kontrollerin olmadı mı? Doktorunuz size işlerin nasıl gittiğini hiç sormadı mı?"

"Evet," dedi. "Kalbim, kulaklarım, gözlerim-" "Peki ya duyduğum o iğrenç prostat muayenesi? masallar hakkında?" diye sordu.

"Evet. Bu tatbikatın bir parçasıydı. Kelime oyunu yapmak istemedim. Ama seks hayatıma en çok yaklaştığı an, bana hâlâ bir cipin üzerine işeyip işeyemeyeceğimi sormasıydı." Onun kıkırdadığını duydu. Elini şakağındaki saçlarda gezdirerek onları geriye doğru taradı. "Seninle böyle birlikte olmaya ihtiyacım vardı Muriel. Sen gittikten sonra bir süre her şeyi -ilişkimizi- hayal ettiğimden korktum. Bana geri döndüğün için teşekkür ederim. Vücuduna, gülüşüne hasret kalmıştım."

Parmaklarını onun boynunun arkasında birbirine kenetledi. "İ Biliyorum," dedi. "Senin için orada olmak istedim. Ama dürüst olmak zorundayım, sevgilim. Sana ihtiyacım vardı. Hem de çok."

"Nasıl bir şey? Şu an ne yapıyorsun?"

"Film mi?"

"Film."

"Daha yeni başladı. Henüz çekimlere başlamadık ama benim için çok iyi gidiyor. Bu doğum yapmak gibi bir şey; benim için bir yaratım. Başka bir kadın oluyorum. Onu hissediyorum, yönlendiriyorum, ona büyümesi için alan açıyorum. Ve işimiz bittiğinde ve eğer düzenleme iyidir, yaptığım bir şeyi sanki ben yapmışım gibi görürüm ona hayat verdi. Karakter bana olabildiğince yakın olsa da o ben olmayacağım. Benim şekillendirdiğim tamamen yeni bir varlık olacak. Bu benim için bir şey yapıyor. gerçekten kalbime yakın. Ruhuma. Sizin için bu sadece yedi dolarlık bir bilet ve hayatınızın asla geri alamayacağınız iki saati olacak ama benim için bu bir gebe kalma, gebelik ve doğum."

Bir an sessiz kaldı. "O zaman bunu yapmayı asla bırakamazsın," dedi.

"Onu bilemiyorum. Ben tam zamanlı bir oyuncuydum Kırk yıl boyunca ne zaman iş bulsam çalıştım ki bu benim için çok şanslıydı. Şimdi çalışıyorsam, çok önemli olduğunu düşündüğüm, kişisel yatırıma çok değerli bir şey için çalışıyorum. Bu rollere kendimden çok şey koyuyorum, bu sadece sette görünmek değil. Şanslıyım, burada yaşadığım hayatı seviyorum ve artık geçimimi sağlamak için tam zamanlı çalışmak zorunda değilim. Benim işimdeki biri için

bu çok büyük bir şey.
lüks."

"Umarım bunu söyleme şeklim yanlış anlaşılmaz," dedi Walt. "Umarım seni böyle dolduracak bir şeyler yapmak için çok şansın olur. Ve umarım yapmazsın."

Gülümsedi. "Bu işi çözeceğiz, Walt. Bizim için pek çok seçenek var. Sen de her zaman seyahat edebilirsin. Bana gel."

Şok içinde kaskatı kesildi. "Muriel, beni gerçekten bir film setinde görebiliyor musun? Peşimde iki köpek ve elimde bir dirgenle?"

Bu onu kıkırdattı. "Seni neredeyse her yerde görebiliyorum."

Sadece birkaç gün içinde Rick'in ağrı yönetimi büyük ölçüde iyileşti. İlaçlarını aksatmadığı sürece nispeten rahat olacaktı. Nihai protez bacağını iki ya da üç ay boyunca alamayacak olsa da, hemen rehabilitasyona başlayacak ve geçici bir uzvu olacaktı.

birkaç hafta içinde çalışabilecekti. Evine daha yakın bir tesis bulana kadar en azından rehabilitasyonuna başlaması için onu San Diego'daki Donanma Tıp Merkezi'ne göndereceklerdi. Ama ille de eve yakın olmak istemiyordu.

"Eğer bir çözüm bulunabilirse," dedi Jack, "seni Virgin River'a, benimle ve Mel'le kalman için eve götürmek istiyorum. Seni haftada birkaç kez rehabilitasyona götürebiliriz-"

Rick kucağına doğru baktı. Bunu her yaptığında, kütük onu şok ediyordu. "Dinle," dedi sessizce. "Bunun için minnettarım, gerçekten ama vaka görevlisine beni rehabilitasyon için nereye göndereceklerini umursamadığımı zaten söyledim. Çünkü eve yürüteçle ya da koltuk değnekleriyle gitmek istemiyorum. Bacağım olmadan."

Jack bir an sessiz kaldı ve ona baktı. Bunu ilk kez duyuyordu. Odanın öbür ucundan bir sandalye kaptı ve Rick'in yatağına doğru çekti ve diğer hastalar tarafından duyulmaması için sessizce konuştu. "Buna hiç gerek yok Rick. Bunu bir sır olarak saklayamazsın. I

Mel'i aradım, ona durumunu anlattım, o da duymayı bekleyen tüm o insanlara anlatabilsin diye. Bunun yapılması gerekiyordu."

"Biliyorum. Bunu bir sır olarak saklamaya çalışmıyorum. Hayattayım, bu yeterli. Ama eğer bir mücadele olacaksa herkes izliyor."

"Bu yoldan gitmek istediğine emin misin?" Jack sordu. "Çünkü çok fazla izleyen görmüyorum ama belki çok fazla destekleyen görüyorum. Biz senin takımındayız. Hayatta olduğun için bizim kadar mutlu olamazsın."

"Dinle, bunu kendi yöntemimle yapabilir miyim? Bu kolay olmayacak. Bir bacağa sahip olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kullanmayı öğrenmek? Bu sabah biraz dinledim ve kulağa öyle geliyor ki- Uzun zaman alıyor, acıtıyor, idare etmesi zor, farkında mısın?"

"Kesinlikle öyle," dedi Jack. "Ben ve Liz, bir süredir Okumak. İnsanlarla konuşmak. İpleri öğrenmek. Böylece bizden ne isterseniz yapabiliriz."

Rick başka tarafa baktı. "Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Jack bir an suskun kaldı. Sonra kendini toparladı ve konuştu. "Tamam, bununla uğraşmaktan bıktım. Liz'i şimdi görmelisin. Bugün. Birkaç gün önce sen-"

"Biliyorum," dedi göz teması kurmadan. "Acıdan oldu. Aşırı tepki verdiğimi biliyorum. Onu göreceğim. Ona nasıl davrandığım konusunda üzgün olduğumu söyleyeceğim."

"Bana bak," dedi Jack sert bir sesle. Rick onun gözleriyle karşılaşınca Jack, "Şu anda iyi bir durumda olmadığını biliyorum ama bu geçecek. Liz'i içeri göndereceğim. En azından ona kötü davrandığının farkında olmadığını ve onca yolu gelip hastane lobisinde tek başına oturduğu ve etrafta görünmekten ölesiye korktuğu için ona minnettar olduğunu söyle. sen."

"Dinle Jack," dedi gözlerini onunkilere dikerek. "Anlamıyor musun? Ben kötü şanslıyım. İnsanlar için iyi değilim."

Jack'in kafası sarsılarak dikkat kesildi. "Ne?"

"Etrafımda, başıma kötü şeyler geliyor. Ben etraftayken işler yolunda gitmiyor. Ben iki yaşındayken başladı."

Jack şaşırmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Rick başını salladı. "Annemle babam öldü. Büyükanнем çok hastalandı. Bir kez vurdum ve kız arkadaşımı hamile bıraktım. Bebeği öldü. Deniz piyadelerine katıldım ve bizim için sokağı temizleyen ekip öldü. Havaya uçtum. Hadi ama. Ben yürüyen bir felaketim." Kaba bir şekilde güldü. "Hayır, ben yürüyemeyen bir felaketim."

Jack ona doğru eğildi. "Neredeyse kaybettiğin bacağın kadar iyi çalışacak yeni bir bacağın olacak ve hayatına devam edebilirsin. Hayat böyle, baş etmemiz gereken şeyler var ve yolumuza devam ediyoruz. Sen de yoluna devam edeceksin."

"Anne babanız siz daha iki yaşındayken mi öldü? İlk bebeğiniz öldü mü? Savaşta havaya mı uçtun?"

Jack'in cazip bir anı vardı. Hiçbir zaman korkunç bir şekilde yanlış giden şeylere odaklanmamıştı - onları her zaman düşünmediğinizde bir kenara koymak yeterince zordu. Olumsuzlukları listelemek korkunç bir tuzaktı. O her zaman bundan uzak durmuştu.

Ama Rick'in soruları bir meydan okuma gibiydi ve ayağa kalkıp ona dik dik bakarak, Evet, ölmek üzereyken birden fazla denizciyi tuttum ve onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu, diye bağışmak istedi. Bu yaşma kadar bağ kuracak bir kadın bulamadım.

Kırk! Annem çok genç öldü! Küçük kız kardeşim tecavüze uğradı ve dövüldü! Karım, kalbim, neredeyse ölüyordu Kanama! Oğlum Rick savaşta havaya uçtu. Aynı şey değildi ama beni ağlatan iğrenç bir şeydi.

Bunun yerine Jack sakince Rick'e baktı ve, "Sana olanların çoğu bana da oldu. Çünkü ben de senin yanıdaydım. Bir gün, değer verdiğin biri acı çektiğinde senin de onunla birlikte acı çektiğini anlayacaksın."

"İşte bu yüzden," dedi Rick. "İşte bu yüzden yalnız kalmak istiyorum. Böylece buna mecbur kalmayacaksın. Acı çekmek."

Jack ayağa kalktı. "O kadar basit değil. Beni göndermek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayacak ama alışmak için biraz zamanın olana kadar seninle bu konuya girmeyeceğim. Liz'e içeri gelmesini söyleyeceğim. Ona karşı nazik ol. Onu Kaliforniya'ya geri götüreceğim ve yol boyunca ağlamasını istemiyorum. ev."

Rick kesinlikle yüzünü buruşturan bir ifade takındı. Başını kaldırıp Jack'in çenesindeki kararlı duruşu ve kısılan gözlerini gördüğünde, bundan kaçış olmadığını anladı. Bu onu dehşete düşürmüştü. Eğer öfkesine tutunamazsa, Jack'in bir kız gibi ağlayacaktı. Liz'in önünde ağlamayacaktı; bu yaralı askerlerin önünde ağlamayacaktı. Jack'e, "İyi," dedi. "Ona içeri gelmesini söyle."

Rick beklerken derin ve güçlendirici nefesler aldı. Sonra omzunun üzerinden baktı ve onu koğuşun kapısında kararsızca dururken gördü. Tanrım, hatırladığından ve rüyalarında gördüğünden çok daha güzel görünüyordu. O kaşlarını çattı. Bunu yapabileceğinden emin değildi. Ona baktı ve bir parmağını eğerek yaklaşmasını işaret etti. Kadın, adamın önünde durana kadar odanın içinde yavaşça yürüdü.

Bir an için neredeyse ondan nefret etti; en azından gözlerindeki acı dolu ifadeden nefret etti. Bağırarak istedi: "Bağırılmanın acı verdiğini mi sanıyorsun? Bir de bunu dene!"

Küçük bir gülümsemeyle, "Dikkatli ol, Lizzie. Çok yaklaşma. Yanlış bir yere sürtünürsen çatıdan aşağı uçarım."

"Seni öpebilir miyim? Başka bir yerine dokunmazsam?"

Kötü fikir, diye düşündü. Ama sıkışmıştı, odadaki herkes onu izliyordu. Bakmadan bile Jack'in kapıda durduğunu ve Liz'in ondan uzakta olduğundan emin olduğunu biliyordu.

"Bana doğru eğil. Çok dikkatli ol."

"Fantom ağrısını biliyorum," dedi. "Bununla ilgili her şeyi okudum. Bacağın olduğu yerden uzak duruyorum."

Başını eğdi ve bir dakika boyunca onu inceledi. Bu her zamankinden daha zor olacaktı çünkü sargılı kütüğün görüntüsü onu rahatsız etmiyordu. Bu konuda hiçbir şüphe yoktu; bu olay onun duygularını değiştirmemişti. Ve bu onun için çok büyük bir hataydı.

Kesikten uzak olan sol tarafındaki elini uzattı ve onu o tarafa doğru çekti. Ona doğru eğildi ve kısa, tatmin edici olmayan bir öpücük için dudaklarıyla buluştu. Kısa süreliğine kapattığı gözlerinin ardında, kaybettikleri bebekten önce ve sonra onunla seviştiğini hatırladı.

Harika, güzel, fantastik aşk onu bir ömür boyu ayakta tutabilirdi. Her şey renkli, şehvetli bir parıltıyla aklına geldi; onun tenini koklayabiliyor, tatlı vücudunun tadını alabiliyordu. Ve sonra aynı hızda bir parıltıyla, onunla seviştiğini hayal etmeye çalıştı.

bacağı olmadan onunla sevişmek.

Gözlerini açtı ve geri çekildi. "Sana kötü davrandığım için özür dilerim Liz. Kendimde değildim."

"Sorun değil. Burada olmam sana düşündüğüm kadar yardımcı olamadığı için üzgünüm. Ama yaralandığını duyduğumda, sadece-"

"Bundan sonra ne olacağını sana kimse söyledi mi?" diye sordu ona duygusuzca.

"Sayılır. Rehabilitasyona gideceksin."

"Balboa'ya, Donanma Tıp Merkezi'ne nakledileceğim. Bazı insanlar biraz iyileştikten sonra başka yerlere gidiyor ama bazıları orada kalıyor, barakalarda yaşıyor. İki ya da üç ay. Sonra tıbbi olarak taburcu edileceğim ya da tıbbi olarak emekli edileceğim. Takma bacakla yürümeyi öğrendikten sonra."

"Protez," diye düzeltti, uzun saçlarını kulağının üzerinden iterek.

"Evet. Güzel. Ben bunu yaparken sen de mezun olmaya hazırlan. Tamam mı?"

"Birkaç ödev ve finaller dışında artık hazırım," dedi.

"Hepsinden A alıyorum."

Neredeyse gülümseyecekti ama kendini tuttu. "Dinle, bana yardım etmek istediğini biliyorum, ama benim için yapabileceğin en iyi şey

Rehabilitasyonun büyük bir iş olacağını anladım. Tam zamanlı. Bunu atlatana kadar eve dönmeyeceğim."

"Ama irtibatta olacağız," dedi başını sallayarak, titrek bir gülümsemeyle. "Sonunda yeniden telefon görüşmeleri yapabiliriz."

"Evet. Tabii."

"Rick?" diye sordu başını eğerek, gözlerinde yaşlar birikiyordu. "Telefon görüşmelerimiz olacak mı?"

"Elbette," dedi elini sıkarak. "Ağlamaya başlama Liz. Şu anda seninle ilgilenemem, bunu anlamalısın. Güçlü olmalısın çünkü ben seninle ilgilenemem.

Bununla ilgilenmek yeterince iş." Boştaki eliyle kütüğe doğru el salladı. "Yaptığım ya da söylediğim bir şey seni ağlattı diye endişelenemem. Kes şunu."

Gözyaşı tehdidini burnundan geri çekti ve pembeleşmiş dudakları titremesin diye ağzını sert bir çizgide tuttu. "İyi olacağım. O kadar uzun sürmez. Ve en azından Irak değil." Tekrar burnunu çekti. "Sadece sana tekrar veda etmek çok zor, hepsi bu."

"Bu kadar yolu gelmeniz muhtemelen iyi bir fikir değildi. Dalağımdan vazgeçmemiş olsaydım, kırk sekiz saat içinde buradan gitmiş olurdu. Amerika'ya giden bir tıbbi nakil aracında.

Yetiştirmesi biraz zor." Kadının gözlerindeki şaşkın ifadeyi görünce hemen şöyle dedi: "Ama gelmen gerçekten çok hoştu ve bunu takdir ediyorum. Çok kaba davrandığım için özür dilerim, ne yaptığının, ne söylediğimin farkında değildim."

"Biliyorum. Sorun değil. Seni seviyorum, Ricky."

Geri söyle, dedi kendi kendine. Bunu geri söylemeyemezsin, bu zalimlik olur. Ama onu hâlâ sevdiğini bilmesini istemiyordu, bu şekilde bağlanmak onun için iyi değildi. Sonra kendi kendine, onunla burada, bu şekilde ayrılmayacağını hatırlattı. Bu daha sonra olacaktı. Çok uzun sürdü ama sonunda "Ben de seni seviyorum bebeğim" dedi. Belki de

Bebek eklemek tereddütünün etkisini azaltabilirdi.

"Üzgünüm, beynim çamur gibi. Tüm bu ilaçlar, biliyorsun."

"Jack birkaç gün içinde ağrı kesicilere alışacağını ve

aklının başına geleceğini söyledi."

Neredeyse gülümsüyordu. Onun Lizzie'si aklı başında gibi kelimeler kullanmazdı.

ve anlamını kavradı. "Doğru," dedi. Onun elini çekti. "Şimdi, hadi, bana güzel bir veda öpücüğü ver, benim için güçlü ol ve daha sonra, rehabilitasyona yerleştüğimde görüşürüz. Ha?"

Ona doğru eğildi ve bir öpücük daha verdi, kardeşi olsaydı ona verebileceği gibi bir öpücük daha.

"En azından artık güvende olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. "Sen rehabilitasyondayken seni yine de özleyeceğim."

"Seni şimdiden özledim," diye fısıldadı, istemese de, bunu kastetmese de. "Şimdi git. Bunu uzatma. Bu çok zor."

Döndü ve onun gidişini izledi, Jack'in ayakta durduğunu gördü. kapı aralığından bakıyordu. Oh, koca adamı kızdırmıştı. Çok kötü, diye düşündü. Belki de o gelmeseydi herkes daha iyi olacaktı. Kötü karma getirmişti.

Duvara döndü ve kendine acılamakla boğuştu. Daha gençken Liz'le yaptıkları ve her gece konuştukları o telefon görüşmelerini düşünmek bile onu bir bebek gibi ağlatmaya yetiyordu. İnsanlara bu kadar acı çektirdiği için hissettiği kendinden nefretin seviyesine inanamıyordu. Ve eğer bu yeterince kötü değilse.

kendi acısının sonunu görebiliyordu. Bir bacak ve ayak olması gereken yerdeki boşluk çok acıyordu. Bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünemiyordu ama doktor açıkladı Nöronların beynine hâlâ kayıp uzvunun acıdığı mesajını iletmesiyle ilgili bir şey. Aptal nöronlar bacağının dizinin üstünde bittiğini bilmiyorlardı.

Oda arkadaşlarından birinin, sadece Stu olarak tanıdığı otuz beş yaşındaki bir adamın, yatağının üzerindeki trapezi kullanarak kendini dışarı attığını ve tekerlekli sandalyesine geçtiğini duydu. Sonra tekerleklerin gıcırtısını duydu ve Stu'nun koridorda bir gezintiye çıktığını umdu.

Ama hayır. Stu kendini Rick'in önüne attı. Stu Landstuhl'dan gönderilmemişti çünkü burada görev yapıyordu.

Omurilik yaralanmasına neden olan bir kaza geçirdiğinde. Stu'nun bacakları yerindeydi ama onları kullanamayacaktı.

Stu ona bakarak, "İlginç," dedi. "Güzel bir kız, sana tapıyor ve sen onu susturuyorsun. Senin bir beynin var tümör?"

Rick gözlerini kaçırarak, "Belki," dedi. "Henüz sahip olmadığım tek şey bu."

"Bacağın acıyor biliyorum ama dudakların acımıyor." "Neden kendi işine bakmıyorsun?"

"Burası küçük bir kasaba, bu koğuş. Kendi işinize bakmanız imkansız. Ve sen de FUBAR'sın, dostum."

"Bunu biliyorduk," dedi Rick acımasızca gülümseyerek. "Benim de onu mahvetmem için bir neden yok."

"Duyduğuma göre, bu küçük kasabamızda sadece kendi işime bakıyordum, onu zaten mahvetmişsin ve şimdi de onu serbest bırakıyorsun. Kafanda yeni bir MR çektirmeliyiz, kesinlikle bir beyin tümörün var."

"Onu rahat bırak."

"Belki henüz anlamıyorsun ama insanlar seni önemsiyor. Yaralandığında ta Amerika'dan koşup geliyorlar. Ve sen de o insanların arasına geri döneceksin.

Pantolonunu çıkarana kadar gitmeden önce nasıl görünüyorsan öyle görüneceksin. Her şey yoluna girecek. Ama şu anda bunu göremeyecek kadar eziksin. Sen Senden nefret edene kadar herkesi kızdırmaya mı çalışıyorsun? Bu kadar çok şeye sahip olduğun için mutlu olabilirsin. Buna ne dersin?"

Rick ona ters ters baktı. "Hayır Stu. Öylece mutlu olamam."

Beş

Jack, Liz'i eve göndermeyi ve Rick'in San Diego'ya doğru yola çıktığını öğrenene kadar Frankfurt'ta kalmayı düşündü ama sonunda Liz'le gitmeye ve Rick'i istediği kadar rahat bırakmaya karar verdi. Rick'in mantıklı ya da akıllıca davrandığını düşünmüyordu ama inatçılığı uzun bir yol kat etmesini sağlamıştı. Rick mantıksız davranıyordu ama Jack'in de anlamaya başladığı gibi, bu davranış onun durumundaki genç bir adam için sıra dışı değildi. Ne de olsa fiziksel olarak her yeri ağrıyordu.

Rick'e şöyle dedi: "Sen sabah gidiyorsun, ben de bu gece dönüyorum. Telefonla irtibata geçeceğim ve PT'nizde iyi bir başlangıç yaptınız, gelip ziyaret edeceğim. Sadece hızlı bir ziyaret, porselenleri falan koymana gerek yok. Sadece kontrol etmek istiyorum."

"Zorunda değilsin," dedi Rick. "Sadece nasıl gittiğimi sana bildirebilirim."

"Bu senden çok benim için olabilir," dedi Jack. "Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece konuşacak birine bile, ara. Bana ihtiyacın olursa, gelebilirim. Anladın mı?"

"Elbette," dedi. "Teşekkürler."

Jack bir elini çocuğun boynuna doladı ve onu kısa bir süreliğine göğsüne doğru çekerek bir anlığına yakınında tuttu.

O haldeyken bile Rick çok uzaktaydı. O da sarılmadı. Bir elini Jack'in koluna koydu ve hepsi bu kadar. Jack kısa ve korkunç bir an için Rick'in parçalanmasını ve rahatlamasını diledi.

Rick ve Liz'in bebeği birkaç yıl önce ölü doğduğunda, Rick'in kendisini ayakta tutmak ve çökmesini engellemek için Jack'in ve Vaiz'in gücüne ihtiyacı olmuştu. O da

Liz'i kaybetmemek için babaları olarak görmeye başladığı adamların ona destek olmasına ihtiyacı vardı. Saatlerce konuşmuşlar, desteklemişler, yatıştırmışlar, tecrübelerinden güç almışlardı.

Şu anda Rick kimseden bir şey istemiyordu ve Jack için bu korkunç bir şeydi. Bir baba figürü olarak reddedilmek gibiydi.

"Hey, Jack," dedi Rick. "Buraya kadar gelmen büyük incelikti. İyi bir arkadaş olmadığım için üzgünüm."

Jack ona gülümsedi, tamamen hoşgörölü bir gülümsemeydi bu. "Rick, yapabileceğim başka bir şey yoktu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu en iyi arkadaşlarla olduğu gibi. Yatakta ben olsaydım, sen de burada olurdun."

Rick'in yüz hatlarında bir duygu titreşimi belirdi ama uzun sürmedi. "Teşekkürler. Eve iyi yolculuklar."

Normalde Rick ona Mel'e sevgilerini iletmesini söylerdi ama bu ziyaretinde ne onu ne de çocukları sormuştu. Aslında sadece büyükannesinin iyi olup olmadığını sormuştu, hepsi o kadar. Kimseyle konuşmak, kimseyi görmek, kimseyi düşünmek istemiyordu. Kendini duygulardan soyutlama biçimi Jack'i sadece endişelendirmekle kalmıyor, ona tamamen tanıdık geliyordu. Jack Deniz Kuvvetleri'ndeyken birkaç kötü durumla karşılaşmıştı ve kendi iyiliği için fazla soğukkanlı davranmıştı. Ama kendi kendine, bunların çoğundan bir şekilde kurtulduğunu hatırlattı. Savaş travmalarını atlatmıştı.

Onu en çok şaşırtan Liz oldu. Jack ağlayan, sızlayan on yedi yaşında bir bunağı Atlantik ötesine sürükleyeceğinden korkuyordu ama Liz, her ne kadar sıkıntılı ve üzgün, duygularını kontrol ediyor gibi görünüyordu. Uçakta birlikte otururlarken Jack'e, "Korkuyorum, biliyorsun," dedi. "Beni artık sevmiyor olmasından korkuyorum. Ama iyileşene kadar bundan emin olamayacağımı biliyorum. Ve iyileşecek. Almanya'ya vardığımızda onun-" Sözlerini bitiremedi.

Jack onun elini sıktı. "Biliyorum, ufaklık," dedi. "Dinle, şu anda canı yanıyor ve berbat bir durumda, ama hiç

neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok. Onu evime getirmeyi ve haftada kaç kez gitmesi gerekiyorsa onu PT'ye götürmeyi teklif ettim ve bunu reddetti.

Mücadelesini kimsenin izlemesini istemediğini söyledi.

Şey, onunla konuştum

Toplanıp gitmeden hemen önce sosyal hizmet görevlisiyle konuştum. San Diego'daki hastaneye vardığında, herkes Onu izliyorum. C-5 adını verdikleri yeni bir bakım üniteleri var. Kapsamlı Savaş ve Kompleks Yaralı Bakımı.

Ortopedi ve psikiyatriden uyuşturucu tedavisine kadar her şeyi bir araya getiren büyük bir ampute birimi var. O olabilir

tekmeleyip çığlık atıyor ama orada olduğu sürece ona ne olursa olsun tedavi görecektir. Ve ona olan tek şey o eksik bacak değil." "Nesi varmış?" diye sordu. "Çünkü ben

Anladığımdan emin değilim."

"Herhangi bir tahmin." Omuz silkti. "Eskiden savaş yorgunluğu dedikleri şey olabilir, ama aslında sadece korkunç şeyler görmenin şoku, yapmak zorunda kalmamayı dilediğin şeyleri yapmak, inkar, öfke, korku. Bunların üstüne bir de çok kötü yaralandı ve bir bacağı yok. İyi bir protez yaptırabilir ama o bacağı asla geri alamaz. Yaralı, gelecek hakkında endişeli ve bu nedenle geçmiş hakkında da endişeli. Savaş geçmişti. Bu konuda yardım almak için mümkün olan en iyi yere gidiyor. Sen ve ben mi? Ona onlar kadar yardım edemeyiz. Yardımımızı istememesi ne kadar kötü olsa da

muhtemelen olabilecek en iyi şeydi."

"Umarım kendini geri kazanır," dedi. "Çünkü ne olursa olsun, muhtemelen onu sonsuza dek seveceğim."

Uçağın dar koltuklarında başını Jack'in omzuna yasladı. Jack'e bakmadan,

"Hamile olduğum zamanı hatırlıyor musun?" dedi. Sonra boş boş güldü. "On beş yaşında ve hamileydim. Tanrım. İncinmiş.... korkmuş ve sinirlenmişim."

"Rick sadece on yedi yaşındaydı," diye araya girdi Jack.

"Ve benim için elinden gelen her şeyi yaptı. Yaptığı şeylere inanamazsın. Beni popüler kızlardan korudu.

Benimle dalga geçti, beni işaret etti, bana işkence etti. Bir adam benim hakkımda kötü bir şey söylediği için kavga etti ve Rick beni savundu. O evlenmek istemiyordu ama ben evlenmeyi çok istiyordum çünkü yalnız kalmaktan, annemle teyzemin bebeğimi benden almasından korkuyordum...."

Jack'e baktı ve gülümsedi. "Bu yüzden benimle kaçtı.

Kendimi güvende hissetmem için ihtiyacım olan her şeyi vermeye çalışıyordu."

Jack onun saçlarını okşayarak gülümsedi. "ok fazla çok uzakta," dedi hatırlayarak. Peşlerinden gitmiş, onları geri getirmişti.

Parmakları yine o küçük elmasın üzerindeydi, boynundaki zincir boyunca ileri geri hareket ettiriyordu. "Ne yapmak istiyorum biliyor musun? Otostopla San Diego'ya gitmek ve

hastane odasının önünde durup bağıracak, ağlayacak ve yalvaracak." "İğrenç," dedi Jack.

"İstiyorum ama yapmayacağım. şu anda beni istemediğini görebiliyorum ve bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Ne yapmam gerektiğini bilemiyorum."

"şu destek gruplarına hiç baktın mı?"

Derin bir i çekti. "Jack, eğer denizciyle evli değilsen, kimsenin sana ayıracak zamanı yok. Hepsi bu kadar."

"Gruptaki insanların..."

"Kuralları esnetir miydin?" diye sordu. "Hayır. Jack, sanırım bu sefer tek başımayım."

Gülümsedi ve kızın saçlarını güzel alnına doğru taradı. Bununla bir ilişkisi olamazdı. Yıllar öncesinden kalma, onu tekrar görürse gitmesine izin verdiği için pişman olacağı özel bir kız yoktu. Birlikte yaşadıkları onca şeye rağmen Rick ve Liz'in birbirleri için yaratıldıklarından bile emin değildi. Ama her biri ayrı ayrı inanılmaz çocuklardı. Çok güçlü. Bu yaşta bu kadar güçlü olmak zorunda olmamalıydılar.

Kader onları daha fazla zorlayabilir miydi?

"Hayır, tek başına değilsin. Ben etraftayken değil. Mel etraftayken olmaz. Mel'e senin yalnız olmadığını söyleyeceğim.

herhangi bir destek almak. Fikri olan biri varsa o da Mel'dir."

Onları bir araya getirmenin kendi görevi olduğunu düşünmüyordu. Ama eğer varsa

Onları bu karanlık dönemden çıkarmak için yapabileceği her şeyi yapardı, böylece her biri korkunç bir hasar almadan yoluna devam edebilirdi.

Jack ve Liz Frankfurt'tan Kennedy International'a oradan Denver'a ve Redding'e uçtular. Redding'den Eureka'ya doğru yola çıkmadan önce Jack'in bir telefon aldığı bir cep telefonu mağazasını ziyaret ettiler. Dağlarda telefon çekmiyordu; çağrı cihazlarına ve sabit hatlara güveniyorlardı. Ama San Diego'da bolca telefon çekiyordu. Telefonu Rick'e, Kıdemsiz Onbaşı Richard Sudder'a kargoladı. Bir not karaladı:

Sırf sana ulaşabileyim diye. Böylece sen de bana ulaşabilirsin. Ve konuşmak istediğin diğer herkese. Jack.

Sonra Liz'i Eureka'daki evine götürdü. Bavulunu onun için verandaya taşıdı ve Liz orada kollarını ona doladı, başını göğsüne yasladı ve ağladı. "Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Rick için. Sana borcumu bir şekilde ödeyeceğim."

Onun çenesini kaldırdı. "Liz, bunu yaptım çünkü bunun yapılacak önemli bir şey olduğunu düşündüm. Bu bir borç değildi. Unut gitsin."

"Ama bence paranızı boşa harcadınız."

"Hey. Onu canlı görmemiz gerekiyordu. Düşünsene, canlı ve kızgın olması, olabileceğinden çok daha iyi. Buna sadık kalalım. Ve elimizden geldiğince ilerleyelim." Durakladı. "Zamana ihtiyacı var."

Sonra yolun geri kalanını Virgin River'a kadar sürdü.

Normalde, kafa karıştırıcı veya duygusal bir şeyle uğraştığında, konuşmak, birlikte olmak istediği tek kişi oydu, Mel olurdu. Bir soruna odaklanıp, o sorunu gerçekçi, dürüst ve bilgece ele alma konusunda esrarengiz bir beceriye sahipti.

Bu kez barına gitti ve Vaiz'i aradı. Birlikte iki kez Irak'a gitmişler ve bazı çirkin şeyler. Vaiz ilk seferinde oldukça kötü yaralanmıştı ve Jack onu almak için yaklaşık bir mil taşımıştı. ama Vaiz tüm parçalarını alıp gitmişti.

Bar sessizdi; birkaç adam bir sürahiyi paylaşıyor ve cribbage oynuyordu, bu yüzden Jack, Preach'in dilimleyip doğradığı mutfağa geri döndü. "Hey," dedi.

"Jack! Vay be. Ne zaman döndün?"

"Saniyeler önce. Kliniğe gidip Mel ve çocukları görmem gerekiyor."

"O nasıl?"

Jack başını salladı. "O tam bir karmaşa. İncinmiş, kızgın, çok öfkeli, kendini izole ediyor, arkadaş istemiyor, yardım istemiyor, Liz ve benim onun cesedini eve taşımak için Atlantik'i geçtiğimizi bile kabul etmiyor."

İnanılmaz bir şekilde Vaiz gülümsedi. "Güzel. Birinci aşamayı hallediyor."

"Birinci aşama mı?"

"Evet, belki bir ve iki. Öfke ve inkar. Bacağının, savaş yaralarının, genç hayatında kaybettiği zamanın yasını tutması gerekecek. Muhtemelen beş tane olacak aşamaları."

Jack çalışma masasına yaslandı, kaşları kırışmıştı. "Bu saçmalığı nereden biliyorsun?"

"Bilgisayardan baktım. Bilirsiniz, e-postayı çözdükten sonra bilgisayarda yapabileceğiniz başka şeyler de var."

"Peki sırada ne var?" Jack sordu.

"Hile kağıdımı almam gerekecek, ama pazarlık olabilir - yaşamama izin vererseniz bir daha asla günah işlemeyeceğim. Bu tür şeyler. Bunu hepimiz yaptık. Önemli olan tek şey kabullenmeyle sonuçlanması."

Jack doğruldu. "Ne kadar sürer?"

"İşte mesele bu," dedi Vaiz. "Bu durum O kişi. Rick mi? Oldukça sert biri. Uzayabilir. Kolay kolay bırakmaz."

"Tanrım," dedi Jack, bir elini ensesinde gezdirerek. "Neden hep seni tanıdığımı düşünüyorum?"

"Bilmiyorum Jack," diye cevap verdi omuz silkerek. "Ama Rick- sadece kızgın mıyız? Vücudu, sağlığı kontrol altında mı?"

"Hâlâ çok acı çekiyor, bunun için ilaç kullanıyor, konuştuğumuz gibi San Diego'ya gönderiliyor. Balboa. NMCSO. Bacağı iyileşecek ve fizik tedaviye başlayacak. Bacağı iyileşene kadar onu tutabilirler ya da daha küçük bir tesise verebilirler."

"İyileşmesi ve küçülmesi gerekiyor. Şişlik, kızarıklık, hassasiyet olmadan hazır olmadan onu takamazlar. O güdüğü bir büzüştürücüye koyacaklar, bir tür kafatası kapağına benziyor. Protezi takmadan önce şişmemiş olması çok önemli. Kas kontraktürlerini önlemek ve güdüğün duyarsızlaşmasını sağlamak için PT'de onunla birlikte çalışacaklar.

hayalet ağrının ötesinde. Pek çok fizyoterapist sağlıklı, iyileşmiş bir güdük parçasını bir kase gevrek kuru mısır gevreği içine koyup, sinirlere bacağın orada bittiğini öğretmek için öğretir."

Jack'in gözleri büyüdü. "Bu boku nereden biliyorsun?" Vaiz sadece başını eğdi ve sırtıttı. "Araştırdın, biliyorum."

"Eve getirdiğin haberleri anlamak istedim."

"Peki haberler nasıl?" Jack sordu.

Vaiz omuz silkti. "Hedefe oldukça yakın."

Rick San Diego'daki görevine Donanma Tıp Merkezi ortopedi koğuşunda başladı ve burada yeni yaralanmış diğer gençlerle aynı koğuşu paylaştı. Oradayken ağrı tedavisi ve fizik tedavisi için değerlendirildi

Program. Hafta sona ermeden önce, her gün PT yaptırıyordu ve hem yürüteç hem de tekerlekli sandalye verilmişti, ancak koğuştan ayrılmaya pek niyeti yoktu.

Diğer hastaların durumunu değerlendirdi ve insanların böyle bir travmayı nasıl atlattıklarını tahmin etmenin mümkün olmadığı sonucuna vardı. Bazıları korkunç acılara rağmen düpedüz neşeliydi, bazıları ise korkunç derecede depresyondaydı. O

Kendisinin tam ortada bir yerde olduğuna karar verdi - ne neşeli ne de kasvetten katatonik. Bir kez başladıklarında Uyuşturucuya ara verince uyumak zorlaştı. Bir amfi tiyatroda kestirmeye çalışmak gibiydi; her zaman gürültü, ışık ve hareket vardı. Geceleri ağlamalar oluyordu, bazen bir ağrı patlamasından, bazen de kabuslardan. Bir adam uykusunda annesi için ağlıyordu.

İnlemeler, inilti ve inanılmaz bir şekilde kahkahalar bile karanlığı noktalıyordu. Rick çığlık atıp savunmasızlığının derinliğini açığa vurmamak için uykuya yenik düşmekten korkuyordu.

Cep telefonu ulaştığında, zaten bir mesaj bekliyor-Jack. "Rick, telefonu aldığı anda beni ara ki çalıştığımızı bileyim. İstedğin kişiyi ara. -Dakikaların sınırı yok." Rick onu aramadı. Çok yakında arayacağını düşünmeye devam etti ama birkaç gün sonra telefon cızırdadı ve arayanın kimliği Jack'i işaret etti. Bu sefer

mesaj daha emrediciydi. "Rick, eğer beni geri aramazsan, oraya gidip iyi olduğundan emin olacağım. her şey yolunda gidiyor."

Kapana kısılmış bir halde telefona geri döndü. "Özür dilerim," dedi. "Canım konuşmak istemedi."

"Anlaşılabilir," dedi Jack. "Uzun uzun konuşmamıza gerek yok. Sana nasıl davranıyorlar? Bana neler olduğunu anlat."

Rick iç çekti. Aklından geçen bu değildi. Ama Jack'in yüzüne karşı konuşmaktansa telefonda konuşması daha iyiydi, bu yüzden ona uymak zorundaydı. "Hâlâ hastanedeyim, yarın diğer PT hastalarıyla birlikte barakalara taşınıyorum. Sandalye ya da yürüteçle dolaşıyorum. Çoğunlukla sandalye çünkü daha kolay. Bir ya da iki hafta

sonra hazırlayıcı protez takılacak ve yürümeye başlayacağım."

"Hazırlık mı?"

"Gerçek sahte bacaktan önceki ilk adım."

"Ah. Oradaki diğer çocuklar nasıl? Konuşabileceğin birileriyle tanıştın mı?"

Rick uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Buralarda pek gülünmez, Jack," dedi.

"Belki kışlaya girdiğinde daha iyi olur." "Evet, belki.

Dinle, ben oldukça yorgunum...."

"Gerçekten mi? Henüz yeterince dinlenmedin mi?" Rick cevap vermeyince Jack, "Tamam dostum, seni biraz dinlenmeye bırakacağım. Yarın ararım."

Koğuyla ilgili bir şey vardı, adamlar iyileşmenin çeşitli aşamalarında idi. Hepsi Rick gibi yeni yaralanmamıştı. Bir adam iki protez koluyla ayakta durmasını bağlama alıştırmaları yaparken, bir diğeri sabahları hazırlık protezini takıyor ve dengesini sağlamak için sadece bir baston kullanıyordu. Ama buradaki rutin farklıydı; artık tepside yemek ya da yatağın başucundaki leğenden banyo yapmak yoktu. Burada bir yemekhane ve duşlar vardı. Rick itiraf etmeliydi ki, yarası tam olarak iyileşmediği için güdüğünün sarılması gerekse bile gerçek bir duş almak çok iyi gelmişti. Ve güvende olmak için duşta bir tabureye oturdu. Ama toplu yemek için kafeteryaya gitmek ona göre değildi. iyi vakit geçirme fikri.

Burada poker oynayan, eşlerinin/kızlarının/çocuklarının fotoğraflarını ve dergilerini elden ele dolaştıran adamlar vardı.

Çoğunlukla porno. "Boruları temiz tutmak lazım," diye güldü bir adam Rick'in yatağına çıplak bir dergi atarken.

Koğuşlarda boruları temizleme umudu olmayan adamlar vardı, belden aşağı hareket ve hislerini kaybetmiş felçliler.

Rick biliyordu ki, beyni ve duyguları

Doğru nişanlansaydı, onların daha kötü durumda olduğunu görecekti ve biraz minnettarlık duyacaktı. Ama kafası güçlü bir şekilde karışmıştı.

Hakkında konuşamadığı bir kıyamet duygusu ve ezici bir kayıp hissi. Hatta bunu anlayamıyordu bile. Sadece o kadar derinden hissediyordu ki, sanki her şey elinden kayıp gitmişti.

Savaştan önceki hayatı, sahip olduğu bedeni, hayalleri ve hedefleri.

Bu konuda konuşmak istiyordu ama bir türlü cesaret edemiyordu. Liz birkaç kez aradı ve telefonu açmamasına rağmen mesajlarını tekrar tekrar dinledi. Kadın Onu seviyordu, her gün rehabilitasyonda iyi olması ve kendini daha olumlu hissetmesi için dua ediyordu.

Liz'le her zaman konuşabilmişti. Her ne kadar sevgili olarak başlamış olsalar da, her zaman en iyi arkadaş olmuşlardı. Hamilelik, fetüsün ölümü ve savaşla birlikte havuzun derinliklerine atılmışlardı. Asla sorunları hakkında konuşup yazamasalardı bu kadar uzun süre birlikte kalabilirler miydi? Çok fazla kafa karışıklığı ve korku içinde birbirlerine tutundular, sadece konuşarak değil dinleyerek de birbirlerine destek oldular. Jack ona bunu öğretmişti: Doğru şeyi söylemek konusunda endişelenme Rick. Liz'in sana onu korkutan şeyi söylemesine izin ver ve onu terk etmeyeceğini söyle.

-Senden tek istediği bu. Eğer Jack Liz mi? Ona tavsiyede mi bulundu? Çünkü bunu onun için de hep yapmış gibi görünüyordu.

Deniz üssüne nasıl girdiğinden emin değildi ama Bir gece gözlerini açtığında kız oradaydı, yatağının kenarında oturuyordu. Etrafındaki sesleri duyabiliyordu. Uyanık olduğunu biliyordu; yataklarda homurdanmalar, inlemeler, uğultular, horlamalar vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu panikle, başının büyük bir belaya gireceğinden korkuyordu. Belki de tutuklanacaktı.

Elini uzattı ve güzel parmaklarını Ricky'nin şakağında, yanağında ve dudaklarında gezdirdi. "Belki bana ihtiyacın vardır diye düşündüm, Ricky. Benim de sana ihtiyacım olduğunu biliyordum."

Sonra ona doğru eğildi ve dudaklarıyla onun dudaklarına dokundu. Adam keskin bir nefes aldı, onun kokusunu aldı, özel tadını tattı. Onun kıızıydı. Bir kız değil, bir kadındı ve onun kendisine, kendisinin de ona ait olduğunu unutmasına asla izin vermedi. O da Lizzie'den önce birkaç kızla çıkmıştı,

Ama onun için kadın her şeydi. Onlar olabilirdi
Başlangıçta iki beceriksiz, aptal çocuktular ama artık
birbirlerinin bedenlerini ve ihtiyaçlarını biliyorlardı ve
seksleri zengin, güçlü ve tatmin ediciydi.

Onu tatlı öpücüklerle besledi ve onun küçük iniltilerini
yuttu. "Şşşt," dedi ona. "Başımız çok büyük belaya girecek."
"Sorun yok," diye fısıldadı. "Perdeyi çektim."

Şöyle bir baktı ve bir kışlada olabilecekleri kadar
yalnız olduklarını gördü.
komşularından uzakta yatıyordu. Uyku ve rüya sesleri
etrafını sarmıştı. Yine kızın ağzının peşine düştü. Mükemmel,
yumuşak, yuvarlak ağzına, dolgun dudaklarına. Bir elini
onun yanından kalçasına ve üzerinden aşağıya doğru
gezdirirdi. O küçük kot eteği giyiyordu. Ohhh, o küçük etek.
Elini eteğin altına kaydırırdı.

ve kız çıplaktı. Kız onu öperken parmaklarının keşfetmesine
izin verdi; bebeği ıslaktı ve hazırды. Bunun iyi bir fikir
olmadığını düşündü. Burada olmaz. Ama o da hazırды.

"Buraya gel bebeğim," dedi ve onu yanına yatırdı.
Ve o çok iyi bildiği yumuşak iniltiyle cevap verdi. "Gel
buraya, sana ihtiyacım var. Şu anda sana çok ihtiyacım var."
Küçük yatağı kalabalıktı ama yan yatarak ona baktı. Onun
Liz'ine, onun güzel, tatlı, sadık Liz'ine. O
Bir elini gömleğinin altından geçirip bir göğsünü yakaladı,
diğer elini de eteğinin altından geçirip biraz yokladı. Kızın
iniltilerini susturmak için ağzını kendi ağzıyla kapatmak
zorunda kaldı. Ama sonra gömleğini yukarı itti ve güzel
meme ucunu ağzına çekti ve inlemesi umurunda değildi.
Cennetteydi.

Bazen tek gereken buydu; Liz her zaman çok ateşli
olmuştu. Dilini göğüs uçlarında gezdirir, biraz emer,
bacaklarının arasını okşar ve Liz hemen orgazma ulaşırды.
"Beni bekleme," diye fısıldadı ağzının içine. Yaladı, emdi,
okşadı ve kadın sıcak ve ıslak, soluk soluğa birbirinden
ayrıldı. Kendisinin usulca güldüğünü duydu. Sonra kendini
onun üzerinde konumlandırırdı, üzerine çıktı, üzerinde
yükseldi, buldu ve

ona girmek. Tanrım, o kadar iyi hissettiriyordu ki, öleceğini düşündü.

Pompaladı ve içine girdi ve onun mırıltısını duydu. "Unutma," diye fısıldadı. Ve eli sıkı vücutlarının arasından aşağıya doğru kayarak klitorisi tekrar buldu ve ovdu. Kadını tanıyordu; istediği şey buydu.

"Eğer yakalanmazsak, yüzümü içine sokacağım ve orada bir saat kalacağım," diye söz verdi ona. "Sana doyamıyorum."

"Lütfen," dedi usulca. "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen..."

Ve patladı. Bir roket gibi patladı, titreşti ve içinde hiçbir şey kalmayana kadar geliyordu. Gözleri kısılmıştı, ter içinde kalmıştı ve bir an için Bir an kadının onu nasıl sırt üstü yatırdığını merak etti. Sonra gözlerini açtı ve yalnız olduğunu fark etti.

Sadece zihninde, rüyasında oradaydı. Ama Tanrım, ne rüyaydı ama. O kadar gerçek, o kadar mükemmeldi ki, tam da hatırladığı gibiydi.

Nefes almak için bir süre soluk soluğa kaldı. Baktı ve gizlilik perdesi yoktu. Ama herkes uyuyor gibiydi; kimse oturduğu yerden ona bakmıyordu. Bir an için uykusunda konuşmadığına dair bir umuda kapıldı ama etrafına bir göz attığında her şeyin kafasının içinde, çarşafının altında olup bittiğini anladı.

Ve sonra rüyasında, bacaklarının arasında diz çökmüş, iki eksiksiz, hasarsız bacakla kendisini onun üzerinde tuttuğunu fark etti. Çok canlı olan bu anı karşısında nefesi kesildi.

Sessiz, sıcak gözyaşları gözlerinden şakaklarına doğru yuvarlandı. Oh, Liz... Oh, bebeğim....

Mel ve Jack ailelerini normale döndürmek için mücadele ettiler. Jack iki haftadır evdeydi. Rick'le konuşmuştu ama onunla çok fazla ilerleme kaydedememişti. Rick, cep telefonuna yakınsa aramalarına cevap veriyordu ama o da cevap vermiyordu.

ne de geri verdi. Mel, "Bu senin sahip olduğundan daha fazla sabır gerektirebilir," dedi. "Hızlı bir çözüme yönelmiyor. Bu aylar sürecektir. Belki de yıllar."

"Aylar," diye taklit etti Jack, hayal kırıklığıyla kelimeyi uzatarak. Ve sonra, "Yıllar mı?"

"Jack, yaralı olmasaydı bile, hem de feci bir şekilde yaralı, savaş bölgesinden dönmesi ciddi bir alışma süreci olacaktı. Her askerin ailesi bunu yaşar. Bunu sen de biliyorsun."

Ancak Jack bunu biliyor olsa da, bunu gerçekten deneyimleyerek bilmiyordu. Her zaman aktif görevdeydi ve sadece

ailesini ziyaret etti. Bir sonraki mücadeleye geçti ve depresyona girdiğini ya da delirdiğini düşünen olduysa da bundan bahsetmediler. Jack bir savaş görevinden sonra alışmaya çalıştığını kesinlikle biliyordu, sadece kimsenin bunu bildiğini düşünmüyordu. Ve elbette hiçbir zaman onu emekli edecek ya da terhis edecek bir sakatlık yaşamamıştı.

Rick de Mel'in aklından çıkmıyordu ama ilgilenmesi gereken başka insanlar vardı. Liz'i düzenli olarak arıyordu. Liz, Connie teyzesine köşedeki dükkânda yardım etmek için kasabaya geldiğinde onunla yüz yüze konuştu. Onu, bebeği ölü doğduktan sonra kendisine yardımcı olan danışmanı ziyaret etmeye ikna etti, bu ileriye doğru atılmış kesin bir adımdı. Kasabadan birkaç kadın doğum öncesi eğitim alıyordu ve Cameron'a klinikte diğer hastalara yardımcı olmak için elinden geleni yaptı.

Mart ayının sonunda bahar dağlarla dalga geçti - bir gün hoş bir ılık ve birkaç gün sonra buz gibi bir yağmur, kar tehdidi. Mel bir öğleden sonra kliniğin önünde bir kargaşa duyduğunda doğum öncesi bir hastaya bakıyordu. Neyse ki dahili muayene yapmıyordu; o odadan çıktığında altmışlı yaşlarında görünen, nefes nefese kalmış, sıksa bir adamın panik içinde Cameron'a bağırıldığını ve heyecanla kollarını salladığını gördü.

"O ölüyor, biliyorum! Gelmek zorundasınız! O ölüyor!"

Cameron omzunun üzerinden baktı. "Mel?"

Bir adım öne çıktı. "Nereye gidiyoruz efendim?" diye sordu sakince.

"Birkaç blok ötede. Acele edin!"

"Hastamın kusuruna bakma Cam. Hummer'ı çalıştır, beyefendiyi bindir, ben de hemen geliyorum."

Cameron ve adam Hummer'a binerken, Cameron hastasına acil bir durum olduğunu ve muayeneyi başka bir zaman tamamlamak için onu arayacağını söyledi. Böyle bir şey için kapıyı kilitleme zahmetine girmediler; ilaç dolabı ve hasta kayıtları zaten kilitliydi. Mel'in randevuları olduğu için çocuklar öğleden sonra Brie teyzelerinin yanındaydı, aksi takdirde Jack ya da başka biri onları almaya gelene kadar Cameron'la birlikte acele edemezdi.

Cameron adamın tarifini takip ederek iki blok ötedeki Mel'in hemen tanıdığı bir evdi. Buraya daha önce de gelmişti, aylar ve aylar önce, otuz iki yaşındaki Cheryl Creighton'ı alkolik sersemliğinden kurtarıp ilçe tarafından finanse edilen bir tedavi merkezine götürdüğünde. Cheryl'in babasını hiç görmemişti, bu o olmalıydı. Ama Cheryl'in annesini asla unutamayacaktı; o, attığı her adımda hırıltılar çıkaran, hastalık derecesinde obez, sigara tiryakisi bir kadındı.

Ona bir kez bakan Mel, kadının kalbi için endişelenmeye başlamıştı. Bayan Creighton'ı ilk gördüğünden beri büyük bir orman yangını geçirdikleri ve kasaba doktorlarını kaybettikleri gerçeği olmasaydı, Mel hasta olmamasına rağmen onu kontrol etmediği için suçluluk duyardı.

"Karınızın adı nedir, Bay Creighton?" Evin önüne geldiklerinde Mel sordu.

"Dahlia," diye cevap verdi. "Dahlia Marie. Nefes alamıyor ve göğsünü tutuyor."

Cameron Hummer'ı park etti ve çantasını kaptığı gibi merdivenlerden yukarı, yıkık dökük verandadan geçip ön kapıdan içeri koştu, Mel de kendi çantasıyla onun peşinden geliyordu. "Mutfakta olacak," dedi Mel.

Onları tanıdık bir sefalet karşıladı; küçük ev uzun zamandır temizlenmemiştir ve kül tablası gibi kokuyordu. Mr.

Creighton arkalarından aceleyle geldi, kadın onun Hırıltı.

Mel'in tahmin ettiği gibi, Dahlia arkasına yaslanmıştı. En sevdiği mutfak sandalyesi, ulaşılabilir mesafede kâğıtlar, dergiler, gazeteler, kola kutuları, kül tablaları ve kurabiye ve cips gibi çeşitli yiyeceklerden oluşan dağınıklık. Gözleri yuvarlak ve korku doluydu, dudakları maviye dönerken solgun teni terden parlıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu. "Bakalım yardım edebilecek miyiz Dahlia," dedi.

Cameron stetoskopu kulağına dayamış ve kadının göğsüne bastırmıştı. Çantasına uzanıp ona bir aspirin vermeden önce sadece bir saniye dinledi. "Acaba Bunu benim için yutar mısın Dahlia?" diye sordu. O bunu yaparken, bileğine takılan yeni kan basıncı manşetine uzandı, sıktı ve elektronik bir okuma yaptı. Kesin sonuç almak için elini göğsüne, kalbine yaklaştırdı.

Mel çantasında hazır tuttuğu acil durum ilaçlarının yerini tespit ediyordu-atropin, epinefrin.

"Mel, oksijen tüpünü idare edebilir misin?"

"Elbette," dedi ve evden dışarı fırladı. Geri döndüğünde Cameron ona bir nitro tablet vermişti.

Dahlia'nın dilinin altına. Hortumu çıkardı ve kanülleri kadının burnuna yerleştirdi. "Bu yardımcı olacak," dedi.

Cameron, "Bir nakil aracına ihtiyacımız var," dedi.

"Bunu yapabiliriz," dedi Mel. "Bana bir saniye verin." Buzdolabının yanındaki eski moda duvar telefonunu gördü ve çevirmeli kadrani çevirerek telefonu açtı. "Vaiz, merhaba. Cameron ve ben Creighton'ların evindeyiz ve Bayan Creighton'ı hemen hastaneye götürmemiz gerekiyor. Evet, tam da ihtiyacım olan şey bu, ikiniz de. Teşekkürler." Telefonu kapattı ve Cameron'a "Jack ve Vaiz yardım etmek için hemen burada olacaklar" dedi.

Cameron ona baktı, hafifçe gülümsedi ve bir kaşını kaldırdı.

"Gidip sedyeyi getireyim." "Bırakın beni-"

"Hayır. Sen bunu hallet ve seruma başla. Bir dakika bile sürmez."

Mel sedyeyi Hummer'ın arkasından çıkardığında Jack ve Vaiz eve doğru koşuyorlardı. Onları beklemedi, sedyeyi eve doğru itmeye başladı, çatlak ve kırık yürüyüş yolunun üzerinden. Verandaya ulaştığında adamlar yanındaydı ve sedyeyi eğimli verandaya kaldırıyorlardı, kayıp tahtalardan kaçınarak. "Ne oldu?" Jack usulca sordu.

"Muhtemel kalp krizi," dedi o da aynı sessizlikle. "İhtiyacı var hastaneye gitmek için."

"Benim sürmemi ister misin, sen de Cameron'la arkaya binersin?"

Birdenbire ona sıırttı. "Siz çocuklar çok işe yarıyorsunuz. Teşekkürler."

Jack ve Preacher sedyeyi mutfak kapısına kadar getirdiler ve profesyonel sağlık görevlileri gibi indirdiler. Sonra mutfağa girip kadının iki yanında durdular. "İyi günler Dahlia," dedi Jack. "Hadi bir gezintiye çıkalım. Buna ne dersin?"

Cameron taşınabilir oksijen tüpünü ve serum torbasını kaldırarak onlara tutundu.

Dahlia Creighton'ın yüzünde çok korkmuş bir ifade belirdi ve Jack, "Dahlia, izin verirsen daha kolay olacak. ve Vaiz işi yapacak, tamam mı? Seni sedyeye koyup dışarı çıkaracağız, çocuk oyuncağı. Ama eğer çırpınır ya da kıpırdanırsanız sizi düşürebiliriz, bu yüzden kıpırdamayın ve bize güvenin. Sizi saniyeler içinde Hummer'a bindireceğiz. Buna ne dersin, ha?"

Başını salladı ama henüz tek kelime etmemiştir.

Jack ve Preacher kollarını onun kalçalarının altına soktular ve Arkasından üçe kadar saydılar ve yaklaşık dört yüz kiloluk kadını kollarına alarak sedyeye kadar taşıdılar ve sedyeye indirdiler. Sedyeyi yukarı çektiler, kadının ağırlığı göz önüne alındığında bu büyük bir çaba gerektiriyordu, ve sedyeyi içeri sokmak için onu Hummer'ın arkasına götürdüm.

"Kamyonunuzda benzin var mı, Bay Creighton?" Mel sordu. Adam başını sallayınca, "Araba kullanabilecek misin? Bizi hastaneye kadar takip etmen senin için daha iyi olur, böylece Ulaşım." Tekrar başını salladı ve cebinde anahtarlarını aramaya başladı.

Ve tüm bu operasyon sırasında Mel'in kimseye söylemeyeceği bir şey oldu. içini sıcak bir gururla doldurdu. Dahlia küçük bir kaza geçirmişti, muhtemelen öleceğinden ya da belki de adamların onu düşüreceğinden korktuğu için. Altını ıslatmış ve onu taşıırken Jack'in kolunu ıslatmıştı.

Cam ve Mel Hummer'ın arkasına atladılar. Mel, Preacher'dan hastaneyi aramasını ve yolda olduklarını söylemesini istedi. Kapı arkalarından kapandı ve Jack ile Vaiz tek kelime etmeden gömleklerinin düğmelerini açıp onları değiştirdi. Jack, Preacher'ın kuru gömleğiyle yüzüyordu; Preacher ise Mart sonu öğleden sonrasının soğukunda kolsuz bir tişörtle bara doğru yürüyor, Jack'in kirli gömleğini taşıyordu. Ve on saniye içinde Jack Hummer'ın direksiyonuna geçmiş, şehir dışına doğru yol alıyordu.

Tanrım, diye düşündü. Böyle adamları nereden buluyorsun? Ne olursa olsun insanlara yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacak adamlar? Bu mesleği seçmişti; önüne çıkan her türlü tıbbi sorun ya da pisliğin içinde omuzlarına kadar olmayı seçmişti. Üzerine kan akıtılmış, sıçılmış, işenmiş, kusulmuştu ve bu onu tıbbi olarak ne gerekiyorsa yapmaktan asla vazgeçirmemişti. Ama Jack sadece Jack'ti. Vaiz, bir aşçı! Hemşire, doktor ya da sağlık görevlisi değillerdi ama yine de kan ya da amniyotik sıvıyla kaplı olsalar ya da -bu sefer- travmatik, hayati tehlike altında olan, çok az tanıdığı bir kadının ıslak kazasına müdahale edip yardım ettikleri zamanları sayamıyordu.

Altından yapılmışlardı.

Dahlia Creighton fenalaşmadan önce Valley Hastanesine kadar gelmeyi başarmıştır. Acil serviste yeniden hayata döndürüldü ve kardiyoloji uzmanı anjiyogram ve olası bir bypass ameliyatı için nakledilmesi konusunda daha büyük bir hastanedeki bir doktorla telefon görüşmesi yaptı.

Cameron, Jack ve Mel etrafta takılmadılar - artık onun için yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Virgin River'a dönüş yolculuğu Hummer'ın içinde uzun ve sessizdi. Ne zaman ki

Kasabaya vardıklarında kliniği açmak için yeterli gün kalmamıştı. Jack kliniğin önünde durdu ve Mel, "Arka tarafı temizlemek için bir kova sabunlu su getireyim," dedi.

"Yardım edeceğim," dedi Cam. "Çabucak hallederiz." "Başka yardıma ihtiyacın var mı?" Jack sordu.

"Hayır," dedi Mel. "Akşam yemeği kalabalığın çok yakında ortaya çıkacak. Çocukları almak için Brie'ye gitmeden önce bara uğrayacağım."

Cam ve Mel lateks eldivenlerini giymiş, ikiz kovalarla ortalığı temizliyorlardı. Mel sedyeyi çıkarıp üzerinde çalışırken Cam de Hummer'ın arkasına geçip onu yıkıyordu, bu iki araç arasındaki standart prosedüdü.

kullanır. Her şey ıslık ıslık olduğunda, Humvee'deki malzemeler ve tıbbi çantalar yenilendiğinde, verandanın etrafındaki çiçek tarhlarına kovalarla su atıldığında Cam, "Seninle konuşmak istiyordum. Programımda birkaç ayarlama yapmam gerekecek. Birkaç ay içinde başka bir iş bulmam gerekecek."

Ona gülümsedi ve ellerini kuruladı. "Bir şeylerin değişmesi gerektiğini düşündüm."

"Abby'yi bu akşam yemeğe davet ettim. Onunla bazı şeyler hakkında konuşmak istiyorum. Onu oda arkadaşı olmamız gerektiğine ikna etmeye çalışacağım."

"Ev arkadaşı mı? Ne kadar romantik," dedi Mel.

"Evet, romantik duygular beslemiyor ama ben aileme daha iyi bakmak istiyorum. Hoşuna gitse de gitmese de o benim ailem. En azından benim ailemi doğuruyor. Bir ay sonra, ne kadar çok

bana ihtiyacı var. Doğduktan sonra..." Başını iki yana salladı. "Onlar doğduktan sonra bana daha çok ihtiyacı olacak."

"Ee. Bir planın var mı?"

"Kasabayı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ancak yakınlarda, en azından yarı zamanlı olarak bir doktora ihtiyaç duyabilecek bir hastane veya muayenehane bulabilirsem, Virgin River'da yaşayacağım ve randevularımı mümkün olduğunca sık burada alacağım. Sabahları ya da öğleden sonraları, akşamları ve hafta sonları da hastalarım için hazır olmak isterim.

ev aramaları. Sorun acil bakım." "Cam, tıbbi yardım gerektiren acil bir durum var.

Yılda yaklaşık üç ya da dört kez müdahale ve nakil. Bu acil durumlar meydana geldiğinde bir gün izinli olma veya ailenizi ziyaret etmek için şehir dışına çıkma ihtimaliniz oldukça yüksektir. Öte yandan, bu tür acil durumlarda Fortuna ya da Eureka'da çalışıp acil bir durum olduğunda burada olmak. Gerçekten ihtiyacım olan şey randevularını tutan ve birkaç ev ziyareti yapan bir doktor, acil servis doktoru değil. Şerif departmanını ya da sağlık görevlilerini ararız - bu biraz daha uzun sürebilir ama kırsal bir bölgede yaşıyorsanız bu böyledir. İnsanlarımız bunu anlıyor. Bugün Dahlia için burada olmasaydınız, Mercy Air'i arayabilirdim, tıbbi nakil." Gülümsedi. "Ailene bakmanın bir yolunu bulursan seni biraz daha tutabilirim."

"Belki," dedi omuz silkerek. "Sonunda, nerede yaşayacağım bana bağlı olmayacak. Kaçmalarına izin vermeyeceğim. Abby Londra gibi Allah'ın belası bir yerde yaşamakta ısrar ederse, ben de peşinden giderim."

Mel kendini tutamadı, bir kahkaha patlattı. "Allah'ın belası Londra mı? Londra'da bir yıl geçirmek için gözlerimi verirdim."

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz," dedi.

"Anlıyorum, küçük bir kasabada doktor olmak, dağlarda yaşamak, stresten uzak bir yaşam tarzı derken bir de bakmışsın baba olacaksın."

"Senin de söyleyeceğin gibi, nasıl çocuk."

"Bana planını anlat," dedi. "Bir planın olduğunu biliyorum."

"Birinin başlangıcı. Bir süre daha çözücüyüm. Yaz sonundan önce daha fazla gelir için umutsuz olmayacağım, ama aramaya başlamalıyım. Şimdilik yakın durmak istiyorum.

çünkü bu bebekler birkaç ay içinde doğabilir, umarım daha erken olmaz ve onlar doğduktan sonra

Ben iki ya da üç işte çalışmaya başlamadan önce Abby'nin birkaç ay çalışmasına yardımcı olurum. Klinikte onun için bir oda var, bu arada ben de hepimizi alabilecek, gerçekten yakın bir yer kiralamak için etrafa bakıyorum. Ona kendi odamı verip hasta odasında uyuyabilirim. Eğer Tanrı varsa, güzel bir yer bulurum, buradan çok uzakta olmayan üç yatak odalı konforlu bir yer."

"Sana orada yardım edebilirim. Kulübe boş. İki yatak odası ve bir çatı katı, kasabaya on dakika uzaklıkta, benden daha uzakta değil."

"Aileniz ve arkadaşlarınız için ihtiyacınız yok mu?"

"Luke Riordan nehirdeki kulübeleri tamir ettirdiğine göre artık çok iyi durumdayız. Sheridan'lar zaman zaman geliyorlar ama bir misafir odamız ve misafirhanemiz var. Kulübeyi acil durumlar için kullanışlı bir alternatif olsun diye satın aldık. Bu niteliklere sahip."

Başını eğdi ve salladı. "Benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Kadının kahkahası adamın başını kaldırmasına neden oldu. "Ben mi?" diye sordu. "Cameron, ben hayatımda hiç hamilelik planlamadım ve bu konuda uzman olan benim! Eğer yapabiliyorsan bunu hallet. Hepiniz için en iyisini istiyorum."

Gülümsedi. "Jack ve seninle bir kira anlaşması yapacağım."

"Saçmalama. Neredeyse bedavaya çalışıyorsun. Seni ne kadar uzun süre yanımda tutabilirsem o kadar iyi. Ayrıca, o kulübenin iyi bir şansı var. David'i orada doğurdum."

Adamın içinden geçtiğini gördüğü ürpertiye güldü. Hiç şüphesiz

İkizlerinin o kulübede ortaya çıktığını hayal etti. Elini onun koluna koydu. "Yapabileceğin her şeyi yap, Cameron. Kulübeyi ihtiyacın olduğu sürece kullanabilirsin." "Bu

konuda Jack'e danışmalı mısın?"

"Lütfen," diye alay etti. "Jack ne istersem yapar." Sonra sıırttı. "Ayrıca, Jack bu fikri onaylayacaktır. Eğer senin için uygunsa."

Altı

Abby aynanın önünde hazırlanıyordu, Vanessa banyonun kapısında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş onu izliyordu. "Yüzüm şişman," dedi Abby.

"Öyle değil," diye karşı çıktı Vanessa. "Çok güzel görünüyorsun. İnanılmaz.

Ve çok büyük."

Cameron bu akşam klinikte Abby'ye yemek hazırlıyordu. Birkaç şey hakkında konuşmaları gerektiğini düşünüyordu ki bu tamamen mantıklıydı. Abby, Vanni'nin ona ödünç verdiği anne adayı bluzunu karıştırdı. "Bunu hamileliğinin son haftasında giydiğine emin misin?"

"Sadece bir tane içiyordum, unutma. Abby, harika görünüyorsun. Harika görünmek istiyorsun, değil mi?"

"Görünüşümle onun iştahını kaçırmazsam memnun olurum," dedi ama aynaya yaklaşarak dikkatlice dudaklarını hizaladı. Sonra tarağı parlak saçlarında bir kez daha gezdirdi. Sonra bir parmağını yaladı ve

ince kemerli bir kaşın üzerinde düzeltti ve şekillendirdi.

"Hı-hı," dedi Vanni şüpheyle. "Peki, ne var Bu gecenin gündemi ne? Ne hakkında konuşmak istiyor?"

"Emin değilim," dedi Abby. Sonra ellerini karnının üzerinde gezdirdi. "Kadromuzda çok kişi yok değil ya. Vanni, Sadece altı aylık hamileyim ve yarın onları düşürecekmişim gibi görünüyorum. Artık esneyebilir miyim bilmiyorum!"

"Eminim yapabilirsin." Vanni güldü.

"Beklemeyeceğim." "Eve erken geleceğim," diye söz verdi Abby.

"Lütfen, benim hesabıma değil. Neden tedbiri elden bırakıp eğlenmeye çalışmıyorsun?" Abby'nin koca göbeğine baktı. "Bir kere eğlenmiştin. Eminim yine eğlenebilirsin. Cam harika bir adam."

Abby bunu biliyordu ve sadece Vanni bunu unutmasına izin vermediği için değil. Eğer sanal bir yabancı tarafından hamile bırakılacaksa, en azından düzgün bir adam seçmişti. Ve ilişkilerinin bu kadar kötü olması çok kötüydü.

komplikasyonlar, bilinmeyenlerle. Kesin olan tek şey Abby'nin iyi bir insan, Cameron'ın da harika bir adam olduğuydu,

Aşağı yukarı iki ay içinde iki bebek birden dünyaya gelecekti. Doğuramayacağını şimdiden söyleyebilirdi.

Abby saat tam altıda kasabaya vardı ve kliniğin kapısını açık buldu. İçeri girdikten sonra "Alo?" diye seslendi.

Cam mutfaktan koridora baktı, düz beyaz bir önlük kalçalarına sarılmıştı ve elinde bir kaşık vardı. Ona gülümsedi. "Merhaba. Git ve kapıyı kilitle, Abby. Klinik saatinden sonra kapıyı çalmak zorundalar."

"Elbette," dedi ve sürgüyü fırlattı. Mutfığa vardığında, adam kaşığı atmış ve ceketini çıkarmasına yardım etmişti. Paltosunu arka kapının yanındaki askıya astı ve "Çok güzel görünüyorsun Abby. Aslında çok güzelsin."

"Teşekkürler. Tam zamanında görünüyorum ve buna yakın bile değilim." "Mükemmel görünüyorsun. Sağlıklı, güçlü ve çok Hamile." Ona sırıttı. "İyi hissediyor musun?"

"Elbette," dedi. "İyi." Aslında sırtı ağrıyor, ayak bilekleri şişiyor ve karnının alt kısmında Mel ve John Stone'un da hissettiği gizemli ağrılar oluyordu.

En azından çekilmiş bir kas gibi, bazen de bir bıçak darbesi kadar güçlü hissettiren, bağları geren ağrılar olarak tanımlanıyordu. Uyumak zorlaşıyordu ve mide ekşimesi bir intikamla yerleşti. "Biraz midem ekşiyor" diye itiraf etti. "Geceleri dondurma yemek için iyi bir bahane. Ne pişirdin?"

"Köfteli ve sosisli spagetti," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak. "Dondurmam yok ama Tums'ım var. Mide yanmasını hiç düşünmedim bile."

"Sosisi az koyabilirim ama çok severim," dedi otururken. Masayı uyumsuz bir şekilde hazırlamıştı.

taştan. Önündeki tabağın etrafında bir parmağını gezdirdi.

"Doktorun eski eşyaları," dedi. "Mutfağın eski olmadığını bilseydim

çok iyi stoklanmış, kendi eşyalarımı getirebilirdim. Yemek yapmaktan çekinmem ve iyi sayılırım. Tüm mutfak eşyalarım şu anda depoda."

"Benimki de öyle," dedi. "İkimiz de şu anda bir çift Çingene gibiyiz, değil mi?" Sandalyesinde arkasına yaslandı ve sırtının küçük kısmını ovuşturdu.

"Köpüklü elma şarabına ne dersin?" Cameron ayaklarına bakarak sordu. Pantolonunun paçaları ayak bileklerini görebileceği kadar yukarı kalkmıştı.

"Bu harika olur, teşekkürler. Peki ya su?"

İkisini de onun için aldı ve sonra onunkinin yanındaki sandalyeye oturdu. "Sadece biraz mide ekşimesi mi?"

"Oh, bilirsin..."

"Sırt ağrısı, ödem, mide yanması... Başka?"

Elma şarabından bir yudum aldı. "Bağ sancıları dedikleri bir şey, uyanırken yapılan sezaryen gibi hissettiriyor. bölümü."

Yüzünü buruşturdu.

"Yarım saatte bir işiyorum." Güldü.

"Komik olduğunu mu düşünüyorsun? Birkaç yıl sonra, prostatınız biraz daha büyüdüğünde, bunun o kadar da komik olduğunu düşünmeyeceksiniz."

"Umarım birkaç yıldan daha fazla sürer Ab," dedi. Ama gülümsedi. Onun eline dokundu, biraz sıktı. Sonra ayağa kalktı ve ocağa gitti. Makarnayı bir karıştırdı, sosu bir karıştırdı, sonra buzdolabından yapraklı bir salata aldı ve küçük bir kase sosla birlikte masaya koydu. "Şunu benim için savurmaya ne dersin?"

"Elbette," dedi ve bir çift büyük kaşığı salataya daldırdı.

"Peki, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Başlangıç olarak, isimlere ne dersiniz? Çocuklar için?"

"İsim işine karışmak mı istiyorsun?" diye sordu, Şaşırdım.

"Tabii. Bebekleri ben doğuruyor olsaydım, sen de katılmak istemez miydin? Ya da onları doğuruyor olsaydım, gözden kaybolur muydun? Bilmiyormuş gibi davranır mıydın?"

Şok yüz hatlarına yerleşti. Tanrım, bu çok derinden etkilemişti. Yapar mıydı? Kurtulur muydu, canını kurtarmak için kaçır mıydı, bu işe karışmayı reddeder miydi, bırakır mıydı? Tanrım, tabii ki hayır! Yutkundu. Ama bu tam da onun yapacağı şey değil miydi?

ne yapacağını umuyordu? Gitmesini ve onu yalnız bırakmasını. "Aklına bir şey geldi mi?"

"Büyükannelemlerim Alice ve Eleanor. Müthişler ve isimleri de çok havalı...."

"Alice ve Eleanor mu?" dedi yüzünü buruşturarak.

"Ally ve Elly, onlara böyle diyorlar. Onlarla tanışana kadar bekleyin, onları seveceksiniz."

"Ama bir kızımız olup olmayacağını bilmiyoruz! Sadece şunu biliyoruz-" Konuşmayı kesti.

Arabayı kaldırırken omzunun üzerinden ona baktı. Buharlı tencereyi ocaktan indirdi ve pişmiş makarnayı lavabodaki süzgece attı. Tekrar omzunun üzerinden baktı ve ona sırtıttı. Ne yaptığını fark etti. onları ebeveynlikte birleştirdi.

"Umarım bir kız ve bir erkek çocuğumuz olur ama iki erkek çocuğa da razıyım. Tüm o küçük çocuk şeylerini seviyorum-T-ball, futbol, böcek yakalamak."

"T-ball oynadım," dedi usulca. "Ve futbol. Ailemle birlikte göle gider ve yatarken komodinin üzerine koymak için bir kavanoz dolusu ateşböceği yakardım." Yutkundu. "Eğer onları öldürdüğümü bilseydim, asla Yaptım."

"Gördün mü, erkeklerle de kızlarla da iyi anlaşıyorsun. Her şeyimiz hazır ama isimleri yok." Tabağını aldı ve üzerine biraz makarna ve sos koydu. Bir tane de birkaç köfte ve bir sosis alıp önüne koydu. "Mide ekşimesi yapacağını düşündüğün hiçbir şeyi yeme." Sonra kendisi servis yaptı ve onun yanına oturdu. "Dene, Ab. Nasıl pişirdiğimi gör. Bu eski bir aile tarifi."

Geçici bir tat aldı, yemeği ağzında yuvarladı ve kaşlarını kaldırarak başını eğdi. "Mmm."

"Sosis koymayacak kadar zeki değildim ama her zamanki gibi sarımsaklı ve baharatlı yapmadım. Sizin için biraz azalttım."

"Normalde baharatlı severim. Ama son zamanlarda beni yakalamaya çalışıyor. O yüzden," dedi ve önce onun kasesine, sonra da kendi kasesine biraz salata koydu.

"Aklında başka ne var?"

Kıkırdadı. "Bu işi bitirmek için acelen mi var?"

"Hayır," dedi, şaşırmış ve belki biraz da utandım. "Ben sadece- yani, her zaman konuşuyoruz ve bu biraz ciddi gibi geldi."

Biraz marul sapladı ve ağzına götürdü, çiğnedi, yuttu. "Telefonda birkaç dakika konuşuyoruz, Jack'in evinde birkaç dakika görüşüyoruz ve bağırıp çağırma ya da ateş etme yok -ki bu büyük bir gelişme- ama işe koyulmuyoruz. Abby, birkaç ay içinde iki bebeğimiz olacak, dışarıda üç ay. Hayır," dedi başını sallayarak. "Üç ayı asla çıkaramayız. Ayrıntıları hallettin mi?"

"Şey," dedi. "Elbette. Biraz."

Ona doğru eğildi ve hoş bir şekilde gülümsedi.

"Paylaşmak ister misin?"

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Yüksek riskli bir hamilelik geçirdiğimizi gösteren bir şey yok, ancak ikiz annelerinin büyüyüp güçlenirken doğumu geciktirmek için bir süre yatak istirahati yapmaları oldukça yaygındır. Ve bebekler doğduğunda, genellikle erken olur ve hızlı. Ve yeni doğmuş bebeklere bakmak oldukça zahmetli. Ayrıca, sizi strese sokan bir mali durumunuz var. Ve-"

"Tamam, tamam," dedi. "Sheesh. Yatak istirahati konusunda çok endişeli değilim, sağlığım yerinde ve yanımda Vanni ve Mel var. John Stone erken ve hızlı olması için çok yakından izliyor. Onlar gelir gelmez annem de gelecek ve-"

"Benimki de öyle," dedi ve kadın gerçekten de karnını tuttu.

"Ne?"

"Oh, evet. Onu bir hafta oyalayabiliriz belki ama bunlar onun torunları ve o hiçbir torununun görücüye çıkışını kaçırmamıştır."

"Ona söyledin mi?" diye sordu dehşetle.

"Henüz değil," dedi çatalının etrafında biraz spagetti çevirerek. "Ama bunu yapmak zorundayım. Ona daha önce söylememeyi açıklamak yeterince zor olacak. Seninle tanışma şansı. Onlar sadece bizim çocuklarımız değil Ab. Ailenin benim tarafımda da büyükanne ve büyükbabaları, büyük büyükanne ve büyükbabaları, teyzeleri, amcaları, kuzenleri... vesaire var. senin."

"Tanrım," dedi çatalını bırakarak. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Sadece hafifçe güldü. "Sakin ol. Endişelenecek bir şey yok. Onlar harika insanlar ve hayatında oldukları için çok mutlu olacaksın, bunu garanti ederim."

"Ama düşünmezler mi... Yani, biz evli değiliz ve-"

Omuz silkti, ayağa kalktı ve eski buzdolabından kendine bir bira aldı, kapağını açmak için ağır sınıf yüzüğünün alt tarafını kullandı. "Eminim böyle şeyleri duymuşlardır. Daha önce. Bir erkek ve kadın, evli değiller, çocukları var. Ama aileme söylemek bu listede sadece bir madde. Abby, liste uzun. Senden önce halletmemiz gereken çok şey var. doğuma gir. Ve bunu yapmak için o kadar da zaman yok."

Alnını ellerinin arasına almış, dirseğini masaya dayamıştı. "Bir tane daha söyle. Çözmemiz gereken başka ne var?"

"Beşikleriniz var mı? Giysi? Dişli araba koltukları, bebek bezi çantaları, vesaire?"

"Alışveriş merkezine bir koşu gitmeliyim," dedi dalgınca. "Haklısın. Bu konuda harekete geçmeliyim. Ama bütün bunları annemle konuştum ve hamile olduğumu kimsenin bilmesini istemediğim için, bunu söylememeye karar verdik."

Arkadaşlarımıza ve ailemize. Sonra geldiklerinde, birkaç aylık olduklarında, duyurular göndereceğiz. Doğum gününü bile değiştirmeyi düşünüyorum. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama... Yani duş ya da erken hediye falan yok. Yeni doğan eşyalarını ben halledeceğim. Tek yolu bu-"

"Eski sevgilinden kalan ve üzerinde çalıştığın borç konusunda ne durumdasın?"

"Yaklaştın," dedi, daha dik oturarak ve kendisiyle gurur duyarak gülümseyerek. "Çok yaklaştım. Bana gönderdiği paranın neredeyse tamamını kredi kartı faturalarına yatırdım, sadece ufak tefek harcamalar için kullandım. Sadece altı tane

bin dolar kaldı." Gülümsedi. Biraz daha spagetti, biraz daha salata tattı. "Onun parasını ya da ailemin göndermekte ısrar ettiği paranın hiçbirini kullanmazdım ama tükendim ve mecbur kaldım. Hamile kıyafetleri almam gerekiyordu, Tanrım, hamile kıyafetlerine ihtiyacım vardı! Şunu görüyor musunuz? Vanni'nin en büyük el giysilerinden çıkıyorum!"

Cameron'ın ifadesi karardı. Başını salladı, birasından bir yudum aldı ve mırıldandı, "Milyonları var! Ne kadar Masum bir kadına yapılabilecek en iğrenç şey! Umarım o orospu çocuğu cehennemde yanar."

"Cameron! Ne dedin sen!" Sonra gülümsedi. "Ve daha iyi söyleyemezdim."

"Tamam, bununla başlayalım, sonra annelerimize geçeceğiz. Onun çeklerini ciro etmeyi bırakmanı istiyorum, ben de borcunu sileceğim. Sonra-"

Başını sallıyordu. "Hayır, ben her şeyi hallettim. Çok uzun sürmeyecek - sadece bir iki ay daha ve sonra-"

"Abby, Brie Valenzuela ile konuştum. İstedığın zaman gelip onu görmeni söyledi. Seninle gelmekten mutluluk duyarım.

Olayı şöyle görüyor. Muhtemelen avukatının tavsiyesi üzerine bu faturaları size yüklemiştir. Her halükarda, borç evliliğin sona ermesinin bir parçasıydı, yani mahkeme kararıydı ve siz buna mahkumsunuz. Ama eğer istiyorsa

evlilik sözleşmesinin peşine düşüp

Boşanma kesinleşmeden önce biri sizi dava etmek için sivil mahkemeye götürmek zorunda kalacak. Bu bir suç değil, ceza mahkemesine gidemezsiniz - kimse sizi bunun için yargılamaz. Sizi dava etmesi, kazanması halinde alacağından daha pahalıya mal olacaktır. Ve eğer sizi tekrar mahkemeye verirse, kendisi şeytan gibi görünecek - altı haftalık evlilikten sonra sizi terk ediyor, başka bir kadınla açıkça yaşarken dokuz aylık ayrılık için bir kuruş bile nafaka ödemiyor ve hiç sahip olmadığınız ve hiç kullanmadığınız kartlardan kırk bin dolardan fazla kredi kartı borcu mu istiyor? Milyoner olduğunda mı? Bu asla olmayacak. Durumunu daha da kötüleştirebilir."

"Avukatım öyle demedi," diye araya girdi. "Bu yüzden başka bir avukatla konuştum. Brie çok iyi bir

deneyimli eski bir savcı ve kendisi de bir boşanma süreci geçirmiş."

Abby inledi. "Demek kasabada bunu bilen bir kişi daha var."

"Sakin ol. Hepsi avukat-müvekkil ayrıcalığı. Gizli. Muayenehanesinde boşanmayla ilgilenmese de eyaletteki herkesi tanıyor ve bazı telefon görüşmeleri yaptı. Borcu temizlediğiniz ve bazıları gibi parasını almadığınız sürece altın avcısı, bu işin sonu olacak. Ondan uzaklaşacaksınız. Tabii tamamen kişisel bir nedenden dolayı senden nefret etmiyorsa..."

Kadının beklenmedik kahkahası karşısında sesi kesildi. "Kişisel nefret mi? Adımı hatırladığını sanmıyorum. Cameron, en azından doksan iki numaralı kadınla birlikte. Üç kez evlendi ve muhtemelen duracak kadar zeki değil. Ayrıca uyuşturucu kullandığından da eminim, kendini aptal gibi içiyor..." Biraz spagetti sarmış. çatalının etrafında döndürdü ve ağzına koydu. "Bu çok güzel," dedi. "Brie gerçekten de mahkeme talimatlarına uyarsam bunun ötesine geçebileceğimi düşünüyor mu?"

"Biliyor. Ve bir sorun olduğunda yardım etmeye istekli. Unutma, o turnede bir rock yıldızı. Sence ne kadar enerjisi vardır?"

"Peki ya avukatları?"

"Bu da bir sorun. Eğer kendileri için daha fazla para kazanmak istiyorlarsa daha fazla önerge verebilirler. Brie, tüm bu işi sona erdiren kibar, yasal bir mektup önerdi. Bırakın avukatları tarafından kazıklansın, sizin tarafınızdan değil."

"Hmm. Bu aslında kulağa çok mantıklı geliyor. Aklında başka ne var?"

"O zaman," dedi biraz arkasına yaslanarak, "borç bittikten ve sen bu işi bitirdikten sonra, ya da öyle umuyoruz, seni destekleyeceğim."

"Hayır.... bunu istemiyorum."

"Tamam, ben bebekleri taşıyım, sen de bana destek olursun," diye önerdi, kendi spagettisini çatalına sarıp sırtarak.

"Anlaştık," dedi belini ovuşturarak.

Spagettisini ve salatasını yemeye devam etti ve bunu yaparken de onunla arkadaş arkadaş konuştu. "Olay şu, halletmemiz gereken şeyler var. Annelerimiz var, bu kadar yeter.

Elimizde halledilebilecek bir evlilik sözleşmesi var ama bu sizi geriyor ve gerginliğe ihtiyacınız yok. Bunun ortadan kalkması gerekiyor. Havayla yaşayamazsınız, yemek yemeniz ve başınızı örtmeniz gerekecek, bu yüzden bir tür gelire ihtiyacınız olacak. Alınacak mobilya ve malzemeler var. İkizlerimiz geliyor ve bu iş için beni seçmediğinizi biliyorum ama baba benim.

Senin için kötü bir mola olabilir ama onlar için iyi bir baba olabilirim, çocuklar hakkında çok şey biliyorum. Ve bu hamilelik olağan bir şey değil. Duruma yakın olmak istiyorum.

Sana ve bebeklere göz kulak olurum. Ben bir doktorum - bu işe yarayabilir, biliyor musun?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu konularda ve isim gibi diğer konularda her gün yakın temas halinde olmalıyız. Gelmeden önce isimlerini öğrenmeliler. Sizce de öyle değil mi?"

Yutkundu. "Sanırım bu iyi bir fikir. Numaram sende var."

"Neden birlikte yaşamayı düşünmüyoruz? Biz bu etkinliğe giderken?"

Yutkundu. "Ne?" diye sordu zayıfça.

"Borcu temizleyelim, Kid Crawford'u resimden çıkaralım, Vanni ve Paul yerine senin bakımını ben üstleneceğim. Yemeğinizi ve yatağınızı omuzlayın, biz de evrimleşelim..." Boğazını temizledi. "Hiçbir şey açıklamak zorunda değiliz. İnsanlar sadece 'Dr. Michaels şu güzel hamile kızıdan hoşlanıyor' diyecek. Aynı evi paylaşacağız. Ben senin oda arkadaşın olacağım. Senin kendi odan olacak. Ama geç saatlere kadar endişelendiğin geceler olacak. karın ağrısı ya da daha sonra bebeklerin gece ağlaması hakkında. Bunu Vanni ve Paul'e yapmak istemezsiniz ve-"

"Seattle'daki evime gidecektim. Annem ve babamın yanına."

"Bana yer var mı?" diye sordu çatalını kaldırıp kaşlarını çatarak.

"Tanrı aşkına," dedi çatalını yere vurarak. "Beni takip etmeyi planladığını söyleyemezsin. bebeklerle yaşamayı talep ediyor!"

"Şey, hayır," dedi. "Bu saplantı olurdu. Ama Tanrım, Ab, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Bebeklerin iki ila altı hafta arasında ne kadar değiştiğini biliyor musun? Onları benden o kadar uzağa götüreceğini düşünmek beni öldürüyor. Yani, onlar-"

"Biliyorum," dedi sinirli bir şekilde. "Senin."

"Evet, tatlım. Ve onlar da senin. Ve yemin ederim ki onları asla senden almaya çalışmayacağım. Bu zalimlik olur."

Az önce onun adalet duygusuna bir ok atmıştı. Farkına varmanın şoku yüzüne yansımış olmalıydı ama adam bir ısırik daha aldı, birasından bir yudum daha içti ve gülümsedi.

"Birlikte yaşamak mı?"

"Vanni ve Paul ile kalırsan şöyle olacak. Sonlara doğru, uykusuz kaldığınızda, geceleri ayakta olacaksınız. Gün içinde yorgun olacaksınız ama etrafta gürültü yapan ve ağlayan bir çocuk olacak. Ve siz de tüm o Hamileliğin son dönemlerine ait şikayetler, endişeler. O zaman küçük bir misafir odanız olacak ve tavana kadar

eşyalarla dolu olacak. Sonra

bebekler ve büyükanneler ek misafir olarak? Yeni doğanlar bazen saatlerce ağlar. Vanni ve Paul'u Bütün gece ayaktaydım, seninle yerde yürüyordum. Hayır, bu iyi olmaz. Ayrıca yardım etmek Paul'un değil, benim işim."

"Nerede yaşamamızı öneriyorsun? Burada mı?"

"Burası da fena değil," dedi omuz silkerek. "Ama Mel ve Jack bize kulübelerini önerdiler. Güzel bir kulübe, iki yatak odası ve bir çatı katı var, kasabaya on dakika uzaklıkta. İdeal olarak, acele edip bir erkek, bir kadın, iki yeni doğmuş bebek, iki büyükanne ve... Biz avukatlar için yer açmak zorundayız, değil mi?"

"Çok komik," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Abby, her gün çözmemiz gereken şeyler var. Biz

beşik, araba koltuğu, salıncak, bebek bezi, bir sürü şey almamız gerekecek - alışveriş merkezine bir kereden fazla gitmemiz gerekecek. Ailelere bebeklerin geleceğini haber vermeliyiz.

Bu adil. Her gün birlikte yemek yemeliyiz, böylece iletişim kurabilir, arayı kapatabiliriz. Eğer bir şey varsa İhtiyacın ya da endişelendiğin bir şey olursa, yardım edebilmek için yakınında olmak isterim. Eğer bebeklerimle kocaman olurken seni taciz edeceğimi düşünüyorsan-"

"Biliyor musun, bu kelimeden bıkmaya başladım, kocaman." Ona göz kırptı. "Bağımsız olarak varlıklı mısınız yoksa

Bir şey mi?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Tıp fakültesinin ve ihtisasımın tüm faturalarını zar zor ödedim. Kenarda biraz birikmişim var. Çok fazla değil. Aslında, bebekler birkaç aylık olduktan sonra, bir hastanede ikinci bir iş bulmaya çalışacağım.

büyük kasabalarda gelirim desteklemek için. O zaman Virgin River'da ya da yakınında yaşayabilirim, böylece bu insanları hayal kırıklığına uğratmam. Virgin River'a bir yıllığına söz verdim. Bundan caymak istemem.

Burada bir doktora ihtiyaçları var. Ama bana daha çok ihtiyacınız varsa..." "Sen onlara o şeyi verirken benim

burada kalmamı mı bekliyorsun?
yıl?" diye sordu.

"Abby, umarım sana ve çocuklara yeterince iyi bakabilirim, yardım edebilirim ve seni yeterince mutlu edebilirim, böylece

Bana büyük bir değişiklik yapmadan önce biraz zaman ver. Çünkü hepinizi çok önemsiyorum. Önemsiyorum. Deniyorum. Aklıma gelen her şeyi. Ve Abby, ben seni terk etmezdim." Yutkundu. "Ama" dedi omuz silkerek, "herhangi bir nedenle burada kalamazsan, sen ve bebekler nereye giderseniz gidin iş ararım."

Kahretsin, diye düşündü. Gözleri dolmaya başlamıştı. Neden ağlasın ki? Çok çabalıyordu. Ama ondan oda arkadaşı olmasını istemişti.

Ayrıca mali durumundan sağlık durumuna kadar hayatındaki her konuda ona yardım etmeyi teklif etmişti. Ve geceleri çığlık atan bebeklerle yerde yürümeyi önermemiş miydi?

"Bu fikir," dedi, "tamamen çılgınca."

"Bizim için bir ilk değil," diye kabul etti, yakışıklı bir şekilde sırtarak. "Sen ve ben tam olarak sürüyle birlikte koşmuyoruz. Bunu bir düşün. İşe yarayabilir. Birbirimize göz kulak olabiliriz.

ve çocuklarımız için çok kolay. O spagettiden biraz daha ye. Buzdolabında biraz cheesecake var."

"Ne zaman bir cevap istiyorsun?" diye sordu.

Cameron, yüzüne yansımamasını umuyordu. Buraya kadar gelebildiği için mutluydu. Gerçekçi olmak gerekirse, sadece öneri için spaghetti yemeğini giymeyi bekliyordu.

Ama bunu gerçekten düşünüyor muydu? İnanılmaz. "Acele etme Ab. Acil bir durum yok." Karnına baktı. "Bir ya da iki hafta daha."

"Sanırım iştahımı kaybettim," dedi.

"Hayır," diye güldü. "Korkunç bir şey yapmadım. Tehdit etmedim ya da yalvarmadım. Yardım teklif ettim. Birkaç pürüz yaşadık ama iyi bir uyumumuz var. Abby, gerçekten bunun bir parçası olmak istiyorum. Benim için çok özelsin. Yemeye devam et ve bana çocukken yakaladığın ateş böceklerini anlat. Ailenle göle gidişini anlat."

Öyle yaptı. Gevşemesi, kahkahalarla çocukluğundan bahsetmeye başlaması birkaç dakika sürdü. Bunu hiç beklemiyordu ama bu, birlikte geçirdikleri ilk geceye o kadar benziyordu ki, birlikte geçirdikleri tek geceye.

Birbirlerine yabancı olarak başlamışlardı.

Ve bir saat geçmeden hikâyelerini, sırlarını anlatmaya, gülmeye, eski dostlar gibi el ele tutuşmaya başladılar. Aşıklar gibi.

Ona çocukluğu ve ailesi hakkında sorular sordu. Ona bilmek istediği her şeyi anlattı ve o kader gecesinden beri onu ne kadar özlediğini fark etti. O geceyi birlikte geçirmelerinin tek nedeni Çünkü çok iyi anlaşıyorlardı, çok fazla ortak duyguları ve deneyimleri vardı.

Sonra bulaşıkları toplayıp kazımaya ve durulamaya başladılar. Lavabonun altından çöp kutusunu çıkardı ve artık sosis ve köftesini çöp kutusuna atmadan önce, karnının üzerine eğilecek kadar gülmeye başladı. Çatalını atılmış bir kavanozun ağzına soktu ve onu çöpten çıkardı. Boş bir Ragu spagetti sosu kavanozunu uzattı.

Yüzünü buruşturdu.

"Eski aile tarifi mi?" diye sordu gülerek.

"Şey, onlar eski bir aile," dedi. "Ya da ben öyle duydum."

"Cameron," diye güldü. "Sen tam bir yalancısın!"

Sabah ilk iş olarak Abby arabayla şehre indi ve kliniğe gitti. Hazırlandı ve en iyi şekilde görünmeye çalıştı, sonra kendisiyle bu durum hakkında sert bir konuşma yaptı.

Cameron sadece mantıklı değil, aynı zamanda makul ve onurlu davranıyordu. Kendi elleriyle seçmiş olsalar da Birbirleri olsun ya da olmasın, bir çift ikizleri olacaktı. Ebeveynlere ihtiyacı olan çocuklar. Birbirlerine güvenmek zorunda olan ve sadece anlaşmakla kalmayıp birbirlerini tanımaları gereken ebeveynler. Bunu başarmanın oda arkadaşı olmaktan daha iyi bir yolu yoktu. Karnına baktı. Onların sevgili olma ihtimali kesinlikle yoktu.

Ama dahası da vardı. Vanni ve Paul onun uzun süreli kalışı konusunda ne kadar nazik davransalar da

kendi başlarına. Ne de olsa bu süre boyunca dayatmayı düşünmemişti; bir şeyler kiralayıp tek başına gitmeyi planlamıştı. Yalnız gideceğinin farkına varması beş dakika kadar sürdü.

gerçekten bir seçenek değildi. Bir destek sistemine sahip olmalıydı. Başka bir yerde yaşayabilir ve Vanni'yi her gün görebilirdi. istedi. Sadece Vanni ve Paul'ün değil, Abby'nin de kendi alanlarına ihtiyacı vardı. İnsanlarla birlikte yaşamaya alışık değildi. Daha önce

Yıllar önce bir oda arkadaşı vardı ama birbirlerinden çok bağımsızlardı. Bir de kocasıyla geçirdiği kısa bir zaman vardı - çok kısa. Bunun dışında yalnızlığa alışkındı.

Vanni'nin evinde her zaman etrafta birileri olurdu: bir Bebek ağlıyor ya da mutlulukla ciyaklıyordu; Walt düzenli olarak uğruyordu; Shelby ve Luke uğruyor, bazen akşam yemeği için Luke'un yardımcısı Art'ı da getiriyorlardı. Çoğu akşam ev dolu ve gürültülüydü ya da hepsi Jack'e gidiyordu ve

biraz korkmuş ve yalvarıp evde kalmaya çalışırsa diye endişelenmiş. Sonunda, her zaman birlikte gitti. Kendine ayıracak neredeyse hiç zamanı yoktu.

En azından Cam ile her gün klinikte olacak ve akşamları onu ölümüne rahatsız etmeyecekti. Ve Cameron onu en ufak bir kalabalıkta hissettirdiğinde kaçabileceği kendi odası olacaktı.

Gerçekten, mantıklıydı. Sadece çok garip olurdu.

Ve oğlum, çok fazla konuşma olacaktı!

Kliniğe girdiğinde Mel'i resepsiyonda, bankoda bazı evrak işleriyle uğraşırken buldu. Döndü ve Abby'ye gülümsedi. "Merhaba. Nasılsınız?"

"Güzel, teşekkürler. Cameron'la buluşmaya geldim. Bana kabininizi göstermek istiyor...."

Mel'in yüzünde açıkça belli olan hüznü bir ifade vardı. "Umarım beğenirsin," dedi usulca.

"Sorun olmayacağından kesinlikle eminsen," dedi Abby. "Bunu kullanmanız beni çok heyecanlandırıyor. O küçük kulübe hayatımı değiştirdi. Jack'le evlenene kadar orada yaşadım.

Evimiz bitene kadar orada birlikte yaşadık. Havalarda biraz ısındığında, bahçedeki geyiklerle uyanacaksınız. Sırtlarında çilleri olan yeni yavrular. David orada doğdu. Onu Jack doğurdu."

Abby'nin gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Doğaya o kadar geri dönmeyi planlamıyorum," dedi endişeyle.

Mel güldü. "Ben de değildim. Bunu ben planlamadım," dedi. "Ve Jack de kesinlikle planlamadı. Ama ben olsam endişelenmezdim - Cameron her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için başınızda beklerken böyle bir şey olmayacak. Bence emin ellerdesiniz."

"Mel," dedi kararsızca. "Ben biraz endişeliyim..." "Ne?"

Bir nefes aldı. "Dedikodu. Herkes bizim hakkımızda konuşuyor."

Mel'in gözleri parladı ve gülümsedi. "Abby, sen ikizlere hamile bekâr bir kadınsın ve çocuk doktorumuzla vakit geçiriyorsun. O hiçbir şeyi kaçırmaz Jack'in yerinde seninle oturmak için bir şans. Teslim ol. Dedikodu senden çok daha önde."

Abby'nin nefesi kesildi. Öne doğru eğildi ve fısıldadı komplocu bir şekilde. "Aramızda bir şey olduğunu mu düşünüyorlar? Bir ilişki gibi mi?"

Mel'in hafif kaşlarından biri eğlenerek kalktı. "Onlar umut."

"Oh Tanrım!"

"Evet, ben de o yollardan geçtim," dedi Mel. "Onunla ilk gerçekten iyi öpüşmemi yaşamadan önce tüm kasaba beni Jack'le evlendirmişti." Elini salladı. "Ah, lanet olsun, devam et. En azından kötü niyetli değiller. Sadece çok meraklılar. Ben üstesinden geldim. Sen de atlatabilirsin."

Ağır ayak sesleri merdivenlerden inmeye başladı. "Hey," dedi Cam neşeye. "Erken ve aydınlık geldin, teşekkürler. Bu sabah bazı hastalarım var. Şu kulübeye bir göz atmaya hazır mısın?"

"Elbette," dedi huzursuzca. Ve "Ne yapıyorum ben?" diye düşündü.

On dakika sonra ormanda bir açıklığa girdiler ve kadın etrafı ağaçlarla çevrili küçük, şirin bir kulübeye baktı.

kocaman ağaclar. Sivri bir çatısı ve Adirondack sandalyeleri olan geniş bir verandası vardı. Verandayı çevreleyen geyikleri, rengârenk çiçekleri hayal edebiliyordu. Ağaçların arasından süzülüp verandaya vuran bir ışık huzmesi vardı. Ve yüksek sesle, "Ne yapıyorum ben?" dedi.

Cameron ona güldü. "Yuvalama," dedi. "Gel hadi." Arabadan inip kızın yanına gitti ve elini uzatarak onu dışarı çekti.

Eve girmesi için kapıyı açtı ve gördüğü şey küçük bir kulübeydi. Oturma odası, mutfak, kahvaltı köşesi ve kahvaltı barından oluşan büyük bir oda.

Sadece bir kanepa, büyük bir taş ocağı çevreleyen aşırı doldurulmuş sandalye, sedir ve salıncak için yer vardı. A

Cilalı eski sandık kanepenin önünde küçük bir sehpa görevi görüyordu ve küçük bir yan sehpa ile lamba vardı. Mutfağın arkasında çamaşır makinesi, kurutma makinesi, su ısıtıcısı, kiler ve çatı katına çıkan merdivenler vardı. Pırıl pırıl, temiz ve şirin bir yerdi. Şirin. Küçüktü.

Yatak odaları büyük değildi ama yeterince büyüktü ve aralarında bir banyo vardı. Ve çatı katı bir parmaklıktan daha fazla bir şeyle çevrili değildi. Yatak odalarından birinde orta boy bir yatak, çatı katında ise çift kişilik bir yatak vardı. Cameron, "Burası senin yatak odan olacak, ben de çatı katını alacağım," dedi. "Bir gün izin alacağım, böylece Eureka'ya gidip bu oda için bebek mobilyası alabiliriz." Onu Mel ve Jack'in bebek odası olan, çıplak ve bir çift bebek için hazır olan yere çekti.

"İşte size bir fikir, eğer işinize yararsa," dedi.

"Yapacağımız ilk şey kredi kartı borcundan kurtulmak, Brie'yi

Faturanızı ödediğinizi ve artık nafaka ya da eski eşinizle görüşmek istemediğinizi belirten bir mektup hazırlayın. Seni ayarlayacağım.

bir banka hesabı açtır ve sana bir kredi kartı al." Kıkırdadı.

"Hatırlamaya çalış, ben zengin bir rock yıldızı değilim.

nispeten fakir bir çocuk doktoru ve fasulyeden çok para alan bir aile hekimi. Sonra burayı beşik ve benzeri şeylerle donatmayı bitireceğiz. Şimdi, burası biraz uzakta, yani eğer

Kendimizi yatak istirahatine veya

Bir şey olursa, şehirde kalırız. Klinikte kullandığım yatak odasını alabilirsin, ben de diğer odada kalırım, böylece yalnız olmazsın. İsimleri seçmek dışında. tüm temelleri kapsıyor. Eğer bu küçük kulübeye katlanabileceğinizi düşünüyorsanız tabii." Etrafına bakındı. "Aslında hoşuma gitti. Rahat bir yer. Güzel."

Ama ona dönüp baktığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Tanrım, Abby," dedi onu kendine doğru çekerek. "Bundan nefret mi ediyorsun?"

"Hayır," diye burnunu çekti ve başını salladı. "Bu hoşuma gitti." "Biz bir şeyler ararken geçici olabilir. Daha iyi. Sadece bizi yakın mesafede tutmak istiyorum, böylece yardım edebilirim."

Başını salladı ve kelimeleri güçlkle buldu. "Kendini neyin içine soktun?"

Bir damla gözyaşını sildi. "Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum. Vanni'lerde olmayı tercih edersen, eminim buna aldırılmaz. Ama Abby, ben- Tatlım, yardım etmek, bunun bir parçası olmak istiyorum."

"Sonunda böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim. Bu çok... çok... hesaplanmış. Ne kadar pratik bir düzenleme."

"Abby, bana bir şans ver. Seninle ilgilenmek istiyorum. Bunu duymaktan hoşlanmadığını biliyorum, kendi başının çaresine bakmaya alışkınsın." Bir elini karnının üzerinde gezdirdi. "Şu anda bu pratik değil. Sağlığını düşünmek zorundayız. Bu sıradan bir hamilelik değil." Tatlı tatlı gülümsedi. "Bu olağanüstü bir hamilelik." Kız yine burnunu çekti ve adam onu kendine çekti. "Eğer senin için daha iyi bir yol varsa, bana söyle. Elimden gelen her şeyi yaparım."

Başını onun omzuna doğru salladı. Onun kokusunu içine çekti, onları buraya getiren şehvetli geceyi hatırladı. Gözlerini kapattı. Ne tatlı bir anı....

Ve içlerinden birinin karnına tekme attığını hissetti. Onu daha yakına, daha sıkı çekti, bundan daha fazlasını istiyordu. "Bu kulübeyle ilgili birkaç sorun var," dedi. "Bir kere televizyon yok. Mel ve Jack hiç uydu anteni kurmadılar. Neredeyse hiç

televizyonla uğraşmıyorum. Jack'in yerinde haberleri izliyorum, müzik dinliyorum ve bol bol kitap okuyorum."

Ondan biraz geri çekildi ve mavi gözlerinin içine baktı. "Taşınabilir bir DVD oynatıcım var. Vanni'nin ödünç verebileceği bir sürü DVD var. Belki bazen film izlerim ama ben okumayı severim. Haftada birkaç kitap karıştırıyorum, son zamanlarda çoğu hamilelik ve doğumla ilgili. Sanırım bunları zaten biliyorsunuz."

"Ben oldukça hızlıyım. Ama ne okuduğunuza bakabilirim."

"Belki, eğer çok nazik olursan, benimle film izlemene izin veririm."

Ona gülümsedi. "Eminim hepsi seni ağlatan kız filmleridir." Başparmağıyla kızın yanağındaki bir damla gözyaşını sildi.

"Cameron, her şey beni ağlatıyor. Fark etmedin mi?"

"Bu oldukça normal. Hamile kadınlar ihtiyaç duysalar da duymasalar da çok ağlarlar. Ne zaman taşınmak istersiniz? Ben istemiyorum.

Burada yalnız kalmanı istemiyorum, o yüzden ben de aynı anda geleceğim. Eşyalarını taşımana yardım ettikten sonra."

"Bir ya da iki gün içinde mi? Sadece kıyafetlerim var. Bir tür rutinimiz falan mı olacak?" diye sordu.

"Evet," diye kıkırdadı. "İşe gideceğim ama programım çok yoğun değil. Hastalarım olmadığında çok boş vaktim oluyor ama burada takılıp seni deli etmeyeceğim. Ne istersen yapabilirsin; burada kalıp dinlenebilir, müzik dinleyip kitap okuyabilir ya da Vanni ile takılabilirsin. İstedğin zaman birlikte yemek yeriz. Bazen konuşuruz, arkadaşların yaptığı gibi. Bebekler için isim seç. Verdiğin zaman "İzin verirseniz annemi arayacağım, o da çıldıracak."

"Oh Tanrım!"

Ona sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Evli olmadığımız için biraz kızabilir ama ikizler

onu yatıştırmak için. Bu hakkı kazandığımı düşündüğünde, bir DVD paylaşıyoruz." Ona gülümsedi.

"Ya onlar doğduktan sonra? Hayatıma devam etme zamanım geldiğinde?"

"Ne yapmak istediğini, nerede olmak istediğini konuşacağız ve istediğin şey öncelikli olacak. Bir baba olarak bu plana nasıl uyabileceğime bakacağım. Ama Abby, buna sonra gelebilir miyiz? Teker teker? Hayatını mahvetmek gibi bir planım olmadığına söz verdiğim sürece?"

"Elbette," dedi. "Her seferinde bir şey. İnsanların ne düşüneceğinden endişelenmiyor musun?"

"Kesinlikle hayır," dedi başını sallayarak. "Sadece birkaç aydır buradayım ama bu kasabada skandala varan milyonlarca ilginç küçük hikaye var. İnsanlar bunlara bayılıyor. Birinin sana kötü davranacağından en ufak bir endişem olsaydı, bunu asla önermezdim."

"Ne tür küçük skandallar?"

"Mel ve Jack, Vaiz ve Paige gibi yerel konuları size anlatmam için bolca zamanımız var ve sanırım Vanni ve Paul'u zaten biliyorsunuzdur."

Abby birden rahatladığını hissetti. Tüm bu hikâyeyi biliyordu - Paul yıllardır Vanni'ye aşıkta ama Vanni onun en iyi arkadaşıyla evlenmişti. Ve sonra, Vanni'nin kocası Matt Irak'ta öldürüldükten ve ona giden yol açıldıktan sonra, Paul saplantısı yüzünden öylesine suçluluk ve utanç duymuştu ki, harekete geçememişti. Bu yeterince kötü değilse, Oregon'da bir kadını hamile bıraktığını düşünüyordu. "Bunu herkes biliyor mu?" diye sordu şaşkın bir fısıltıyla.

"Buralarda hikâyenin en azından bir versiyonunu bilmeyen birini bulabileceğimizden şüpheliyim." Sonra omuz silkti. "Abby, unutmamalısın ki önemli olan senin sağlıklı olman, dünyaya sağlıklı ikizler getirmek için birlikte çalışmamız ve iyi ebeveynler olmak için elimizden geleni yapmamız. Bu fikre kim taş atar ki? Sadece küçük bir aptal. Ben de diyorum ki, aptalların canı cehenneme."

Ona sıırttı. O otel odasına gitmesinin bir nedeni vardı.

Yedi

Cheryl Virgin River'a geldiğinde, Mel ve Cameron'ın Dahlia Creighton için acil olarak Valley Hastanesi'ne gitmelerinden on gün sonraydı. Mel, Dahlia'nın bypass ameliyatı için yeterince uzun süre hayatta kalamadığını duymuştu. Normalde komplikasyonsuz olabilecek bir ameliyatı atlatamayacak kadar çok tıbbi sorunu vardı.

Altı ay önce bir alkol tedavi programına girdiğinden beri Mel Cheryl'ı sadece ikinci kez görüyordu ve ondaki değişim Mel'i hala şaşırtıyor ve dudaklarına parlak bir gülümseme getiriyordu. Cheryl kliniğe girdiğinde, annesini yeni kaybetmiş olmasına rağmen Mel neredeyse ona gülümseyecekti. Tepkisini çabucak kontrol altına almak zorunda kaldı. Aptalca sırtmanın sırası değildi. Ama Cheryl çok iyi görünüyordu; taze, sağlıklı, güzel. Bunu yapmak zordu.

Mel'in onunla ilk tanıştığı zamanki halini hayal edin, kambur ve kirli, erkek kıyafetleri giymiş, hem fiziksel hem de duygusal olarak yara bere içinde görünüyordu.

"Merhaba, Bayan Sheridan," dedi. "Annemle ilgili haberleri duydunuz mu?"

"Yaptım, Cheryl. Kaybınız için çok üzgünüm. Elimizden geleni yaptık."

"Elbette diğer doktorlar gibi siz de öyle yaptınız. Annem çok hastaydı. Gerçekten, hiç şansı yoktu. Ve daha önce tıbbi tedaviyi düşünmemiştii bile. Doğrusu, ihtiyacı olduğunu düşündüğünü de sanmıyorum. Babam ve ben de bunu bilecek kadar uyanık ya da zeki değildik."

Mel, "Bu sizin için çok zor bir zaman olmalı," dedi.

"Öyle. Ve zorlayıcı ama bir şekilde çözdüm. Babam dağların diğer tarafındaki Yuba City'de kardeşiyle yaşamaya gitti. Evle ben ilgilenmek zorundayım. Artık benim. Babama bakamıyorum, o yüzden kardeşi ve sağlık sigortasıyla daha iyi durumda. Yapabileceğimizin en iyisi bu. Onun da bir sürü sağlık sorunu var. Diğer şeylerin yanı sıra ciddi bir amfizemi var."

"Eve taşınacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Bir daha asla o evde yaşamayacağım. Hayatımın o kısmıyla işim bitti. Eureka'da iyi bir işim var ve bir gün kendi evim bile olabilir."

"Hâlâ grup evinde mi yaşıyorsun?" Mel sordu. "Şey, oda arkadaşlarım var. Hepimiz aynı programdayız, Yani bir grup evi gibi ama resmi değil. Evi satardım ama satılacak gibi değil. Yıkılıyor. Çöplerden temizleyeceğim. Yardım etmeleri için bazı arkadaşlarımı getirdim" dedi, Çenesini omzunun üzerinden kliniğin önündeki caddeye doğru salladı. "Jack'e uğrayacağım ve çöp konteynirini doldurmamızla ilgili bir sorunu olup olmadığını soracağım. Babamın geride bıraktığı ıvır zıvırın çoğunu atacağız ve daha büyük eşyaları kamyonetin arkasında çöplüğe götüreceğiz."

"Eminim Jack, yardımı olacaksa Çöp Konteyneri'ni kullanmanıza izin vermekten mutluluk duyacaktır."

"İşimiz bittiğinde kapağı kapatabildiğimiz sürece sorun yok. Buranın kapağını kapatmak zorundayız yoksa vahşi yaşam içeri girip ortalığı dağıtır ve kasabayı rahatsız eder."

"Peki sonra?" Mel sordu.

Omuz silkti. "Evin gitmesine izin verebilirim. Vergileri ödeyemezsem eninde sonunda kaybedeceğim zaten. Bu arada, barınağa ihtiyacı olan tanıdıklarınız varsa, kullanmalarına izin verebilirim. Alkolik ya da uyuşturucu bağımlısı olmadıkları sürece. Bunu kabul edemem."

Mel gülümsedi. "Hâlâ programınıza çok bağlısınız, değil mi?" "Şaşırtıcı ve inanması zor, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Sen hazırdın."

Gölüyordu ve yüzü çok güzeldi. Saçları öyle Parlak. "Hazırdan da öte. Sadece uğrayıp merhaba demek ve teşekkür etmek istedim."

Mel başını eğdi ve gülümsemesi biraz hüzünlüydü. "Seni tekrar göremeyeceğim için üzgünüm."

"Burada işim bitmeden önce muhtemelen birkaç kez daha geleceğim. Her ihtimale karşı size bir telefon numarası vereyim.

Birinin umutsuzca bir çatıya ihtiyacı var. Hepsi bu kadar. Ve eğer böyle biriyle karşılaşırsanız, lütfen onlara evi temizlemediğimi, sadece çöpleri boşalttığımı söyleyin. Gerçekten benim evim değildi. İçinde bulunduğru durumdan utanıyorum ama günlerce temizleyecek kadar da utanmıyorum. Orada olmak... beni kötü bir yere geri götürüyor."

"Anlıyorum," dedi Mel, tezgâhtan küçük bir not defteri kaldırarak.

Cheryl, Eureka'daki numarasını kazıdı. "Tanrım, keşke senin için bir şey yapabilseydim. Sana hayatımı borçluyum. Gerçekten borçluyum."

Mel bir elini onun omzuna koydu. "Şimdi beni dinle. Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Hepsi bu kadar. Bütün ağır işleri sen yaptın."

"İşte mesele bu," dedi. "Daha önce hiç kimse benim için telefon görüşmesi yapmamıştı. Kasabanın ayyaşıydım ve kimse başka bir şey olma şansım olduğunu düşünmüyordu. Ta ki sen buraya gelene kadar. Ve bu Tanrı'nın gerçeğı."

"Şey," dedi Mel, duygularını geri çekerek. "Onlar değil miydi Kısa görüşlü mü? Belli ki harika şeylere doğru ilerliyorsunuz."

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Mel iki çocuğunu da saat beşte bara götürdü. Abby'yle birlikte kulübeye taşındığından beri Cameron, Jack'in yerindeki akşam yemeğı şirketten olmasına rağmen günün sonunda eve dönmek için sabırsızlanıyordu. Bu durum Mel için hiç de gizemli değildi.

Jack barın yanına geldi ve David'i onun elinden aldı. "Hey, adamım," dedi oğluna. "Babamın arabasına binmek

ister misin?

Bir süreliğine geri mi döndün?"

Mel bir taburenin üzerine sıçradı ve "Onu bir saniye tut Jack. Bana bir diyet kola ver, ben de bu manyakları eve götürüyüm. Sonra bize Vaiz'den bir şeyler getirir misin?"

"Elbette, bebeğim." Oğlu kalçasındayken tek eliyle ona ustalıkla bir kola çekti. Ama David hapsedilecek havada değildi. Artık iki yaşındaydı ve dehşet içindeydi. Sırtını eğiyor, ayaklarını tekmeliyor, mızızlanıyordu. Jack ona tutunarak, "Sakin ol dostum," dedi. Bar ve ızgarada ona özgürlüğünü vermek iyi bir fikir değildi. Onu bela ve kırılmadan başka bir şey beklemiyordu.

"Cips ya da patlamış mısır var mı?" dedi Mel'in birkaç tabure aşağısından gelen bir ses.

"Evet, biraz hazırlayabilirim," dedi Jack. "Bana bir dakika ver, olur mu? Ellerim çılgınlıklarla dolu."

Mel arkasını döndü ve gelenin bira içen Dan Brady olduğunu gördü.

"Düşündüm ki, eğer bana yavruları verirsen, bize atıştıracak bir şeyler getirirsen, sen ve karın dakika." Ellerini David'e doğru uzattı. "Ben kontrol edildim. Şeytanla vahşi bir çocuğu nasıl tutacağımı biliyorum."

Jack'in kaşı kalktı. "Öyle mi? Sürprizlerle dolu değil misin? Açıkçası ot yetiştirmekten başka bir şey yapabildiğini bilmiyordum." Yer değiştirdi ve David'e barı uzattı.

David önce kızgınlıkla ciyakladı ama Dan onu tutup kucağına aldı. "Hey şimdi," dedi, Sert bir kolla onu belinden tutarak kalçasının üzerinde zıplattı. "Sakin ol. Sadece altı yüz nüfuslu bir kasabada senin yaşında bir çocuğun barda olması normal karşılanır mıydı? Şükret."

Jack bir kâsenin içine biraz Japon balığı krakeri attı. "En sevdiğini," diye açıkladı.

"Mükemmel," dedi Dan. Dikkatini David'e çevirdi. "Ee, küçük adam, bir tane ister misin?" Küçük krakeri David'in ağzına götürdü. "Şimdi. Bir tane de bana verir misin? Lütfen?"

David bir an düşündü, sonra bir tanesini yavaşça Dan'ın açık ağzına doğru itti. "Mmm," dedi Dan. "Senin sıran." Ve kâsedan bir tane koparıp David'in ağzına doğru uzattı ama geri çekince çocuk güldü. "Oh, bunu mu istiyorsun? Lütfen diyebilir misin?"

David inatla başını salladı ve sırtını sertleştirdi, yumruklarını gözlerine indirdi, alt dudağını dışarı itti. Dan Japon balığını kendisi için aldı ve güldü. "Hadi şunu deneyelim

tekrar," dedi ve bir tane daha aldı. "Lütfen?" diye koçluk yaptı. "Lütfen," dedi David suratını asarak.

"Harika," diye onayladı Dan, ağzına bir Japon balığı atarken.

"Yeteneklisin," diye gözlemledi Jack. "Son zamanlarda tam bir pislik oldu."

"Jack! Küfür etmeyi bırakmaya çalışacaktık!"

"Evet, biliyorum. Bu arada, bu konuda senden daha iyi olduğumu düşünüyorum. Ama o öyle değil mi?"

"Elinde değil, o pislik yaşında. Kendine gelecektir."

"Gördün mü?" Jack sırtarak ona baktı. "Çürük bir ağzın var ve kendine engel olamıyorsun."

Ona sırtarak karşılık verdi. "Seninle tanışana kadar tek bir küfür bile etmedim."

Dan David'e odaklandı. "Annenle baban birbirleriyle flört ediyor. Başka bir balık alsan iyi olur. Uzun süre kucağımda kalabilirsin."

Jack bir an için onu inceledi. "Biraz tecrüben var dostum," dedi sonunda.

"Biraz," diye yanıtladı Dan. Sonra David'e baktı ve "Benim sıram. Lütfen" dedi. Ve bir balık için ağzını açtı.

"Çocuklarla olduğu gibi," dedi Jack. "Yeğenler ve yeğenler ya da onun gibi bir şey."

"Onun gibi bir şey," dedi. Ve sonra, David'e. "Sıra sende. Lütfen söyle."

"Pease," dedi gülümseyerek ve damlayan, yapışkan ağzını açarak.

Dan Jack'e baktı. "Çocuk nasıl? Rick?"

"Ah, bilmiyorum. Mel ve Preacher onun ama o farklı. Elini uzatmıyor, anlıyor musun? Beni aramıyor, kız arkadaşını aramıyor. O kıza o kadar düşküncü ki, ne kadar olduğunu anlatamam. Şimdilerde ondan kaçıyor."

Dan, David'e bakıp "Sıra sende" demeden hemen önce, "Zor zamanlar geçiriyorum sanırım," dedi. Lütfen söyle."

"Pease!"

"Kız bununla nasıl başa çıkıyor?" Dan Jack'e sordu.

"Biliyor musun, üç yıl boyunca seninle gerçek bir konuşma yapmadım ve şimdi bir komşu gibisin. Hayır, lanet olası bir psikiyatrist gibi konuşuyorsun."

Dan ona gülümsedi ve bir balık için ağzını açtı. Ama David bağırdı, "Pease!"

"Anlamaya çalışıyor," dedi Mel, Jack'in yerine cevap vererek. "Bence bu onu çok incitiyor ama genç bir kız için inanılmaz sabırlı ve anlayışlı. Daha önce konuştuğu ve ona yardım etmeye çalışan bir danışman var. En azından bu var." Başını salladı ve Emma'nın tombul yanağını öptü. "Daha lise son sınıfta. On sekizine yeni girdi. Çok genç yaşta aşık olmuşlar."

Dan David'e baktı ve "Lütfen" dedi. Sonra sıra yine David'e geldi ama Dan Mel'e döndü. "On sekiz ve... Kaç yaşında demiştin? Yirmi mi? Daha çok zamanları var. bunu aşmak için. Biraz zaman alabilir ama daha zamanları var. Onlar daha çocuk."

"Canları yanıyor," dedi Mel. "Onların böyle incindiğini görmekten nefret ediyorum."

"Kimse yıllarını bir ton acı çekmeden geçiremez, biliyor musun?" Ve sonra David ona bağırdı. "Lütfen," dedi, balık yemek için ağzını açarak. Çiğnedi ve gülümsedi. "Buradaki görgü kurallarından bıkacaksın. Eskiyo."

Barın kapısı açıldı ve Cheryl Creighton kafasını içeri uzattı. "Jack, evde işimiz bitti ve ben

Çöp konteynerini doldurduğumuzdan korkuyorum. Ev eskisi gibi değil.

ama biraz temizlenmiş. Sana bir anahtar bırakayım.

Kullanmak isteyen olursa bana haber verin, olur mu? Mel'de numaram var. Onunla ne yapacağımı henüz bilmiyorum.

Ama gerçekten-"

"Ev mi?" Dan söyledi. "Karavan mı? Apartman dairesi? Oda? Baraka? Yalın?"

"Cheryl'in evi boş," dedi Mel. "İyi durumda olmadığını söylüyor."

"Görmeme izin verir misin?" Dan sordu.

Kaşlarını çattı. "Dinle, dağılıyor. Bu-"

"Sıcak suyu var mı? Sifonu çeken bir tuvalet? Açılıp kapanan ışıklar?"

"Hepsi bu kadar."

"Görmeme izin verir misiniz? Kiralık mı?"

Cheryl hafifçe kaşlarını çattı. "Dinle, her şeyden önce, kamyonetinde uyumanın daha iyi olacağını görmek için fazla bakmana gerek yok. İkincisi, sadece birinin Sheridan'ların tavsiyesi üzerine orada kalıyorum. O şeyin yanıp kül olması umurumda değil ama bazı serserileri içeri aldığım için o mahallede kötü bir şey olmasını istemiyorum."

Dan hafifçe gülümsedi. "Öncelikle, kamyonetimde uyuyorum. İkincisi, belki patronumdan bir referans alabilirim. Benden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Ona kefil olurum, Cheryl. Eğer kiralamak istediğini düşünüyorsa," dedi Jack.

Bu Dan'ın yüzünü bir şaşkınlık ifadesinin kaplamasına neden oldu, ancak David ağzına bir Japon balığı tıktırırken bu ifade kayboldu.

Cheryl bir an için bunu düşündü. Sonra omuz silkti. "Eğer ilgilenirsen en azından ucuza gider. Ama sen ilgilenmeyeceksin. Hadi, şu işi bitirelim. Eve gitmek istiyorum." Ve dönüp gitti.

Dan ayağa kalktı ve David'i Jack'e doğru kaldırdı. "Vay be. Belki de şansım dönüyordur."

"Eğer sana kefil olursam," dedi Jack, "seni izliyor olacağım."
Dan güldü. "Tanrım, Jack. Başka türlü olmasını istemezdim."

Dan kamyonetine bindi ve Cheryl'i birkaç blok ötedeki mahalleye kadar takip etti. Uzun kabinli kamyonette kendisinden başka üç kişi daha vardı; biri erkek, ikisi kadın. Kamyonun kasası, muşambayla örtülmüş ve bağlanmış, kırık dökük mobilyalara benzeyen şeylerle doluydu. Evi temizliyorlarsa, kadının yardıma ihtiyacı olduğunu düşündü.

Önce genel olarak mahalleye baktı - üst orta sınıf olmadığı kesindi. Evler küçüktü ve çoğu kötü durumdaydı. Ama birkaç tanesi göze çarpıyordu ve sanki özenle korunmuş, bakımları yapılmış gibi görünüyordu. Düzenli çiçek tarhları ve sağlıklı bahçeleriyle tertemizdi. Cheryl eski bir evin önünde durduğunda, bazı kusurlar hemen göze çarpıyordu: sundurmanın tahtaları eksikti ve tamamen yıkılmak üzereydi, bir pencere koli bandıyla yerinde tutulan plastikle kaplıydı ve çatının yarısı çürümüş kiremitlerle kaplıydı. Oraya çıkamazdı. Ama çatı ustaları olan bir inşaatçı için çalışıyordu; belki de yağmuru başından uzak tutmak için indirim alabilirdi.

Aslında içerisi beklediğinden daha iyiydi. Çok iyi kokmuyordu ama sadece sabun ve su yeterliydi. Doğruca oturma/yemek odasına girdi.

Sıva ve boya gerekiyordu, zeminlerin yenilenmesi gerekiyordu, pencereye cam takılması gerekiyordu, aydınlatma armatürleri eskiydi ve bu nedenle kablo tesisatının çoğu da eskiydi. Ancak bir duvarda büyük bir taş şömine, diğerinde büyük pencereler vardı. Yemek alanındaki bir kapı muhtemelen yatak odasına açılıyordu.

Mutfak küçüktü, küçük bir masa ve dört sandalyeye ancak yer vardı, yaklaşık 1950'lerin vinil dekoru. Yerdeki muşamba

Zemin yara bere içindeydi, çatlamıştı, soyulmuştu ve sürekli lekeliydi. Birkaç dolap kapağı eksikti ve ocakla buzdolabı da en az onun kadar eskiydi. Mutfağın arkasında bir oda varmış gibi görünüyordu, ama eklenti özensizdi - evin geri kalanıyla aynı seviyede değildi. Dan düzensiz uçuşunu dikkatlice adımladı ve kapıyı iterek açtı.

"Yemek odasının yanında daha büyük bir yatak odası var," dedi Cheryl. "Banyo hemen şurada." Mutfağın sağ tarafını işaret etti.

Önce banyoya göz attı; yaklaşık on beş yıl önce yeni yapılmış, son derece iğrenç bir duşu vardı. Daha çok yerde, içinde bir gider bulunan büyük bir tavaya benziyordu, dairesel bir çubuğun üzerinde iğrenç görünümlü bir duş perdesi vardı duvara bağlıydı. Başını eğdi ve mekanizmayı incelerken kaşlarını çatı.

Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, "Annem çok iri bir kadındı ve küveti kaldıramazdı, bu yüzden böyle şeylere pek eli yatkın olmayan babam onun için bir duş yaptırdı. Berbat görünüyor, biliyorum. Ve yeni bir perdeye ihtiyacı var, ama dürüst olmak gerekirse, kimsenin ona bakmak isteyeceğini hiç beklemiyordum. Ve işin aslına bakarsan.

buraları güzelleştirecek paramız var. Burası olduğu gibi duruyor."

"Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var mı acaba?" diye sordu. "Evet. Onlar da hala çalışıyor. Verandanın arkasında. "Evet.

Dışarısı ısıtılmıyor ama kapalı. Su ısıtıcı da sadece birkaç yıllık, yani bu da bir süre idare eder."

Ebeveyn yatak odası denebilecek yere hızlıca bir göz attı. Gerçekten de güzel görünme potansiyeli olan berbat görünümlü küçük bir evdi - ancak bir çift için yeterince büyüktü

ve bir çocuk. Daha sonra yapıyı kontrol etmek için biraz zaman harcayabilirdi ama şimdilik tüm çirkinliğinin sadece kozmetik olduğu anlaşılıyordu. Biraz el emeği burayı medeni hale getirebilirdi ama biraz tadilat yeteneği burayı antika yapabilirdi.

"Ne kadar?" diye sordu ona.

Şaşırmıştı. "Şaka yapıyorsun."

"Kirada indirim yaparsanız burayı güzelleştirmek için birkaç şey yapabilirim diye düşündüm. Ben inşaatçıyım. Burayı satmayı mı düşünüyorsun? bir gün?"

"Bilmiyorum. İçinde yaşamakla ilgilenmediğimi biliyorum - Eureka'da çalışıyorum. Ama evin benim sorumluluğumda olduğunu öğrendim, o yüzden... Sanırım ya kiraya vereceğim, ya satacağım ya da vergi ödemediğim için devletin almasına izin vereceğim."

"Shew," dedi. "Gerçekten düşünmen gereken şeyler var. Dinle, işte anlaşma. Sana biraz kira ödeyeceğim ve faturalarla ilgileneceğim. Eğer kirada indirim yaparsan, burayı biraz onarabilirim. Eğer satmaya karar vererseniz ve size bir teklif yaparsam, benim malzemelerimi ve işçiliğimi fiyattan düşersiniz. Bunu bir düşün."

Gözleri daha da büyüdü. "Ayda iki elli dolara alabilirsin. Ne istersen yap. Amerika'daki en kötü inşaatçı olsan bile durumu daha da kötüleştiremezsin."

"İki yüz," dedi. "Bu senin vergilerini öder. Sana düşünmek için zaman vereyim. Ama bir yılığına bana bırakmalısın ki bir şeyler yapmama değsin. Ve ben Amerika'daki en kötü inşaatçı değilim." Ona sıırttı.

Elini uzattı. "Anlaştık."

"Bir tür sözleşmeniz mi var?" diye sordu.

"Hayır. Bu konuda iyi bir adam olmaya çalış ve eğer burayı terk etmeye karar verersen, kapıyı kilitle ve Jack'e haber ver. Bayan.

Eureka'da Sheridan'da numaram var."

"Tanrım," dedi şapkasını çıkarıp elini kısa saçlarında gezdirerek. "Beni tanımak istemiyor musun? isim?"

"Elbette," dedi. "Ne oldu?"

"Dan Brady."

"Ben Cheryl Creighton. İyi bir komşu ol, olur mu? Sanırım burada yaşayan son insanlar bir sürü sorun çıkardı."

"Peki bu kim olabilir?"

"Ben. Biz. Ailem ve ben."

Kıkırdadı. "Bu anlaşmayı bir içki eşliğinde yapmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. İçki içmek istemiyorum. Çok içer misin?" "Ben mi? Bir ya da iki bira içtiğim olmuştur."

"Çok mu sarhoş oluyorsun?" diye sordu.

Onun sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için kaşlarını çattı. Belki de çok içen bir aileden geliyordu ve bu onu çok rahatsız ediyordu. "Ben hiç sarhoş olmam," dedi. "Uygun değil. Ama bazen bira içmeyi severim. Bu bir sorun olur mu?"

"Vay be," dedi. "Bu güzel olmalı." "Ha?"

"Kamu hizmetlerini hemen halledin. Senin adına olsun. Birkaç hafta ya da bir ay içinde tekrar geleceğim ve eğer hala burada yaşamak istiyorsan, kira çekini alıp bana postalamam için sana bir adres vereceğim." Kadın Anahtarlığından bir anahtar çıkarıp ona uzattı. "Fikrini değiştirirsen anahtarı Jack'e ver."

İlk ve son ayın kirası yok mu? Depozito yok mu? diye merak etti. Sonra bu çöplükte depozito istemenin saçma olduğunu fark etti ama kadının ondan bir aylık kira almak isteyeceğini düşündü. Cüzdanını çıkardı ve beş yirmilik çıkardı. "Al," dedi. "Bu ayın geri kalanını karşılar. Merak etme, evine kötü bir şey yapmayacağım. Kasabadan bir adam için çalışıyorum, yani sizden bir şey çalmayacağım."

Aslında bir kahkaha attı. Ne yapabilirdi ki muhtemelen çalmak? Kırk yıllık ocak ve buzdolabını mı? "Evet, güzel," dedi. "En azından hayatının en çirkin sıcak duşunu alacaksın."

"Hey, bu iyi bir şey olacak," dedi.

Kadın başıyla onayladı, döndü ve gitti. Adam bir dakika öylece durdu, kafası tamamen karışmıştı. Bu çöplük gibi evi temizlediği için biraz dağılmıştı ama

iyi görünümünü ve düzgün fiziğini gizliyordu. Ama içindeki mutsuz insanı da gizleyemiyordu.

Ve sonra kamyonetinin evin önünden ayrıldığını duydu. Burada işi bitmişti.

Muriel, Virgin River'a yaptığı bir gecelik ziyaretten beri Walt'la her gün konuşmaya çalışıyordu ama bazen bir tanesini bile kaçırdığı oluyordu. Nisan ortasına kadar iki aydır film üzerinde çalışıyordu.

Sahte bir sahnede çekimlere başlamışlardı.

Bir stüdyo arsası üzerine inşa edilmiş çiftlik evi ve daha yapılacak çok şey vardı. Ama asıl mesele şimdi başlıyordu.

Oyuncular ve ekip çekimleri yerinde yapmak üzere

Montana'ya taşınıyordu. Bu onun başka bir kaçış için

mükemmel bir fırsattı. Film ekibinin çoğu

Şirket kurulum için harekete geçtiğinde, biraz zaman alabilir

ve hazır olduklarında gelebilirdi. Tecrübesi göz önüne

alındığında,

profesyonelliğe güveniyordu ve - evet - diğer büyük yıldızdı,

ara verebilirdi. Bu kez yapım şirketi Lear yoktu, bu yüzden

özel bir banliyöden bilet aldı ve küçük Garberville

havaalanına uçtu. Yer ekibinden biri onu evine kadar bıraktı.

Son zamanlarda, ne zaman Walt ile konuşsa, Muriel

sesinde uzak bir şeyler duyuyordu. Belki de bu sadece onun uzakta

olmasından kaynaklanan yalnızlığıydı. Ya da belki de isteksizdi

Onun kariyeriyle yarışmak için. Belki de ne derse desin,

harika bir oyunculuğa hayır demesini bekliyordu.

Onunla evde kalıp aşkını kanıtlama fırsatı. Hayatındaki

erkeklerin sayısı ve bağımsızlığı göz önüne alındığında,

sadece Phhhhttt-aş bunu diyebilirdi.

Herkesin bir hayatı var, sadece erkeklerin değil.

Ve eğer onun her zaman zirvede olduğundan emin olması

gereken başka bir zor adam olduğuna ikna olursa,

söyleyeceği şey buydu.

Benlik duygusu, üretken olma ihtiyacı. Ama onda bunu

görememişti. Walt'ta farklı bir şeyler vardı,

Ve bunu onunla tanıştığı ilk andan beri biliyordu. Üstün erkek canavarın tüm özelliklerine sahipti - iri, sert, kahraman, efendi, baskın. Ama sonra onu kızının ya da torununun yanında görüyor ve bundan daha fazlası olduğunu fark ediyordu. O kadar derin bir şefkati, o kadar güçlü bir sadakati ve o kadar sabit bir güvenilirliği vardı ki, onu kucaklamak ve asla bırakmak istemiyordu.

Bu yüzden Virgin River'daki on günlük kısa molasını, Walt'un sadece başka bir adam mı, yoksa belki de biraz yalnız, güvenceye ihtiyacı olan biri mi olduğunu öğrenmek için kullanıyordu. Bu arayı hak etmişti. Ve Walt'un da şüphenin faydasını hak ettiğini düşünüyordu.

Uçağının pilotu etrafa sormuş ve onu götürecek bir araç bulmuştu. Eve döndüğünde Walt'un evini aradı ama cevap veren olmadı. Tanrım. Hollywood'un her şeyi yüzeysel olabilirdi ama en azından cep telefonları vardı!

Fazladan anahtarlarını hazırladı ve kamyonetini kasabaya götürdü. Ah, işte oradaydı - Tahoe'su birkaç başka araçla birlikte Jack'in dükkanının önüne park etmişti. Saatine bir göz attığında muhtemelen akşam yemeği vaktinin geldiğini gördü. Sessiz bir sohbet uğultusuna doğru yürüdü; Jack'in dükkânı nadiren çok gürültülü olurdu.

Şapkasını çıkardı, parmaklarıyla saçlarını karıştırdı ve odayı taradı. Sonra onun geniş sırtını gördü. Barda oturmuş yeğeni Shelby ile konuşurken Luke ayakta duruyordu. Shelby'nin arkasında, eli omzundaydı. Walt'un diğer tarafında Paul bir bira kaldırıyordu.

"Hey, şimdi," dediğini duydu Jack'in ve hepsinin dönmesine neden oldu. Muriel insanları okumayı uzun zaman önce öğrenmişti.

İşi gereği bir mesaj almak için vücut dili ve gözler. Walt biraz gülümsedi ama duruşu ona doğru açıldı ve gözleri anında ısındı. Yine de taburesinden fırlayan Shelby oldu. "Muriel! Burada ne işin var?"

Shelby'ye sarıldı. "Fırsatım varken çekimlere biraz ara veriyorum. Sen nasılsın?"

"Mükemmel! Peki ya sen? İnanılmaz derecede heyecan verici mi?"

Muriel kıkırdadı. "Hayır, tatlım. Sıradan bir şey. Sadece günde yaklaşık on altı saatimi dolduruyor ve genellikle çok yorucu oluyor." Shelby ile kol kola girerek adamlara doğru yürüdü. "Walt, aramaya çalıştım. Evde değildin, ben de buraya geldim."

"İyi bahis," dedi ona doğru eğilerek. Bir kolunu onun beline doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Ah, işte oradaydı. Adamın derisinin altındaki titreşimi hissedebiliyordu. Onu gördüğüne sevinmişti. Belki de rahatlamıştı. Kendini onun kollarına atarak olay çıkarmak istemedi, bu yüzden Luke'a döndü. "Nasılsın? Görüyorum ki ateş etmemiş. sen."

Luke güldü ve başını salladı. "Henüz değil. Ama hâlâ o tüfek horozunu dinliyorum."

Paul birasını yudumlarken, "Kahretsin, hâlâ dinliyorum," dedi.

Jack kıkırdadı ve "Ne istersin Muriel?" dedi. "Bir biraya ne dersin? Neyi seveceğimi düşünüyorsan."

"Bitti," dedi peçetesini barın üzerine vurarak. "Ailen nasıl Jack?"

"Olağanüstü. Mel son derece güzel ve talepkâr, Emma son derece güzel ve David de son derece kötü ve korkunç bir ikili. Ondandır kurtulamayabiliriz."

"Oh, senden daha zayıf erkekler o aşamayı geçmeyi başardı," dedi. Birasını eline aldı ve kaldırdı. "Umarım iyi dedikodularınız vardır. Burayı çok özledim."

"Sanırım seni bir süre daha eğlendirebiliriz," dedi Shelby. Ve sonraki yarım saat boyunca hem komik hem de ciddi yerel hikâyelere güldü ve mırıldandı. Shelby, Luke'un hayatını değiştirmeye ve onunla evlenmeye karar vermişti, tarih açıklanacaktı, yerel çocuk doktoru Vanni'nin hamile kız arkadaşıyla yaşıyordu, Jack Rick'i telefonda rehabilitasyonda neler yaptığı konusunda ikna etmekte zorlanıyordu, ancak birkaç hafta içinde San Diego'daki Donanma Tıp Merkezi'ne gidip onu alabilir ve

Evde. Ve küçük David'in alnında, öfkeyle kendini yere atıp kafasını vurduğu için kocaman, yuvarlak, mor bir şişlik vardı.

Walt bunun çok uzun sürmesine izin vermedi. Jack ona Preacher'ın paket servisinden bir çuval uzattı ve bardan kalktı. "Açlıktan ölüyor olmalısın," dedi Muriel'e. Kara kaşlarından birini kaldırdı ve başını kapıya doğru eğdi.

Muriel, bu barda başka biri bu numarayı yapsaydı, kahkahaların ve alayların durmaksızın devam edeceğinin farkındaydı. Buralarda kimse bir şey yapamazdı, hele bu kadar bariz bir şey hiç yapamazdı. Ama bu generaldi ve onu parmağında oynatan Shelby bile temkinliydi. Saygılı.

"Açlıktan ölüyorum," dedi gülümseyerek. Sonra Jack'e döndü. "On gün boyunca buralarda olacağım. Herkesi bol bol göreceğim. Mel'e selamımı söyle, ona yetişirim."

"Emin olabilirsin."

Dışarıda, barın verandasında, Walt bir kolunu onun beline doladı. Sert yanağını onunkine dayadı ve şöyle dedi: "Atların doydu. Benim mekâna gel. Olağan şüpheliler artık buraya adım atmamaları gerektiğini daha iyi biliyor."

Birkaç dakika sonra, Walt onu kapının hemen içindeki duvara sıkıştırmaya çalışırken, Labs ona saldırırken histerik bir şekilde gülüyordu. Ve, Tanrım, ona ihtiyacı vardı Eve gel!

"On gün mü?" diye sordu, sesi kabaydı.

"On gün."

"Buradayken ne yapmak istiyorsun?"

"Ata binmek, köpekleri koşturmak ve seninle verandamda oturup bir kadeh şarap içerek güneşin batışını izlemek istiyorum. Sonra sabah seninle verandamda oturup kahve içmek istiyorum.

ve ortaya çıkışını izle. Ve bu," dedi ellerini adamın omuzlarında ve kollarında gezdirerek. "Kollarının beni sardığı hissine çok yakın kalmak istiyorum."

"Yapılabilir gibi görünüyor," dedi. "Güzel, yavaş, rahatlatıcı bir orgazmıla başlamaya ne dersin? Sonra planlar yapabiliriz.

yemek yiyeceğiz."

"Bunu yapabilirim," dedi ve onu öptü.

Rick Sudder bir aydan biraz fazla bir süredir San Diego Donanma Tıp Merkezi'ndeydi. Haftalar önce koğuştan kışlaya transfer olmuş ve yeni hazırlık protezi. Güdük için mekanik bir dize bağlı sert plastik bir soket ve ardından plastik bir ayağa bağlı titanyum bir pilondu. Muhtemelen bir Gerçek bacağa kavuşması için birkaç ay daha geçmesi gerekecekti, en azından koşu ayakkabısına saplanmış bir çubuk yerine sahte bir bacak gibi görünecekti. Bu da başka bir şeydi, koşu ayakkabısı. Basketbol oynamadığı sürece koşu ayakkabısı giymezdi. Bot giyerdi. Ama bu daha güvenli, daha sağlam ve Tabanın yüksekliği pilonun uzunluğunun ölçülmesinde önemliydi, böylece düz olacaktı. Kışladaki diğer ampute askerlerden duyduğuna göre, düz olduğu için kendini şanslı hissetmeliydi.

Hâlâ ipleri öğreniyordu. Diz altı ampütasyonu onunkine kıyasla çocuk oynucağıydı; dengede durmayı ve mekanik bir dizi kullanmayı öğrenmesi gerekiyordu. Açıkçası tekerlekli sandalyeyi ya da koltuk değneklerini tercih ediyordu. Tekerlekli sandalyenin ön tarafındaki çubuklara ağırlık verilmesi gerekiyordu, böylece geriye doğru devrilmeyecekti çünkü artık bacağının sağlayacağı karşı ağırlığa sahip değildi ama yine de bunu bir yürütece tercih ederdi. Koltuk değnekleri de biraz dengesizdi ama onun için fark etmezdi. Ama yürüteçte ısrar ettiler. onu yaşlı bir adam gibi hissettiriyordu. Üstelik hâlâ canı yanıyordu. Ayak olmayan ayağı aklını kaçırmak isteyene kadar kaşınıyordu.

Ağrı çok daha kontrol edilebilirdi, ancak ağırlığını protezin üzerine vermek zordu ve fantom ağrısı onu özellikle geceleri çıldırtmaya devam ediyordu. Ona bunun kolay kolay düzeltilemeyeceği söylenmişti. Bu bir süreçti

Sinirleri yeniden eğitmek sıkıcı ve sinir bozucu bir egzersizdi. Şimdi paralel barların içinde ve yürüteçle yürüyordu.

Rehabilitasyonda kontraktürleri (kesilen bacağının uyluğundaki kasların kısılması) önlemek için bacağını düzleştirmeye odaklanıyordu. Proning dedikleri bir şekilde karnının üzerine yatmaya ve kalçasını uzatmak için kütüğü kaldırmaya zorlanıyordu. Sonra bir terapist bacağını geriye doğru çekerken parmaklıkların üzerinde duruyordu. Bu egzersizleri kendi başınayken de tekrarlaması söylendi ama yapmadı. İyileşmek onu yeterince ilgilendirmiyordu ve bunu biliyordu. Muhtemelen üzüleceğini de biliyordu ama motivasyonu benimsemek zordu.

Sonra grup vardı. Grup neredeyse dayanılmazdı. Hadi bir araya gelelim ve uzuvlarınızı kaybetmenin veya vücudunuzu belden aşağı hareket ettirememenin nasıl bir his olduğunu konuşalım, ne eğlenceli! Hadi nasıl olduğu hakkında biraz sohbet edelim

Vurulduktan/ havaya uçurulduktan/ ezildikten sonra beyniniz darmadağın olur. Ya da güzel bir ağlama ve ardından grup kucaklaşmasına ne dersiniz? Ve sonra, pastanın üzerindeki krema, grup moderatöründen övgü kabul edin - bu arada, kolları ve bacakları olan ve bir sandalyede dolaşmak zorunda olmayan - çünkü her şeyi serbest bıraktınız ve çocukların önünde ağladınız.

Rick buna daha fazla dayanabileceğinden emin değildi. Daha kötü olan tek şey eve böyle gitmekti. ve bir bacağı Kaptan Ahab'inkinden bile kötü.

Kendisine itiraf etmek zorundaydı, kışlada olmak Koğuşa kıyasla daha iyiydi, özellikle de hareket özgürlüğü. Tüm erkeklerin bir çeşit engeli vardı ve Hastanenin fizik tedavi bölümüne gidip geliyorlar, aynı zamanda atıştırmalıklardan kitaplara kadar her şeyi satın almak için borsaya, üssün sinemasına ya da arkadaşlarıyla veya aile üyeleriyle gezmeye gidiyorlardı. Oda arkadaşları daha rahat, daha dürüsttü. O aslında bazı ilişkiler. Neredeyse bir takımın üyeleri gibiydiler. Topallar mangası. Ama en azından

Fiziksel teröristler, danışmanlar, aileleri, kız arkadaşları ya da evdeki arkadaşları bunu anlamamış gibi görünüyorlardı ve bunu doğru yapmak için içlerini dökmeleri ya da ağlamaları gerekmiyordu.

Yemeklerden ya da havadan şikâyet edemezdi. Deniz Piyadeleri'nin ya da donanmanın daha önce ona doğru dürüst yemek verdiğini hatırlamıyordu. Nisan ayında San Diego cennetten bir parça gibiydi. Güneş parlak ve sıcaktı, esinti temizdi ve belli belirsiz deniz kokuyordu, geceleri gökyüzü genellikle açıktı ya da fırtınalar kıyı açıklarında toplanıyor ve okyanus üzerinde bir ışık gösterisi sunuyordu. Dışarıda olabildiğince çok zaman geçiriyor, avluda ya da barakaların önünde bir bank ya da sandalye bulup oraya park ediyordu, Güneşin tadını çıkarıyordum. Güney Kaliforniya güneşi, Irak'taki o acımasız, sert çöl güneşinden çok daha tatlıydı.

Virgin River'da hiç bu kadar güneş olmamıştı; eğer ağaçların yüksekliği engellemiyorsa, bulutlar engellerdi. Virgin River'da yılın on bir ayı fok derinizi giyerdiniz; dağ hayatı ise neredeyse yıl boyunca soğuktan soğuğa geçerdi.

Cebindeki cep telefonu çaldı ve kimin aradığını görmek için telefonu çıkardı. Bilinmiyor. Bu sadece Liz'in denediği bir numaraydı, onun açmasını umuyordu. Jack bununla hiç uğraşmazdı.

Çünkü Jack kurnaz bir genç kız değildi. Bıraktı. sesli mesaj. Liz ona haftada en az iki kez bir şeyler gönderiyordu. Aptalca şeyler. Yaptığı ama o kadar da güzel olmayan kurabiyeler, kullanılmış gibi görünen dergiler, ucuz kolonya, sanki bir randevuya falan çıkacakmış gibi, İpte Sabun

ve jiletler, Deniz Tıp Merkezi'nin onu temiz tutamayacağı gibi. Bir Aziz Christopher madalyası. Ne için? Onu korumak için

Bundan sonra güvende mi? Aptalca, aptalca şeyler. Onun tatlı şefkati, basit ama güzel çabaları karşısında gözlerini yaşartan şeyler. Ona bir pislikmiş gibi davranıyordu.

Bu çabaları başka birine, bunu hak eden birine.

Bir araba barakaların önüne yanaştı, bir kadın sürücü

tarafından atladı ve yolcu tarafına doğru koştu

Kapı. Eteği kısa ve kabarık, örgü üstü dar, bacakları uzun ve düzgündü. Ve adamım, ne kadar yuvarlak ve sıkı bir kıcı vardı.

ve güzel. Aaron'ın kadını. Aaron oda arkadaşlarından biriydi, rehabilitasyon programında ondan yaklaşık bir hafta ilerideydi.

Aaron'a elini uzattı ve protez bacağının üzerine çıkarken sabit durmasına yardımcı oldu.

Hazırlayıcı türden. Ve açık araba kapısında dengesini sağladıktan sonra, kadını kendine doğru çekti ve kadın orada şekillendi, dudaklarını onunkilere dikti, sıkı göğüsleri Kollarını onun beline dolamış, bir eli de onu daha da yakınına çekmek için o muhteşem poposuna doğru kayıyordu.

Aaron otuz yaşlarındaydı ve bu onun nişanlısıydı. Hiçbir sorunu yokmuş gibi mutlu mesut yaşayan bir orospu çocuğuydu. O da Irak'ta yaralanmıştı ama havaya uçmamıştı. Bir kurşun yemiş ve dizini öyle bir parçalamıştı ki, dizini kesmek zorunda kalmışlardı ama onu dinleseniz, onunla konuşsanız, bunun önemsiz bir rahatsızlık olduğunu düşünürdünüz. Rick ona hayranlık duymakla Ondan nefret ediyorum.

Aaron sevgilisini öperken Rick'in sesli mesaj uyarısı bipledi. Ama Rick Aaron'ı izledi. Bir kadına, bir kadınla bunu yapma hakkına sahip olduğuna inanmanın nasıl bir his olduğunu merak etti.

Aaron düşün için bir şeyler ayarlayacağını söylemişti. Kız arkadaşıyla ayak işlerini planlıyordu ve eğer gerçekten şanslıysa, onu engelli dostu bir otelde öğleden sonra keyfi yapmaya ikna edebilirdi, haw haw haw. Oldukça memnun ve rahatlamış görünüyordu. Görünüşe göre bu onun için işe yaramıştı.

"Seni geçirmemi ister misin bebeğim?" diye sordu nişanlısı. Ön koltuktan bastonunu aldı. "Hayır, Tatlım, ben hallederim. Seninle bu gece konuşuruz." Sonra sırttı. "Her şeyi hallettiğimize sevindim."

"Evet, ben de," dedi ve ona hızlı bir öpücük daha verdi.
"Şimdi çalış da eve gelebilesin."

"Emin olabilirsiniz," dedi gülümseyerek.

Tanrım, diye düşündü Rick. Daha tatlı olabilir miyiz? Sen lanet olası bir sakatsın! Gerçek bir bacağın olmadığını fark ettin mi? Ve sana verdikleri de o kadar iyi çalışıyor.

Onun elini tuttu ve sanki ayrı kalmaya dayanamıyorlarmış gibi yavaşça ondan uzaklaştı. Rick onun göğsünü sıkıldığını hissetti. Aklının bir köşesinde belli belirsiz, Irak'a gitmeden önce Liz'le vedalaşırken ondan nasıl uzaklaştığını hatırladı.

O anıyı bastırdı.

Aaron yavaş adımlarla, kışlanın ön kapısının önündeki bankta oturan Rick'e doğru yürüdü.

"Nasılsın Rick?" Aaron sordu.

"Harika," dedi Rick, çünkü oyunun nasıl oynandığını biliyordu. Ayakta kalacaksın! Pozitif kal! Bu sahte boktan bacağa sahip olmak senin rüyalarının gerçekleşmesiymiş gibi davranıyorsun.

Doğru! "Öğleden sonran nasıldı? Ya da sormama gerek var mı?" Aaron yemi yutmayarak, "İyi," dedi. "Bazı şeyleri

hallettik. Sandy bütün bu düğün işini halletti.

Tek yaptığım bana iyi görüldüğünü söylemek." Biraz hüznle gülümsedi. "O çok harika."

Rick, "Belki sen de öğleden sonra biraz keyif yapmışsındır," diye önerdi.

"Sandy ile geçirdiğim her zaman mükemmeldir," dedi.

"Sadece meraktan soruyorum, bu biraz zor değil mi?"

Aaron tam önünde durarak onu başını kaldırmaya zorladı. "Tam olarak ne?"

"Biliyor musun?"

"Seks mi?"

Rick'in bir an için nutku tutuldu. Şifreli konuşmayı tercih ederdi ama Aaron oldukça açık sözlü biriydi. Özellikle de bu konularda. "Ah, evet. Bu."

Aaron güldü. "Nasıl duş alınacağını öğrenmek çok daha zordu."

"Bacak nereye gidiyor?" Rick kendi kendine sorduğunu duydu. "Tam duvara dayalı, dostum. Çok yumuşak değil ve sevimli. Ama onsuz da çok iyi çekiş gücü elde ediyorum." Sonra kıkırdadı. "Bunun için endişeleniyor musun kardeşim?"

"Sadece merak ettim."

"O zaman bunu senin için kolaylaştırayım. Ben çıkarırım. Çoğu erkek için popüler çözüm bu gibi görünüyor. Ve ben Bu şeyi elimden geldiğince çabuk alıştıracağım. Sandy ile koridorda yürümek ve resepsiyonda onunla dans etmek istiyorum. Fred Astaire tarzı olmayabilir ama kıcımın üstüne düşmezsem çok mutlu olacağım."

Rick sırtıttı ama seni basit aptal diye düşündü. Bir kütükle sevişiyorsun ve dans pistinde aptal gibi topallıyorsun ve çok mu mutlusun? Aptal. "Aferin sana," dedi Rick, Çünkü ondan bunu söylemesi bekleniyordu.

"Senin bir kızın var, değil mi Rick?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Kız yok."

"Evde bir kız olduğunu duyduğumu sanıyordum."

"Hayır. Birkaç kişiyle çıktım, hepsi bu. Kız yok."

"Peki o zaman," dedi Aaron sırtarak. "Dört gözle bekleyeceğin bir şey var. Ben Sandy'mi yirmi altı yaşına kadar bulamadım."

O zaman birkaç bacağın yok muydu? Rick sormak istedi. Ama o, "Tabii. Evet." dedi.

Aaron içeri girdiğinde Rick mesajını kontrol etti.

"Merhaba Rick, benim. Telefonu hiç açmıyorsun ve sanırım geri aramanı beklemeyi bıraktım, ama yine de seni aramak ve her saniye seni düşündüğümü söylemek istedim. Ben Rick.

İki aydan kısa bir süre sonra mezun olacaksın, buna inanabiliyor musun? Okulda kalması için yalvardığın bu kız mı? Ve tahmin et ne oldu? Bütün notlarım A. Ama sanırım bunu sana zaten söyledim. Belki yüz kere. Tabii mesajları dinlersen. Bilmiyorum, belki de onları siliyorsundur. Ama her neyse, çok geçmeden oradan çıkacağını biliyorum.

Mezuniyete gelirsen harika olur.

Gelmenizden gurur duyarım. Sanırım bilmeyeceğim

Beni geri arayana kadar bu konuda hiçbir şey

söylemeyeceğim. Hey!" dedi, ses tonunu değiştirerek.

"Sana küçük bir şey gönderdim. Umarım beğenirsin."

Rick telefonu kapattı. Sonra tekrar açtı ve mesajı tekrar

dinledi. Sonra tekrar oynattı. Sonra daha eski bir tanesini

dinledi, kadının sesi gözlerini yakıyor, sonra da

bulutlandırıyordu. Onu çok özlemişti. Ama yapamıyordu...

yapamıyordu... yapamıyordu...

Evet, tabii. Sanki ben senin mezun olmanı izleyeceğim,

erkek arkadaşın, bir çift aptal koşu ayakkabısının içinde bir

tahta bacakla. Gerçekçi ol, diye düşündü. Sonra telefonu

kapatıp cebine koydu.

Sekiz

Abby öğleden sonra üç sularında Cameron'ı arayıp "Bu gece Jack'te yemek yemeyin, bize özel bir yemek hazırlıyorum" dedi.

"Tamamdır. Bakkaldan eve bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır. Fortuna'daki marketten alışveriş yaptım bile. Bütün gün alışveriş yaptım, bebekler için küçük şeyler aldım.

İkinci bebeğin cinsiyetini öğrenene kadar nötr renklerde sadece temel yenidoğan eşyaları. Sana her şeyi göstermek için sabırsızlanıyorum."

O kadar mutlu, o kadar heyecanlıydı ki Cameron bir okul çocuğu gibi sırtıyor, klinikte yapacak hiçbir şey olmadan iki saat daha geçirmeye dayanamıyordu. Ama aceleyle eve gidip Abby'nin özel akşam yemeğini mahvetmek istemiyordu.

Yine de Cameron klinikten erken çıktı ve ona bir buket çiçek almak için Grace Valley'e kadar gitti. Connie'ye zaman zaman birkaç buket stoklamak isteyebileceğini söylemeyi aklına not etti - tek çiçekçi o olamazdı. Karısına çiçeklerle sürpriz yapmak isteyen bir koca. Oh, doğru ya! diye düşündü gülerek. Ben bir koca değilim, o da bir eş değil. Sadece evcilik oynuyorlardı. Ama çok iyi oynuyorlardı. Evlendikten sonra yaptıkları ilk şey Kıyafetlerini kulübedeki dolaba yerleştirdikten sonra Eureka'ya gidip iki beşik, bir alt değiştirme masası ve küçük bir çekmeceli dolap satın aldı. Biraz zaman geçirdiler. Bebek ürünleri Babies 'R' Us'ta online olarak satılmaktadır, böylece Abby sevdiği şeyleri seçebilir ve düzenli bir doğumlara kadar satın alma.

Abby ne demişti, muhtemelen tamamen uyumsuz olacaklarını mı? Hiç de öyle değil. O küçücük kulübede o kadar rahat ve sorunsuz hareket ediyorlardı ki, sanki yıllarca birlikte yaşadılar. Sadece iki hafta içinde iyi arkadaş, neredeyse bir çift olmuşlardı. Onunla tanıştığı andan beri beklediği şey buydu, bu şekilde bağ kuracaklardı. Ve sevgi de vardı. Hamileliğiyle ilgili olmayan pek çok şey hakkında konuşacak bir şeyler buldular.

İkizler birbirlerinin yanında yeterince rahat olmuşlardı ve elleri, kolları, omuzları birbirine dokunuyordu; hatta arada bir alnından ya da yanağından öptüğü bile oluyordu. İlk başta Cameron ona o kibar öpücüğü veriyordu ama kısa süre sonra Abby de ayak parmaklarının ucuna kalkarak Cameron'ın yanağını öpmeye başladı.

Onu daha mutlu edebilecek tek şey gerçek bir aile olabilmeleriydi -koca, eş ve çocuklar. Bu henüz emekleme aşamasındaydı ve Abby'nin zamana ihtiyacı vardı. Ama ondan hoşlanıyordu, bunu biliyordu. Bunu gizli tutamazdı. Ondan hoşlanıyor, ona güveniyor, ona saygı duyuyordu. Doğru yönde ilerliyordu.

Kulübeye girdiğinde ocağın üzerinde tencereler, tezgâhın üzerine serpiştirilmiş salata malzemeleri ve Abby'nin ayaklarını kanepenin koluna uzatmış olduğunu gördü. Kanepenin arkasına doğru eğildi ve ona baktı. "İyi misin?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Sorun nedir?"

"Bütün gün ayak bileklerim büyüdüğüce büyüdü ve akşam yemeği hazırlarken sırtım beni öldürmeye başladı. Sonra bir kasılma yaşadım! Hissettim! Büyük ve uzundu. Ben de yaptığım işi bırakıp uzandım. Ve birkaç tane daha oldu. o zamandan beri."

"Ayaklarını yerden kesmek iyi fikir," dedi. Çiçekleri tezgâhın üzerine fırlattı ve kanepenin önüne gidip sandığın üzerine oturdu. "Muhtemelen bugün aşırıya kaçtın,

Biraz susuz kalmışsın, bu da Braxton Hicks'i tetikleyebilir. Tüm gün alışveriş yapmak için büyük bir yük taşıyorsunuz."

"Kendimi fil gibi hissediyorum. Ve artık ayakta zor duruyorum."

"Sırtın şimdi nasıl?"

"Sorun yok, uzanıyorum. Ama Cameron, en az altı hafta daha dayanmak zorundayım ve patlamadan daha fazla genişleyebileceğimden emin değilim."

"Şaşıracaksın," dedi, kanepenin yanında duran çantasını açarak. "Sadece ne durumda olduğunu görmek için tansiyonunu ölçeceğim ama bahse girerim bugün çok uzun süre ayakta kalmışsındır. Muhtemelen buna dikkat etmen gerekecek. Ve benim için sol tarafınıza dönün; böyle sırt üstü yatmamaya çalışın. Bazen bebekleri rahatsız ediyor." Dijital kelepçeyi bileğine taktı ve daha doğru bir ölçüm için bileğini kalbinin üzerinde tuttu. Bip sesi duyunca küçük ekrana baktı. "Sadece biraz yükseldi. Ama kalbin hızla atıyor. Sakin ol, her şey yolunda."

Gözleri yaşardı. "Ya çok erken doğum yaparsam? Ya bir şeyler ters giderse?"

"Tamam tatlım, dinle. Otuz beş haftadan erken doğarsan seni Redding'e uçakla götürüp yenidoğan yoğun bakım ünitesine alacağız.

İhtiyacımız olursa diye, ama bunun olacağına dair bir belirti yok. Sağlığınız mükemmel, ancak çok hamilesiniz ve vücudunuz daha fazla dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyaç duyduğunuzda size haber verecektir. Ve sıvı almaya devam etmelisin. Sol tarafınıza uzanmaya başlamalısınız.

Şişliği kontrol altında tutmak ve vücudunuza yenilenme şansı vermek için birkaç saatte bir yirmi dakika kadar. Bunu yapmak çok zor olmayacak."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi. "Son derece rahatsız edici."

Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Tamamen yatak istirahati nasıl Ses mi? Çünkü ikiz bebek taşıyan kadınların biraz daha dayanmaları ve büyümeleri için sonunda yatağa yatırılmaları alışılmadık bir durum değildir. Sakin davranarak bunu uzun süre önleyebilirsiniz. yapabiliyorken."

Gözleri bulutlandı. "Sanırım annemi istiyorum."

Saçlarını şakağından geriye ve kulağının üzerine doğru taradı. "Seyahati geçtin Ab. Ama istersen anneni arayabilir, gelip gelemeyeceğini sorabiliriz. Ona benim yatak ve klinikte uyumak. Belki annenizin ziyareti yardımcı olur. Bunu düşün ama unutma, bebekler doğduğunda burada olmak isteyecektir. Bu çok uzak değil Abby. Dr. Stone ve Mel'in istediği kadar uzağa gitsen bile."

"Sadece... sinirlendiğimde beni her zaman sakinleştirir."

"O işe başvurmak istiyorum, bakalım o konuda bir yeteneğim var mı?"

"Cameron! Bir tane daha var," dedi, eli karnındaydı ve gözleri çörek gibi açılmıştı.

Üstünü dikkatlice kaldırdı ve elini sert ve sıcak bir şekilde karnına koydu. "Hiç acımıyor, değil mi?"

"Hayır. Ama bu gerçek."

"Braxton Hicks. Eminim otuz saniye sürmez. Bunlardan çok sayıda olması rahim ağzını yumuşatabilir, muhtemelen bu yüzden bazı kadın doğum uzmanları bu alıştırma kasılmalarından ne kadar çok olursa doğumun o kadar yumuşak ve hızlı olacağını düşünüyor, ancak bu yönde bir araştırma olup olmadığını hatırlayamıyorum. Ah." Sırıttı.

"Otuz saniyeden kısa sürede bitti.

Her şey yolunda, tatlım. Endişelenecek bir şey yok." "Emin misin?"

"Seni kontrol edebilirim, dilate olup olmadığına bakabilirim, ama gerçekten, bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Henüz değil."

"Tanrım, yapma bunu. Bu çok...samimi."

Adam ona güldü. "Abby, biz bu yola bir bardağı paylaşarak çıkmadık."

"Biliyorum, ama- Bu çok uzun zaman önceydi."

"Otuz hafta," dedi. Sonra sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sakin ol. Bu konuda biraz eğitim aldım." Eğildi ve kadının karnına bir öpücük kondurdu. "Çok tatlı," diye mırıldanarak üstünü aşağı çekti.

Küçük bir tebessüm etti. "Annene söyledin mi?"

"Henüz değil. Bunu yapsam iyi olur, ha?"

"Muhtemelen. Ona ne söyleyeceksin?"

"Benim sorun yaşadığım kısım da bu...." "Ya açıkça dürüst olsaydın?"

Güldü. "Yalın gerçek şu olurdu: Bu harika kadınla tanıştım, onunla harika ama çok kısa bir ilişki yaşadım ve daha sonra ikiz bebek beklediğimizi öğrendim. Bu yüzden Tabii ki onları alacağız. Birlikte." Sonra ekledi, "Tebrikler büyükanne."

"Ve eğer 'Cameron Michaels, hemen evlen, yoksa!' derse."

"Otuz altı yaşındayım, Abby. Annem artık bana ne yapacağımı söyleyemez. Ne yaptığımız bizim işimiz, onun değil."

"Doğru," dedi sessizce. "Ona yakında söyleyen iyi olur." "Sana iyi haberlerim var," dedi adam ustalıkla Konuyu değiştirmek. "Kredi kartlarınız ödendi. Eski kocana artık hiçbir borcun yok. Brie ona bir mektup hazırlıyor. artık nafaka ödemeyeceğini ve konunun kapandığını düşünmek istediğini söyledi. Onunla bu konuda konuşmak isteyebilirsiniz, böylece tam olarak ne yapabileceğini ve ne yapamayacağını anlayabilirsiniz. Ama görünüşe göre her şey bitmek üzere."

"Bu iyi bir haber. Tüm bunlar geride kalana kadar bekleyemem. Seninle yaptığım evlilik sözleşmesini bozduğum için başımın belaya girme ihtimali var mı sence?"

"Bence bu pek olası değil. Kızartacak daha büyük balıkları var. Ama bu ihtimalin seni heyecanlandırmasına izin verme, eğer bir sorun çıkarsa, Brie'yle pazarlık yaparız ve gerekirse ayda elli dolar öderiz. Abby, en kötü durum bile büyük bir mesele olmayacak. Bu konuyu kapatalım. Başımıza yeterince dert açtı."

"Bu fikir hoşuma gitti," dedi.

"Başladığın yemeği neden ben bitirmiyorum?" diye sordu. "Sakıncası yok mu?"

"Dışarıda ne var?" diye sordu çenesiyle mutfağı göstererek.

"Tavuk cacciatore."

"Hmm. Omlet ya da hamburger hazırlıyor olamazsın, değil mi?"

Güldü. "Neredeyse bitti. Tavadakileri pişirin, makarnayı yapın, salatayı bitirin."

Ayağa kalktı. "Bu yemeğe başladığında aç olmalısın. Peki ya mide ekşimesi?"

"Soğansız ve bibersiz tavuk cacciatore ve sadece az miktarda sarımsak. Korkunç olabilir."

Onun burnuna dokundu. "Git rahat bir şeyler giy. Flanel geceliğini ya da eşofmanını. DVD oynatıcını ve birkaç film al. Kanepede yemek yeriz ve bir DVD izleriz."

"İyi fikir," dedi. "Yemek için özür dilerim."

Sırıttı. "Sırt ağrısı ve ayak bilekleri için üzgünüm." "Ayak bilekleri," diye ekledi.

"Cankles?"

"Bu, baldırlarınızla ayak bilekleriniz arasında hiçbir belirginlik kalmadığında olur." Bir ayağını kaldırdı. "Ayak bilekleri." Ve itti

kendini kanepeden kaldırdı, geriye düştü. Adam onu yukarı çekmek için elini uzattı ve o da "Teşekkür ederim" dedi.

Yemek hazır olduğunda, Cam güzel görünümlü bir tepsiyi ona getirdi. Tepsiyi aldı ve bir an için önünde tuttu. Kucağı gitmişti.

koymak için. Bir kıkırdamayla ondan aldı, sandığın üzerine koydu ve salata kâsesini ona uzattı. İçgüdüsel olarak, kısa süre içinde onu koca göbeğinin üzerinde dengeleyerek onu güldürdü. "Biz

Bugünlerde birkaç fotoğraf çekmeliyim," dedi. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum...."

"Ama daha sonra, yaşlı bedeninize büründüğünüzde, keşke biraz olsaydı diyeceksiniz. Mel'in dijital kamerası harika.

Ona birkaç atış yaptıracağız." Tepsiyi kaldırdı ve dizlerinin üzerinde dengede tutarak tavuğu kesti. "Sadece Bunu hatırlamak için bir şey. Bunu çoktan geçtik.

Öyle olmamasını dilemenin çılgınlığını yaşıyoruz, değil mi? Yani," dedi, kesip biçerek, "umarım öylesinizdir. Bir an bile böyle hissettiğimi sanmıyorum."

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Abby, bunu kanepede oturarak yapamazsın. Daha kolay yapabileceğimi düşündüm."

"Kendimi sakat gibi hissetmeye başladım," dedi.

"Sadece şımartılmayı hak eden biri gibi hissetmeye odaklan." İşi bitince tabağı kızın tepsisine geri koydu ve kendi tabağını almaya gitti. "Yemeğin tadı nasıl? Berbat edecek bir şey yaptım mı?"

"Güzel," dedi. "Tatsız ama güzel."

"Sorun değil Abby. Eğer yeterince yumuşak değilse dondurma da var. Hangi filme karar verdin?"

"Kadınlar Ne İster? Mel Gibson."

"Buna dikkat etsem iyi olur," diye güldü. "O konuda eksiklerim var gibi görünüyor." Yemeklerini bitirdiklerinde tepsilerini aldı. "Başlayabilirsin ya da bulaşıkları yıkamamı bekleyebilirsin, seçim senin."

"Bekleyeceğim," dedi. Ve su akmaya başladığında küçük mutfağa girdiğinde mırıldandı, "Ve sen herhangi bir şey."

Taşınabilir DVD oynatıcısının ışığı dışında küçük kulübe karanlıktı. Tekrar tekrar oynatmaya ayarlamıştı, bu yüzden ne zaman uykuya dalmış olabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama bebeklerin şamatası onu uyandırdı. Cam bacaklarının altına girmiş, onları yüksekte tutmak için kalçalarına dayamıştı, bu yüzden Uyanık kalamayacak kadar rahattı. Ona baktı ve bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Ayakları sandığın üzerindeydi, başı geriye eğikti, ağzı açıktı ve eli karnını hissetmek için eşofmanının altına girmişti. Ama bebeklerin hareketi onu uyandırmamıştı. Henüz.

Elini onun elinin üzerine bastırđı ve onu izledi. Adam Yavaşça uyandı, ağzını kapattı, doğrulup gözleriyle buluştu.

"Ah. Özür dilerim. Bunu uykumda yapmış olmalıyım."

"Sorun değil," diye güldü. "Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedi esnemeye çalışarak. "İyi bir film miydi?"

"Bilmiyorum," dedi. "İkimiz de tozu dumana kattık. Ben, muhtemelen gerginlikten. Sen de benim gerginliğimin önüne geçmek için ölesiye çalışmaktan." Sonra içini çekti.

"Çocuklarım uyandı."

"Bu iyiye işaret değil. Biz uyurken onlar da uyusaydı daha iyi olurdu."

"Yatağa gitmeliyiz," dedi. "Saat sabahın üçü olabilir. Bakmaya korkuyorum."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hadi, uykucu."

Kanepeden kalkıp onunla yüzleştğinde, onun güzel mavi gözlerine baktı ve "Çocuklarınızın yanında uyumak ister misiniz?" dedi.

Gözleri irkilmiş, ağzı açık kalmıştı.

"Geçen seferki gibi olmayacak," diye söz vermek için acele etti. Adam yavaşça gülümsedi. "Daha da iyi olacak," dedi,

Elini karnının üzerinde kaydırđı. "Vay canına," diye güldü. "Bu sana bağlı."

"Böyle bir daveti geri çevirmezdim. Hepinizi yanımda, rahat ve güvende hissetmek isterim."

"O zaman gel."

Abby önce banyoya girdi ve Cam dışarı çıktığında neredeyse dizlerine kadar gelen kocaman bir tişört giymişti ve Cam'in tahminine göre külot giymişti. Bu yüzden donuna kadar soyundu ve sürünerek kadının sırtına sarıldı. "Güzel," diye fısıldadı boynunun arkasına doğru.

"Mmm," diye mırıldandı, içine sokuldu.

Elleri kadının karnını buldu ve orada dinlendi ve uyku onu buldu, uzun zamandır ilk kez memnun ve kendinden emindi.

Uzun. Bu işi başaracaktı. Evet, başaracaktı.

Sabahın erken saatlerinde uyandığında yüzü ona dönüktü, başı kolunun üzerindeydi, nefesi yanağında, karnı karnına değiyordu. Ve bir eli gömleğinin altında, çıplak göğsünü avuçluyordu. Ve sabahın erken saatlerinde boxer'ının içinde kocaman, zonklayan bir ereksiyon. Önce kalçalarını ondan uzaklaştırdı, sonra elini yavaşça çekti. Oha, kahretsin, diye düşündü. Bu da Muhtemelen bu onun yatağına son ziyareti olacaktı. Ama ne yapması gerekiyordu? Yaptığını bilmediği bir şeyi kontrol edemezdi. Ama yine de onu asla... Onun tam dönem bir anne kadar büyük ve olgun olduğunu bildiğine.... ikna etmenin bir yolu olmalıydı. İsteddiği bu değildi... Ama elbette onu istiyordu, ama bunu yapmak zorunda değildi... Tanrım, bu utanç verici durumdan onu kırmadan, aşağılamadan nasıl kurtulacağını bir türlü bulamıyordu. Ya da onu ölümüne korkutmadan.

Kolunu yavaşça onun altından çekti ve duşa doğru yöneldi.

Cameron sabah Mel'den önce kliniğe geldi. Mel parlak ve neşeliyken, Cameron korkunç derecede sessizdi. Bilgisayarla meşguldü. Mel ona ne yaptığını sorduğunda, "Araba koltukları. İki araba koltuğuna ihtiyacımız var ve Abby dün Eureka'da alışveriş yaparken neredeyse kendini yıpratıyordu, ben de ona internetten bakabileceğimi söyledim."

"Oh," dedi Mel. "İyi fikir. Sanırım bir çocuk doktoru neye bakması gerektiğini biliyordur."

İki saat ve iki hasta sonra, hâlâ bir sorun varmış gibi davranıyordu. O da her zaman yaptığı gibi kafa kafaya verdi. "Seni rahatsız eden ne? Sanki Abby'yle aranızda bir sorun varmış gibi tuhaf davranıyorsun." Başını eğdi. "Abby'yle aranızda bir sorun var. Sorun nedir? Yardımcı olabilir miyim? Hamilelik iyi mi?"

"Yardım edebileceğini sanmıyorum," diyerek ondan uzaklaştı ve mutfığa doğru yöneldi.

Onu takip etti. "Yine de gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Bana söyleyene kadar?"

"Bu biraz utanç verici," dedi yüzünü ona dönmeden.

"Tanrı aşkına, ben çatlaklara bakıyorum ve yaşamak için seks hakkında konuşuyorum. Beni utandıramazsın."

Arkasını döndü. "Bunun benim için utanç verici olacağını düşünüyordum."

"Aş artık bunu. Ben senin ebenim."

Derin bir nefes aldı. "Abby ve ben iyi anlaşıyoruz çok iyi. İnanılmaz bir şey. Düşündüğümde daha iyi. Çok uyumluyuz. Ve dün gece onun yanında uyudum, onu ve bebekleri tutarak..." Çenesini düşürdü. "Ah," dedi Mel. "Çok tatlısın. Çok mutluyum Cam."

"Ve uyandığımda elim gömleğinin içindeydi ve çok sertti."

Mel bir an için şaşkın görünüyordu. "Özür dilerim. Bunu bilmem gerekiyor muydu?"

"Onun yanında olmanın bile beni ne kadar etkilediğine inanamıyorum. Bunu düşünmesine izin veremem. onun yanına uzanmak benim için tamamen güvenli olurdu ve... Ah, Tanrım. Hiç kontrolüm yok. Ne lanet bir karmaşa."

"Cameron, sakın ol. Bunların çoğu doğal. Ne? Tüm gece boyunca olur. Eminim Abby bunu biliyordur."

"Bu sadece ben uyurken olmuyor. Burada gerçekten bir sorunum var. İlk günden beri o kadını istiyorum. Onu ikinci kez gördüm, ama onu bu şekilde isteyebileceğim bir durumda değil. Ne tür bir erkek ister ki... Yani, ona dokunmayacağım, yemin ederim dokunmayacağım. Ama içgüdülerim yüzünden güvende olmadığını düşünürse, o zaman çatı katına geri gönderilirim. Ve ben çatı katına geri dönmek istemiyorum!" Bir nefes aldı, başını umutsuzca salladı. "Muhtemelen çatı katına geri dönmeliyim. çatı katında."

Mel'in yüzü kocaman bir sırıtişaya dönüştü. "Aman Tanrım. Madonna sendromu mu? Sende mi?"

"Ne?"

"Çocuklarınızın annesi aynı zamanda cinsel bir insan olamaz mı?"

"Domates kadar olgunsa olmaz! Otuz haftalık! ile ikizler! Bu sorumsuzluk olur- Biliyorsunuz aşağıda fazla hareket istemiyoruz."

"Cameron, hayal gücünün sandığından daha iyi olduğuna eminim. Demek istediğim, cinsel ilişki içermeyen birkaç alternatif sevgi paylaşma yöntemi var. Ama tabii ki katılıyorum, şu anda cinsel ilişkiye girmek muhtemelen en iyi fikir değil, her ne kadar erken doğumla ilgili endişelerimiz olmasa da. Henüz."

"Bizim öyle bir ilişkimiz yok. En azından şimdi. Onun yanında olabilmek için bu alanı paylaşmayı kabul ettik. Böylece onları birlikte alabilir ve birbirimize güvenebilirdik. Alternatif sevgi yöntemlerini keşfedebilelim diye değil, ki eminim bununla elle ya da oral seksi kastediyorsundur." Elini göğsünde gezdirdi, sanki kuruluyordu. "Muhtemelen bunu yapmamalı. orgazmlarla oynamalıyız. İhtiyacımız olan tek şey biraz erken doğum."

"Hey, bu senin onunla konuşman gereken bir konu," dedi Mel. "Onu şok etmekten mi korkuyorsun? Onunla konuşmadın mı?"

Hamile mi? Senin sağlıklı bir libidoya sahip olduğunun farkında değil mi?" "Ne kadar sağlıklı olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığına eminim. Gerçekten, ben onu her zamankinden daha seksi bulmaya hazır değildim. Yardım almadan koltuktan bile kalkamıyor ve ben harekete geçmeye hazırım ve-" Kendini durdurdu. "Tanrım."

Mel sadece kıkırdadı. "Dinle, kendini bir inek kadar büyük hissediyor olsa da, seni gerçekten tahrik ettiğini öğrendiğinde aşağılanacağını sanmıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu, anlamlı bir iletişim kurmanızı sağlayabilir ki ikinizin de buna ihtiyacı var gibi görünüyor." Ama kendini tutamadı. Tekrar kıkırdadı ve bir elini ağzına götürdü.

"Bana gülmek zorunda değilsin," diye homurdandı.

"Bence çok tatlısın. Konuş onunla. Sen olduğunu söyledin

Yakınlaşmak. Ona nasıl hissettiğini söyle, vesaire.

Ve ayrıca bunun neden mükemmel bir fikir olmadığını da açıklayabilirsiniz

Şu anda samanlıkta vahşi bir boğuşma var. Ama duygularından utanmana gerek yok ve açıkçası bir iki orgazmdan zarar geleceğini sanmıyorum. En azından birkaç hafta daha kaderi kışkırtmayacaksın. Anneliğinin bu evresindeyken onu arzulamak çok tatlı." Başını iki yana salladı. "Jack'in böyle bir sorunu yoktu. Duygularından utanmıyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı, evet. Utanmak mı? Pah."

"Belki de konuşmam gereken kişi Jack'tir...."

Mel tüm mizah anlayışını kaybetti. "Tamam, burada sınırı çizmek zorundayım. Bunu yapamazsın. Jack çok fazla şey söyleyebilir - bunu bir ya da iki kez yaptığı biliniyor. Ve benimle ilgili resimlerimi aklına getirmene izin veremem-" Omurgasını dikleştirdi. "Ben senin patronunum, sanırım. Öyleyim, evet öyleyim. Doktor olan sensin ama burası benim kliniğim. Beni uygunsuz pozisyonlarda hayal etmene izin veremem, sana yardımcı olsalar bile. acınası bir seks hayatı, çünkü ben senin patronunum."

Büyük bir mutlulukla sıırttı. Son sözlerinden itibaren, bir ya da iki imge canlandırmak için Jack'in katkısına ihtiyacı yoktu. Kıvrınma sırası ondaydı. Onun rahatsızlığı kesinlikle hoşuna gitmişti ama Jack'in onunkiyile ilgili olarak söylediği tek şey, "Neden, Melinda. Hmm."

Nisan öğleden sonraları ısınıp ata binmek için mükemmel hale gelince, Walt bebeğe bakarken Muriel de Vanessa ve Shelby ile birlikte nehir boyunca ata bindi. Bu Muriel'in Virgin River'daki son günüydü ve kızlarla vakit geçirmek neredeyse Walt'la geçirmek kadar önemli hale gelmişti. Ve dağlarda ilkbahar heyecan vericiydi; parlak yeşil ve

Nehir kıyısı boyunca rengârenk kır çiçekleri serpiştirilmişti. Temiz havanın ve sohbetin tadını çıkararak yavaş bir tempoda yol aldılar.

"Düğün için belirlenen bir tarih var mı?" Muriel Shelby'ye sordu.

"Hayır, tam olarak değil. Ne zaman ve nerede yapacağımıza karar veremiyoruz. Luke'un hâlâ Orta Doğu'da iki kardeşi var. Ben onların eve dönmesini beklememiz gerektiğini düşünüyorum, o ise acele etmemizin daha iyi olacağını düşünüyor."

"Acelen ne?" Muriel sordu.

"Bir bebek sahibi olmak istiyoruz," dedi gülümseyerek.

Muriel kaşlarını çattı. "Shelby, sen çok gençsin, daha çok zamanın var. Sanki saatin işliyor gibi."

"Biliyorum," diye güldü. "Luke'un saati işliyor. O olacak Gelecek ay 39 yaşında olacak. Lise futbol maçlarına yürüteçle gitmekten korkuyor."

"Oh," dedi. "Önce onunla biraz zaman geçirmek istemez misin? Yalnız kalmak? Karşıma bir bebek eklemekten önce?"

"Buna aldırılmazdım ama ne demek istediğini anlıyorum. Aile fikrini benimsediği için çok memnunum, işbirliği yapıyorum."

"Peki ya okul?" Muriel sordu.

"Hemşirelik programı resmi olarak Eylül'de başlıyor ama ben önden başlamak için bu yaz ders alacağım. Haziran ayında bir oryantasyon günü olacak ve Luke'u da yanımda götürebilirim ama ben zaten bir tur attım. Bu programdaki öğrenciler kadın ve erkek, her yaştan, yani her yaştan -On sekizden elliye kadar. Luke ile halletmem gereken tek şey, tamamen ilgili bir baba olması ve okula gidebilmem için tüm çocuk bakımı sorunlarını tek başıma halletmemi bana bırakmamasıydı."

"Ve?" Muriel sordu.

Shelby güldü. "Evlilik ve ailenin geleceğinde asla olmayacağı konusunda ısrar eden biri için sabırsızlanıyor. Eğer öyle olsaydı Luke'a kalsa, sulh hakimine giderdik. Ama bunu yaparsa annesi onu kesinlikle öldürür."

Muriel, "Yetişebilmem için yeterince önceden plan yapsan iyi olur," diye uyardı.

"Gerçekten mi?" Shelby sordu. "Gelir miydin?"

"Elbette gelirim. Biraz planlama ve belki de biraz göz boyama gerekecek, eğer bunu yaptığınızda ben hala bu

filmde olursam."

"Muriel, filme geri dönmek için sabırsızlanıyor musun?" Vanessa ona sordu.

"Bir bakıma," dedi omuz silkerek. "Bazen Sette kimya o kadar iyi ki, herkes için içinde, bir aile kurmak gibi bir şey. Bu tipik bir şey değil. Sanki tüm gezegenler aynı hizaya gelmiş gibi - senaryo, oyuncular, ekip, yönetmenlik. Ve bence Yeni Delhi ya da Grönland yerine Montana'ya gidiyor olmamız herkese gerçekten olumlu bir tutum kazandırıyor. Yazın Montana harika bir fikir. Pek çok insan ailelerini getiriyor." Bir an sessiz kaldı. "Burada çekim yapabilirlerdi," dedi kırsağını nehir yolunda ilerletirken, tam Vanni ve Shelby bineklerinin üzerinde. "Ortam aynı derecede güzel, hava da yazın aynı derecede harika."

Vanessa, "Generali özleyeceksin," dedi.

"Oh, evet," diye itiraf etti. "Keşke Montana'ya gelse. En azından bir ziyaret için. Bana orada küçük bir ev kiraladılar."

"Ona sordun mu?"

"Uh-huh. Bu fikir onu rahatsız ediyor. Göreceğiz deyip duruyor. Belki de uzun saatler çalışacağım içindir - bu konuda gerçeği söylemek zorundayım. Ama aslında Walt'un benim dünyama uyum sağlayamayacağını düşündüğünden şüpheleniyorum."

"Siz ikiniz ciddi misiniz?" Vanni sordu. Muriel ona bir bakış fırlattı ve Vanni gerçekten de kızardı. "Yani, siz... Yani, bir şey söylemek zorunda değilsiniz.... Yani, ben sadece acaba- Ah, lanet olsun, sen kendi işine bak, Vanessa!" diye kendi kendini uyardı.

"Ciddi olan ne?" Muriel sordu. "Onun şimdiye kadar tanıdığım en harika adam olduğunu mu düşünüyorum? Bence öyle. Onu harika yapan şeyleri sıralamaya başlasam vaktimiz kalmaz. Evlenecek miyiz ya da buna benzer bir şey yapacak mıyız? Hayır. Ama aramızdaki bu harika ilişki uzun süre devam edebilir mi? Neden olmasın?"

"Yine ağzıma geleni söylemekten nefret ediyorum ama evlenmeyeceğinden neden bu kadar eminsin?" Vanni sordu.

"Sevgilim, beş kocam ve bir dizi düzenli erkeğim oldu. Neden bunu tekrar deneyeyim ki? Bunun onların hatası olduğunu düşünmek istiyorum ama ya bu işte iyi olmayan bensem?

Ve Walt neden beş kocası ve bir dizi düzenli erkeği olan bir kadına şans versin ki? Özellikle de aramızdaki bu dostluk mükemmel hissettirirken. Bunu mahvetmek istemem.

Ayrıca panik yok. Saatim işlemiyor. Yıllar önce duvara fırlatmıştım.

önce."

"Ama korkmuyor musun-" Vanni tekrar yapmadan önce ağzını kapattı.

"Neyden korkuyorsun, sevgilim?"

Derin bir nefes aldı. "Yalnız yaşlanmaktan mı korkuyorsun?"

Muriel hafifçe güldü. "Oh, çok gençsin. Hayır, yalnız yaşlanmaktan korkmuyorum. Tuzağa düşerek yaşlanmaktan korkuyorum."

Birkaç uzun saniye boyunca sessiz kaldılar. Sonra Shelby, "Vay canına. Bunu hiç düşünmemiştim." dedi.

"Neden yapasınız ki? İkiniz de mi? Gençsiniz, aşıksınız, uzun ve istikrarlı bir hayatları var. Ve kesinlikle Walt gibi bir adamla birlikte olmanın beni herhangi bir şekilde tuzağa düşüreceğini düşünmüyorum, öyle değil." Önce Vanni'ye, sonra Shelby'ye, sonra da ileride yükselen ağaçlarla kaplı görkemli dağlara baktı. "Eğer Walt gibi bir adamla birlikte olursam kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum.

onu tuzağa düşürdü. Ya ilgimi çeken, denemek istediğim başka bir rol olsaydı? Emekliliğe, sinema sektörünü geride bırakmaya hazır olduğumu düşünüyordum ama sonra elli altı yaşında bir kadın için harika bir rol geldi ve ben karşı konulmaz buldum. Ve işte buradayım, hem bu fırsatı kaçırmak istemiyorum hem de Walt'u ve bu harika hayatı terk etmek istemiyorum.

geride." Güldü. "Böyle bir ikilemle karşılaşmayalı yıllar oldu. Gerçekten, erkeklere tövbe etmişim."

"Sadece tahmin yürütüyorum," dedi Vanessa. "Ama nedense babamın senin ya da kariyerin tarafından kapana kısılmış gibi hissedeceğini sanmıyorum."

Muriel uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Bundan emin değilim. Bana sürekli çekimlerin ne zaman biteceğini soruyor ama Montana'da uzun bir hafta sonu ziyareti için bile söz vermiyor." Birkaç dakika daha sessizlikten sonra, Muriel, "Muhtemelen yıllar önce at yetiştirmek için oyunculuğu bırakmalıydım" dedi.

Bir zamanlar, Jack'in iki, Vaiz'in iki, Mike ve Paul'un birer çocuğu olmadan, bardaki yaşam alanları Vaiz'in ailesi için genişletilmeden ve herkesin kasabanın dışında kendi evleri olmadan önce, aynı çetenin haftada birkaç kez akşam yemeği için buluşması standarttı. Şimdi hepsinin aynı gece orada olmak için çaba göstermesi gerekiyordu.

Bu durum Jack'i pek rahatsız etmiyordu, her gün herkesle görüşüyordu. Bazen bir ya da iki gün geçerdi. Bir ya da iki kadınla görüşmüyordu ama erkekler her zaman öğle yemeği ya da bira içmek için uğruyordu. Yine de eski takımını özlüyordu. Semper Fire zamanı Birlik. Kardeşliğin kendisini desteklemesini istiyordu. Bütün bunlar aklına geldi çünkü sabah San Diego'ya gitmek üzere yola çıkacaktı; Rick'i alıp eve getirecekti.

Rick eskort istemedi. Jack'e evde kalmasını söyledi. ve eğer çok sorun olmayacaksa, otobüse bindiğinde onu yakalayacaktı. Sanki Jack istemediği bir komşusuymuş gibi. empoze etmek için falan. Çocuk Irak'ta havaya uçtukten sonra eve dönüyordu ve onu herkes kadar ya da herkesten daha çok seven Jack'in başını belaya sokmaması mı gerekiyordu? İşler böyle yürümüyordu. Onun deneyimlerinde öyle değildi.

Mike arka kapıdan girip barın hemen arkasına geçti. Kendi birasını almayı severdi. Jack'le birlikte arkada durmayı da severdi. Bir dakika geçmeden Paul'ün verandada botlarının çamurunu tekmeleme sesi duyuldu,

ve içeri girdi. Bara oturdu ve iki kez vurarak bira içmeye hazır olduğunu gösterdi.

Bir dakika daha geçti. Sonra Paul, "Gitmeye hazır mısınız?" dedi.

Jack, ona bir şey vermek için orada olduklarını bilmeliydi. küçük bir moral desteği. Rick'le yaşadıkları herkes için büyük bir yükü ama en çok Jack'in zorlandığı açıktı. "Evet," dedi Jack. "Eğer uyursam sabah beş gibi yola çıkarım, sonra arabayla gelir, geceyi orada geçirir, onu alır ve eve getiririm."

"Eve dönmesi iyi olacak," dedi Mike.

"Eskisi gibi değil," dedi Jack. "Bir tahta bacağı ve kışında dev bir böcek var."

"Hiçbirimiz eskisi gibi değildik. Bir süreliğine," dedi Paul. "O bir çocuk. Bunu atlatacaktır. Ya da biz onu atlatacağız."

"Mel konuşması için birini bulmaya çalışıyor. Bir profesyonel," dedi Jack. "PT ile ilgili her şeyi hallettim ama başka şeylere de ihtiyacı var."

"Liz eve dönmek üzere olduğunu biliyor mu?" Mike sordu.

"Evet. Çünkü ona söyledim. Rick onu aradığında telefonu açmaya ya da geri aramaya tenezzül etmedi. Neredeyse iki ay oldu ve bir tanesini bile almadı. aramalar." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Gerçekten onu boğmak istiyorum ama neler olduğunu biliyorum. Elinde olmadığını da biliyorum."

Paul, "Her şeyi berbat etti," dedi.

"Tüm köprüleri yakmaya devam ederse, kendini sökmeye hazır olduğunda ne kadar zor olacağını bilmiyor," dedi Jack. "Onunla kamyonda geçireceğim on saati ne kadar iple çektiğimi bana sorar mısınız?"

"Belki uyur."

"Üzerine fazla gitme Jack. Kendin de söyledin, ortalığın karışmasını istemiyor."

"Evet, evet. Çok zor. Onun ne kadar güçlü olduğuna her zaman şaşırmışımdır. Şu anda bardağın yarısı dolu değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Herkesin bazen kusurlu olmaya hakkı vardır," dedi Mike.

"Evet. Sadece..." "Ne?" Paul sordu.

"Kendime acımak dışında her şeyi yapabilirim. Ne olursa olsun. Ama kendiniz için üzölmek, içine girebileceğiniz en şeker kışlı şeydir."

Mike kıkırdadı. "Kendini hiç şımartmadığınız için mi? Ah kardeşim, senin kafanı ateşe verecek bir kendine acıma yaptım. Dostum, o kadar derin bir çukurdaydım ki..."

"Ama sen çıktın," dedi Jack. "Dışarı tırmandın."

"Sen hazır olduğunda değil, Jack. Ben hazır olduğumda," dedi Mike. "Sakin ol."

"Evet, evet."

"Belki de ben gitmeliyim," diye önerdi Mike. "Jack, sen hiç vurulmadın. Ya da havaya uçmadın. Belki de ben gitmeliyim."

"Ben gidiyorum," dedi Jack. "Yavaş gideceğim."

Ertesi sabah Jack, sadece dağların dışında olduğu ve telefonun çektiği zamanlarda aldığı cep telefonunu cebine koydu. Çantasını kamyonetin arkasına attı ve Mel, "Jack, sabırlı olmaya çalış. Ondan beklentilerin hep yüksek oldu. Onu özölüyor sun."

Geri dön, eski haline dön, çünkü onu önemsiyorsun, çünkü onu özölüyor sun."

"Biliyorum," dedi Jack. "Ve çünkü onun acı çekmesini istemiyorum. Herkes ona herhangi bir acısında, korkusunda ya da endişesinde yardım etmeye o kadar hazır ki ama onun bir duvarı var. Bu korkunç bir şey."

"Bırakın konuşsun. Ona nasıl hissetmesi gerektiğini söylememeye çalışın." "Biliyorum," dedi Jack. "Peki ya konuşmazsa?"

"Onu özlediğiniz için konuşmasını istediğinizi unutmayın. Henüz konuşmak istemiyorsa, bırakın sussun."

"Sadece neden en azından Liz'i arayıp ona ne olduğunu söyleyemediğini bilmek istiyorum-"

"Jack, bu onların arasında. Eve döndüğünde bunu çözmek zorunda kalacak çünkü o etrafta olacak ve

tam önünde dururken onu sesli mesaja gönderemez.
Tanrım, bu senin zayıflığın. Kırk yaşına kadar aşık olmayan sen, herkesin ilişkisini düzeltebileceğini sanıyorsun." Başını iki yana salladı. Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve onu öptü. "Kalbinin doğru yerde olduğu kesin. Ağzının da doğru yerde olduğundan emin ol. Kapalı."

"Evet, hanımefendi."

"Ve Tanrı aşkına, dikkatli sür. Sana ihtiyacım var."

Dokuz

Cameron sabah kliniğe gittiğinde bekleyen bir hastası vardı. Mel erken gelmiş, muayenehaneyi açmış ve genç bir anne ile bariz bir kulak enfeksiyonu olan on sekiz aylık oğlunu muayene etmişti. Çocuğun ateşi vardı, kulaklarını tıkıyor ve ağlıyordu. Mel'e göre ama Cameron'ın doğum zamanı geldiğini bildiği için çocuk doktorunu bekledi.

Kısa süre içinde onları Tylenol, antibiyotik ve dekonjestanla yollamıştı. Sonra Mel'i mutfakta buldu. "Genelde seni burada yenerim," dedi.

"Jack bu sabah San Diego'ya gitti. Rick'i almaya gitti. Ve durumu pek de iyi idare edemiyor. Fazla uyumadı, saat dörtte ayaktaydı, yola çıkmak için sabırsızlanıyordu, tüm bu olanlardan dolayı sıkıntılıydı. Evde büyük bir kargaşa vardı, çocuklar çok erken uyandı ve hepsi huysuzlandı, ben de onları sabah uykusu için Brie teyzelerine bıraktım. Hepimiz keyifsiziz." Bir nefes aldı. "Jack Rick için çok endişeleniyor. Ve bazen Jack endişelendiğinde böyle davranıyor." Başını iki yana salladı. "Kalbinde o kadar çok sevgi var ki. Sadece insanların -sevdiği insanların- iyi olmasını istiyor."

"Tanrım," dedi Cameron. "Bunun kulağa ne kadar hoş geldiğini tahmin bile edemezsin."

"Öyle mi?"

"Doğru kadın benim hakkımda böyle bir şey söylese bunun benim için ne anlama geleceğini tahmin bile edemezsiniz."

Kahve fincanını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "Belki de öyledir, Cam. Eğer yapmadıysa, seni yeterince iyi tanımıyor demektir. Sen ve Abby iyi misiniz?"

Gülümsedi. "Henüz çatı katına sürgün edilmedim."

"Aferin sana Cameron," dedi. "Bu da bir şeydir."

"Muhtemelen öyle olmalıyım. Ayrıca henüz onunla bu konu hakkında konuşmadım."

"Peki, neden olmasın?"

"Çünkü ona karşı hissettiklerimle ilgili gerçeği söylediğimde canını kurtarmak için kaçacağından korkuyorum, bu yüzden

değil." Mutfaktaki duvar telefonu çaldı. "Aldım," dedi Cameron. Eski moda ahizeyi kaldırdı. "Klinik," dedi.

"Cameron," dedi Abby fısıltıyla. "Bahçede geyikler var!"

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Neden fısıldıyorsun? Seni duyabiliyorlar mı?"

"Onları korkutmak istemiyorum. Keşke burada olsaydın. Bir bebek var. Ve birkaç geyik de patlamaya hazır görünüyor. Benim görüdüğüm kadar değil ama vahşi hayvanlar muhtemelen bu kadar büyüzmez."

Telefona doğru güldü. "Sana söyledim, mükemmelsin."

"Yarım saat daha evde olsaydın Onlar. Cameron, onlardan altı tane var." "Hiç dolar var mı?"

"Sadece anneler. Ve bir yavru."

"Bu bir geyik yavrusu," dedi.

"Zar zor doğmuş gibi görünüyor. Bacakları üzerinde sallanıyor. Keşke onu görebilseydiniz."

Telefonu ağzından uzaklaştırdı. "Mel? Beni biraz yalnız bırakabilir misin? Abby'nin bahçesinde geyikler var."

"Elbette, herhangi bir randevu yok. Seni arayabilirim. Biri gelip sana ihtiyaç duyuyor," dedi gülümseyerek ve kahve fincanını iki eliyle kavradı. "Devam et."

"Geleceğim," dedi Abby'ye. "Yolun aşağısına park edip yürüyeceğim. Bir insan kokusu alırlarsa onları korkutup kaçırabilirim. Ama bir deneyeceğim."

Kulübeye doğru arabayı gereğinden biraz daha hızlı sürdü çünkü geyik için heyecanlanan kızın yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Kulübeye varmadan park etti.

ve uzun araba yolunda olabildiğince sessizce ilerledi. Açıklığa vardığında, geyik ağaç çizgisine doğru ilerledi. Kulübenin uzak tarafından kapıya doğru ilerleyerek onlara geniş bir alan bıraktı. Verandada parmak uçlarında yürümek zorunda kaldı. Bir dişi geyik başını kaldırdı; şüphesiz onun insan kokusunu alıyorlardı ama kaçmadılar. Bu onu şaşırttı. Bu yolda kendilerini güvende hissedemeyecekleri kadar çok avcı vardı.

Abby kapıyı onun için açık tuttu. Yüzü ıslı ıslıldı; heyecanlanmıştı. Çok mutluydu. "Onları gördün mü?"

"Yarı yarıya ağaçların arasına gizlenmişler ama gördüm."

"Mel buranın büyüğü bir kulübe olduğunu söylemişti. Sanırım o Doğru." Mutfak penceresine gitti ve lavaboya doğru eğilerek dışarı bakmaya çalıştı. Adamın arkasından yaklaştığını ve kollarını ona doladığını hissedebiliyordu. Elleri içgüdüsel olarak karnına yaslandı. Çocuklar artık hareketsizdi. Tabii ya. Ebeveynleri uyanıktı.

Öne doğru eğildi ve kızın saçlarının kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. Gözlerinin kapanmasına izin verdi.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi. Kadın arkasını dönmeye başladı ve adam "Hayır, böyle kal" dedi. Karnına nazikçe masaj yaptı. "Sana en başından söylemem gereken bir şey var Abby. Seni yanıltmak istememiştim ama tamamen dürüst olursam benimle aynı eve taşınmayı asla kabul etmeyeceğinden korktum."

Gözlerini sıkıca kapattı. Gece yatağında onun yanında yatıyordu; uykusunda onu kendine çektiğini, okşadığını hissetmişti. Ne yaptığının farkında olmadığını biliyordu ama bunun fazlasıyla farkındaydı. Bu asla planlarının bir parçası olmamıştı. Şimdi ona bunun böyle olmadığını söyleyecekti. aralarında olması gerekiyordu. "Tamam," dedi usulca.

"Geceleri, yanında olduğumda, sana sarıldığımda..."

Oh, işte geliyor, diye düşündü. Ağlama, ağlama. Ağlarsan daha kötü olur.

"Uykumda kendimi biraz kaptırmışım," dedi. "Özür dilerim. Bunu yapmak niyetinde değildim ama bilmelisiniz ki

gerçeği. Bu dürtüyü sadece uyurken hissetmiyorum. Bu tepki." Derin bir nefes aldı. "Gerçek şu ki, bu dürtüye her zaman sahibim. Sana tepki veriyorum." Nefes aldı. "Ben de öyle."

"Ha?"

"Tanrım, umarım bu seni kızdırmaz ya da gerçekten gücendirmez. Ama bilmelisin ki senden her zaman tahrik oluyorum. Tek yapmam gereken gözlerini görmek, tenini koklamak, sana dokunmak, masumca bile olsa. Ve aklımı kaçırmak üzereyim. Seninle tanıştığım o ilk geceden beri hislerim hiç değişmedi. Sana dokunduğum an, sanki derimin altında bir patlama oldu. Sana arkadaş olmamızı istediğimi söyledim, ama gerçek şu ki, her zaman bundan çok daha fazlasını istedim. Abby, Gerçek şu ki, art niyetim vardı. Seni benimle aynı çatı altına sokarsam, bana aşık olmanı sağlayabileceğimi düşündüm."

Bir süre sessiz kaldı. Sonunda şöyle dedi: "Ebeveyn olma düşüncesi seni bunaltıyor. Öpüşmeden önce bile bir aile istediğini söylemiştin."

"Seviyorum. Yıllardır. Ama çocuklarıma annelik yapabilecek, bu iş için gönüllü olabilecek pek çok kadınla tanıştım. Ve ben hiç böyle hissetmemiştim.

Grants Pass otelinde sabah olduğunda, gitmene izin vermek istemedim. Asla. Beni tahrik ediyorsun. Her bir parçan -gülüşün, kokun, gözlerin, ellerin, yumuşak saçların... ağzın. Ağzına baktığımda neredeyse şehvetten aklımı kaybediyorum."

Küçük bir kahkaha attı. "Deli misin sen?"

"Birazcık, evet. Sanırım bebeklerimin içinde olduğu o koca göbeğin beni serinleteceğini düşündüm ama öyle olmadı. Ama endişelenmene gerek yok. Duygularımla yaşayacağım ve onlara karşılık vermeni beklemeyeceğim. Ve söz verdiğim gibi sana yardım edip güvende tutacağım. Sana söz veriyorum Abby, kontrolümü asla kaybetmeyeceğim." Ellerini onun karnından çekti ve üst kollarını kavrayarak sıktı. "Muhtemelen geri dönmeliyim.

çatı katında uyumak için. Seni rahatsız etmek istemiyorum. Ya da endişelendirmek."

"Oh?"

"Dinle, birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz ve en iyi ebeveynler olabilmemiz için birlikte yaşamayı denemeye istekli olduğun için sana minnettarım. Bunun anlamı çok büyük. Muhtemelen fark etmedin ama biz uyurken elim dolaştı ve-"

"Fark ettim."

"Fark ettin mi?"

Kendi kendine gülümsedi. "Artık arkamı dönebilir miyim?" "Bana yumruk mu atacaksın?" diye sordu.

Güldü. "Sence yapmalı mıyım?"

"Belki. Muhtemelen. Seni uykunda taciz ettim. Yani, uykumda."

Yavaşça arkasını döndü ve onun savunmasız yüz ifadesine baktı. "Çatı katında uyumak zorunda değilsin."

Bunu özümsemesi bir anını aldı. Yutkundu, boğazını temizledi, başını hafifçe salladı. Sonra da gözlerine odaklandı. "Dinle, duygularının darmadağın olduğunu biliyorum - kötü bir boşanma, çirkin yasal sorunlar, büyük bir hamilelik... Abby, seni seviyorum. Ben sadece bir kızla aynı battaniyenin altındaki bir adam değilim. Eğer sen olmasaydın, bunlar olmazdı. Tanrım, umarım bu seni korkutup kaçırmaz."

"Bu mümkün mü?" diye sordu ona. "Aşk mı?"

Omuz silkti. "Bunun mümkün olup olmadığını kendime sormadım. Elimde değildi. Grants Pass'te tanıştıktan sonra iletişime geçmediğinde, seni bulamadığımda perişan olmuşum. Sana o zaman şansımızı sevdiğimi söylemiştim. Hayatımda bu kadar çabuk, bu kadar çok şey hissettiğim biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum."

"Benim için öyle olduğunu söyleyemem Cameron," dedi.

"Biliyorum. Sanırım zaman içinde..."

"Ama senden hoşlandım," dedi. "Bana karşı çok tatlıydın." "Bu hiç de çaba gerektirmedi," dedi adam, kıza

saçlarını yumuşak bir şekilde okşadı. "Cennet gibiydin. İnanamadım

o kadar şanslıydım."

"Sonrasında seni düşündüm. Her zaman." "Öyle mi?" diye sordu şaşırarak.

"Ama kendimi istediğim her şeye sahip olduğumu düşündüğüm başka bir adama bağlanmış olarak bulmaktan ve sadece hayal gördüğümü anlamaktan ölesiye korkuyordum. Sana inanmak, sana güvenmek ve senin beni terk edip gitmene izin vermek mi?" Başını iki yana salladı. "Buna hazır değildim. Seni bir daha hiç görmezsem çok daha güvenli olacağımı düşündüm."

"Anlıyorum Abby. Hayatında nasıl bir yerim olduğu önemli değil, seni asla terk etmeyeceğim. Seni destekleyeceğim ve Çocuklara iyi bir baba olacağım, ben-"

"Sana sperm donörü dedikten sonra bile nazik ve destekleyici davrandın...."

Kıkırdadı. "O gece çok sinirliydin. Hatırlat da seninle kavga etmeyeyim."

"Cameron, senin yanına taşınmamı istediğinde, her şeyin bebeklerle ilgili olduğunu düşünmüştüm. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Ohhh, her şey seninle ilgiliydi."

"Geçtiğimiz birkaç hafta..." dedi. "Ne zaman daha mutlu olduğumu bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Eğer kendimi sperm donörünün üstüne çıkarabilirsem..."

"Neden? Daha iyisini bulamazlar. Bir paket hakkında konuş yumruk," diye güldü. "O gece, biraz daha zamanım olsaydı, hayatım bu kadar berbat olmasaydı diye düşündüğümü hatırlıyorum. bu adama aşık olabilir."

Nefes alış verişi biraz daha ağırlaştı. "Zamandan başka bir şeyim yok," dedi ve sesi titrekledi.

"O zaman burada gerçekten bir sorunumuz yok, değil mi?" dedi gülümseyerek. "Yapabiliriz-"

Adamın elleri yüzünde, dudakları dudaklarında, onu uzun zamandır ummaya bile cesaret edemediği bir tutkuyla öpmesiyle kesildi. Adam inledi ve dudaklarının üzerinde

hararetle hareket etti, ağzını açmaya zorladı ve daha derin,
daha sıcak öptü.

Uzun, ıslak ve aç. Dudaklarından birazcık bile kopabilmesi için epey bir süre geçmesi gerekti.

"Hatırladığım bu," diye fısıldadı, nefesi kesilmişti. Ve o hızla tekrar dudaklarındaydı, onu yutuyordu, Onu derin öpücüklerle besliyor ve ağzının içini tadıyordu. Kadının kolları adamın boynuna dolandı, adamın kolları da kadının sırtına dolandı ve adam karnına güçlü bir tekme atana kadar bitmeyen tutkulu bir öpücüğe kilitlendiler. Onun dudaklarına karşı güldü.

"Şu andan itibaren bunun bir sorun olacağını hissediyorum," dedi. "Daha çok doğduktan sonra."

"Aklımda hiçbir soru işareti yok. Hemen ebeveynlik kitaplarına başlamalıyım."

"Abby," dedi parmaklarını koyu sarı saçlarında gezdirerek. "Ben bir çocuk doktoruyum. Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Cameron, ben de seni seviyorum. Bunun bizim için işe yaramasını istiyorum. Bir daha senden uzak kalmayı hayal bile edemiyorum. Beni çok mutlu ettin."

İnledi. "Tanrım, neden bunu bana otuz haftadan daha kısa bir süre önce söyleyemedin...."

"Sanırım artık çok riskli," dedi hayal kırıklığı içinde. "Özür dilerim Cameron. Gerçi bana baktığında seksi düşünebilmen bile beni şaşırtıyor."

"Vücudunun her bir kıvrımına dokunmayı düşünüyorum. Her bir parçanı öpmeyi ve tatmayı düşünüyorum. Sen doğup iyileşene kadar yapmama izin verilmeyen şeyleri düşünüyorum. Tüm bunları düşünmeden duramıyorum."

"Ama bana sarılmaya iznin var, değil mi?"

"Seni asla bırakmama iznim var," dedi.

Birlikte geçirdikleri tek gece ateşle doluydu, patlayıcı bir gücü vardı. Bu tembel sabah öyle değildi - tatlı ve nazikti, sanki Abby kırılgan ve değerliymiş gibi. Mutfakta kucaklaşmaya başladılar, sonra

yatak odasında yatağa uzandılar, birbirlerine sarıldılar, öpüştiler. Sonra, kaçınılmaz olarak, giysiler sonra da çıkardı. Cameron güvenli bir bariyer olan pantolonunu çıkarmama konusunda kararlıydı ama bu fikri, kadının elleri fermuarını yavaşça aşağı indirdiğinde yerle bir oldu.

Cameron onu yavaşça soydu, kendi giysilerini hızla çıkardı, sonra yanına uzandı ve onu yavaşça kollarına aldı. Ona sarıldı, onu öptü, okşadı.

yavaş elleri ve yumuşak dudaklarıyla vücudunu inceledi. Sadece ten tene, dudaklar dudaklara, onları ayıran bir nefesten başka bir şey olmaması her ikisine de büyük bir rahatlama ve memnuniyet getirdi. "Çatı katında uyumaya geri dönmek zorunda kalacağım," diye fısıldadı onun ağzına karşı.

"Bundan nefret ederdim," dedi. "Sonunda ellerinin tekrar üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsin. Bu çok harika."

"Bunu yapamayız. Ve hatta bunu daha fazla yapamayız. Kendimizi kaptıracağız."

"Mmm. Beni uzaklara taşı, Cam."

"Orgazmlarla oyalanmamalısın. Kasılmana neden olabilirler."

"Biriyle oynatabilir miyim?" diye sordu nefes nefese bir fısıltıyla.

Boğazından kısık bir sesle kıkırdadı. "Uzun, yavaş, nazik bir tane mi?" diye sordu. Parmaklarını ıslak kıvrımlarına soktu, onu okşadı ve ondan lezzetli bir inilti çıkardı. "Sadece uzan Arkana yaslan ve rahatla, bebeğim. Vahşi bir şey yok. Vahşi kısmı sonraya saklamamız gerekecek."

"Tanrım," diye fısıldadı. "Ah, Cameron..." Ve sonra eli onun üzerindeydi, sıkı ve sıcak, onu agresif bir şekilde okşuyor, onu çekiyordu.

"Abby, belki de bunu yapmamalısın." "Belki de yapmalıyım," diye iç geçirdi.

"Tatlım, bunu kaldıramam. Çok uzun zaman oldu, seni çok fazla istedim.... Her tarafına patlayacağım."

Gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralanmış, fısıldadı, "Ne olacağını bilmiyor gibi mi görünüyorum? İkimize de?"

"Tanrım," diye inledi. Klitorisini şımarttı, bir parmağını zar zor içine soktu, sadece doruğa ulaştığında spazmları hissedebilecek kadar. Tam olarak bunu hissetmesi sadece birkaç saniye sürdü. "Oh, tatlım," dedi, Derin, uzun bir öpücükle ağzını yakaladı ve her bir zerresinin tadını çıkarırken asılı kaldı. Kendini onun içinde hayal ederek boşaldı ve boşaldı, ta ki yüksek sesli bir inilti onu terk edene ve gözleri kafasının içinde geriye yuvarlanana kadar.

Ve sonra orada uzandılar, elleri hala yakındı birbirlerine dokunuyorlardı. Eğer onun içine gömülmüş olsaydı, bunun daha iyi hissettirip hissettirmeyeceğini hayal etmeye çalıştı, ama onunla olan bu yakınlık öylesine duygusal ve fiziksel bir tatmin getirdi ki, daha iyi bir şey hayal edemedi. Nazikçe yanağını, boynunu öptü. "Hamile seksi," diye güldü. "Eğer bu çoğul gebelik olmasaydı, şu anda tavşanlar gibi sevişiyor olurduk. Nasıl yapacağımızı tam olarak bilmiyorum ama bir yolunu bulurduk."

Kıkırdadı, sonra içini çekti ve yanına sokuldu.

Bir süre sonra kıpırdandı. "Olduğun yerde kal," dedi. "Yerde kalmanı, dinlenmeni istiyorum. Bir bez ve havlu getireyim." Bir süre sonra donuyla geri döndü. Sıcak, ıslak bir bez ve yumuşak bir havluyla onu temizledi. Sonra da Yanına sokuldu, onu tekrar kollarına aldı ve üzerlerine sadece çarşafı çekti. Kız onun kucağında uyukluyor ve Abby onun yumuşak, sabit nefes alışını dinliyordu. Abby uykuya dalabilirdi ama o dalmadı. Onu izledi, karnını kendi karnında hissetti, Braxton Hicks kasılmalarının başlamasına karşı tetikteydi. Bir saat içinde hiçbir şey ters gitmemişti. Rahmi rahatsız etmemişlerdi.

Günü onunla yatakta geçirmek cazip geliyordu, Onu istediği kadar memnun edebilirdi ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Bir hafta ya da daha fazla bir süre için

Kendini istekli hissetse de, biraz takdire bağlı tatmin

güvende olmak için beklemeliydiler. Bu onun için önemli değildi, mutluluğu tamamlanmıştı. Onu seviyordu, onu istiyordu. Ve onun için her şeyi yapardı.

Otuz altı yaşına geldiğinde Cameron çok fazla seks yapmıştı ve Abby'yle yaşadıklarından çok daha ilginç şeyler yaşamıştı. Kesinlikle bundan daha enerjik ve yaratıcı bir seks. Ama kendini daha bütün, daha tatmin olmuş hissettiğini hiç hatırlamıyordu.

Onu rahatsız etmekten nefret ediyordu ama eninde sonunda kasabaya dönmek zorundaydı. Sabahdan beri ortalıkta yoktu. "Abby," diye fısıldadı. "Tatlım." Yumuşakça inledi ve gerindi. Gözlerini açtı ve gülümsedi. "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Çok. Sen mi?"

Başını salladı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum, seninle evlenmek istiyorum. Ne zaman hazır olursan. Ama en önemli şey bu değil. Ben kendimi tamamen adadım. Ne yapmak istediğine karar verirsen ver, bu işte sonuna kadar seninleyim. Seni asla bırakmayacağım. Seni seviyorum ve sadece "L" ile başlayan bir kelime kullanmıyorum. Bana güvenebilirsin, Abby."

Elini Cam'in yanağında gezdirdi. "Teşekkür ederim Cam," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Sen de bana güvenebilirsin."

Gülümsedi. "Tanrıya şükür o geyikler bahçeye geldi. Bu hayatımın en güzel günü olabilir."

Öğle yemeği saatinde kliniğe vardığında Mel mutfaktaydı. Yüzünde özel bir gülümseme olduğunu ve duruşunda çok daha az gerginlik olduğunu biliyordu. Yapamadı Tüm hayatının bir anda yerli yerine oturduğu hissini gizleyemiyordu. Umursamaz görünmeye çalışıyordu ama aşık bir adamın uzaklara dalan bakışlarına sahip olduğundan şüpheleniyordu. Adam bir şey söylemedi ama kadın ona baktı ve sırtıttı. "Oldukça büyük bir sürü olmalı," dedi.

"Büyük bir sürü," dedi. "Abby onları gördüğü için çok heyecanlıydı."

Kıkırdadı. Sonra ayağa kalktı ve onun omzunu sıvazladı. "Cam, Jack'in bazı adamlarla poker oynadığı zamanlar oluyor...."

"Oh?"

Başını salladı ve onun yanından geçerken "Sakın oynama" dedi.

Jack, yolculuğuna başlamasının üzerinden yirmi dört saatten fazla bir süre geçtikten sonra Rick'i nihayet kışlasından alabildiğinde, bulduğu şey onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Rick dışarıda, tek başına, çantasını hazırlamış ve yanında bir yürüteçle bekliyordu. Jack onun hâlâ yürütece güveneceğini sanmıyordu. Etrafta onu uğurlayacak birilerinin olmasını ummuştı. "Hâlâ bunu mu kullanıyorsun?" Jack sordu.

"Kıçımın üstüne düşmekten iyidir," dedi Rick. "Ayağa kalkmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Tahmin edebiliyorum."

"Şu çantayı alır mısın, Jack?"

Jack eline almadan önce tereddüt etti. "İyi ki seni otobüse yetişmen için bırakmamışım, ha?"

"En akıllı olmak için zaman yok, tamam mı?" Rick öyle dedi, kamyonu doğru yol alıyordu. Ve tabii ki Jack'in kamyonu krikoyla kaldırılmıştı. Rick kapıyı açtı ve tırmanışa baktı.

Jack çantayı arkaya attı ve onun yanında durdu. "Pekala, bunu hemen çözelim. Protezin üzerine ağırlık koyabilirsin, değil mi? Sol elini buraya, sağ elini kapıya, sol ayağını koşucuya koy ve çek. Ben yürüteci getireyim."

"Bana yardım et, ha?"

"Ben seni görürüm," dedi Jack. "Bir sorun yaşarsan seni yakalarım. Bir dene bakalım."

"Ya istemezsem?"

"Ya denersen?" Jack dene demediği için kendisiyle gurur duyarak cevap verdi. Mel de gurur duyardı.

Rick yüzünü buruşturdu ve hoşnutsuz bir ses çıkardı, ellerini ve ayaklarını yerleştirdi, bir çekiş yaptı ve kendini taksiye doğru kaldırdı. İlk seferinde başarmıştı. Ama bu Jack'i çok mutlu ederken, Rick'e hiç zevk vermediği açıktı. "İşte böyle."

Jack yürütecı aldı ve kamyonetin kasasına koydu. Gerçekten de onu gidebildiği kadar uzağa fırlatmak istiyordu. Oğlunu geri istiyordu; bu engellilik bahanesine olan bağımlılığın, muhtemelen makul hale gelmeden çok önce, sona ermesini istiyordu.

Jack çok sabırsızdı. Bunu o da biliyordu. Keşke başka bir yolu olabilirdi. Ama ne kadar parçalanmış olursa olsun Rick'ine kavuşmak için çok çaresiz hissediyordu. Biraz zaman alsa bile, Rick geri dönmeyi kendisi kadar istediği sürece sorun değildi. Jack'i öldüren de bu yenilgi tavrıydı.

San Diego'ya birkaç kez gitmeliydi. Rick rehabilitasyondayken, sadece fast food'a koşup onu beslemek için. Zayıflamıştı. Tüm o üst vücut gücü Irak'tan önce sahip olduğu kaslar solmuştu. Rick'in eksik bacağına telafi etmek için kaslara ihtiyacı olacaktı. Vaiz'in yemeğiyle biraz zaman geçirmek işe yarayabilirdi ama o kasları çalıştırması gerekiyordu ve bu da motivasyon gerektiriyordu.

"Hadi biraz kahvaltı edelim," dedi

Jack. Rick, "Ben kahvaltı ettim," dedi.

"Biraz daha kahvaltıya ne dersin? İşine yarayabilir gibi görünüyor." "İstersen kendine de al. Ben aç değilim. Ben alırım.

kamyonda bekle."

Jack sürmeye devam etti. Eve uzun bir yolculuk olacaktı.

Her iki saatte bir Jack durdu, eğer yardım edebilirse yiyecek olan bir yerde durdu ve Rick'i kamyonundan dışarı çıkmaya zorladı.

hareket et. "Hadi ama, Eureka'daki PT uzmanı bir şeyden kaçınmak için hareket etmeniz gerektiğini söyledi, hatırlayamıyorum.

tam olarak neyse oydu...."

Rick, "Kasılmalar," diye cevap verdi. "Ben iyiyim. Ama bu bacağın bir süreliğine kesilmesi gerekiyor."

"Bu duraktan hemen sonra. Hadi yapalım, Rick. Etrafına bak, seçme şansın var. Big Mac, Subway, fish 'n' chips, ne görürsen."

"Aç değilim."

"Tanrım," diye mırıldandı Jack. Yürütecı arkadan çekip

çıkardı ve Rick'in yanına bıraktı. "Kamyonun etrafından dolaş

en az iki kez. Sonra bacağını keseriz." Sonra caddenin karşısına geçip bir sandviç dükkanına girdi ve elinde iki büyük denizaltı sandviçiyle geri döndü. Neredeyse Yürütec'in kamyonun kasasına, Rick'in de kabine geri dönmüş olması gülümsetti. Egzersizini bitirmek istediğinde o kadar da engelli değildi. Ve Jack, Rick'i nasıl ama protez uzun taksinin arka koltuğundaydı.

Jack sandviçlerden birini Rick'in kucağına attı, bardak tutucularına iki dev kola koydu ve kamyoneti çalıştırdı.

Rick sadece kucağındaki yemeğe baktı.

"Yiyebildiğin kadar ye. Yemek yemeyeli saatler oldu. ve üç kez yemek yedim. Döndüğümüzde, senin için depodan Vaiz'in ağırlıklarını getireceğim. Muhtemelen kollarını, omuzlarını ve göğsünü güçlendirmelisin. Avantajını geri kazanırsın."

"Ne için?"

Jack şaşkına dönmüştü. Başını iki yana salladı. "Hayatı atlatmak için mi?" dedi soru sorar gibi.

"Ne için?" Rick tekrar söyledi.

Jack ona vuramayacağını düşündü. Çeneni kapalı tutmalı ve sabırlı olmalısın, Mike böyle dedi, Mel böyle dedi. Jack kendi kendine konuştu. Tamam, bununla başa çıkmak için en iyi kişi ben değilim. Hiç bu kadar kötü olmamıştım, hele bu kadar gençken. Mike, o korkunç, hayati tehlikesi olan bir sakatlık geçirdi. Mike devreye girebilir. Mel söz verdiği gibi yapmış ve Gazi İşleri aracılığıyla bir danışman ayarlamıştı. Rick'in kendine yardım etmesini sağlayamazdı ama onu kamyonete atıp oraya götürebilir ve saat dolana kadar dışarıda oturabilirdi.

Sonunda Jack o hassas ve yumuşak sesiyle, "Ye şu lanet olası sandviç. Ciddiyim."

Birkaç saniye sonra Rick ambalaj kâğıdını soydu ve bir ısırık aldı, sonra bir ısırık daha.

Ama Jack iştahını kaybetmişti. Rick'in bir şeyler yiyordu ama bu hiç de zafer kazanmış gibi hissettirmiyordu. Bu

dürtü Rick'in içinden gelmeliydi, yanındaki koltukta oturan kabadaydan değil.

Jack sandviçinin yarısını zorla mideye indirdi, kalanları sardı ve kuzeye doğru ilerlemeye devam etti. Rick muhtemelen karnını doyurduktan sonra koltuğunda arkasına yaslanıp uyuklamaya başladı, kendi sandviçinin yarısı kucağındaydı. Jack onu dikkatle kaldırdı; daha sonra yemek üzere çuvala koydu.

Rick'in uykusu ona düşünmek için biraz zaman kazandırdı.

Mel'in söylediklerini hatırladı, Jack'in oğlunun geri dönmesini o kadar çok istiyordu ki onu zorluyordu. Mike Valenzuela'nın Virgin River'da çalışırken ağır yaralandığında iyileşmek için burayı seçtiğini hatırladı.

LAPD-çünkü ailesinin ve arkadaşlarının ona yeniden çok ihtiyacı vardı ve onu boğuyorlardı. Ve David ve Emma dışında hiçbir çocuğu bu çocuğu sevdiği kadar güçlü sevmediğini hatırladı ve sevgisi güçlüydü. Bazen bu onun umutsuzca davranmasına neden oluyordu. Sonunda yarardan çok zarar getirebilirdi.

Rick'in uyluğuna, yani kütüğüne acı veren bir kramp girmesiyle uyanması için birkaç saat geçmesi gerekti. Acı içinde inledi ve ovalamaya başladı.

"Çok yakında burada bir mola vereceğiz. Dayanın," dedi Jack.

Rick dişlerini sıkarak ovuşturmaya devam etti. Koltuğunda geriye doğru itti, poposunu kaldırdı ve cebinden bir hap şişesi çıkardı. Eski, sulandırılmış koladan bir yudum alarak bir hap yuttu.

"Orada ne var, dostum?" Jack sordu.

"İyi bir şey değil," diye cevap verdi. "Sadece biraz kodeinle karıştırılmış iltihap önleyici bir şey. Beni idare ediyor."

"Mola vermeye hazır mısın?" Jack iyi görünen bir dinlenme tesisine girerken sordu.

"Evet," dedi Rick, rahatsızlıktan biraz nefesi kesilmişti.

"Bacağını ister misin?" Jack engelli arabasının yanına yanaşarak sordu.
erkekler tuvaletinin hemen önünde.

Rick, "Hayır," dedi ve kot pantolonunun paçasını yukarı çekip kemerinin içine soktu. "Sadece yürüteç."

"Sıkı dur." Jack dışarı çıktı, yürütecini aldı ve Rick'in protez bir uzvun yardımı olmadan kendini kamyonundan çıkarmak için çılgınca bir jimnastik yapmasında ısrar etmek yerine, güçlü bir kolunu beline dolayarak onu dışarı çekti, onu yavaşça yere indirdi. Sonra Rick'i takip ederek yavaşça banyoya doğru ilerledi.

Rick bir kez arkasını döndü. Omzunun üzerinden, "Ben iyiyim." dedi.

"Tam arkadayım," dedi Jack.

Başı eğik, elleri yürüteçte, yavaşça tuvalete doğru ilerledi, pisuara karşı yerini aldı, kendini destekledi, tek ayağı üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durdu, elini duvara dayadı ve işini bitirdi. Sallanıyordu, Özellikle de fermuarını tekrar yukarı çekerken. Yavaşça lavaboya doğru ilerledi ve ellerini yıkadı. Potansiyelini görünce

Rick'in ıslak ellerini metal yürütecine üzerine koyması felaketti, Jack, Rick hâlâ lavaboya dayanmış haldeyken ona birkaç kâğıt havlu uzattı. Rick lavabodan uzaklaştığında, kot pantolonunun önü damlayan lavabo yüzünden ıslanmıştı. "Siktir," dedi.

"Öğrenme eğrisi biraz yüksek," diye belirtti Jack. "Bacak üzerinde çalışmak için bir neden daha, ha?"

Rick yavaşça banyodan çıktı. Jack'e bakmadan, "Çocuklardan biri nasıl seks yapılacağını öğrenmenin nasıl duş alınacağını öğrenmekten daha kolay olduğunu söylemişti," diye mırıldandı.

Jack güldü. "Bildiğim iyi oldu."

"Bunun ortaya çıkacağından şüpheliyim."

Kamyona vardıklarında Jack onu kollarının altından destekledi ve "Sallan bakalım dostum," dedi. Tekrar yola koyulduklarında Jack biraz zaman tanıdı. Uzun bir günün ardından yarım saat daha yol almışlardı ve artık Mendocino County'ye girmişlerdi ki, "Şimdi ağrın nasıl Rick?" diye sordu.

"Tamam. Haplar çoğunlukla etkisini gösterdi."

"Birkaç saat içinde evde olacağız," dedi Jack. "Orada olanlar için, sandviç için özür dilerim. Davranış biçimim için. Kabadayı yaklaşımını denersem fazla uzağa gidemeyiz. Özür dilerim."

"Unut gitsin," dedi.

"Anlıyorsunuz, ben sadece ayaklarınızın üzerinde durmanıza yardımcı olacak en iyi yolu bulmak istiyorum."

Rick ona bakmadan, "Ayak," dedi. "Benden ayağımın üzerine kalkmamı istiyorsun."

Jack dişlerini sıktı ve kendi kendine, "Bırak gitsin," dedi. Rick sonsuza kadar kızgın kalmayacak. Öyle mi? "Dinle, konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Gibi mi?"

"Rehabilitasyon, birincisi. Eureka'da bir kliniğe yerleştirildin. Bu iyi küçük bir dükkan olması gerekiyor ve seni götüreceğim. İlçedeki veterinerler burayı çok kullanır. Ve bazı danışmanlık..."

"Danışmanlık yok."

"Bana bir mola ver, ha? Kendini duyuyor musun? Hayatının geri kalanında böyle mi hissetmek istiyorsun?"

"Dinle, Balboa'da şu grup kucaklaşması olayını yaptık. Tam bir zaman kaybıydı. Kendimi daha iyi değil, daha kötü hissettim."

"Bu bire bir olacak ve kimseye sarılmak zorunda değilsiniz."

"Bunun iki bacağı mı var?" Rick alaycı bir tavırla sordu. "Çünkü bütün parçaları olan bir şakacının benimkilerden geriye kalanlarla başa çıkmama yardım etmeye çalışmasına bayılıyorum."

"Bildiğim kadarıyla iki kafası da olabilir," dedi Jack. "Özür dilerim. Hayal kırıklığıydı. Sadece hayal kırıklığına uğradım."

Rick şakayla karışık güldü. "Bu bir gerçek mi?"

"Devam edelim. Mel ve benimle kalmanı istiyorum. Verandaya çıktıktan sonra ev düzdür. Duş düz bir giriş. Küvette pazarlık yapmana gerek yok. Tekrar araba kullanmaya başlayana kadar seni gezdirebilirim, ki bu da sen hazır olur olmaz olacak. Annenle istediğin kadar vakit geçirebilirsin."

İstediğın gibi büyükannenı bize getirebilirim,

ama onun evi bir meydan okuma ve seninle ilgilenmemesi gerekiyor."

"İyi olacağız," dedi. "Bana bakmak zorunda kalmayacak."

"Rick, mantıklı olmaya çalış. Mel ve ben yardım edebiliriz ama Lydie kendi başının çaresine bakmakta yeterince zorlanıyor."

"Bana o bakmayacak. Biz idare ederiz." "Bunu bu kadar basit hale getirmeye tamamen karşı mısın? Mümkün mü? Yardım etmeme izin verecek misiniz?"

"Beni eve bırakmana izin verdim, değil mi? İyi bir arkadaşlık için memnun değil misin?"

"Evet. Bir dilim cennet...."

"Sıradaki madde? Yoksa bu kadar mı?"

"Liz," dedi Jack.

"Konuşacak bir şey yok."

Şimdi espri yapmadan gülme sırası Jack'teydi. "Dostum, bu konuda konuşacağız. Onun telefonlarına çıkmadığını, geri dönmediğini biliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama şehre geri döneceğiz ve o her hafta Connie teyzesi için çalışıyor. Ondan kaçamazsın. Ona karşı nasıl davranacağından ölesiye korkuyor."

Rick sessizce, "Korkmasına gerek yok," dedi.

Jack iç çekti. En azından bu sonucunda düşmanlık yoktu. "Eminim elinde değildir. Onu görmezden geliyorsun. Bunu anlamadığımı söylemeliyim."

"İstemediğini biliyorum. Merak etme. Onunla konuşacağım. Elimden geldiğince nazik olacağım."

"Rick, bu da ne böyle?"

Derin bir nefes aldı. "Jack, her şey yoluna girecek. Lizzie genç. Genç ve güzel. Tatlı. Ve güçlü. İyi olacak."

"Az önce söylediklerin kulağa çok kötü geliyor." "Hayır, her şey yoluna girecek. Alışmak biraz zaman alabilir, Hepsi bu. Benim gibi bir adamın ona yük olmasına ihtiyacı yok."

Jack yoldan çıkmamak için konsantre olmak zorundaydı. "Ne oluyor be? Bu bacakla mı ilgili?"

"Mesele bacak değil, ama kabul edin, bu büyük bir değer değil. Her şeyle ilgili. Liz benimle karşılaştığından beri hayatı darmadağın oldu. Ben onun için iyi değilim. Çok daha iyisini yapabilir ve bunu hak ediyor."

"Bunu kabul etmeyecektir. Bu fikirle savaşıacak."

"Çok sert değil, çünkü bu işler böyledir. Tanrım, sence de kız yeterince şey yaşamadı mı?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Jack ama aslında demek istediği, içinde sinirli küfürler barındırmayan ne diyeceğini bilemediği idi. Kafasındaki bütün bilyeler yerine oturana kadar Rick'i sarsmak istiyordu.

"Ne mola ama," dedi Rick. "Merak etme. Nazik olacağım." "Onu terk ederken nazik mi olacaksın? Ne de olsa o

senin için neler yaptı? Yeterince acı çektiğini hissetseydi, seninle ilişkisini kesmez miydi sence?"

"Sıradaki madde?" Rick söyledi. "Yoksa her şeyi hallettik mi?"

"Dinle, burada makul olmaya çalışacağım...."

"Yolumuza devam ettiğimizi sanıyordum?" Rick cevap verdi.

Oh, beni boğduracak! diye düşündü Jack. Başını biraz şiddetle salladı, Mel'in sesinin yüzeye çıkmasına izin vermeye çalıştı, çünkü içgüdüğü arabayı durdurmak ve şöyle bir şey söylemekti, Dinle, pislik, o küçük kız sen onun yanındayken senin yanında kaldı ve eğer artık onu sevmiyorsan, tamam, bazı şeyler olur. Ama yeterince iyi olmadığına karar verip onu öylece terk edemezsin. Ve yeterince lanet parçan var!

"Çok şey yaşadın," demeyi tercih etti Jack. "Fiziksel, duygusal ve psikolojik olarak. Belki de hızlı adımlar atmamalısın. Bunların bazılarını atlatırsan, sorunlarını çözersen ve bacağında iyi olursan, yüksek teknoloji bacağı alırsan ve sonra hala böyle hissedersen... Demek istediğim, bu konuda bu kadar emin olmak zorunda mısın?"

Tamamen iyileşmeden böyle büyük değişiklikler mi yapıyorsunuz?
Sen

Liz'le uzun zamandır birlikteler. Sen sadece onu uzaklaştırmayı planlıyorsun çünkü hala kafan karışık. Bu arada, lanet olası broşür."

Rick'in çenesinin gerildiğini görebiliyordu. "Sıradaki madde?" dedi. "Ah, Tanrım," dedi Jack.

"Bak, elimden geleni yapıyorum! Doğru olanı yapmak istiyorum! Karmakarışık kafamda, çok daha iyisini yapabilecekken Liz'e tutunmak ya da Liz'in bana tutunmasına izin vermek doğru değil! İşte bu kadar! Bunu düşünmek için aylarım vardı! Şimdi-bir sonraki lanet madde!"

Jack yenik bir nefes aldı. "Tamam. Vaiz barbekü yaptı."

Aman Tanrım. En kötü kabusu. Bir kasaba toplantısı, Onu eve davet etmek. Yıkılırdı. Bir kız gibi ağlayacaktı. Buna hazır değildi. "Ona teşekkür ettiğimi söyle. Ona acı çektiğimi söyle. Sonra görüşürüz."

"Acı çekmiyorsun," dedi Jack.

"Artık öyleyim. Bu olmayacak, Jack. Ben yapamam. Yapamam. Yapamam."

Evden bir saat uzakta, diye düşündü Jack. Belki fikrini değiştirirdi. Ama son on saatte öğrendiği bir şey varsa, o da Rick'in onu neredeyse her şeyin üstesinden getirebilecek kadar kararlı olduğuydu. Tamamen iyileşmek dışında.

"Tamam, dostum. Sen nasıl istersen."

Rick büyükannesinin evine vardığında, Lydie onun eve dönüşü karşısında şaşkına dönmüştü. Rick, Jack'i hissedebiliyordu.

Rick'in arkasında, ön kapının hemen içinde durmuş, çantasını ve protezini tutuyor, Rick'in bir koluyla ağlayan büyükannesini kucaklamasını ve diğer koluyla da yürüteçi aralarında dengelemesini izliyordu. Büyükannesi Rick'in büyük kolunda o kadar küçüktü ki, Rick'in onu dışlamak gibi bir içgüdüğü yoktu. Kadın yaşlıydı, zayıftı ve hayatında çok fazla kayıp yaşamıştı. Birkaç dakikalığına,

Rick onu göğsüne bastırırken, her koşulda eve, onun yanına gelebildiği için minnettardı. "Hey hey," dedi. "Hadi ama büyükanne. O gözyaşlarıyla beni boğacaksın. Ağlamak yok, tatlım."

"Ricky, ne zaman bu kadar çok dua ettiğimi hatırlamıyorum. Tanrı'ya şükür evdesin."

"Ben geldim büyükanne. Her şey yolunda," dedi, her şeyin ne kadar yanlış olduğunu düşünüyordu. Ama büyükannesine bunu yaşatamazdı. Yaşlı gözlerini silene ve karşısında öylece durup titreyen parmaklarıyla yüzünü inceleyene kadar onu teselli etti. Arkasından Jack'in nefes alışını duyabiliyordu.

"Bahse girerim bu gece Jack'in evinde bir şeyler dönüyordur," dedi Lydie. "Var," dedi Rick. "Ama ben buna hazır değilim. Bu gece uzun bir yolculuk ve bacağım ağrıyor. Bunu atlayacağım." "Emin misin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Bu küçük kasabada tek bacaklı bir kahraman gibi karşılanmak mı? Ha, hayatta olmaz, diye düşündü. "Eminim," dedi. "Ama komşuları görmek istersen, Jack'in seni götüreceğinden eminim."

"Hayır, hayır," dedi. "Evde kalacağız. Sorun şu ki, ben hiçbir şey pişirmedim Ricky. Jack'lerde olacağımızı düşünerek..."

"Sorun değil," dedi. "Birlikte bir şeyler yaparız." Kadının buruşuk, yumuşak yanağını okşadı ve bir damla gözyaşını sildi. "Gücümüzü toplamalıyız, ha? Senin de insüline ve yemeğe ihtiyacın var."

Jack yanlarından geçip Rick'in çantasını eski odasına, büyüdüğü ve bebekleri doğmak üzereyken Liz'le kısa bir süre paylaştığı odaya götürdü. "Sana bir şey getireceğim. Bardan bir şeyler al. Evdeki ilk gecende yemek yapmaya çalışmana izin veremem," dedi geçerken.

"Sorun değil, Jack-" Rick başladı.

"Sorun değil Rick," dedi Jack. Hemen geri döndü; ev küçüktü, sadece beş oda ve bir banyo vardı. Rick'in gözleriyle buluştu ve "Pişmanlıklarını ileticeğim ve bir parti barbekü alıp aşağı getireceğim. Sen dinlen."

Rick, Jack elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken bütün gün dev bir pislik gibi davrandığı için kısa bir tevazu krizine girerek, "Teşekkürler Jack. Bunu takdir ediyorum. Hem de çok."

"Elbette," dedi Jack, ona hâlâ kızgın olduğu, onu hayal kırıklığına uğrattığı belliydi.

Rick suçluluk duygusunu hemen atlattı. Jack, belki de en çok, Rick'in hayatına felaket üstüne felaket getirmemesi daha iyi olurdu.

Protezi tekrar taktı. Büyükannesiyle sakin bir yemek yedi, büyükannesi insülinini aldı, o da bir ağrı kesici hap attı ve büyükannesi sandalyede uyuklamaya başladığında saat ancak sekiz olmuştu ve onu yatağına gönderdi. Sonra tüm ışıkları kararttı, böylece evden geçen biri onun uyuduğunu düşünecekti.

Rick, sokağın hemen aşağısındaki Jack'in barında çok sayıda insan olduğunun farkındaydı. Hatta ön kapı kapalı olmasına rağmen motor seslerini duyabiliyordu. Bu, orada geçirdiği güzel günlerin anılarını canlandırdı. İzinli olarak eve geldiğinde, Jack'in kendisine küçük bir kardeş gibi davranan çocuklarının ziyaretleri. Zihninde daha da geriye, lise boyunca orada çalıştığı günlere gitti. Burası ikinci evi gibiydi - Vaiz ve Jack'le takılmak, masalara servis yapmak, stokları yüklemek, Eureka'ya tedarik çalışmaları.

Bu iş bir süre için onun hayatıydı. Jack, Rick'in okul sporları ve ev ödevlerinin her zaman önce geldiğinden emin oldu, bardaki işini bir babanın yapacağı gibi bunlara uydurdu. Lizzie hamile kaldığında, Jack ve Preach ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

ona iş verebilir ve onu kızına, bebeğinin annesine iyi bakması için serbest bırakabilirdi. Kendini bu büyük karmaşanın içine sokmuştu ve onlar tamamen onun yanındaydı, onu ayakta tutuyor, akli başında kalmasını sağlıyorlardı.

O günleri düşünmek gözlerini yaşartıyordu. Bazıları, örneğin bebeğin ölü doğduğu günler, hayatının en kötü günleriydi. Ama o günü hatırlayınca -Jack ve Preach, Mel'in bebeği doğurttuğu zaman

Hamileydi ve her an doğum yapabilirdi; Lizzie bir şekilde bunu atlatmış ve onu hâlâ seviyordu.... Böylesine korkunç bir günü böylesine sevgiyle hatırlaması nasıl mümkün olabilirdi?

Büyükannesi geceleri verandanın önündeki ışığı neredeyse her zaman açık bırakırdı ama Rick onu kapattı. Karanlık oturma odasındaki kanepeye oturdu ve tüm o zamanları düşündü, üzgün ama aynı zamanda rahatlamıştı. bar kasaba tarafından karşılanıyor.

Kendine rağmen, bu konuda kötü hissediyordu. Vaiz'in en sevdiklerini ve kasabadaki kadınları dışarı çıkaracağını biliyordu.

partiye eklemek için kendi özel yemeklerini getirmiş olabilirlerdi. İyi niyetli olduklarını biliyordu. Sadece kendisinin incelemeye dayanabilir.

Saat on olduğunda Rick partinin çoktan bittiğini anlamıştı; çiftçiler ve çiftlik sahipleri geç saatlere kadar dışarıda kalmazlardı. Çiftlik hayvanları ve ekinler onları erkenden kaldırırdı. Ön kapıda hafif bir tıkırtı duyduğunda bunun Jack, anne-

onu kontrol ediyordu. Belki adam onu yatırmak istemiştir.

Kapıyı açtı ve kendini Liz'le yüz yüze buldu.

On

Rick'in ilk düşüncesi, nasıl daha fazla Güzel mi? Gözleri daha mavi, saçları daha gür, daha ipeksi, ellerini saç tellerinde gezdirmek için can atıyordu. Artık bir kız gibi görünmüyordu; Liz rahatlıkla yirmi bir yaşına girebilirdi. Uykusuna mal olan vücuduyla tam bir afetti. Bir sonraki düşüncesi hemen ağzından çıkıverdi. "Burada ne işin var senin?"

"Mesajı aldım Rick. "Mesajı aldım Rick. Telefonlarıma çıkmıyorsun, bana geri dönmüyorsun, her hafta sonu çalıştığım Connie teyzemin dükkânının tam karşısında olmana rağmen iletişime geçmiyorsun." Omuz silkti. "Bu yüzden seni görmeye geldim. Seninle konuşmak için. Sorununun tam olarak ne olduğunu öğrenmek için."

Biraz acımasızca güldü. "Şey... Bakalım," dedi çenesini kaşıyarak. "Ne olabilir ki?"

"Kes şunu Rick. Eninde sonunda bana karşı dürüst olacaksın. Bacağın bizimle hiçbir ilgisi yok. Lanet olası bir bacak umurumda değil ve bunu sen de biliyorsun."

Onun gözlerinin içine baktı. Bu, bıraktığı Liz'den tamamen farklı bir Liz'di. Bu tam olarak doğru değildi - en azından birkaç yıldır bu Liz olma yolundaydı. Ona çok şey yaşatmıştı ve

Küçük bir kızın gözyaşları içinde duygusal bir yığın halinde parçalanırken, sertleşmişti. Kendinden emin. Sırtı dikti ve gözleri parlıyordu. "Bunu bir süre erteleyelim, tamam mı?" dedi. "Bu gece olmaz."

"Hayır," diye cevap verdi. "Bunu yeterince erteledik." Kadın elmas kolyesine dokundu. "Ben senin söz verdiğin kızım Evlen. Kötü ve korkunç davrandın."

Çok kötü şeyler yaşıyorsun ama bu sana bana sırtını dönme hakkı vermez. Sana izin vermeyeceğim bana bunu yap. Ben de bazı şeyler yaşadım. Bizim durumumuzda birbirimize yardım ettik."

"Kimse bana bu konuda yardım edemeyecek," dedi ve kapıyı onun üzerine kapatmaya başladı.

Ama eli kapıya dayanmış, kapanmasını engelliyordu. "Hadi kısa bir gezintiye çıkalım."

"Bunu yapamam," dedi. "Büyükanne yatakta."

"Öyle mi? Bir not bırak. 'Liz'le gezintiye çıktık' yaz. Seni cezalandırmayacaktır."

Aslında kıkırdadı. Liz'i yumuşak, tatlı, kırılgan bir kız olarak hatırlıyordu. Almanya'da hastanede ağlattığı, uğruna güçlü olması gereken kız. "Bu konuşmayı bu gece yapmak istemiyorum," dedi tek söylediği buydu.

"Yapacaksın," dedi. "Bunu burada, şimdi yapabiliriz, belki büyükanneyi uyandırırız ya da arabamda oturup özel olarak yapabiliriz."

"Bak Liz, gerçekten yorgunum ve biraz acı çekiyorum. Ve istemiyorum-"

"Tamam o zaman," dedi ve eve girdi. Büyükannesinin koltuğuna oturdu. "Buyurun o zaman."

Bir nefes aldı ve başını salladı. Topallayarak mutfak tezgâhına gitti, not defterinden bir parça kâğıt aldı ve büyükannesine bir not karaladı. Sonra topallayarak kapıya doğru yürüdü ve askıdan paltosunu aldı.

"Koltuk değneği ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu ona.

"Hayır. Bu çok uzun sürmeyecek." Ve topallayarak ön kapıdan çıktı. Verandanın üç basamağına bakınca durdu. Parmaklıklara tutundu ve yüzükoyun yere düşmemeyi umdu -dizini düzeltmek hâlâ zor bir işti. Liz arkasında kalarak ona zaman kazandırdı. Eğer ona yardım etmek için kolunu tutmuş olsaydı ama o akıllıydı ve adam gelene kadar bekledi.

Ve sonra, onu şaşırtacak şekilde, kendi arabasının kapısını açması için onu bıraktı. Kadın direksiyona yerleştğinde, adam Arabayı çalıştırıp vitese taktığında şaşırdı. "Sadece senin arabanda oturacağımızı sanıyordum," dedi.

"Öyleyiz," dedi arabayı kaldırımından çekerken, "ama beni kovalayamayacağın ya da benden uzaklaşamayacağın bir yere gidiyoruz."

"Peki, sadece bloğu aşağı çek. Fark etmediysen diye söylüyorum, çok hızlı değilim."

"Fark ettiğim kadarıyla sorunun bacağınla bir ilgisi yok," dedi. "Belli sorunlarınız var, hepsi Doğru." Ona doğru baktı. "Tamam, bana bırak Ricky. Devam et. İçini dök."

"Bence önce arabayı durdursan iyi olur. Gerçekten, evden fazla uzaklaşmayalım, tamam mı? Ciddiyim, yorgunum ve bacağım ağrıyor."

"Fazla uzağa gitmiyoruz," dedi. "Ben sürerken bana bir iyilik yap Ricky. Beni hatırlamaya çalış. Ben ne olursa olsun her zaman senin yanında olan kızım. Ha? Ben senin için her şeyi yapabilecek kızım. Kafanı toparlamak için ihtiyacın olan şeyin Deniz Piyadeleri olduğunu söylediğinde sana yüzde yüz destek olan benim."

"Muhtemelen yapmamalıydın," dedi sessizce.

"Her neyse," dedi bir el sallayarak. "Yaptım. Ölmüşüm gibi davranmana rağmen hâlâ öyleyim."

Hiç yorum yapmadan öylece önüne baktı, Bunu nasıl yapacağını merak ediyordu. Kabul ettiği bir şey vardı - nasıl ele alırsa alsın, bunu onu kötü incitti. Ama sonunda bunu atlatacak ve daha iyi olacaktı. Sorun şu ki, kız çok güzel kokuyordu ve her ne kadar çok sert davransa da, tüm bu gücün altında o kadar gür ve derin bir yumuşaklık olduğunu biliyordu ki, bir süreliğine kendini kaybedebilirdi ve bu onu etkilemeye başlamıştı. Belki de rüyalarının çoğunda başrolde olmasaydı unutmuş olabilir.

Başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı. Eğer bunu doğru yaparsa, bu gece bitecekti. O zaman birbiri ardına gelen felaketleri geride bırakıp yollarına devam edebilirlerdi. tanıştıkları günden beri.

Liz yoldan saptı ve arabayı nehre doğru sürdü. Park etti, ışıkları ve arabanın motorunu kapattı ve koltuğunda dönerek ona baktı. Ve bekledi.

"Liz, artık birlikte olmamız gerektiğini sanmıyorum." Ona bakmak yerine kucağına baktı. Onun tepkisini bekledi ve hiçbir tepki gelmeyince ona baktı.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü Liz, birlikte olmamız birbiri ardına gelen kötü ayrılıklar ve bunların hepsinin benim hatam olduğundan eminim. Bu senin için adil değil."

"Oh," dedi, "yani bunu benim için mi yapıyorsun?"

"Bunu istemediğini biliyorum. İstemediğini biliyorum. Sence bu durumu daha da kötüleştirmiyor mu? Hayatını ne kadar mahvedersem edeyim, benimle takılacak mısın? Benden uzak durmanı istiyorum, Liz. Hayatına devam et, arkana her döndüğünde seni mahvetmeyecek bir adam bul. Hepsi bu.

Değil mi? Bırak beni, Liz! Bırak gideyim de kendimi suçlu hissedecek bir şeyim daha kalmasın! Beni duyuyor musun?"

Sadece ona baktı. Büyük bir ay bile yoktu. Ama yine de onun mavi gözlerinin yıldızlar gibi parladığını görebiliyordu. Başını nazikçe salladı. "Geçmiş atlatacaksın Bu," dedi. "Kırgın ve kızgın olduğunu biliyorum ama bu geçecek Rick. Ve geçtiğinde, benim gitmemi istemeyeceksin."

"Sana söylüyorum-"

Küçük elini adamın yanağına koydu ve başını hafifçe salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, yapmayacaksın."

Gözleri kamaştı. Onun gözlerine bakarken, o küçük, yumuşak, pembe ağzını içine çekerken, kokusunu içine çekerken, hayal ederken eli onun elini kapladı... Ve sonra ne olduğunu anlamadan, onun kalın, uzun saçlarını avuçladı ve ağzını kendi ağzına çekti, ağzını yedi, onu yuttu,

Diliyle onu istila ederken ve onunkini ağzına alırken boğazının arkasında inliyordu. Bu tat, hatırladığı, hayalini kurduğu tattı. Ve duramadı. Kendini kaybetti. Elleri saçlarından sırtına, göğüslerine, poposuna ve ön tarafına doğru gitti,

Onu bacaklarını birleştiren o aralıktan yakaladı. "Tanrım, bu olamaz," diye fısıldadı ağzına karşı, ceketini çekiştirip kazağını kaldırırken bile. "Olamaz," dedi, sütyeninin kancasını çözdü ve önce elini sonra da ağzını onun göğüsleriyle doldurdu.

Liz ağırlığını kaydırarak onun kendisine dokunmasını, öpmesini kolaylaştırdı. Adam kabaca emerken, Liz onun şakağını, kulağını öptü, parmaklarını saçlarında gezdirdi, dudaklarını boynuna gömdü, onu içine çekti, tadına baktı, ona ihtiyacı olduğunu, onu sevdiğini, onu istediğini mırıldandı. Bu değildi

Aralarında her zaman olduğu gibi, şimdi umutsuz ve hızlıydı, tatlı ve yavaş değil. Umurunda değildi.

Ona tekrar dokunuyordu ve bunun onun için anlamı, ayrılmalarını gerçekten istemediğiydi. Belki de ayrılmalarının akıllıca ya da zekice olacağını düşünüyordu ama bu doğru değildi.

Elleri kot pantolonunun çıtçıtını yakaladı, yırtıp açtı, fermuarı aşağı indirdi ve sonra aşağı doğru kaydı. Boğazından derin bir hırıltı yükseldi ve tekrar kızın dudaklarına yapıştı. "Tanrım, bu çok iyi," diye mırıldandı. "İyi, çok iyi...."

"Ah, Rick," dedi nefes nefese.

"Çıkar şunları," dedi dudaklarına karşı. "Çıkar onları!"

"Ricky, arabada mı? Bu şekilde mi?"

"Bu ilk değil Liz. Kalk," diye emretti. "Yapmak zorundasın. Haydi!"

Adam kot pantolonunu çekiştiriyordu, başparmakları bel bandına takılmıştı. Kadın ellerini adamın ellerinin üzerine koydu ve onu durdurdu. Bir an onun vahşi gözlerine baktı ve sonra yavaşça kotunu indirmesine yardım etti.

Ayakkabılarını tekmeledi, bacaklarını kaldırdı ve onları kaydırды. Külotu hâlâ üzerindeydi ama külot denince pek bir şey akla gelmiyordu; sadece onu zar zor örten ve onu

dışarıda tutmayacak küçük bir tanga. Ve onlar

yapmadı - eli anında külotunun içine, sonra da içine girdi. Nefesini içine çekti, adamın dokunuşu karşısında erimemeye çalıştı ama bu onun inlemesine neden oldu.

Sonra elleri kendi pantolonunu karıştırdı, kemerini çözdü, fermuarını açtı, oturur pozisyondayken fermuarla boğuştu.

"İşte," dedi nazikçe. "Bana bırak." Fermuarı kolayca indirdi ve onu serbest bıraktı.

Kadının kalçalarından tutup üzerine çekti ve sonra durdu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Tanrım, Liz..."

"Sorun değil," diye fısıldadı ve onu usulca öptü. "Tamam, biliyorum..."

Sonra o küçük, ipek tangayı kenara çekti ve onu üzerine indirdi.

"Bacağın-" dedi.

"Hayır, sorun değil. Bunun gibi, sorun yok. Ahhh," dedi. Ve sonra kalçalarını artan bir şiddetle pompalamaya başladı. Başının arkasından tuttu, ağzını aşağıya doğru çekti. Onu derin ve sert bir şekilde öptü ve sessiz bir hırıltıyla içinde patladı. Hiç durmayacağını düşündü, o kadar uzun ve çaresiz bir orgazma yakalanmıştı ki. Ve kadın sadece ona sarıldı, onu öperek atlatmasına izin verdi. Ve sonunda, sanki bir mil koşmuş gibi nefes nefese kalmasına rağmen, onun altında rahatlamaya başladı.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Prezervatif yok. Harika."

Elini adamın şakağındaki saçların üzerinde gezdirdi. "Birkaç yıldır doğum kontrol hapi kullanıyorum Rick. Bebekten beri.... Her şey yoluna girecek."

"Sanırım aklımı kaçırdım." Onun gözlerinin içine baktı ve yumuşak gülümsemesini gördü. "Seni ben boşaltmadım bile."

"Biraz acelen var gibiydi." "Sana sert mi davrandım?"

"Sorun değil," dedi, ki bu evet demekle aynı anlama geliyordu. "Şu anda hangi ucun yukarıda olduğunu bilmiyorsun."

"Ama seni incittim mi?" Başını iki yana salladı.

Kadının ıplak arkasını elleriyle sıktı. "Gördün mü, bu olamaz...."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Birçok kez oldu. Tam olarak böyle değil. Eğer bu ilk seferimiz olsaydı, hoşuma gitmeyebilirdi. Ama ilk seferimiz değildi."

Eli onun saçlarını okşadı. "Liz, ben senin için iyi değilim bebeğim. Beni dinlemek zorundasın."

Başını iki yana salladı. "Bunu da atlatacağız."

İç çekti. Bunu kesinlikle berbat etmişti. Onunla birlikte gelip bu fikirden vazgeçmesi gerektiğini söyledi ve sonra elbiselerini yırttı. "Hadi, seni giydirelim. Ve eve. Sana daha fazla çılgınca, aptalca, acı verici şeyler yapmadan önce kendim eve gitmeliyim."

"Rick..."

"Lütfen Liz," dedi, pantolonunu bağıladı ve ona yardım etti. pantolonunun içine. Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Artık seni incitmek istemiyorum. Bunu duymalısın. Şu anda ihtiyacımız olan şey bizden bir mola.... Anlamıyor musun Liz? Ben bir çiftin parçası olamam."

"Kendine zaman ver-"

"Hayır! Artık bunu istemiyorum! Bu işe yaramayacak!"

Büyükannesinin kapısına geldiğinden beri ilk kez, kristal mavisi gözlerinde yaşların biriktiğini gördü ama dökülmediler. "Birkaç dakika önce senin için oldukça iyi çalıştı, Ricky."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hadi buradan çıkalım, tamam mı? Sanırım bacağımı incittim."

Birkaç dakika sonra büyükannesinin evinin önünde durdu. Dümdüz önüne baktı ve "Arkadaşın olmama izin verebilirsin. Birbirimize yaptığımız onca şeyden sonra."

Onun profiline baktı. "Hayır, yapamam. Seni sadece kullanırım ve incitirim. Üzgünüm, ama bu kadar."

Ona doğru döndü. "Delirmişsin sen. Bu sen değilsin ve sorun sadece bacağın da değil. Bu konuda yardım alsan iyi olur Rick, hayatındaki her şeyi bir kenara atmadan önce.

hayat." Adam bir süre bir şey söylemeyince, "Çık o zaman. Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Rick verandanın merdivenlerini henüz çıkmamıştı ki Liz arabasını yavaşça sürdü. Öfkeyle. Hızla kasabanın dışına çıktı. Cuma gecesiydi. Her hafta sonu dükkânda teyzesi için çalıştığını söylememiş miydi? Belki de yanlış anlamıştı.... Her neyse, gitmişti ve bu iyiydi. İki ay boyunca onu görmezden gelmek onu göndermemişti ama bu son anlaşma gönderecekti.

Eve girdi ve büyükannesine yazdığı notun hâlâ mutfak masasının üzerinde olduğunu gördü. Kot pantolonunu indirdi ve paçasını açtı. Koşu bandının bağcıklarını çözdü. ayakkabısını çıkardı ve protezini kot pantolonundan çıkarıp kanepeye yasladı. Kot pantolonunu yukarı çekti ve kanepeye oturdu. Bacağı titanyum pilonundan tuttu ve odanın diğer ucuna fırlattı. Bacak yere çarptı. gram'ın eski piyanosu. Sonra başını ellerinin arasına aldı ve gözlerinde yaşların sızısını hissetti.

Ne halt etmişti? Ona sakın ve akli başında bir şekilde artık bir çift olamayacaklarını söylemeyi planlamıştı. Hayatına devam etmeli, onu unutmali, kendine bir eş bulmalıydı.

Onu hayatta hak ettiği yerlere götürebilecek bir adam. Hatta okula devam etmesi, çok zeki olması ve hayatını düzgün bir şekilde kazanacak ve her fırsatta hayatına kargaşa getirmeyecek zeki bir adam bulması gerektiği hakkında küçük bir konuşma bile yapmıştı. Peki o ne yapmıştı?

Kıza resmen tecavüz etti! Gerçek şu ki, kız

Onu durdurmak, aklını kaçırarak kadar çaresiz, hırslı ve sert olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Eğer ona durmasını söyleseydi, olabilir mi? "Ricky?"

Büyükannesini görmek için başını ellerinden kaldırdı. oturma odasının kemeri altında duruyordu, eski

birlikte şönil bornoz.

"Yüksek bir ses duydum...."

Tanrı'ya şükür gözlerindeki, yanaklarındaki ve odanın öbür ucundaki bacağındaki yaşları yakalayacak kadar iyi göremiyordu. "Üzgünüm büyükanne. Bacağı çıkardım ve düşürdüm. Gerçekten çok ağır. Uyandırdığım için özür dilerim."

"Sesin üşütmüşsün gibi geliyor."

"Belki, evet," dedi burnunu çekerek. "Ben iyiyim. Yatağına dön."

"Yürütecine ihtiyacın var mı?"

"Buldum. Kanepenin hemen ucunda." "Sana bir şey getireyim mi, tatlım?"

"Ben iyiyim büyükanne. Ama teşekkürler."

İyi değilim, diye düşündü. Berbat durumdayım. Kendime ne yaptım ben böyle? Diğer herkese? Bir çeşit lanetle mi doğdum?

Bir gün içinde hayatındaki en önemli iki insanı, Jack ve Liz'i dövmüştü. Bütün gün boyunca Jack'e bir pislik gibi davranmıştı ve şimdi de Liz'e yaptığına bakın - onunla aniden zorla, sert bir şekilde seks yapmış ve sonra da ona gitmesi ve onu yalnız bırakması gerektiğini söylemişti. Kendini bir solucandan daha aşağılık hissediyordu. Ve yine de hayatı boyunca daha iyi bir yol düşünememişti. durumu idare etmek için. Onu bu kadar önemsememeleri onlar için daha iyiydi.

Uğraşması gereken daha fazla insan olacaktı. Onun için çabalamasını, ona karşı nazik olmasını istemediği insanlar, sadece kötü bir şekilde geri dönebilecekken onunla arkadaş olmak. Ona göre Ricky'nin dokunduğu her şey havaya uçuyordu. Tıpkı Irak'taki o lanet el bombası gibi. Bir de Preach vardı. Mel. Jack'in takımındaki çocuklar. Connie ve Ron. Bütün lanet kasaba.

Sonra bir şokla fark etti - utanıyordu havaya uçurulmuş. Şimdi, bu kesinlikle mantıklı değildi, ama öyleydi. Irak'tan döndüğünde bazı baş sorunları vardı, ama bu türden değil. O aptal destek grubundaki adamların, başlarının ağırlığından duydukları utançtan bahsetmelerini dinlemişti.

yaralanmış, ailelerini engelli bir gaziyle uğraşmak zorunda bıraktıkları için utanç duyuyor ve bunun gülünç ötesi olduğunu düşünüyordu.

Ama burada, büyükannesinin çiçekli kanepesinde oturuyordu, Virgin River'a iki bacakla dönseydi kafasındaki her şeyin farklı olacağını biliyordu. Ve bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Hiçbir şey yoktu. bir şeyleri değiştirmek.

Pek iyi uyuyamıyordu ama erkenden kalktığında ilk yaptığı şey, yürüteçle büyükannesinin verandasına çıkıp sokağın karşısındaki Connie'nin evine, köşedeki dükkânın hemen yanına bakmak oldu. Liz'in arabası oradaydı. Üzerinde nemli bir örtü vardı, uzun zamandır oradaydı. Nerede

onu bıraktıktan sonra gitmiş miydi? Belli ki Eureka'daki annesinin evine gitmemişti. Başı çarpmaya başladı. Ağlamak için ormana ya da nehre mi gitmişti?

Rick kendini bir canavar gibi hissetti.

Bütün gün saklandı. Jack'in evine gidip arkadaşça davranabilirdi ama karşılamayı atlattıktan sonra- Ev partisinde, bir süre daha yaralı denizciyi oynayıp herkesin karşısına çıkamayacağını düşünmesine izin vermeyi düşündü. Böylece Jack ona geldi.

"Bugün nasılsın diye bakmaya geldim," dedi. "Sana ve büyükannene akşam yemeği için Vaiz'den bir şeyler getirdim."

"Teşekkürler," dedi çantayı alırken. "Vaiz kızdı mı?" "Vaiz neredeyse hiç sinirlenmez," dedi Jack. "Ama sadece ilerisi için söylüyorum, o varken etrafta olmak istemezsin. Bugün daha mı iyi?"

"Evet. İdare ediyorum. Biraz dinlenmeye çalışıyorum."

"Güzel. Pazartesi sabahı saat 9:00'da barda olmanı istiyorum. Eureka'da PT'miz var," dedi Jack.

"Biz mi?"

"Seni götürüyorum. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma PT. Salı ve Perşembe danışman. Ayrıca sabah."

"Bunu yapmak zorunda değilsin...."

Jack bir kaşını kaldırdı. "Taksi mi çağıracaksın? Ya da Belki de benimle konuşmak zorunda kalmamak için aklınızda başka bir araç vardır?"

Rick yere baktı, insanları incitmeyi bu kadar çok istediği için kendine kızgındı. "Tamam, teşekkürler," dedi sessizce. "Şu danışman fikrine pek sıcak bakmıyorum. Bunu sana söylemiştim."

"Biliyorum. Ben de duydum. Bil diye söylüyorum, Mel bu işe çok sıcak bakıyor ve danışmanı buldu. Hadi sert çocuk, ara onu ve vazgeçirmeye çalış."

"Ya onu aramazsam ve gitmeyi reddedersem?"

"Seni götürüyorum, bunun yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Sanırım inatçı bir aptal olabilir ve konuşmayı reddedebilirsin." Omuz silktilti. "Eğer bu şekilde gitmeye karar verirsen, sadece dinle. Belki bir şeyler öğrenirsin. Bu arada, Liz'le aranızda ne oldu?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana bir şey olduğunu düşündüren ne?"

"Dün gece seni gördüğünü ve pek iyi görünmediğini söyledi. Ona sordum. Bu konuda konuşamayacağını söyledi."

İstese bile Jack'e ona böyle davrandığını söyleyemezdi. Jack'in ona bakışıyla başa çıkamazdı. Jack'in gözlerinde gördü. Öğrendiği bir şey varsa, o da Jack'in erkeklerin kadınlara nasıl davranması gerektiği konusundaki fikrinin kesin olduğuydu. büyük bir saygı ve özenle ele alındı. Jack'e ona neredeyse tecavüz ettiğini, sonra da çekip gitmesini ve kendisini rahat bırakmasını söylediğini anlatabilirdi ve Jack ondan vazgeçmeyecek olsa da ondan tamamen utanacaktı. Rick buna değmeyeceğine karar verdi. Eklenen suçluluk duygusuna katlanamazdı. "Ben de bu konuda konuşamam," dedi.

Jack bir an sessiz kaldı. "İyi ki danışmanla randevumuz var. Ona anlatabilirsin."

Buna güvenme, diye düşündü Rick.

Salı sabahı Jack, Rick'i Grace Valley'deki mütevazı bir eve bıraktı ve Rick'in gelmesini bekleyeceğini söyledi. danışmanlık seansına katıldı. Rick kaldırımın kenarında durup bir dakika kadar eve baktı ama Jack arabayı sürüp gitti. Sonunda, yanında bir tabela olan yeniden düzenlenmiş bir garajın kapısına gitti. Jerry Powell, ardından bir sürü harf, PhD Kapıyı çaldığında bir adam "İçeri gel" diye bağırdı.

Kendisini neyse ki boş olan küçük bir bekleme odasında buldu. Başka bir odaya açılan bir kapı vardı ve az sonra orada uzun boylu, cılız, sivri burunlu ve ince saçları alınına dökülen bir adam belirdi. Gülümsedi. "Sen Rick olmalısın."

"Ve sen de danışman olmalısın."

Jerry güldü. "Geri gel."

Jerry kapıda beklerken Rick yavaşça onu takip etti. O da Karşılıklı duran birkaç sandalyeyi işaret etti ve ardından kapıyı kapattı. "Şu anda müşteri beklemiyorum ama bekleme odasına giren olursa diye kapıyı kapatıyorum. Bu oda mahremiyetimiz için ses geçirmezdir."

Rick oturdu. Sandalyelerin arasında küçük bir masanın üzerinde bir kutu mendil duruyordu. Bir kız gibi yıkılıp ağladığı zamanlar içindi bu.

Oturmadan önce Jerry elini uzattı. "Jerry Powell, Rick. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Her ne kadar duymaktan sıkılmış olsanız da, ülkemiz adına gerçekleştirdiğiniz hizmetler için teşekkür ederim. Sadece takdir etmekle kalmıyorum. duygulandım ve şahsen size borçluyum."

Rick şaşırmıştı. Başını yana eğdi. Aslında bunu hiç duymamıştı. Belki de kendi evine hoş geldin ziyaretine gitmiş olsaydı Barda bir parti verseydi, belki yapabilirdi. Ama teşekkür etmek yerine, "Bilin diye söylüyorum, burada olmak istemiyorum" dedi.

Jerry gerçekten gülümsedi. "Bu da seni çoğunluğun içine sokuyor.

İlçe için bazı işler yapıyorum ve zaman zaman okulda başı belada olan bir ortaokul veya lise öğrencisi bana geliyor.

kefaretin bir parçası olarak. Okuldan atılmamanın bir yolu. Eğer burada olmak istediklerini düşünüyorsanız..."

"Başıma gelenler lisede olan şeyler değildi."

Jerry ayıldı. "Bunun farkındayım." Bir süre düşündü.

"Açıklamam gerekir ki, daha önce hiç engelli bir gaziye danışmanlık yapmadım. Gazilerim oldu, amputelerim oldu. birçok engelli insana danışmanlık yaptım, ama hiç savaşta yaralandıktan sonra sivil hayata uyum sağlamaya çalışan bir kişiye danışmanlık yaptım."

"Belki de ne yaptığınızı bilmiyorsunuzdur?"

"Ya da belki birbirimizden bir şeyler öğreniriz," dedi Rick'in düşmanca tavrından hiç çekinmeden. "Ayak uydurmaya çalışacağım. Özellikle başlamak istediğin bir yer var mı?"

"Belki beni duymadınız, bunu hiç yapmamayı tercih ederim." "Tamam, ben başlayayım. Yaklaşık on yıldır Grace Valley'deyim. Etrafta dolaşan bir söylentiye göre uzaylılarla bir uzay gemisinde gezintiye çıkmak." Omuz silkti. "Bu mutlak gerçek, gerçekten yaptım. Yemin ederim. Kimsenin inanmaması umurumda bile değil, benim başıma geldi. Bir süreliğine beni çok kötü etkiledi. Bir anlaşma yapalım, sana sorun çıkaran şeylerden bazılarını bana anlat. Ben de sana uzay gemisini anlatayım."

Rick'in ağzı açık kaldı. Tam bir şaşkınlık içinde ona baktı. Sonunda ağzını kapattığında, "Benimle dalga mı geçiyorsun!" demek için tekrar açtı.

Jerry gülümsedi. "Tanrı'nın gerçeği."

"Sen bir kaçık mısın? Ve sen yardım edeceğini düşünüyorsun Ben mi?"

"Ben travmatik bir deneyimden sağ kurtulan biriyim. Çok fazla danışmanlık aldım ve zaten bir danışmandım. Bize gelince, sen ve ben, danışan ayrıcalığı var, bu da senin sorunların hakkında asla konuşmayacağım anlamına geliyor. Aslında, danışanlarımın kim olduğunu kimseye söylemem. Seanslarımız hakkında ne söyleyeceğiniz size kalmış ama bu koşullar altında sizinle tanıştığımdan bahsetmeyeceğim. Mahkeme celbi gelirse diye not bile almıyorum, ama bunu düşünmenize gerek yok - benimle seansınız

Mahkeme emri. Yani. Belki de atlayıp şansınızı denemek istersiniz. Tatlı için uzay gemisini duydun mu?"

Rick başını salladı. İnanılır gibi değildi. Bu gerçeküstü bir şeydi. Kafasını yerine koymasına yardım edecek olan adam uzaylılar tarafından kaçırıldığını mı düşünüyordu? "Yüce İsa," dedi

mırıldandı. Jerry soluk kahverengi kaşlarını kaldırmış, bekliyordu. "Tamam, işte anlaşıyor," dedi Rick. "Kötü şeyler

Ben ve beni önemseyen insanlar. Ben iki yaşındayken ailem bir araba kazasında öldüğünde başladı. Eminim daha da geriye gidersek, annem de bir araba kazasında ölmek üzereydi.

doğum...."

"Bu bir gerçek mi? Kötü şansın falan mı var?"

"Benim gibi değil. Bana karışırsan, beni önemsiyorsan, bunun içindesin."

"Ve sen buna inanıyor musun?"

"Buna inanmadan edemiyorum. Bunun uzun bir geçmişi var." Ve Rick, sesi soğuk ve düz bir şekilde ayrıntıları anlattı.

Yarım saat sonra Jerry sordu, "Bana kız arkadaşından bahset." "O artık benim kız arkadaşım değil. Ondan ayrıldım, onun için kendi iyiliği için."

"Ama hâlâ onu biliyorsun. Bana bazı şeyler anlat ki kimden ayrıldığını ve bu konuda nasıl hissettiğini bileyim."

Bir nefes aldı. İşte şimdi, eğer kendini kaybederse mendiller gerçekten işe yarayabilirdi. "O harika biri," dedi usulca. "Ben on altı, o on dört yaşındayken kazara ergenlik seksi yaptık. Çok hızlı oldu, geldiğini bile görmedik. Bir keresinde. Onu hamile bıraktım. Çok korkmuştu ve daha çocuktuk. Ama bebeği doğurmak istiyordu ve beni istiyordu. Annesi

Connie teyze de bebeği vermesini istedi ama sonunda buna dayanamayan ben oldum."

"Hamilelik hakkında ne hissediyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ortadan kaybolmak istedim.

Hayatım için kaçmak." "Öyle mi yaptın?"

"Bunu ona yapamazdım. Ona bağılı kaldım. O zamanlar bile o kızı sevdiğimi biliyordum. Onu sevmek tamamen delilikti.

o yaşta biri, ama ben yaptım. Ve o bebeği doğurmanın bir yolunu bulacaktık. Büyükanнем ve Jack, ellerinden geldiğince yardım etmeye hazırdılar. Her şeyi yapmaya hazırdım.

Ne olursa. On işte çalıştım, ne yapmam gerekiyorsa. Bir kez hamile kaldıktan sonra onun için iyi olmadığını anlamalıydım. Ama sonra, sadece noktayı eve götürmek için, bebeği ölü doğdu."

Jerry boğazını temizledi. "Bir şey kaçırdığımı sanmıyorum Rick. O da senin bebeğindi. Doğru mu?"

"Yine de bunu ona ben yaptım. Onu oraya ben koydum, onu sevdi ve ona iyi baktı ve o ölü doğdu." Son kelimedede sesi çatallaştı.

"İkiniz için de çok zor," dedi Jerry. "Çok, çok acı verici. Büyük bir keder yaşamış olmalısınız."

"Evet," dedi, sesi hem ıstırap hem de kendinden nefretle doluydu. "Ve bununla başa çıkma yöntemim onu terk etmek oldu. Ona kafamı toparlamam gerektiğini söyledim. Orduya yazıldım

Kolordu." Başını kaldırdı ve gözyaşlarının tehdidini savuşturdu. "Bunu yapmamdan ölesiye korkuyordu, ayrıca uzun süre ortalıkta olmayacaktım ve bana ihtiyacı vardı. Bir savaş vardı.

Sonunda gideceğimi biliyordum. Ve bu kız, hala lisede bir kız, eğer yapmam gereken buysa, buna katlanacağını söyledi. Bekleyecekti. Sadık olacaktı, bana yazacaktı.

her gün, ve bekle. Bunu başarabilecek kaç tane on beş yaşında kız tanırıyorsunuz? Hamile kalmak, bebeğini gömmek, erkek arkadaşını deniz piyadelerine göndermek, sonra savaşa gitmek ve beklemek? Onu buna zorlamayacağımı söyledim ama bu onun kararıydı."

Jerry sessizdi. Rick de bir süre sustu.

"Lisede karşısına çıkan her şeyi kaçırdı.

Ben kendimi büyük bir adama dönüştürürken, o oturuyor. evde yalnız. O kadar güzel ki hayal bile edemezsin. Ve tatlı. Ama artık küçük bir kız değil, çok güçlendi." Bir kahkaha

attı. "Benim sayemde. Çünkü ben

Muhtemelen çok şey yaşadı. Balo ve mezuniyet gibi şeylerden evde kalırdı çünkü ona çıkma teklif edecek hiçbir erkeğin müsait olduğunu düşünmesini istemezdi.

Onun yerine evde kalıp bana mektup yazardı. Ben havaya uçtuğumda Almanya'ya, hastanede olduğum yere geldi. Hayatında daha önce hiç uçağa binmemişti ve beni görmek, hayatta olduğumdan emin olmak için dünyanın öbür ucuna uçtu. Ve ben ona bok gibi davrandım. Ona gelmemesi gerektiğini söyledim."

Bir an sessizlik hüküm sürdü. Jerry sonunda, "Harika bir kıza benziyor," dedi. "Kendini adamış. Hastanedeyken duygusal olarak kötü bir durumda olmalısınız. Bu doğru mu?"

"Bütün bunları hak etmiyordu. Anlıyor musun?"

"O kendi seçimlerini yaptı, Rick. Senin gibi."

"Evet," dedi espri yapmadan gülererek. "Benim yaptığım seçimlerin hepsi bencilceydi. Onun yaptıklarının hepsi bencilce değildi. Hepsi benim içindi."

"Eminim ona sorsaydınız, seçimlerinin ihtiyaçlarına hizmet ettiğini söylerdi. Hayatınızın bir parçası olmak istemiş olmalı."

Başını iki yana salladı. "Onun için ne kadar kötü olursa olsun mu?" "Onun için kötü olduğundan o kadar emin misin? Bazen olmak birinin ortağı olmak tatmin edicidir."

"Bundan şüpheliyim, Jerry. Artık değil." "Hmm?"

"Almanya'dayken ona hayatına devam etmesi gerektiğini, benim rehabilitasyona devam etmekle meşgul olacağımı söyledim. Beni aradı, bir şeyler gönderdi, ama ben onu dışladım, uzaklaşıp bir hayat kurmasını umdum. Ona bir şeyler verebilecek bir adam bulmasını, belki de sürekli acıtmayan bir gelecek gibi. Ama lanet olsun, bu kız inatçı. Asla pes etmedi. Telefonlarına çıkmadım, mesajlarına cevap vermedim ama o vazgeçmedi. Geçen gece Virgin River'a döndüğümde, büyükanneme geldi ve konuşmak için onunla bir gezintiye çıkmamı istedi. Gittim ve onunla konuşmaya çalıştım ama nehre park ettiğimizde onu yakaladım. Bir manyak gibi. I

kendimi durduramadım. Kıyafetlerini yırttım ve onu becerdim. Aynen böyle. Sevişme falan yok. Kotunu çıkardıktan sonra onu kucağıma çektim ve sadece içine girdim. Neredeyse her şeyde yanımda olan kıza tecavüz ettim. Ve sonra ona artık bir çiftin parçası olamayacağımı, beni bırakması gerektiğini söyledim."

Jerry'nin sessizliği uzadı ama Rick bir süre sessizliği bozmadı.

"Şimdi benden ne kadar etkilendin?" Rick sonunda sordu.

Jerry boğazını temizledi. "Sizin için de uygunsa birkaç soru sormak istiyorum."

"Keyfine bak. Artık hiçbir sırrım kalmadı." Tekrar boğazını temizledi. "Ona vurdun mu?"

Rick irkildi. "Tabii ki hayır! Liz'e vurmazdım!" "Onu yere mi yatırdın?"

"Sana söyledim, onu üzerime çektim. Bu bacakla hiçbir şey yapamam."

"Mücadele etti mi? Uzaklaşmaya çalıştı mı?" "Hayır. Bana izin verdi."

"Senden yapmamamı mı istedi?"

Başını iki yana salladı. "Benim için her şeyi yapardı. Ama bu ona yaptığım şeyin mazereti olamaz."

"Hayır" gibi bir şey söyledi mi? Ya da, lütfen yapma? Ya da, dur?"

"Sana söyledim, bana izin verdi! Bu durumu daha da kötüleştiriyor!" "Daha sonra, ona zarar verdiğini söyledi mi?"

"Hayır," dedi zayıf bir sesle. "Acelem varmış gibi göründüğümü söyledi. Ve bunun onun için iyi olmadığını söyledi."

"Ağladı mı ya da sana ulaşmaya çalıştığından şikayet etti mi ya da-"

"Sana söyledim. O da kabul etti. Serttim ve sadece kendimi düşünüyordum. İniyordum! Aklımı kaçırmıştım. Liz bunun için yaratılmamış! O iyi, tatlı, verici bir insan! Onun böyle birine teslim olmasını istemiyorum. Benim gibi."

Jerry sabırla gülümsedi ve Rick'in ağlamasına izin vermeyerek öfkeyle gözlerini silmesini izledi.

"Bence," dedi Jerry, "birbirinizin ihtiyaç ve arzularının bilincinde olursanız seks ikiniz için de daha iyi olacaktır. Tutkunun sancılarını çeken insanlar bazen biraz bencilleşir. Bundan yararlanın. Ve sonuçta, eğer birbirini önemseyen iki kişiyseniz, bu tamamen tatmin edici olmaz. Belki de sizin için o kadar da tatmin edici değildi."

Rick gözlerini acımasızca kıstı. "Ben çıktım. O inmedi."

"Ayrıca çiftler arasında insanların birbirlerine bazen almak yerine. Eşlerden biri özellikle muhtaçsa ve diğeri kendini risk altında hissetmiyorsa-"

Rick, "Sen en büyük aptalsın," diye tersledi.

Jerry güldü. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek. Bana aptaldan çok daha kötülerini söylendi. Ve ben aptalı kabul ediyorum."

"Geçen gece sana anlattıklarımı duymadın mı?"

"Ona tecavüz etmedin Rick. Neredeyse tecavüz bile etmedin. Seni sadece elli dakikadır tanıyorum ve yine de inanıyorum ki, eğer geri çekilmeye çalışsaydı ya da sana durmanı söyleseydi var."

"Bundan pek emin değilim."

"Emin değilsiniz çünkü test edilmediniz.

O konuya gelelim. Bu konuda ilginç olan şey, benim en büyük zorluğumun, aslında tecavüze uğradığı halde uğramadığını düşünen genç bir adama tecavüzün ne olduğunu anlatmak olması. Dinlememek Hayır. Bir kızı tutmak. Eğer bana söyledikleriniz doğruysa, durum böyle değildi."

"Sana söylediğim şey korkunç," diye mırıldandı.

"Bence onun acı çekmesine neden olduysan, bu muhtemelen

Daha sonra, onu artık istemediğini söylediğinde.

Bu karar hakkında daha fazla düşünmenizi istiyorum, böylece Bu konudaki motivasyonunuzu benim için özetleyin ve Perşembe günü bu konu hakkında konuşalım. Ayrıca hayatınızda olan iyi şeylerin bir listesini yapmaya çalışmanızı istiyorum. Gerilmeyin

Bana beş tane ver. Belki de bunları 'şanslı' şeyler olarak düşünmelisin. Ama bugünlük vaktimiz doldu."

"Bekle bir dakika!" Rick tersledi. "Bana şu lanet uzay gemisinden bahsetmek zorundasın!"

"Aracınız bekliyor olacak mı?" Jerry sordu. "Bekleyecek!"

"Peki, tamam o zaman. Birkaç arkadaşım ile kamp yapıyordum. Arizona'da, ıssız bir yerdeydik. Sedona'daydık, ama çöle taşındık. Ne zaman Arkadaşlarım sabah uyandığında ben yoktum. Ne zaman olduğunu bilmediğim bir uzay gemisinin içinde uyandım. Kaçırıldığımı dair hiçbir şey hatırlamıyordum. İçerisi gümüş bir cam gibiydi ve insanlar -uzaylılar- üzerlerini örten kıyafetler giymişlerdi.

Tepeden tırnağa Darth Vader gibi nefes alıyordum, çırılçıplaktım ve gümüş bir masanın üzerine uzanmıştım. Beni inceliyorlar, dürtüklüyorlar ve yüksek sesle konuşuyorlardı.

Tiz gıcırtilar. Yunuslar gibi.

"Arkadaşlarım Arizona'da bir arama ekibi kurdular ama iki hafta boyunca beni bulamayınca aramaktan vazgeçtiler. Kaçıp gittiğimi ve öldüğümü düşündüler.

Çölde. Ama bir noktada, yine tam bir karartma içinde, kendimi Arizona çölünde tek başıma buldum. Bir park korucusu beni buldu ve aldı. Hikayeye göre kampımızdan uzaklaşmışım ve susuzluk nedeniyle halüsinasyon görmüşüm ama böyle bir şey olmadı."

Rick, "Belki de öyledir," dedi.

Jerry başını salladı. "Susuz kalmamıştım. Ve çölde haftalarca kayıp kaldıktan sonra giysilerim zarar görmemişti. Yırtık, kirli ya da başka bir şey değildi." Saatine baktı. "Araştırdım -benimki böyle bir şeyin tek anlatımı değil. Bir sonraki seansımızın sonunda size hatırlayabildiğim diğer ayrıntıları vermekten memnuniyet duyarım.

ilgileniyorum."

Rick sandalyesinde arkasına yaslandı ve adama baktı.

"Bu uzay gemisi numarası ne sıklıkla işine yarıyor?"

Jerry sırttı. "Her seferinde."

Jack danışmanlık seansını sormadı. "Düşündüğün kadar kötü müydü?" gibi iyi niyetli bir şeyle bile uğraşmadı. Öylece bıraktı, böylece hiç konuşma olmadı. Bara döndüklerinde Jack, "Yarın sabah PT var. Sabah 9:00'da görüşürüz."

Rick, "Bundan gerçekten yorulacaksın," dedi.

"Anladın mı? Şimdiden bıktım. Tanrı bilir ne için bana bu kadar kızgın olmasaydın bıkmazdım tabii."

"Sana kızgın değilim, Jack. Durum böyle."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Jack. "Yarın sabah 9:00'da."

"Aslında şimdi içeri girmem gerekiyor. Vaiz'le konuşmalıyım."

"Elbette," dedi Jack. Ve düşündü -neden benimle konuşamıyorsun?

Büyük adam mutfakta çalışıyordu. Paige Çalışma masasında oturmuş, kucağında artık dokuz aylık olan Dana'yı tutuyordu. Rick'in içeri girdiğini görünce genişçe sırıtarak, "Merhaba," dedi. Kucağında bebeğiyle Rick'in yanına gitti, onu kucaklayarak. "Seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum. Nasıl hissediyorsun?"

Rick'in eli otomatik olarak küçük Dana'nın başına gitti ve ince kahverengi saçlarını düzeltti. "Ben iyiyim Paige. Geçen gece için özür dilemek istedim. Senden ve Vaaz ver."

Vaiz omuz silkerek omuzlarını kaldırdı. "Sorun değil dostum. Jack yorgun olduğunu ve bacağının ağrıdığını söyledi."

Rick, "İki kez özür dilemek zorundayım," dedi. "Sorun bu değildi. Kasabayla başa çıkamadım Preach. Özür dilerim. Belki onlarla teker teker karşılaşabilirim. Ama böyle büyük bir çeteye başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Nasıl davranacağımdan emin değildim."

"Öyle mi?" Vaiz sordu.

"Ah, nasıl açıklayabilirim? Hayır, açıklayamam. Sanki her zaman nasıl davrandığımın sorumlusu ben değilmişim gibi. Bazen kötü şeyler söylüyorum, nankör şeyler. Benim

yapmayacağım şeyler yapıyorum.

yapıyorum. Bazen de yıkılıyorum ve bu utanç verici oluyor. Açıklama için yapabileceğim en iyi şey bu."

"Anladım," dedi Vaiz. "Hâlâ çok sallantılı, her şey yolunda gidiyor. Evet, ben de o yollardan geçtim."

"Ha?"

Gür kaşlarını kaldırdı. "Jack sana hiç Irak'ta yaralandığımı ve bir bebek gibi ağladığımı anlatmış mıydı?

Anne?" Başını iki yana salladı. "Ben de öyle değildim ve yaralanmam küçüktü."

Jack, "Seni uzun bir süre omzumda taşımak zorunda kalacak kadar önemliydi," dedi.

"Sonrasında hastanede bile değildim," dedi Vaiz.

"Durumunuzu düzeltmenin en iyi yolunu biliyorum.

Savaştan dönen denizcilere burada her zaman ödeme yapılır. Elbette, sen de

Savaşa gitmemiş olsaydınız bile para alıyordunuz, ama savaşa gittiğiniz için, tıpkı polisler, doktorlar, itfaiyeciler gibi burada evinizde yiyip içiyorsunuz. Bilirsiniz, her zaman yaptığımız gibi. Hizmet ediyorsunuz.

Jack sana hizmet ediyor. Büyükannenin evinde otururken ciddi bir kabin humması geçiriyor olmalısın. Ara sıra buraya gel, sadece merhaba demek için. Bu seni tekrar temasa geçirir.

Teker teker, istediğin gibi."

"Belki," dedi. "Seni uyarmalıyım, pek iyi bir arkadaş değilimdir. Jack'e sor."

Hepsi Jack'e baktı. "Daha iyi olacağını umuyorum. Biraz alıştıktan sonra. Belki de nehre gitmeliyiz...."

Sırıttı ama kaşları tehditkâr bir şekilde çatıldı, sanki Rick'i boğmayı düşünüyormuş gibi

Balık yakalamak.

Rick neredeyse gülümsüyordu. Jack gerçekten iyi bir adamdı ama pislik kaldırmakta pek iyi değildi ve Rick ona gerçekten bir sürü pislik vermişti. "Gördün mü?" dedi Vaiz ve Paige'e dönerek.

Paige bebeği onun üzerine iterek, "Peki, bunu dene," dedi. "Herkesi iyi bir ruh haline sokuyor."

"Bu bir gerçek mi?" Rick, Dana'yı kollarının arasına

alarak sordu. "Ufaklık nerede?"

"Chris okula gidiyor. Şu anda birinci sınıfta."

"Tanrım, o otobüs kazasında mıydı?" Rick sordu. "Jack bana anlattı."

Paige başını salladı. "O gün evdeydi. Hava kötü olduğu için onu evde tuttum. Eğer sadece birinci sınıf olmasaydı, muhtemelen onu gönderirdim. Şimdi, ben dersimi alana kadar

geri güven, onu ben götürürüm."

"Yıllarca o otobüse bindim. Seni çok korkutmuş olmalı. Ölüm," dedi Rick ve yanağını okşarken bebeğin boynunu kokladı.

Vaiz gülümsedi ve karısıyla baktı. "Kasabadaki herkesi korkuttun Rick," dedi Preacher, Rick'in bebeğin yumuşaklığına, tatlılığına boyun eğdiği gerçeğine dikkat çekmek istemiyordu. "Bir sandviçe ne dersin? Öğle yemeği için biraz hazırlıyorum. Paul'ün Paige'le benim için barın üzerine inşa ettiği yeni evi görmeni istiyorum, harika. O küçük daireyi gerçek bir eve dönüştürdü."

"Bu harika olur," dedi Rick ve sonra gerçekten de Dana alnını onunkine bastırıp dudaklarından tükürüklü bir ses çıkararak hüngür hüngür ağlarken güldü.

Jack bara öylece giriverdi. Ama kendi kendine gülümsedi. Doğru, sabırlı biri değildi. Ama tek görmesi gereken bir gram iyileşmeydi ve bu ona tutunacak bir umut veriyordu.

On bir

Cuma öğleden sonra geldi ve Jerry Powell masasına oturdu. Seanslar sırasında not tutmuyordu ama sonrasında müşteri dosyaları için bir özet yazıyordu. Dış kapının açıldığını duydu ve hemen kapatıp dosyayı yerine koydu. Sonra da Liz ofise girerken gülümsedi. "Merhaba," dedi. "Merhaba," diye cevap verdi Liz, odadaki sandalyelerden birine oturarak.

Jerry'nin muayenehanesinde bu tür şeyler, kasabaların büyüklüğü düşünülendiğinde, sanıldığı kadar sık olmazdı. Bebeği ölü doğduğundan beri Liz'e danışmanlık yapıyordu. İlçe okul bölgesiyle iyi bir anlaşması vardı. Hem Eureka'da hem de Fortuna'da onun çalışmalarını beğenen ve ona yönlendiren okul danışmanları vardı. Rick Irak'ta yaralandıktan sonra Liz ona geri dönmüştü. Ne de olsa daha önce yardım edebilmişti ve bir geçmişleri vardı, bu yüzden mantıklı bir seçimdi.

Rick ve Liz bu konuda konuşurlarsa, onun her ikisinin de danışmanı olduğunu öğreneceklerdi ama bunu ondan öğrenemeyeceklerdi. Onlardan birbirleri hakkında edindiği bilgiler terapötik çalışmalarında etkili olmuyordu. farkında olmamak oldukça imkansızdı. Bu yüzden aydınlanmış olduğunu umuyordu.

Liz'e çok daha yakın hissetmesine ve onu çok daha iyi tanımasına rağmen, Rick'e karşı belli bir bağlılık hissetmesi uzun sürmemişti. Burada cehenneme gidip gelmiş bir çift çocuk vardı. Birbirlerini sevmelerine rağmen, bunu birlikte atlatamayacak kadar kötü bir durumdaydılar. Aslına bakılırsa Jerry, Rick'le çoktan ayrıldıklarını biliyordu.

ayrı. Yapamayacağı tek şey onlar için boşlukları doldurmaktı - bu etik ihlali olurdu. Eğer bir yerde olsaydı

daha fazla doktoranın danışmanlık için uygun olduğu durumlarda, bir tanesini başka bir yere göndermek muhtemelen akıllıca olacaktır.

danışman. Eğer evlilik danışmanlığı yerine bireysel danışmanlık almak isteyen evli bir çift olsalardı, bunu yapmak zorunda kalacaktı. Aksi takdirde, bu bir çıkar çatışması olurdu.

Ona ihtiyaçları vardı. Ve onlara önyargısız bir şekilde danışmanlık yapabileceğinden emindi.

Jerry masasının etrafından dolaştı ve Liz'in karşısındaki sandalyeye geçti. Liz her Cuma okuldan sonra teyzesine dükkânda yardım etmek için Virgin River'a giderken onun ofisine uğrardı. Birkaç aydır böyle yapıyordu. "Haftan nasıl geçti?" diye sordu ona.

Omuz silkti. "Harika değil," dedi. "Geriye doğru kayıyor olabileceğimden endişeleniyorum."

"Devam et ve bana anlat, Liz," dedi.

"Şey, kendimi biraz sertleştirdim. Daha önce de söylediğim gibi, Rick gurur duysun diye okula daha fazla konsantre olmaya başladım. Ama sonra hoşuma gitti. Denediğimde notlarımı yükseltebilmem hoşuma gitti. Devlet üniversitesine kabul edilmem hoşuma gitti. Bu benim içindi. Ve orada asılı kaldım.

Rick telefonlarıma falan çıkmasa da oldukça iyiydi. Ama sonunda onu gördüm ve konuştum.

Geçen cuma gecesi. Beni nasıl bulacağını çok iyi bilse de ona gitmek zorundaydım elbette. Ayrılmamızı istediğini açıkça belirtti. Benimle işi bitti. Bütün hafta hiç ders çalışmadım. Ve finallerim yaklaşıyor." Sanki gözyaşlarını kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez yutkundu. "Birdenbire, artık umurumda değil."

"Neyi umursamıyorsun?" Jerry sordu. Kadın omuz silkti. "Pek bir şey değil."

"Bu, etkilenenin sadece okul ödevleri olmadığı anlamına mı geliyor?"

Sandalyesinde öne doğru kaydı. "Olay şu, Jerry. Bunu başından beri biliyordum. Almanya'da Jack'le birlikte broşürleri okuduğumdan beri biliyordum. Kendi iyiliğim için benden ayrılıyor. O kadarını söyledi."

"Ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Onunla birlikte birbiri ardına kötü şeyler oluyordu ve bunlar hep onun suçuymuştu. Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey. Ama bize verdikleri ve internette bulduğum şeylerde, bazı yaralı askerlerin bu tür şeyler yaşadığını okudum. Sanki bu onların suçuymuş gibi hissediyorlar. Sanki sevimliyi hak etmiyorlarmış gibi. Sanki sevimliyi hak etmiyorlarmış gibi."

Bu da ne böyle? Birlikte olduğumuzdan beri ters giden her şey için neden beni suçlamıyor? Neden ben kendimi suçlamıyorum?"

Jerry başını eğerek biraz gülümsedi. "Hatırlarsan, bunun bir kısmı üzerinde çalışmıştık."

"Yaptık, ha?" dedi aniden hatırlayarak. Doğruldu. "Evet, yaptık. Daha önce kendimi suçlamıştım. Bebeğin ölmesine neden olacak yanlış bir şey yaptığımı düşündüm. Yanlış şeyler yemişim ya da doğru şeyleri yememişim gibi. Ya da sırtüstü yattım falan. Evet." Aslında gülümsedi, ama bu zayıf ve üzgün bir gülümsemeydi. "Bu doğru. Ama Rick'ten asla onun için yeterince iyi olmadığımı düşündüğüm için ayrılmadım."

Jerry ona, "Bunların bazılarını biz de konuşmuştuk," diye hatırlattı. "Herkesin kriz, keder ve diğer durumlara karşı bireysel bir tepkisi vardır.

vesaire. Bunu sana durumunun gidişatını etkilemek için söylemiyorum Liz, ama bunu aklından çıkarmamalısın. Yapması gereken ve size mantıklı gelmeyen pek çok ayarlama var. Tıpkı ona suçlu olduğunuzu, bebeğe zarar verdiğinizi söylemiş olsaydınız, bunun sizin için bir anlam ifade etmeyebileceği gibi.

ona mantıklı geliyor. Önemli olan sizin onu anlamanız. kendin."

Yüzünü buruşturdu, bakışlarını indirdi. "Orada biraz sorun yaşıyorum," dedi.

"Hmm?"

"Duygularım çok incindi. Arabayı şehir dışına sürdüm, park ettim ve ağladım. Ama daha ağlamam bitmeden çok kızmıştım. Hâlâ çok kızgınım. Olması gerektiği gibi ders çalışmak yerine

onunla zihinsel tartışmalara giriyor, kafamın içinde ona bağıırıyordum."

"Şu kasetlerden bazılarını benim için çalabilir misin?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Kafanın içinde ne bağıırıyorsun?"

"Kim olduğunu sanıyorsun?" gibi şeyler. Kendini korkunç, korkmuş ve yalnız hisseden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Kaybettiğini hisseden? Yeterince iyi olmadığını hisseden? Bebeğin hayatını kurtarmak için iki bacağımdan da vazgeçebileceğimi düşünmüyor musun? Bunun gibi şeyler. Yani, bebekle gerçekten kötü bir dönemden geçtim, biliyorsunuz."

"Biliyorum. O zaman sana bu konuda yardım etti mi?" Jerry sordu.

Bir an sessiz kaldı. Sonunda dedi ki, "Kesinlikle. Aklına gelen her şeyi yaptı. Bu onu çok incitmiş olsa bile. Öyle olduğunu biliyorum. Bebek doğduktan sonra

Beni ve bebeği bir arada tutuyordu.

Küçük elleri ve gözyaşları saçlarıma ve bebeğin başına dökülüyordu. Ama bana sarıldı. Neredeyse her gün Eureka'ya geldi. Günde iki kez nasıl olduğumu görmek için arardı.... Ve

Şimdi... onun yanında olmama izin vermiyor," diye ekledi sessizce. "Bunu tek başına yapmak istiyor. Ve yapamaz."

"Yapamaz mısın?"

"Konuşmak için dışarı çıktığımızda.... aşk yapardık. Eskisi gibi değil. Biraz delirmişti, beni tutuyordu. Onu biraz yavaşlatmaya çalıştım, susturmaya çalıştım, usulca öptüm ama bir anda gitti. Kafamı karıştıran da bu - artık birlikte olmamızı istemiyor ama benimleyken kendini kontrol edemiyor. Bunu bana açıkla."

Jerry erteledi. Onun yerine, "Sana zarar verdi mi Liz?" diye sordu. "Fiziksel olarak mı? Tabii ki hayır," dedi Liz başını sallayarak.

"Kotumu çıkarmaya çalışırken özür bile diledi. Sanki çok çaresiz olduğu için üzgünmüş gibi. Çünkü durmadı."

"Ve sen onu durdurmadın mı?"

"Hayır, umurumda değildi. Uzun zamandır uzaktaydı, çok şey yaşadı ve ben de onu özliyordum. Onu istiyordum. -Sorun bu değildi. Sorun, 'Gördün mü?' dedikten sonra ortaya çıktı. "Birlikte olamayız. Ve düşündüm ki, o da neydi? Bu birliktelikti. Anlıyorum, her şeyi okudum. Beni kendinden uzaklaştırıyor. Ama aynı zamanda anlıyorum."

"Şimdi ne olacak?" Jerry sordu.

"Şimdi mi? Şimdi hiçbir şey. En azından benden." "Bunu açıklayabilir misiniz, lütfen?"

"Onu büyükannesinin evine geri götürdüm ve arabamdan inmesini söyledim. Ona nasıl araba kullanacağını bildiğini hatırlattım.

Beni bul. Aylardır ona ulaşmaya çalışıyorum. Daha fazla zorlamamın ikimiz için de iyi olacağını sanmıyorum."

"Sence bunu başarabilecek misin?" Jerry sordu.

Dudakları büzüldü, gözleri sulandı, titreyen eli göğsüne doğru kalktı ve tam dev bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken, Jerry'nin onu duymak için zorlanması gerekecek kadar yumuşak bir sesle fısıldadı, "Kalbim acıyor. Çok kötü acıyor. Ben... Ben sadece onun beni artık ağlarken görmesini istemiyorum...." Hıçkırdı ve yanakları ıslanana kadar gözlerini kırptırdı. Jerry ona mendil vermedi; nerede olduklarını biliyordu. Jerry'nin mendil stokunu birkaç kez tüketmişti. "Onu bu kadar çok sevmeseydim, ondan nefret ederdim."

Yutkundu ve bir mendile uzandı. "Kalbim çok kötü acıyor...."

Mayıs ayı karada dolduğunda, öğleden sonraları neredeyse her zaman güneşli ve ılık geçerdi. Orman hayvanları, genellikle yeni yavrularıyla birlikte, şafakta ve yine alacakaranlıkta çayırlar ve nehir boyunca saklandıkları yerden çıkarlardı. Bahar kır çiçekleri yol kenarları boyunca tüm ihtişamıyla

dağ yamaçları ve çayırlar boyunca. Virgin Nehri ilkbaharda en güzel halini alırdı.

Dan Brady de buraya gelmeye karar verdiği için memnundu. Bu konuda çok düşünmüştü. Gerçekten de Folsom Hapishanesi'nde sakinleşirken nereye yerleşeceğini düşünmek için çok zamanı olmuştu. Düşük profilli bir mahkûmdu, sadece bir ot yetiştiricisiydi. Satıcılıktan ceza bile almamıştı - sadece yetiştirirken yakalanmıştı ama varsayım, satmak için yetiştirdiği yönündeydi. Diğer mahkûmlar tarafından sürekli tehlike altında olanlar pedofiller ve tecavüzcülerdi. Ve çeteler arasında kavga vardı. Dan cezasını sessizce çekti. Ve düşündü.

Bu onun için mantıklı bir karardı. Virgin River sakin, nezih bir kasabaydı. Orada çok sevdiği insanlar vardı. -Mel ve Jack iki kişiydi. Vaiz tuhaf biriydi ama iyi kalpli ve yardımseverdi. Paul Haggerty bir stand-up'çiydi. Patron. Elbette kendisine saygı duyacaklarına dair bir beklentisi yoktu, ama hayretler içinde kalmıştı. ona karşı dostça davrandı. Ve Haggerty'nin işi tamamen şanstı. Eğer Haggerty olsaydı, kendisini asla işe aldırmazdı. Ama harika gidiyordu. Bir sürü fazla mesai vardı. O istedi. Haggerty adil bir ücret ödüyordu ve sosyal hakları da iyiydi. Birlikte çalıştığı adamlar kaliteli ekiplerdi. Haggerty'nin yüksek standartları vardı.

Bu ona fazla boş zaman bırakmıyordu ama boş zamanla ne yapacaktı ki? O her zaman yalnız biriydi, Esrar yetiştirirken daha da yoğunlaşan bir şeydi bu. Bu yavaş yavaş bırakmaya çalıştığı bir alışkanlıktı; karanlıktan çıkıp eskiden olduğu gibi hayatında insanların olması onun için anlamlıydı. Onlar ona güvenmiyor olabilirdi ama o onlara güveniyordu.

Sonuna kadar şeffaftılar -gerçekten karmaşık değillerdi, otantik hayatlar yaşıyorlardı, ailelerine ve arkadaşlarına yatırım yapıyorlardı, kendilerine ve kasabalarına sahip çıkıyorlardı. Böylece yavaş yavaş onların dünyasına girmeye başlamıştı. Her sabah saat 6:00 gibi bardan paketlenmiş bir öğle yemeği alıyordu - Vaiz bir gece önceden hazırlamıştı. Sonra haftada birkaç gece akşam yemeğini ve birasını orada yiyor ve

barın televizyonunda yerel dedikoduları ve ulusal haberleri izledi. Geri kalan zamanda ya çalışıyor ya da kiralık evin etrafını tamir ediyordu.

Babası ona tamirat işlerinde çok işe yarayacak bir şey öğretmişti: Her zaman en çok görünen şeyi ilk önce yapmak. Böylece Dan'ın yaptığı ilk şey, kırık bir pencerenin camını değiştirmek ve ön verandayı güçlendirip onarmak oldu. Bir buçuk gününü aldı. Sonra kendisi verandayı boyarken evi kazımaları ve boyamaları için Haggerty'nin çocuklarından bazılarını tuttu - o merdivenlere çıkmayacaktı. Dan, evin sahibi olmadığı sürece yeni bir çatıya yatırım yapacak değildi ama bir sonraki büyük yağmurda boğulmamak için mevcut çatıyı tamir ettirdi.

Ardından, yabancı otları temizledi, biraz üst toprak attı, levye ve kürekle çatlak kaldırmı söktü ve yerine veranda taşları döşedi. Evin ön tarafına çiçekler dikti. Biraz günlük yağmurlama ve biraz bahar Güneşli, rengârenk çiçeklerle çevrili yeşil bir bahçesi ve beyazlarla süslenmiş küçük sarı bir evi vardı.

İçeri girdiğinde, ki bu kiracılığının yaklaşık üç haftasıydı, istediği zaman akşamları çalışabilirdi. Önce en kolay ve en görünür işleri halletti. Yıkadı.

Oturma odası ve yemek odası duvarlarındaki nikotini temizledi, yamaladı ve boyadı. Büyük bir endüstriyel zemin ödünç aldı.

Paul'den zımpara makinesi aldı ve oturma/yemek alanını boya, leke, vernik ve zemin cilasıyla yaklaşık on gün içinde L şeklinde güzel bir odaya dönüştürdü. Taş şömineyi temizledi

ve iyi görünüyordu. Sonra ovaladı ve

Yatak odasını boyamak sadece birkaç akşamını aldı. Sahip olduğu tek mobilya bir yatak ve mutfak dağıtırken yemek odasında bıraktığı iki sandalyeli küçük bir masaydı.

Altı haftadır Virgin River'da, dört haftadır da küçük kiralık evindeydi ve az miktarda para ve biraz işle neler yapabileceğinden gerçekten memnundu. Mutfak birkaç haftadan fazla zaman alacaktı ve

Şimdiye kadar yaptığı işlerden çok daha pahalı olacaktı ama iyi para kazanıyordu ve ağırdan alacaktı.

Eski, hasarlı muşamba zemini kazıdı ve tüm dolapları kaldırdı, çünkü bazıları zaten kapıları eksikti ve standart boyutta olamayacak kadar eskiydiler. Tezgahları söktü, sadece lavaboyu tuttu ve aletleri duvarlardan uzaklaştırdı.

Eski, soyulmuş, sararmış duvar kağıdından kurtuldu, Mutfak duvarlarını dokulandırmış ve bir Pazar öğleden sonrasında boya yapıyordu ki kapı çalındı. Elinde rulo, gitti ve kapıyı açtı. "Şey," dedi sırtarak. "Ev sahibem. Komik, seni bir daha görüp görmeyeceğimi merak ediyordum."

"Ev," dedi. Ağzı açık kaldı ve gözleri kocaman oldu. "Yüce Tanrım!"

"Oh, iyi mi?" diye sordu ona.

Kadın başını salladı ve adam bir an için onun çok ileri gittiğini ve bundan nefret ettiğini söyleyeceğini düşündü.

"Böyle görünebileceğini hayal bile edemezdin. İnanılmaz bir şey. Buraya geldiğimde yanlış eve geldiğimi düşünmüştüm."

Ona sırtıttı. "Muhtemelen durmalıyım. Eğer yeterince iyi bir iş çıkarırsam, onu geri isteyeceksin ve ben de tekrar karavan kabuğuna gireceğim."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi. "Bir daha asla burada yaşamayacağım."

"Senden umudumu kesmiştim. Jack'e geri döneceğini düşünüp düşünmediğini sordum ve o da gerçekten bilmediğini söyledi. Evin gitmesine izin verme ihtimalin olduğunu düşündü. Bunu neden yaptığını hayal bile edemiyorum...."

"Hayır, muhtemelen yapamazsın. Bunu bazı kötü anılara bağlayın."

"Korkunç olmalı," dedi adam ve kadın sadece başını salladı.

Farklı görünen tek şey ev değildi. Kendisi de oldukça iyi görünüyordu. En son gördüğünde

bütün gün çöp taşımişti, ama ondan sonra bile, güçlü bir görünüşü vardı. Otuz yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Belki 1.80 boylarında. İnce ama sıska değil; uzun bacaklar, iyi kalçalar. Titiz olmayan bir tarzı vardı; saçları omuzlarının hemen üzerinden aşağıya doğru kıvrılıyor, makyaj yapıyordu. çillerini görebiliyordu.

"Sana kira borcum var," dedi arka cebinden cüzdanını çıkararak. Ama kadın onun yanından mutfağa doğru yürüdü.

"Vay canına," dedi. "Çırılçıplak soyunmuş."

"Uh, evet. Maliyet nedeniyle bu biraz zaman alacak. Fazla mesai gibi şeylere bağlı olarak en az birkaç ay. Her şeye ihtiyacı var. Önce zemini ve duvarları, sonra dolapları ve tezgahları, sonra da aletleri teker teker yapacağım. Bu aynı zamanda biraz çim tohumu ve boyadan daha pahalı olacak. Çok daha fazlası. Umarım bir süre burada ucuza kalmama izin vermeyi planlıyorsundur. yatırım."

"Tabii. İstemiyorum."

"O banyoya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Güzel büyük bir oda ama duşun yerleştirilme şekli tam bir kabus. Ayrıca, banyodan vazgeçmek zorunda kalacağım.

Tadilat sırasında ve bir süre karavan kabuğunda yaşadktan sonra, bu duş, çirkin olduğu kadar, gerçekten kullanışlı hale geliyor.

Özellikle de bütün gün inşaatta çalışıp sonra da bütün gece evde oturuyorsanız." Hiçbir şey söylemedi, sadece merakla etrafına bakındı. "Bu banyoya küvet, duş ve yeni bir tuvalet gerekebilir." Hâlâ sessizlik. "Burada bir yıl ya da daha fazla kalmadan o arka odayı almayacağım. Gerçek şu ki, oranın sökülüp yeniden inşa edildi. Hey-aynı güneş sisteminde miyiz?"

"Ah. Özür dilerim. Gee... Um, adın neydi?" İç çekti.

"Dan Brady."

"Kusura bakma Dan. Buranın bu kadar güzel görünmesi beni çok şaşırttı. Hem de bir aydan biraz fazla bir sürede. Ölümüne çalışmış olmalısın."

"Hayır. Biraz işten sonra, biraz da hafta sonları."
Cüzdanını hâlâ elinde tutuyordu. "Sana bir buçuk aylık kira borcum var. Nakit tamam mı?"

"Tabii. Evet."

"Bir dahaki sefere kira zamanı geldiğinde, bana bir adres verirseniz, oraya gittiğimde Eureka'ya bırakabilirim. Ayda en az bir kere o tarafa giderim.

boya, kalafat, tamir işleri. Belki bir şeyler atıştırır, ev için düşündüklerim hakkında daha fazla konuşur, birbirimizi biraz tanırız...."

Başını öne eğdi. "Beni tanı mıyorsun, değil mi?" "Burada yaşıyorsun. Annen öldü ve baban bir kardeşle? Bu doğru mu? Eureka'da çalışıyor ve yaşıyorsunuz, değil mi?"

"Ben bir alkoliğim," dedi neredeyse gururla doğrulurken.

"Ah. Pahalı bir randevu mu yoksa ayıklığın tadını çıkarmak mı?"

"Yedi ayı aşkın süredir ayığım. Tam gün sayısını biliyorum. Saatleri."

"Aferin sana. Nerede yaşadığını bilmem seni korkutmayacaksa ve bedava yemek istiyorsan-"

"Erkeklerle ilişkiye girmem."

Bir an için afallamış görünüyordu. "Tanrım, özür dilerim Cheryl. Seni yanlış yönlendirmek istememiştim, bu işe bulaşmayı beklemiyordum. Sadece kira parası, erken akşam yemeği ve sıradan bir yerde. Dinle-"

Başını sallayarak kendi kendine gülmeye başladı.

"Paranoyak," dedi sessizce. "Bölgeyle ilgili bir şey. Dinle Dan, ben sıradan bir sarhoş değildim. Çok sarhoş bir sarhoştum. Bir sürü pişmanlık verici şey yaptım. Bu yüzden buraya, her şeyin başladığı yere, en kötü olduğum yere geri dönmüyorum. Sor

Kasabadaki herkes size kasabanın ayyaşı Cheryl'i anlatabilir. Benimle akşam yemeği yemek istemezsin."

Ona küçük bir gülümseme verdi. Elini uzattı. "Cheryl, Dan-ex-con'la tanış."

Eli tutmadı ama kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Ne için...?"

"Büyüyen ot."

"Tanrım, uyuşturucu bağımlısı mısın?"

Başını iki yana salladı. "Hiç uyuşturucu kullanmadım, sadece para için yetiştirdim. Zor durumdaydım, bir aile üyesinin

başka bir şey düşünemiyordum ve bana tuzak kurabilecek birini tanıyan biriyle tanışmıştım ve hızlı bir şekilde bir sürü para kazanabilirdim. Yakalandım ve hapis yattım." Sırıttı.

"Buradaki herkese yetiştirici Dan'i sorun."

"Burada ne yapıyorsunuz? Virgin River'da mı? Böyle eski bir bok çukurunu mu onarıyorsun?"

"Hayatımı geri alıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Tamam, tamam, dokun." Omuz çantasına uzandı ve bir kâğıt parçasıyla bir kalem çıkardı. "İşte benim Telefon numaram. Bir hafta önceden arayın ve benimle bir zaman belirleyin.

Yemek konusunu bilmiyorum, bunu düşünmem gerekecek."

"Güzel," dedi. "Sen düşün. Ben resim yapacağım. Ve işte sana yetişmen için üç yüz dolar. Gerçi şimdi burası daha iyi görünüyorsanız, muhtemelen bir güvenlik depozitosu istersiniz, ha?"

"Seni rahatsız eden bir şey yok mu?"

"Artık mı? Pek değil."

Cameron ailesini aramayı olabildiğince ertelemişti. Otuz altı yaşında olmasına rağmen, kendisi hakkında ne düşündükleri onun için hâlâ çok önemliydi. Bu yüzden, Abby ile kulübede hafif bir akşam yemeğinden sonra ona annesini arayacağını söyledi. Abby inledi ve ona yaslandı. "Her şey yoluna girecek," dedi ona ve alnına bir öpücük kondurdu. "Ama Abby, aileme yalan söyleyip hamile bir kızla ilişkiye girmişim gibi davranmayacağım."

"Biliyorum," dedi usulca, endişeyle. "Ben yatak odasına gidiyorum," dedi.

Bunu söylediğinde onu ne kadar mutlu ettiğine dair hiçbir fikri yoktu - yatak odası, benim yatak odam değil. Çünkü her gece orada birlikte yatıyor, öpüşüyor, dokunuyor, okşuyor, seks yapmıyor ama her şeyi yaşıyorlardı. Abby için Bugünlerde ne kadar büyük ve rahatsız olsa da seks, ihtiyaç duyduğu şeyler listesinde çok aşağılarda yer alıyordu. O sadece dokunmaktan, şefkatten ve yakınlıktan huzur duyuyordu. Cameron içinse bundan biraz daha fazlası söz konusuydu. Duyguları kesinlikle cinsel yüklüydü. Onu bebeklerle birlikte, tıpkı gebe kaldıkları gece, o çok küçük, çok inceyken olduğu kadar çok istemesini çılgınca ve güzel buluyordu. Tabii ki bunu Abby'den saklayamazdı, saklamaya da çalışmadı. Abby bu konuda yardım etmeyi bile teklif etti. "İzin ver Cameron," dedi ona dokunarak. "Hayal kırıklığına uğraman için hiçbir neden yok." Ve o da "Seni bekliyorum ve ben de bunu istiyorum. Bu küçükler doğduktan ve sen iyileştikten sonra, bu kulübenin duvarlarını sallayacağız."

Daha mutlu olduğu bir zamanı hatırlamıyordu. İşte bu ruh haliyle ailesini aradı.

"Anne?" dedi. "Nasılsın?" "Harika, Cam. Küçük kasaba nasıl?"

"Mükemmel. Bir kadeh şarap koy anne. Sana söylemem gereken önemli bir şey var."

"Gerçekten mi?" dedi. "Devam et...."

"Doktorun emri," dedi. "Hadi bakalım, bir sürprizim var. Hem de çok güzel bir sürpriz."

"Tamam, tamam," diye güldü. "Umarım o küçük kasabada kendine harika bir kadın bulmuştur...."

Şarap konusundaki tavsiyesini dinlemiş olmasını umarak durakladı. "Aslına bakarsanız..."

"Gerçekten mi? Kim o?"

"Aslında onu geçen yıl buldum. Geçen sonbahar, Grants Pass'te." "Hiçbir şey söylemedin," dedi.

"Söylenecek fazla bir şey olduğunu düşünmüyordum. Ona gerçekten aşık olmuştum ama hayatında bazı sorunlar vardı. Onunla tanıştımda

Kocasından neredeyse bir yıldır ayrıydı ve boşanıyorlardı. Onun için çok erken değildi.

başka bir adamı düşünüyordu ama bu işe karışmak için çok erkendi. En azından o zaman için. Yasal işlerini halletmesi gerekiyordu. Bu yüzden, her ne kadar nefret etsem de, bir süre irtibatı kaybettik. Ocak ayında tekrar görüştük, boşanması kesinleşmişti. Adı Abby ve anne, o harika biri. Güzel, tatlı ve mükemmel."

"Cam, senin adına çok sevindim. Neden bize söylemedin?" "Pek çok nedeni var, bir tanesi de ilk evliliği idi. Ve tabii ki Abby bir kez evlendiği için ağırdan almak istedi. Anlıyorsunuzdur."

"Sanırım. Nerede yaşıyor, Cam? Onunla ne zaman tanışabilirim?"

"O artık burada yaşıyor anne. Benimle birlikte. Onunla tanışman uzun sürmeyecek ama bir şey daha var. Grants Pass'te birbirimizi tanıdığımız o kısa süre boyunca küçük bir... ah, küçük bir... lütuf, işte buydu. Bir lütuf yaşadık. Aslında birkaç lütuf. Yoldayken.

Yakında." Ölü sessizliği onu yanıtladı. "İlk başta zavallı Abby için bir şok oldu ve itiraf etmeliyim ki ben de oldukça şaşırdım ama bu konuda çok mutluyuz. Mutlu ve heyecanlıyız." Sessizlik. Uzadı. "Anne? İkizler. Birinin erkek olduğunu biliyoruz ama diğeri saklanıyor." Yine bir boşluk.

Sonra annesinin çığlığını duydu, "Edward! Buraya gel! Cameron bir kızı hamile bıraktı!"

"Anne! Sadece şu şaraptan bir yudum al!"

"Sanırım biraz daha güçlü bir şey gerekecek! İkiz mi? Bir kızı ikizlere hamile mi bıraktın?"

Elinde olmadan güldü. "Anne," dedi. "O herhangi bir kız değil, o bir kız değil. Adı Abby ve otuz bir yaşında."

"Cameron, nasıl olur da-"

"Şimdi, anne, açıklama yapmayacağım. Bana güvenmek zorundasın, ben hiç dikkatsiz olmadım, Abby de öyle. Bu yüzden

-İşte anlaşma. Muhtemelen erken gidecek.

Bebekler Temmuz'un ikisinde doğacak. Ne zaman istersen anne. Abby doğar doğmaz annesinin gelmesini istiyor, o yüzden umarım biraz sabırlı olabilirsin. İkizler oldukça büyük-"

"Cameron! Evli misin?"

"Henüz değil anne. Bu işte tamamen birlikte olsak da evlenmek için henüz zamanımız olmadı. O da olacak, detayları halledeceğiz. Şimdi acele etmenin anlamı yok.

Ayrıca, kimseyi kandırmayacağız, Büyük büyükanne ve büyük teyze Jean de dahil olmak üzere, hemen şimdi acele ederek. Neredeyse buradalar."

"Yüce Tanrım," dedi annesi. Ve arka planda babası Ed'in "Ne? Ne? Ne? Ne?" dediğini duyabiliyordu.

"Doğar doğmaz seni arayacağım. Yarın kliniğe gittiğimde Mel'e Abby ile fotoğrafımızı çektirip sana e-posta ile göndermesini söyleyeceğim. O zamana kadar sakinleşmiş olursun."

"Ama Cameron," dedi, "bana hiçbir şey örmek için zaman vermedin!"

Tekrar güldü. "Pekâlâ, başlayın. Abby yükünü boşaltmaya gerçekten hazır. Tamamen güvende olması için birkaç hafta daha dayanması gerekiyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bana daha önce söyleyemez miydin?"

"Çözülmesi gereken ayrıntılar vardı anne. Durum böyle ve sen de nazik davranacaksın. Abby anlaşılabilir bir şekilde stresli."

"Elbette nazik olacağım! Sadece bir soruma cevap ver ve bana karşı dürüst ol, çünkü yalan söylediğini her zaman anlarım. Bu kadını seviyor musun Abby?"

Gülümsedi. "Anne, onu ilk gördüğüm anda sevdim. Ve onu her gün daha çok seviyorum." Cevabını annesinin ağır, tatmin olmuş iç çekişinde duydu. "İşte şimdi, delirmeden önce git babamla ilgilen, yarın bir ara fotoğrafını e-postayla gönderirim. Anne, tebrikler. Seni seviyorum."

Telefonu kapattı ve buzdolabından kendine bir bira aldı. Üstünü kapattı ve yatak odasına gidip açık kapı aralığına eğildi. Abby bağdaş kurmuş oturuyor, iPod kulaklıklarını kulaklarına takmış, gözleri kapalı derin derin nefes alıyordu. Adam sadece izledi ve gülümsedi. Kız bir hayal gibiydi.

Gözlerini açtı, kulaklarındaki tıkaçları çıkardı ve beklentiyle ona baktı.

"Çok şaşırdı," dedi. "Ve ona bir şeyler örmesi için daha fazla zaman vermediğim için biraz da kızdı."

"Aman Tanrım," dedi nefes alarak. "Ona bunun bir kaza olduğunu söyledin mi?"

"Hayır. Ona bunun bir lütuf olduğunu söyledim. Ve başıma gelen en iyi şey olduğunu."

Dan Brady, Virgin River'da sadece birkaç ay içinde o küçük bara girip onlardan biri olarak kabul edilebileceğini hayal etmemişti. Büyük bir yaygara koparmıyorlardı; Cheers gibi herkesin hoş geldiniz diye bağıracağı bir yer değildi. Hayır, bu zaten onun zevkine uygun olmazdı. Güzel olan, günün daha yoğun saatlerinde gitmek ve bara girer ve etrafta kim varsa onlarla sohbet ederdi, sanki komşulardan biriymiş gibi, ki öyleydi. Önceki yıllarda, daha önce

Bu kasabaya yerleştikten sonra bara sadece öğle saatlerinde, etrafta neredeyse hiç kimse yokken gidiyordu.

Barda doğrulup oturdu ve kendini Vaiz'in karşısında buldu. "Merhaba kardeşim," dedi Vaiz. "Heineken?"

Dan gülümsedi. Bu şekilde karşılanmanın onu ne kadar memnun ettiğini belli etmedi. Tek söylediği "Teşekkürler" oldu. "Bu gece barda mı çalışacaksın?"

"Sadece birkaç dakikalığına. Jack klinikte, Mel'i yüklüyor. ve çocukları eve götürebilmesi için. Hemen dönecek. Dana arkada mama sandalyesindeyken Paige ocağa bakıyor ve Chris," dedi, başını uzağa doğru eğerek

Altı yaşındaki çocuğun oturduğu barın ucunda, "ödev yapıyor."

Dan kaşlarını çattı. "Ev ödevi mi? Birinci sınıfta mı?"

"Bu çılgınlık değil de nedir? Tanrı'ya şükür o okula gitmedim. Rahibeler vardı ve ben de zor günler geçirdiğimi sanıyordum." Dan güldü. "Bu trigonometri gibi bir şey değil," diye devam etti. "Resimler çiziyor, sayılar ve harfler yapıyor ama hala...."

"Yine de," diye kabul etti Dan.

"İzninizle. İlerleme kaydedip kaydetmediğimizi kontrol etmem gerekiyor." Ve üvey oğlunun yanına gitti.

Bir dakika sonra Jack, Hope McCrea için kapıyı açık tutuyordu. Çamurlu koşu ayakkabıları ve dizlerinde kahverengi lekeler olan lavanta rengi eşofmanıyla içeri girdi. Hope'la konuşmak için epey zaman harcamıştı. Hope'u dinliyordu. Onun için bahçe mevsimiydi. Her bahar ve yaz çok büyük bir bahçeyle ilgilenirdi. Yalnız yaşadığı için ürünlerini pek kullanamıyordu, bu yüzden çoğunu dağıtıyordu ve geyiklerle tavşanlar bahçesine girerek onu çılgına çeviriyordu.

Jack barın etrafında dolaşırken Dan'in yanına oturdu ve sorulmadan ona bir viski doldurdu. Sonra da Marlboro'sunu çıkardı. Kendini toparlamak için kısa bir Boğazı ve ciğerleri parladı. "Haberlerim var," dedi Jack'e ve dinleyen herkese. "Kiliseyi satın aldım."

"Ne yaptın?" Jack sordu.

"Kilise. Lutherciler bu tarafa başka bir papaz göndermiyorlar, biz onların zevkine göre çok küçüğüz. Ya da herhangi biri için, öyle görünüyor. Altı yıldır tekliflerde bulunuyorum ama onlar kiliseyi başka bir mezhebe satmaya kararlıydılar. Ama sonunda yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldılar, kimse istemiyor. Ben de teklifimi düşürdüm, çılgın aptallar. Bire aldım.

şarkı." Kıkırdadı. "Bir ilahi için aldım."

"Tanrım, Hope, sen Tanrı'dan daha mı zenginsin?" Jack sordu. "Birkaç dolarım var ve alıp satmaktan başka yapacak bir şeyim yok. şeyler. Bu yüzden kiliseyi satacağım." Yudumladı

İçki. Sigarasını üfledi.

"Ama Hope, kimsenin bunu istemediğini söylemiştin," dedi Jack. "O dinlerin hiçbiri istemiyor. Onu satacağım eBay'de."

Bir an sessizlik oldu, sonra Jack, Dan ve Vaiz kahkahalara boğuldu.

"Oh, devam et ve gül," dedi. "Göreceksin. Birileri kilise isteyecektir. Bu iyi bir kilise. Şu anda biraz harap durumda, ancak tamir edilebilir bir yer olarak düşünülebilir."

Jack bara yaslandı. "Dur tahmin edeyim, sende o kilisenin eski resimleri var, değil mi? Güzel olduğu zamanlardan,

Değil mi? Ve sen de Mel'e yaptığın gibi, o resimleri ortaya çıkaracak ve zavallı bir hödüğü tuzağa düşüreceksin."

"Mel yıllardır hiç şikâyet etmedi," dedi Hope puflayarak.

"Mel mi?" Dan sordu.

Jack tezgahı sildi. "Mel buradaki işi Hope'un gönderdiği küçük, güzel bir kızın fotoğraflarına bakarak aldı.

Kasaba ve ormanda bir yıl boyunca ücretsiz kullanabileceği bir kulübe. Kulübe yeni gibiydi; kasaba otuz yıl daha genç görünüyordu. Kulübe muhtemelen üzerinde çalıştığınız Creighton evinden daha kötü durumdaydı ve kasaba...? Kasabayı gördünüz. Mel çok kızgındı."

"Çok sivri bir dili var," dedi Hope, Jack'i güldürerek.

"Peki Hope," dedi Jack, "ya satanistler kiliseyi satın alırsa?" "Onlara iyi şanslar," diye omuz silkti. "Bu gerçek bir

iyi olmayan birinin bu işi yapmaya çalışması için kötü bir şehir. Eski ve yeni resimleri asacağım, böylece insanlar neye bulaştıklarını bilecekler."

"Kim bir kilise ister ki?" Dan sordu.

"Vaaz vermeye ihtiyacı olan biri, diye düşünüyorum," dedi Hope. "Ya da Jack ve Vaiz'in kaçıp bu fikre kapıldıklarına pişman edecekleri satanistler." İçkisinin son yudumunu aldı, sigarasını söndürdü. "Çok şey yaşayacaksın

geyik eti yakında bara gelir, Jack. Bahçemden çıkmazlarsa o lanet geyikleri vuracağım."

"Yasadışı geyik eti alamam, Hope. Bunu her bahar deniyorsun. Neden iyi bir çit çekmiyorsun?"

"İyi bir çitim var! Atlıyorlar! Lanet tavşanlar da altına giriyor. Piçler."

"Şimdi, bir kilise sahibi böyle mi konuşur?" "Ben sadece sahibiyim, Jack," dedi gözlüklerini kaldırarak.

"Ben pek dindar sayılmam." "Öyle mi?"

"Sanırım bu kasabanın biraz dine ihtiyacı var."

"Peki neden?"

"Uzun zaman oldu ama o kilise eskiden hep doluydu. Tabii ki fakir dağ insanlarıyla doluydu ve papaz evi de yoktu, bu yüzden papazın yeri değiştirildi. Yoksul dağlıların tabağına koyduklarıyla karnını zor doyuruyordu. Ama gençliğimden beri buralarda işler daha iyiye gitti. Bir sürü çiftçi ve çiftlik sahibi ve -" bakışlarını suçlayıcı bir şekilde Dan'e yöneltti "- inşaat işçileri buraya taşındı. Toplama tabağını doldurabilirler. Bunu tekrar denemenin zamanı geldi." Dan'in omzuna bir şaplak attı ve kapıya doğru koşarak bardan ayrıldı.

Dan başını kaldırıp Jack'e baktı. "Çok tuhaf bir kadın."

"Tuhaf olduğu doğru. Ama hep düşünüyor Kasaba hakkında. Vasiyetine bir göz atmak isterdim. Çok kurnaz ve bence bir ton parası olmalı. Ve hayır yaşayan akrabalar." Bir kaşını kaldırdı. "Bir eş mi arıyorsunuz? Büyük siyah gözlüklü ve dizleri çamurlu olgun bir kadın mı?"

Dan güldü. "Bunu güzelce içebileceğimi sanmıyorum, Jack. Ama ipucu için teşekkürler."

"Evde işler nasıl gidiyor?"

Arkasına yaslandı. "Ev sahibesi bugün geldi. İşte ilginç bir kadın."

"İşte o."

"Bana kasabanın sarhoşu olduğunu söyledi," dedi.

"Öyleydi," diye doğruladı Jack. "Tedaviye başladı ve harika gidiyor gibi görünüyor. Yepyeni bir insan oldu."

"Kasabanın sarhoşu nasıl biriydi?" Dan sordu.

Jack yukarı doğru baktı, düşünüyordu. Sonra bakışlarını Dan'inkilere indirdi. "Biliyor musun? Bu konu hakkında konuşmayacağım. Cheryl iyi bir insan ama içki içerek çok büyük bir yükün altına girdi. Sana gerçeği söyleyeyim, hiç umut görmedim. Ama onu şimdi görüyorum ve o aynı kadın değil.

Tanrı şahidim olsun, ayıkken bile biraz ağırkanlı ve motivasyonsuz olacağını düşünmüştüm. Hasarlı. Ama şansını yenmiş gibi görünüyor - inanılmaz biri. Başarmasını istiyorum."

"Yapıyor," dedi Dan. "Bu konuda konuşmaman çok hoş. Kötü bir şey olmalı."

"Dostum, hepimiz unutmak istediğimiz kötü zamanlar geçirdik."

Ve kötü günlere bir giriş gibi, kapı açıldı ve Rick içeri girdi, yardım için sadece bir baston kullanıyordu. Dan, Jack'in gülümsemeden önce kaşlarını çattığını fark etti. "Nasılsın evlat?" diye sordu.

"Daha iyi," dedi bastona yaslanarak. "Bastona alışmaya başlıyorum. Bütün gün kışımın üstünde durmadım." Barda doğrulup oturdu.

Dan ona doğru döndü. "Dan Brady," dedi. "Uzun zaman önce bir kez karşılaşmıştık. Hatırlamayabilirsin."

"Doğru," dedi Jack aniden. "Paige'in kaçırıldığı gece! Hatırlıyor musun Rick?"

Rick elini uzatarak, "Evet," dedi. "Sen bir tanesin Kötü adamı el feneriyle bayıltan kişi. Bunu neredeyse unutmuştum."

"Bacağın için üzgünüm," dedi Dan. "Protezle kendini iyi hissetmeye başladın mı?"

"Hayır, hâlâ biraz acıyor."

"Arıza var mı diye bakıyor musun? Bu sizi yavaşlatabilir...."

"Bunları biliyor musun?" Rick sordu.

"Birazcık. Bunu izliyor musun?"

"Sadece izlemekle kalmıyorum, haftada üç kez onların izlediği PT'ye gidiyorum. Korunuyorum. Şu anda tek istediğim ağrısız bir şekilde yürüyebilmek."

"Ah, bunu alacaksın. Sonra ne olacak?" Dan sordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Jack, sen ne düşünüyorsun? Sence bir bira ve akşam yemeğini hak ettim mi?"

"İki şartım var. Seni eve bırakacağım ve büyükannene bir şeyler götüreceğiz."

Rick barı okşayarak, "Tamamdır," dedi.

Yirmi bir yaşına girmesine daha dokuz ay vardı ama kendi yaşındaki çoğu erkekten çok daha fazla yaşamıştı. Ve üç PT seansı ve iki danışmanlık seansından oluşan zorlu bir hafta geçirmişti.

"Buralarda ne yapıyorsun?" Rick Dan'e sordu. "Paul

Haggerty için çalışıyorum. Sen ne yapacaksın?

Çok sayıda seçeneğiniz olmalı."

"Bilmiyorum dedim. Şu anda sadece bir bacağımı almam gerekiyor.

İçinde yürüyün. Belki o zaman düşünebilirim."

"Okul her zaman var," dedi Jack, birasını bırakıp kahve fincanını alırken. "Şu GI Bill, harika bir şey. fırsat."

Rick birayı kaldırdı, bir yudum aldı ve "Bunu düşünüyorum," dedi.

Dan hemen anladı, çocuk savaş, yaralanma ve kayıp bacak yüzünden hâlâ depresyondaydı ve kafası karışık. "Bu küçük kasaba çok güzel Rick. Ben sahilin aşağısından geliyorum. Sebastapol. Bodega Körfezi yakınlarında. Pek de küçük bir kasaba sayılmaz. Burada mı büyüdün?"

Başını salladı.

"Peki, Kolorduya ne zaman katıldın?"

Rick Dan'e baktı. "Eğer senin için de uygunsa, şu anda kendimi pek konuşkan hissetmiyorum."

"Benim için sorun değil," dedi Dan. "Jack, Vaiz akşam yemeği için hazır olduğunda ben de hazırım."

Jack, Rick'e kısa bir süre kaşlarını çatarak, "Tamamdır," dedi.

Rick birasını yudumlayıp yemeğini yerken bara gelen birkaç kişi ona yaklaşıp şöyle dedi merhaba dedi ve sırtını sıvazladı. Kaşları sanki onun için üzüyorlarmış gibi çatıktı ve Dan biliyordu ki Yapılacak şey. Rick şu anda muhtemelen ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu düşünüyordu, belki de bundan biraz hoşlanıyordu ama bu çocuk sert ve güçlüydü ve acımanın pek bir faydası olmayacaktı.

Dan bir sonraki grubun geldiğini bile görmedi. Bir çift ve bir kız. Pencereye yakın bir masaya oturdular. Rick dönüp baktığında Dan onun bakışlarını takip etti ve kızın onunla bağlantı kurduğunu gördü. Güzel kızdı. O kadar güzel ve o kadar hüznüydü ki Dan bir an için neredeyse kıskanacaktı. Rick'in gözlerinin ne yaptığını göremiyordu ama gözleri birbirine kilitlenmiş olmalıydı. Kızın ağzı önce açık kaldı, sonra kapandı. Masasındaki kadına döndü. Ellili yaşlarında kıvılcıklı saçlı bir kadın, bir şeyler fısıldadı ve sonra bardan kaçtı.

Rick geri döndü.

Dan, "İşte bu ilginçti" demeden önce bir dakika düşündü. Rick birasından bir yudum aldı. "Eskiden benim kız arkadaşımdı." "Hmm. Bacağından önce mi?"

"Evet."

"Bacağıyla başa çıkamıyor mu?" Dan sordu.

Rick öfkeli bakışlarını Dan'e çevirdi. "Bu senin işin mi dostum?"

"Dan. Adım Dan. Sadece merak ettim. Gerçekten üzgün görünüyor, canı sıkkın değil. Ama belki de ben öyle hayal ettim."

"Ertelemiyor ama artık bizim için işe yaramayacak. Bu senin için işe yarayacak mı? Artık onu rahat bırakabilir misin?"

"Elbette, evlat. Eğer istediğin buysa."

"İstediğim bu."

Vay canına, diye düşündü Dan. Bu zor bir müşteri. İçinde binaları yakacak kadar deli vardı.

Aradan on dakika geçmemişti ki çift, kız hariç, Rick'e yaklaştı. Kızıl saçlı küçük kadın elini Rick'in omzuna koydu ve "Nasılsın Ricky? Daha iyi misin?"

"Gayet iyiyim Connie. Teşekkürler. Akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Sanırım geçeceğiz," dedi. "Dinle, sadece bil diye söylüyorum, her zaman seni düşünüyorum, uyum sağlaman için senin için dua ediyorum."

Rick uysalca, "Teşekkürler," dedi. "Liz. O iyi mi?"

"Deniyor, Ricky. Göründüğünden daha güçlü. "Deniyor, Ricky.

Deniyorum."

Rick, "Güzel," dedi.

"Kendine iyi bak o zaman," dedi Connie. Ve bardan ayrıldılar. Dan, bu adam patlıyor, diye düşündü.

On iki

Walt Booth haftada en az iki kez kızının evinde akşam yemeği yiyordu. Muriel uzaktayken, Vanni daha da Düzenli olarak davet edildiğinden emin olmak konusunda bilinçliydi. Kızı yemek yapmayı çok severdi, onun için yemek yapması her zaman bir zevkti. Tatlıdan sonra, eğer hala

Erken saatlerde kahvesini büyük odaya götürür ve bazen Matt yatağına yerleşmeden önce bebeği bir süre sallardı. Bazen Paul de ona katılır, televizyon haberlerine biraz göz atardı ama Paul genellikle garajda, evlerinin iç mekânı için gömme dolaplar üzerinde çalışmakla meşguldü.

Vanni, sıradan bir akşamda küçük Matt'i sallarken Walt'un kahvesini doldurdu. "Son zamanlarda çok sessizsin," dedi. babasına söyledi.

"Belki de söylemem gereken her şeyi söyledim. Belki de geriye hiçbir şey kalmamıştır."

"Ha-ha," dedi gülümseyerek. "O zaman bana Muriel'den ne duyduğunu söyle." Walt'un çenesi hemen düştü. "Uh-oh. Muriel'le aranızda bir sorun mu var?"

Walt başını kaldırdı. "Sorun mu değil mi bilmiyorum ama şu anda benden pek memnun değil."

"Peki neden?"

Omuz silkti. "O filmde kaçamaz. Köpekleri çiftleştirmemi, Shelby'nin atları beslemesini ve en azından uzun bir hafta sonu için Montana'ya gitmemi istiyor."

Vanni koltuğa geri oturdu, elinde kendi kahve fincanı vardı. "Peki sorun ne?"

"Montana'ya gitmeyi özellikle istemiyorum," dedi. "Peki. Bu onu tamamen özel hissettiriyor olmalı."

Homurdandı. "Ben oraya, onun çalıştığı yere ait değilim."
"Senin orada olacağını düşünseydi sana soracağını hayal edemiyorum.

Bu arada. Aslında, onu iş yerinde görmek senin için iyi olabilir. Bana sorsaydı ilk uçakla giderdim. Bir film setini ziyaret etmeyi çok isterdim."

"Al işte Vanessa," dedi. "Kendimi bir film setinde göremiyorum. Bu benim deneyimimin tamamen dışında. Ben olsam muhtemelen sadece onu utandırır."

"Ne saçmalık! Eğlenceli olurdu, baba! Sadece onun ne yaptığı hakkında daha fazla şey öğrenmekle kalmaz, sabahları ve akşamları birlikte biraz zaman geçirirsiniz."

"Bunun eğlenceli olacağından pek emin değilim...." "Baba...? Ona ne söyledin?"

Yüzünü buruşturdu. "Daha çok bana söylediği şey. Ona film setine gitmemin iyi bir fikir olmadığını söyledim ve o da kuma bir çizgi çekti." Başını iki yana salladı. "Muriel gibi değil ama yaptığı buydu."

Vanni biraz sinirlenerek, "Bu açıklamayı daha da kafa karıştırıcı hale getirebileceğini mi sanıyorsun? Neler oluyor?"

"Ona filmine gelmeyi gerçekten istemediğimi, kendimi yersiz ve garip hissedeceğimi, çünkü bırakın film yapmayı, filmler hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylediğimde bana şöyle dedi..." Boğazını temizledi. "Bunun çok saçma olduğunu, bu sette özel bir şey olmadığını, sadece bir sürü çalışan insan olduğunu söyledi. Tutucular, marangozlar, aşçılar, vesaire. Google'da 'grips' aramak zorunda kaldım, o kadar az şey biliyorum. Ve benden çaba göstermemi bekliyordu yoksa birlikte biraz zaman geçirebilmemiz için biraz tedirginliği sineye çekmemi sağlayacak kadar önemli olmadığını düşünmek zorunda kalacaktı."

Vanni sırtıttı. "Sana söyledi."

"O zamandan beri aramadı. Aramalarım da telesekretere düşüyor." "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Bütün hafta. Genelde her gün konuşuruz."

"Görünüşe göre baba, beklediği mesajı bırakmamışsın."

"Görünüşe göre."

Vanni uzun süre babasına baktı, ta ki babası "Ne?" diyene kadar. Sonra ayağa kalktı, şöminenin yanına gitti ve içinden beşe yedi ebadında çerçeveli bir resim çıkardı. Resmi babasına uzattı, o da boştaki eliyle aldı ve babasının elini tuttu.

Diğeriyle de uyuyan torununa.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu adam resme bakarken.

Vanni'nin en sevdiği fotoğraflardan biriydi. Walt smokinin askeri versiyonu olan asker elbisesini giymiş, Peg ise artık Vanni'ye ait olan siyah, ince bir elbise ve bir dizi inci takmıştı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Annen çok güzel bir kadındı. Onun için asla yeterince iyi olamadım. Ona benziyorsun, biliyorsun."

"Biliyorum. Bunun ne zaman çekildiğini hatırlıyor musun?"

Omuz silkti. "Pek çok askeri törene katıldık. Anneni o elbisenin içinde yüzlerce kez gördüm."

Kanepeye oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kavuşturarak ona doğru eğildi. "Beyaz Saray'daki akşam yemeğine gidiyordunuz. Başkan ve eşinin beş dakikalığına geçip gittikleri o büyük çete yemeklerinden birine değil, gerçek bir yemeğe. On iki çift olacaktı.

-Tüm yüksek rütbeli generaller ve eşleri. Annem First Lady ile tanışacak, özel yaşam alanlarını gezecek ve First Lady ile tatlı yiyecekti. Çok gergindi. Kendini yerinde hissetmeyeceğini söylediğini hatırlıyorum - o bir atçı, özel pilot, bahçıvan, skeet atıcısı ve anneydi. Ama bu senin için önemliydi baba.

Ve seninle gurur duyuyordu, senin seçilmiş eşin olmaktan ne kadar gurur duyduğunu göstermek için her şeyi yapardı."

Walt'un gözleri parlıyordu. Vanni'nin bunu ona yapması çok kolaydı. Peg'in resmine baktı, onu hâlâ özlüyordu.

Ve Muriel'i çok özlüyorum.

"Evet," dedi Vanni. "Sanırım Muriel'e bırakacağın bir sonraki mesajda ne yazman gerektiğini biliyorsun. İçinde uçuş-varış saatlerin de olsa iyi olur, yoksa en azından son zamanlarda başına gelen en iyi şeyi

Beş yıl. Gördüğüm kadarıyla, annemden adım atmasını ve onu rahatsız eden şeyleri yapmasını beklerseniz çünkü senin için bir anlamı vardı, şimdiki kadının için de öyle yapsan iyi olur. Eğer yapmazsan, onu kaybedeceksin. Ve bu hiç mantıklı değil."

Walt gözlerini resimden kaldırdı.

"Atları besleyeceğiz ve köpeklerle göz kulak olacağız," dedi gülümseyerek.

Mel Sheridan, annelerine e-posta göndermek üzere Abby ve Cameron'ın birkaç dijital fotoğrafını çekerken harika vakit geçirdi. İşin hiç beklenmedik yanı, Abby ve Cameron'ın işin içine girmeye başlamasıydı ve Mel buna çok sevindi. Doğal olarak hamile bedenleri ve hamile çiftleri seviyordu.

Korunmayı seviyordu

gelecek nesiller için görüntüler.

Fotoğraf makinesini kulübeye götürdü ve verandada birkaç fotoğraf çekti - Abby kırmızı saksı sardunyelerinin yanındaki parmaklığa yaslanmıştı, Cam de onun yanındaydı. Sonra Cam

Arkasında, elleri karnında. Sonra Cam arkasında, elleri karnında, dudakları boynunda. Cam karnını öperken Abby'nin başı gülererek arkaya doğru eğiliyordu. Bu sırada Cam, Abby'yi gülümseten şeyler fısıldıyor, yüzüne dokunuyor, başını öpüyordu. Ve daha ne olduğunu anlamadan Mel onları giysilerinden bazılarını çıkarmaya ikna etmişti. Neredeyse hiç çaba harcamadı. Çok geçmeden üstsüz kalmışlardı, elleri

Stratejik olarak çaprazlanmış ya da çıplak göğüslerin üzerine yerleştirilmiş, ormanın yeşili ve arkalarında güneş ışığının benekli lekeleri. Bir tanesinde, ağaçların arasında arkalarına gömülmüş bir dişi geyik onlara bakıyordu.

Çok güzel bir çift, muhteşem fotoğraflar, Cameron ve Abby'nin birbirlerine ve o inanılmaz tümseği üreten bebeklerine aşık oldukları çok açıktı. Mel sabahı fotoğrafları bilgisayara yükleyerek geçirdi.

ve sonra bir diske. Cameron ve Abby ağırbaşlı birini seçtiler,

Annelere göndermek için tamamen giydirilmiş fotoğraf, ancak Abby diski Vanni'nin evine götürerek hepsini görmesini sağladı.

"Vay canına," dedi Vanni. "Bunlar inanılmaz. Annelere hangisini gönderdin?"

"Bu." İşaret etti. Önden görünüm, giyinik. "Diğerlerini özel koleksiyonumuz için saklıyoruz ama size göstermek istedim."

Sadece resimleri görmek bile, o kadar samimi, o kadar güven dolu, o kadar aşık, zincirleme bir reaksiyon başlattı. Vanni, "Sana bir parti vermek istiyorum," dedi. "Sadece arkadaşlarımız, tüm kasaba değil. Hemen. Cumartesi öğleden sonra...."

"Oh, bilmiyorum..."

"Bunun ne zararı olacak ki?" Vanni sordu. "Hâlâ hamile değilmişsin gibi mi davranıyorsun?"

"O gemi çoktan kalktı...." Abby söyledi.

"Şaka yapmıyorum," diye güldü Vanni. "Pes et, Abby. Neredeyse Kimse tüm detaylara sahip değil ama bu bebekleri birlikte doğurduğunuzu bilmeyen kimse yok. Tanrı aşkına, birlikte yaşıyorsunuz. Doktor randevularına birlikte gidiyorsunuz. Güzel bir açık büfe yaparız, zaten her şeyi bilen çiftleri davet ederiz. Şunlar.

Cam'in baba olduğunu bilmeyen insanlar, onun baba olmaya niyetli olduğunu gayet iyi biliyor. Bu konuda bir şey söylemenize gerek yok. Sadece gel ve keyfine bak."

"Cameron'a sormam lazım ama-"

"Cameron?" Vanni güldü. "Bu, her an emrinde olabilmek için sana oda arkadaşı olman için yalvaran Cameron olabilir mi? Toplum içinde ellerini senden uzak tutamayan aynı adam mı? Oh, sen bir isyancısın. Hamile kadınlar gerçekten gerçeklikten biraz uzak, ha?"

"Seni anlıyorum...."

"Ve sırf tedbir olsun diye annelerini de davet edeceğiz...." "Oh, bir dakika bekleyin," dedi Abby, elini tutarak

sanki uçup gidecekmiş gibi.

"Merak etme," dedi Vanni. "İkisi de bebekler doğar doğmaz Virgin Nehri'ne inmek için güvertedeler, değil mi?"

Tanrı aşkına, şimdi gelmeyecekler. Doğumlar yaklaşırken bu kadar kısa sürede olmaz. Bu olurdu deli."

Abby başını sallamaya devam etti ama ve klinikteki Cameron'ı arayarak Vanni'nin planını ona anlattı.

"Tabii, neden olmasın?" dedi. "Duş almak senin için eğlenceli olur. Ve Vanni haklı - annelerimiz şimdi üzerimize çullanmayacaklar."

Abby annesini aradı, Cameron da onunkini. Ve her iki ebeveyn grubu da aynı anda toplanmaya başladı.

"Tanrım," diye inledi Abby, Vanessa'nın koltuğuna yaslanıp karnını ovuşturarak.

Vanessa, "Benimle dalga geçme," dedi. "Bir ara tanışmak zorundalar. Sadece her şeyin yolunda gideceğinden değil, birbirlerini çok seveceklerinden de eminim."

Cameron yataklarında Abby'yi kollarının arasına aldı. "Endişelenmeni istemiyorum," diye fısıldadı. "Güzel bir hafta sonu geçireceğiz."

"Dikkat çekmemek için çok fazla," diye fısıldadı. "Bir parti veriyoruz ve ailelerimizi birbirleriyle tanıştırıyoruz. Herkesin haberi olacak."

Kıkırdadı ve ellerini kadının karnında gezdirdi. "Bu konuda düşük profilli bir şey yok," dedi.

"Anneme çok yakınım," dedi. "O benim en iyi arkadaşım gibidir. Ama otuzumu aşmış olmama rağmen, ona bunun nasıl olduğunu tam olarak anlatamadım. Sadece biriyle tanıştığımı ve boşanma nedeniyle görüşmeye devam etmediğimizi. Seninle iletişime geçmediğim için mutlu değildi ama aynı zamanda sanırım seninle iletişime geçmemden de korkuyordu.... Her ihtimale karşı, bilirsin..."

"İlk adam gibi gerçek bir piç olursam diye," diye ekledi. "Peki ona bizim hakkımızda ne söyledin? Şimdi mi?"

"Beni ve bebekleri önemseyen harika bir adamla tanıştım...."

"Ama aynı adam olduğumu değil mi?" "Henüz değil, hayır."

"Ona şimdi söylemek zorunda kalacaksın," dedi. "Yoksa annem söyleyecek."

Yutkundu. "Tüm hafta sonu boyunca yanımdan ayrılmayacağına söz veriyor musun?"

"Seni annelerimizden koruyacağıma söz veriyorum. Benim annem çok iyidir, ama son derece meraklı ve müdahaleci bir annedir."

Gülümsedi. "Ve benimki çok hoş, son derece otoriter, işbirlikçi bir şekilde."

"Ama ikimizin babası da golf oynuyor," dedi gülümseyerek. "Bu onları tüm hafta sonu boyunca meşgul edecek, oynadıkları her sahayı ve her deliği gözden geçirecekler."

"Peki ya annelerimiz? Sence onlar ne yapacaklar?"

Ona küçük bir öpücük verdi. "Bütün hafta sonu yanından ayrılmayacağıma söz veriyorum," dedi.

Brie, partiden önceki Perşembe günü Abby'yi aradı. "Senin için erken bir bebek hediye var. Umuyordum ki bu zamanında bir araya geldi. Ross Crawford'un kendisinden çok nazik bir telefon aldım. Kısa bir konuşma yaptık. Neden nafaka kabul etmediğinizi merak etti ve evli olup olmadığınızı öğrenmek istedi."

"Peki ona ne söyledin?" Abby sordu.

"Basitçe, mahkemenin emrettiği gibi kredi kartı borcunu ödemek için nafakaya ihtiyacınız vardı ve bu borç temizlendikten sonra, her zaman yaptığınız gibi kendi geçiminizi sağlamayı tercih ettiniz. Ve evli olmadığınızı. Bir şey yaptım, elimde değildi. Elbette, kredi kartları hakkında hiçbir bilginiz olmadığını, onları hiç kullanmadığınızı, onlar için imza atmadığınızı, hiçbir zaman herhangi bir ödeme yapmadığınızı, hiçbir zaman verilmediğini söyledim."

İfadelerin kopyalarını ve en başta sorumlu olmamanız gerektiğini düşündüğümü söyledim. Ama olan oldu ve artık hayatınıza devam etmek istiyorsunuz, darılmaca gücenmece yok. Ve bir dahi gibi sordu, ne kredi kartı borcu? Avukatına sorması gerektiğini söyledim, imzaladığı boşanma anlaşmasının bir parçasıydı. Bunu yapacağını söyledi ve endişelendiği kadarıyla,

Her şey çözüldü ve o da elinden gelenin en iyisini gönderdi." "En iyi dileklerini mi?" diye güldü.

"Ne kadar nazik biri."

"Mektubumu ve telefon görüşmemizi, sizden daha fazla tazminat talep etmeyeceğini belirten, hukuk personeli tarafından değil kendisi tarafından imzalanmış ve konunun başarıyla kapatıldığını belirten bir mektupla takip etmesini istedim. Öyle de yaptı, Abby. Bana kuryeyle gönderdi. Belge elime geçmeden seni aramak istemedim. Sorun çözüldü. Evlilik sözleşmesi geçmişte kaldı. Dosyan için bir kopyasını çıkarıp aslını sana vereceğim. Herhangi bir nedenle senin peşinde olmadığını rahatlıkla varsayabilirsin. Bu nasıl bir his?" Brie sordu.

"Keşke 10 kilo hafiflediğimi söyleyebilseydim," diye cevap verdi, bir elini yuvarlak göbeğinin üzerinde gezdirerek. "Ama çok rahatladım. Çok teşekkür ederim."

"Bunu geride bırakmış olmak harika olmalı."

"Kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Keşke Virgin River'a geldiğim anda seninle bu durum hakkında konuşsaydım. Bu şekilde geçip gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Öylece ortadan kalkmadı. Uzlaşma anlaşmanıza göre, bu faturanın halledilmesi gerekiyordu. Ama asla panik yapma, Abby. Cameron'ın da dediği gibi, böyle şeyler genellikle çözülebilir. Şu anda önemli olan tek şey, sen ve Cam'in hayatınıza devam edebilmeniz. Kendini iyi hissediyor musun? İyi misin?"

"Kendimi muazzam hissediyorum. Ayaklarımı o kadar uzun zamandır görmedim ki hala ayaklarım olduğundan emin değilim. Sırtım beni öldürüyor ve her gün yeni bir gizemli ağrım var. Haber yayıldı mı bilmiyorum ama

ailelerimiz bu hafta sonu parti için geliyor. Birbirleriyle tanışacaklar. Ugh."

"Bunun için endişeleniyor musun?"

"Hiçbirine cevap vermek istemediğim sorular beni endişelendiriyor. Bu nasıl oldu ve ne zaman evleniyorsunuz?"

Brie güldü. "Onlara avukatınızın şu anda hiçbir soruya cevap vermemenizi tavsiye ettiğini söyleyin. Aklında başka şeyler var. Doğuma girmeden duştan çıkmak gibi. Mel gelişimin hakkında ne diyor?"

"Teslimat ekibi Mel, John ve Cam'i mi kastediyorsun? Onları her hafta görüyorum. Cameron'ın hayalinin gerçekleştiğini ve iki numaralı bebeğin kız olduğunu öğrendik - her birinden birer tane. Tam da umduğu gibi. Bu da iyi bir şey, kimsenin beni bir daha böyle bir şey yapmaya ikna edebileceğinden şüpheliyim."

"Söylememde bir sakınca yoksa, Cameron ve senin için işler çok iyi gidiyor gibi görünüyor. İyi bir takım oldunuz."

Güldü. "Böyle söylemene aldırmıyorum. Kimseyi kandırdığımızı sanmıyorum. Birbirimiz için çıldırıyoruz. İlk görüşte aşk. Anında aile."

"Abby, bu harika. Cameron'ı o kadar uzun zamandır tanımıyorum ama harika bir adam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ve bu yasal işi de geride bıraktığına göre, önün çok açık. mutlu bir aile hayatı."

"Daha acil endişelerim var. Brie, bu hamileyken sürekli kasılmaların oluyor muydu?"

"Abby," dedi, "ben hiç o kadar hamile kalmadım. Daha yeni bir tane doğurmuştum ve son iki aya girdiğimde her gün doğuma girdiğimi sanıyordum ama doğum gününe kadar kasılmalar hiç düzenli ya da belirgin hale gelmedi. Ve hiç şüphe yoktu."

"Küçük bir ikilemim var. Mutfakta çok fazla aşçım var. John ve Cam otuz yedi haftalıkken doğumu başlatmak istiyorlar, tabii o kadar uzun süre dayanabilirsem. Mel ise kanat takmak istiyor - Pitocin'i endike olduğunda bir doğum aracı olarak seviyor, ancak kadınlarının kendi başlarına doğuma girmelerini tercih ediyor. Herkes bebeklerin pozisyonunda ve doğuma hazır olduğunda konusunda hemfikir. Sanırım doktorlar

Mel ise çevreyi mümkün olduğunca doğal tutmak istiyor. Ve ben hangi yoldan gideceğimi bilmiyorum."

"Bebekleri nerede doğuracaksınız?"

"Hastaneye gidiyorum. Düşük doğum ağırlığı gerçekleri göz önüne alındığında, ihtiyatlı davranıyoruz. Mel bu konuda iyi. Yıllarca büyük bir hastanede doğum yaptırdı. dağlara çıkmadan önce. Ama doktorlar her şeyi izlemek istiyor ve o da mümkün olduğunca saf bir deneyim yaşamamı istiyor...."

Brie güldü. "Bir yolunu bulacaksın. Aslında, karar elinizden alınabilir - onları yenebilirsiniz. Henüz otuz yedi haftalık değilsin."

"Yaklaştın. Biraz genişledim."

"Pekala, bacak bacak üstüne at - Vanessa'nın duş için yemek yapmasına yardım ediyorum!"

Partiden önceki Cuma gecesi akşam yemeği saatinde McCall'lar ve Michaels'lar Virgin River'daydı. Cameron her iki çift için de Riordan'ların nehir kıyısındaki küçük tatil köyünde kabin ayarlamıştı. Abby ve Cameron onları orada karşıladı, herkesi tanıştırdı ve Cameron'ın tahmin ettiği gibi birbirlerine karşı tamamen kibar davrandılar.

Susan McCall kısa sarı saçlı, ufak tefek, yuvarlak hatlı bir kadındı ve tek çocuk büyütmüştü.

Evlilik hayatı boyunca PTA'dan kütüphaneye ve yoksullar için hayır işlerine kadar her konuda toplum hizmeti verdi. Seattle'daki gönüllülüğü tam zamanlı bir iş gibiydi. Beth Michaels'ın

Diş hijyenisti olarak çalışırken Cameron en büyüğü olmak üzere üç çocuk yetiştirdi. Susan'ın fiziksel

Tam karşısındaydı, uzun ve inceydi, koyu renk saçları yüzünü çerçeveliyordu.

İkisi de ellili yaşlarının sonlarında, güçlü, inatçı ve enerjik kadınlardı. Büyükanne ve büyükbaba olmaya hazırdılar.

Jack's'teki tanışma yemeği sırasında Beth Michaels, "Merak ediyordum da, bize bir şey söylemeye hazır mısın?"

nasıl tanıştınız ve-"

"Grants Pass'te tesadüfen tanıştık," diyor Cameron.
"Abby bir düğüne katılıyordu ve ben de akşam yemeği yiyordum.

ortaklarımla aynı yerde." "Peki sonra?" Beth zorladı.

"Sonra hemen aşık oldum ve biraz zorlamadan sonra Abby de bana aşık oldu."

"Cameron," diye uyardı annesi, "o hesapta çok az ayrıntı vardı."

"Hmm," dedi su bardağından bir yudum alarak. "Buna ne dersin?"

"Peki ya evlilik planlarınız?" Susan McCall sordu.

"İlk öğrenen sen olacaksın anne," diye yanıtladı Abby. Anneler birbirlerine bakarken Abby ve Cameron el ele tutuştu ve birbirlerine gülümsedi. Birleşik bir cephe olarak kendilerini çok iyi idare ediyorlardı.

Abby ve Cam onlara kliniği gezdirdi ve yaşadıkları kulübeyi gösterdi. Onlar kulübenin büyüklüğü ya da rustik kalitesi hakkında yaygara koparmaya fırsat bulamadan Cameron, bebekler doğduktan ve hayat biraz düzene girdikten sonra daha büyük bir yer arayacakları konusunda onları temin etti.

Vanessa, Brie ve Paige generalin evinde güzel bir Cumartesi öğleden sonra partisi planladılar - Vanni'nin güvertesi ve bahçesi henüz bir parti için istediği gibi değildi. Dışarıda generalin güvertesinde erkekler purolarının tadını çıkarabilirken, içeride kadınlar güzel yiyecekler, içecekler, hediyeler ve tanışmak için bolca alana sahip olacaktı.

Vanni, Sheridan'ları, Grace Valley'den June ve John ile eşlerini, Grants Pass'tan Nikki ve Joe'yu, Shelby ve Luke ve Art.

Nikki ve Joe yemek ve dekorasyona yardım etmek için erkenden geldiler; kadınlar yemek masasının etrafına balonlarla birlikte pembe ve mavi flamalar astılar.

Diğer çiftlerin çoğunun aksine, Cameron Abby'ye yakın durdu. Ona büfeden yemek getirdi,

su bardağını yeniden doldurdu, hediyeleri açarken onları sevinçle inceledi. Harika küçük kıyafetler, pratik malzemeler, her genç annenin olmazsa olmaz bulduğu özel ekstralar vardı.

Vaiz ve Jack öğleden sonra barı birkaç saatliğine kapatmış, ancak akşam yemeği saatine yetişmek için eşlerini ve küçük çocuklarını duşta bırakmışlardı. Herkes o kadar iyi vakit geçirmişti ki, yiyecek ve içecek o kadar boldu ki, insanlar dağılmaya başlamadan önce güneş batıyordu

kapalı. Cameron hediyeleri kulübeye geri götürmek üzere cipine yükledi ve Abby "Cam, annelerimiz nerede?" diye sormadan önce kalabalık azalmıştı.

"Bilmiyorum," dedi etrafına bakınarak. "Biliyorsa babana sor."

Ed Michaels'ın hiçbir fikri yoktu. Chuck McCall da söyleyemedi. Görünüşe göre bayanlar ortadan kaybolmuştu.

Beth Michaels Susan McCall'a "Sen ve ben çocuklarımız ya da kocalarımız olmadan konuşmalıyız," demişti.

"Ah evet," diye yanıtladı Susan. "Ama devam eden bir parti var. Sence ahıra falan kaçabilir miyiz?"

"Unut gitsin. Benimle gel."

"Birine gideceğimizi söylemeli miyiz?" Susan sordu.

"Hayır, sadece uzaklaşalım." Susan gülümsedi.

"Arayabilirler

Beş dakika içinde tüm kasabayı. Endişelenmeyin. Biz bara gidiyoruz."

Susan da gülümsedi. "Düşünme tarzını seviyorum."

"Hmm. Çocuklarımızın bu kadar iyi anlaşmasının bir nedeni var."

On dakika sonra Jack'in dükkânının önünde durdular ve içeri girdiler. Jack barın arkasındaydı ve yüzündeki şok ifadesi Beth'in hafifçe gülmesine ve fısıldamasına neden oldu, "Çabuk olsak iyi olur. Şuna bir bakın. Bizi ele verecek."

"Bir çırpıda," diye onayladı Susan.

"Bu taraftan." Beth barın yemek yiyen müşterilerden uzak bir köşesini buldu ve taburelere atladılar. Jack hemen oradaydı, bir çift peçeteyi tokatlıyordu.

"Hanımlar?" diye sordu.

"Martiniler, sanırım." Sonra Susan'a baktı, o da başıyla onayladı. "Kuru olsun."

"Tamam o zaman," dedi Jack ve içecekleri getirmek için arkasını döndü. "Pekâlâ," dedi Beth. "Hiçbir şey bilmiyorum. Cameron dedi ki bir kadına aşık oldu, ama boşanma sorunları vardı. Hayatında bir kadın olduğunu bilmiyordum. Ama ona taptığı çok açık. Onu tamamen seviyor. Bir şey biliyor musun?"

"Birkaç gün öncesine kadar Cameron'ın bu olayla ne kadar yakından ilgili olduğunu bilmiyordum. Abby bana Virgin River'da tanıştığı harika çocuk doktorunun aslında bebeklerin babası olduğunu söyledi. Bunu ilk kez duyuyorum. Ama haklısın, birbirlerine sırlıslıkla aşık. Ve benim hiç olmadığım kadar hamileler."

"Aynen," dedi Cameron'ın annesi.

"Ancak size boşanma olayını anlatabilirim. İğrenç küçük bir iş parçası. Abby'nin onunla bu kadar çabuk evlenmesine çok şaşırmıştım, sanırım o da şaşırmıştı. Onunla kısa bir süre tanıştık.

-İyi görünüyordu. Ama..."

"Anlat," diye teşvik etti Beth.

Jack onlar için birkaç içki koydu ve bir saniye orada durdu. Sonra onun önünde konuşmayacaklarını anlayınca oradan uzaklaştı.

Susan, Abby'nin bir rock yıldızıyla yaptığı korkunç ve kısa evliliğin, onu bağlayan ve saklanmaya iten evlilik sözleşmesinin ve Abby tüm bunlardan kurtulmaya çalışırken adamın üzerine yıktığı faturaların hikâyesini anlattı.

"Onu terk etmeden önce sadece birkaç ay birlikte mi olmuşlar?" Beth hayretle sordu.

"Bu her şeyi özetliyor. Boşanma belgelerini imzalamadan önce ya da belki kısa bir süre sonra Cameron'la tanışmış," dedi Susan. "O sırada Cameron olduğunu bilmiyordum.

zaman. Kim olduğunu bilmiyordum ve açıkçası tek önemsemiğim kızımın güvende ve mutlu olmasıydı. Tek istediği borcunu ödeyip hayatına devam etmektir ama sonra Cameron'la tekrar karşılaştı, hem de açıkça hamileyken."

Beth içkisini yudumladı ve başını salladı. "Yüce Tanrım, ya birbirlerini bir daha görmemiş olsalardı! Cam'in bebeklerden haberi olmazdı! Benim de Abby'den haberim olmazdı."

"Ve Cameron'ı da bilemezdim," diye üzüntüsünü dile getirdi Susan. "Tüm bunların nasıl olduğu hakkında konuşamayacağını söylediğinde, Cameron gibi harika bir adamın işin içinde olduğunu hiç düşünmemiştim. Beth, çocuklarımızın ikisi de biraz deli."

"Susan, onlar çocuk değil. Neredeyse bizim yaşımdalardır."

Susan kıkırdadı. "Bu bir gerçek."

"Peki, şimdi işler yoluna girdi mi? Boşanma falan?"

"Boşanma çoktan bitti ve diğer şeyler kimin umurunda?" dedi Susan. Elini Jack'e doğru kaldırdı.

daha fazla martini. Onları karıştırırken, "Chuck ve ben onun için o borçtan kurtulacağımızı söyledik, böylece bu kadar uzun sürmesine gerek yok. Ama Abby gururlu. Ve inatçı. Büyürken, çocukların onunla alay ettiği, tek çocuk olduğu için şımarık olduğunu söylediği çok zaman oldu. Kendi pisliğini temizlemek istiyordu. Borç yeterince kötü değilse, biriktirdiği her şeyi harcamıştı.

Sadece boşanmayı atlatmak için. O adam, eski kocam. -Acımasızdı. Onunla sadece bir kez karşılaştım. Gerçekten, o zararsız görünüyordu. Çok yanılmışım. Ona yaşattıklarını hiç beklemiyordum."

Jack, hiç de matrona benzemeyen matronlar için iki martini daha koydu. Bir kaşını ve ağzının bir köşesini kaldırdı ve uzaklaştı. Birbirlerine kilitlenmişlerdi. ciddi bir kompo.

"O zaman işte buradayız," dedi Beth. "Yolda birkaç çocuğu olan birkaç çocuğumuz var ve açıkça

birbirimizi seveceğiz. Ne yapacağız?"

Susan martinisinden bir yudum aldı. "Sizi bilmem ama ben onların evlendiğini görene kadar rahat etmeyeceğim."

Beth başını geriye atıp yüksek sesle gülerek Jack'in bir bakışını kazandı. "Hırslı kadınları severim. O yüzden senden bir iyilik isteyeceğim."

"Elbette."

"Bebekler doğar doğmaz buraya geleceğini biliyorum ve annenin annesinin özel ayrıcalıklara sahip olduğunu biliyorum. Hemen gelmeme izin ver, lütfen. Kulübeyi kalabalıklaştırmayacağıma ve tüm pis işleri ayak altında dolaşmadan yapacağıma söz veriyorum."

Susan tavana baktı, düşünüyordu. Sonra da Beth'e baktı. "Bize üç gün ver. Ben de sarılma ve boktan işleri seninle paylaşıyorum."

Beth elini onun koluna koydu. "Sen iyi bir kadınsın. Damadımın annesini bir hafta beklettim."

İkisi de yüksek sesle güldü.

"Sence bebekler doğmadan önce onları evlendirme şansımız var mı?" Beth sordu.

"Bilmiyorum. Bazı konularda kararlarını vermiş gibi görünüyorlar, paylaştıklarından değil. Ve Abby kararını verdiğinde çok inatçı oluyor."

"Kız onun için mükemmel görünüyor. Herkesin arada bir hata yapma hakkı vardır. Bebeklerinin olacağından bahsetmiyorum bile. Her an..."

"Belki kafalarımızı birleştiresek...."

Barın kapısı açıldı ve içeri Ed Michaels, Chuck McCall, Abby ve Cameron girdi. Kapının hemen içinde durdular ve ellerinde bir çift içki olan Susan ve Beth'e baktılar.

boş martini bardakları barda oturuyordu. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" Cameron sordu.

Kadınlar büyük ölçüde sırtıttı ve Beth, "Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz, Cameron," dedi.

Abby Cameron'ın kolunu çekiştirerek kulağını dudaklarına yaklaştırdı. "Bir kez olsun daha kötü olabileceğini düşünmedim."

Birbirlerinden hoşlanıyorlardı," diye fısıldadı. "Başlarına bela olacaklar."

Sırıttı ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey yok bebeğim. Benimle kal."

Dan Brady, Cheryl'i aramak için hiç vakit kaybetmedi. Mükemmel bir kadınla tanıştığını düşündüğünden değildi. Kendisi kadar berbat biriyle tanıştığını da düşünmüyordu. Bu tamamen

Çekici ve ilginç bir kadındı ve kafasını toparlamaya çalışıyordu; bu ortak özellikleri gibi görünüyordu. Akraba ruhlar bulmak o kadar nadirdi ki bu araştırmaya değerci.

"Kira parası zamanı değil," dedi.

"Biliyorum. Döşeme siparişı vermek için Eureka'ya gitmem gerekiyor. Kahve falan içeriz diye düşünmüştüm. Ya da öğle yemeği. Ya da erken bir akşam yemeği. Belki Denny's'in erken kuş spesiiali."

"Sana sakın olmanı söylemedim mi - seninle ekmek kırdığımdan emin değildim?"

"Evet," dedi. "Rezervasyon yaptırmadan önce dans kartına girebileceğimi düşündüm."

"Ne istiyorsun?"

"O kadar da değil," dedi. "Patty melt ve patates kızartması düşünüyorum. Peki ya siz?"

Ve gerçekten güldü. Bu kötü bir başlangıç değildi. Çok daha nazik bir tavırla, "Ne hakkında konuşabileceğimizi düşünüyorsun?" diye sordu.

"İstediğiniz her şey hakkında konuşabilirsiniz. Muhtemelen size Virgin River'da ev inşaatı ve tadilatı hakkında bilgi verebilirim, ki ben de bu işi yapıyorum. Ya da, eğer ilgileniyorsanız, bir tarım konusunda çok az tecrübem var." Yine güldü. "Bana her zaman işinizden bahsedebilirsiniz."

"Şey, şöyle bir şey var. Bir lokantada garsonluk yapıyorum. Bu yüzden Denny's'de akşam yemeği pek cazip gelmiyor. Sen anlıyorum."

"Bunu anlıyorum," dedi. "Aslında bu muhtemelen iyi bir şey. Neden bize bir çift büyük, dağınık sandviç getirmiyorum? Birkaç paket cips, birkaç turşu, biraz buzlu çay ve bir parkta buluşabilir miyiz? Hava şu anda çok güzel."

"Ne zaman?" diye sordu.

"Sadece Cumartesi öğleden sonraları ve Pazar günleri izinliyim. Bunlardan biri senin için uygun mu?"

"Pazar," dedi. "Sabah beşte başlıyorum ve iki gibi bitiriyorum. Yağdan arınmak için duş alabilirim ve seni üç gibi görebilirim. Old Town'da yaygın bir yer var..."

"Yeri biliyorum," dedi. "Öğle yemeğini ben getiririm."

Dan yıllardır randevuya benzeyen bir şey bile yaşamamıştı. En az altı, belki de sekiz. Bir barda bir iki kez sohbet etmişti ama o da bir yere varmamıştı, çünkü gerçekten öyle olmasını istememişti. Peki Cheryl'in nesi vardı? Çılgınca olan şey, onun hakkında hiçbir şey bilmeden önce, çok istikrarlı görünmesiydi. Sanki ayakkabılarının içinde kurşun varmış ve büyük bir duygusal rüzgâr sırasında devrilmeyecekmiş gibi. Bu onu kendi kendine güldürdü. Peki ondan ne öğrenmişti?

Hayatını geri kazanmak için mücadele ediyor ve onun olduğundan daha sarsıcı bir zeminde olabilir. Bu biraz abartı olabilir. Neredeyse hiç kimse daha sarsıcı bir zeminde olmamıştı.

Pazar günü onu Eureka şehir merkezindeki ortak alanda buldu. Oraya ondan önce varmıştı. Bir bankta oturmuş, bacaklarını uzatmış, yüzünü güneşe dönmüş, dinleniyordu. Gözleri kapalıydı. Adam onun önünde durdu, ta ki gölgesi üzerine düşene ve kadın gözlerini açana kadar. Ve gülümsemedi.

Ama o yaptı. Sandviç ve içecek dolu çuvalı aralarındaki bankın üzerine koydu. "Hala bunun bir iyi fikir, sanırım. Soğuk etler senin için uygun mu?"

Önce çayı kabul etti. "Özür dilerim," dedi. "Güvenmek benim için büyük bir sorun."

"Yol boyunca güvenemeyeceğiniz pek çok insanla mı tanıştınız?" "Öyle olup olmadığından bile emin değilim," dedi. "Ben gerçek değilim"

Henüz programım konusunda rahat değilim. Her zaman bir şeyler

arayışındayım.

içki içmeye karar vermemi sağlayacak bir şey. Çünkü kafamdaki tüm betonların arasından bir şey çıktıysa, o da bir içki içersem muhtemelen öleceğimdir." Sonra çok pişman bir şekilde gülümsedi. "Bunu yapman çok hoştu. Ama hala nedenini anlayamıyorum ve bu beni geriyor."

"Cheryl, boşanalı altı yıldan fazla oldu. Benim de zor zamanlarım oldu. Esrar yetiştirdim ve hapse girdim. Çok fazla arkadaşım yok. Kasabada birkaç tane edinmeye başladım. Olması gerektiği gibi temkinliler. Muhtemelen en güvenli bahis ben değilim. Yani, öyle olduğumu biliyorum çünkü tamamen temizim.

Ama geçmişim göz önüne alındığında... insanların... bilirsiniz..."

"Kasabanın sarhoşu olduğum için iyi bir kumar oynayacağımı mı düşündünüz?" Sandviçini ısırdı.

Ona sıırttı. "Her şeyden önce, artık değilsin. Belki öyleydin ama değilsin. Uzun zamandır da değilsin. İkincisi, bir ara yemeğimizi paylaşmayı önerdiğimde senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece görünüşünü beğendim. Güzelliğini değil. var. Sağlam görünmen hoşuma gitti. Sağlam ve mantıklı. Biliyorum, açıkladın, böyle hissetmek zorunda değilsin. Ama öyle görünüyorsun. Şansımı deneyeyim dedim." Sandviçinin bir kısmını yedi ve çayla duruladı. "Genç bir adamken, kötü bir evlilikten ve diğer şeylerden önce, çok arkadaşım vardı. Uzun zamandır yok. Buna geri dönmek istiyorum. Bir amacım olsun. Arkadaşlarım olsun."

"Artık bir amacın var mı?" diye sordu.

"İstiyorum," dedi başını sallayarak. "O eski evi bok çukurundan şirin bir hale getirmeye kararlıyım. Bunu ben de yapabilirim."

"Bu yeterli bir amaç mı?" diye sordu. "Şimdilik yeterli."

"Tamam, hemen konuya girelim. Ot yetiştirerek ne halt ediyordun? Sadece bunu açıkla."

"Kahretsin, bu neredeyse hikayenin sonu...."

"Yiyecek koca bir sandviçim var," dedi. "Büyük bir tane bu arada. Aç göründüğümü düşünmüş olmalısın ya da cılız."

"Sağlıklı görüdüğünü sanıyordum," dedi. "Tüm nedenlere ulaşmak için biraz geriye gitmemiz gerekiyor. Kısaltılmış versiyonunu deneyeceğim. Buranın güneyinde babam için inşaatlarda çalıştım - sert, yaşlı bir orospu çocuğuydu ama çok iyi bir inşaatçıydı. Deniz kuvvetlerine katıldım, yaşam tarzımı ve sosyal haklarımı değiştirmek için ve... bu hayatı seveceğimi düşündüm. Çok daha genç bir kızla evlendim.

Yirmi yedi ve o on sekiz yaşındaydı. Çalışan bir beyne sahip olan herkes bu konudaki sorunlara dikkat ederdi, ama ben etmedim. Tabii iki kat aptal olduğum için onu hemen hamile bıraktım. Irak'a gönderildim, orada yaralandım ve tıbbi olarak emekli oldum. Ben iyileşene kadar, o çoktan taşınmaya başlamıştı.

devam et."

"Çocuğunuz var mı?"

"Vardı. Bir oğlum vardı. Dört yaşındayken hastalandı. Olağandışı ve ölümcül bir kalp rahatsızlığı... Organ nakli listesindeydi. Benim

Karım zaten yeniden evlenmiş ve ikinci kez boşanmıştı ve aptalca ve çaresiz bir hareketle, hızlı para kazanmak için ot yetiştirmeye ve gerekirse çocuğa bir kalp almaya karar verdim. Tam olarak mantıklı değildim. Sadece birkaç oda dolusu kenevir yetiştirmekle kalmadım, onlara göz kulak olacak bakıcılarla birlikte birkaç yetiştirme alanı kurdum. İstedğim gibi çok para kazandım ama oğluma hiçbir faydası olmadı. Cash," diye güldü. "Ona Cash adını verdik. Ne ironi ama."

Cheryl bir an sessiz kaldı. "Özür dilerim."

"Teşekkürler," dedi, kendini toparladı ve sandviçinden biraz daha yedi. "Yani, yakalandım. Ve bir anlaşma yaptım. Birkaç yıl boyunca yerel polislerle tanıdığım yetiştiricilerle ilgili bilgi verdim. Bu arada, eğer bu kısmı buralarda anlatırsan, kötü insanların dikkatini çekebilirim. Ne söyleyeceğiniz tamamen size kalmış ama bu bir gerçek."

"Bunu engelleyebilirim. Belki."

"Teşekkürler. Onlara ciddi tutuklamalar yaptırdım ama eninde sonunda ya kaçmak ya da bir şeyler yapmak zorunda kalacağımı biliyordum.

zaman. Aslında son dakikada koşmaya alıştıım ama çok uzun süre bekledim. Koşarken iyi olamazdım - istediğim asla bu değildi. İstedidim şey gerçek bir hayattı. Yıllardır, on sekiz yaşımdan beri gözüm gerçek bir hayattaydı. Eve bir maaş çeki getirmek, bazı Cuma geceleri arkadaşlarımla bira içmek, ocuğumla dışarıda top oynamak, yatakta yanımda yumuşak ve sevimli birinin olmasını ve Belki arada bir sebepsiz yere eve iek bile getirebilirdim. Babamdan daha iyi bir inşaatçı olacaktım, ama daha da önemlisi, daha iyi bir koca ve baba olacaktım. Yani babam katı ve sert olmanın çok keskin olduğunu düşünüyordu ama ben daha iyi bir yol olabileceği fikrine erken kapıldım. Bir süre bu hedefimi unuttum. Bir şekilde batırmıştıım ve sadece belalı olmaya çalışıyordum - babamın olduğundan çok daha kötü bir şekilde."

Sandviç paketini buruşturdu.

Cheryl bir süre sessiz kaldı. Biraz daha yedi, sonra sandviinden arta kalanları düzgünce sandviçinin içine katladı.

ambalajı. "Güzel hikâye," dedi. "Bahse girerim bunu uydurmak aylarını almıştır."

"Hikayeni benim üzerimde denemek ister misin?" diye sordu. "Hiç sanmıyorum."

"Bana inanmıyor musun? Tüm bunların bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sıra mı? Sanki hapishane kaydımı senin pantolonuna girmek için kullanıyormuşum gibi mi?" diye sordu.

"Daha garip şeyler de oldu," dedi omuz silkerek.

"Bundan hiç şüphem yok," dedi adam. Ayağa kalktı.

"Tutuklandım

Tam burada, Eureka'da. şerif departmanını ara ve Narkotik'ten avuş Delaney'i iste. Ona benimle bir daha konuşmadan önce ne kadar yalancı olduğumu bilmek istediğini söyle.

Nerede yaşadığımı biliyorsun. Sanırım numaram sizde var."

Dönüp ortak alandan çıktı, kamyonetine bindi ve ev için döşeme siparişi vermeden Eureka'dan ayrıldı.

Dan son birkaç yılda o kadar çok şey yaşamıştı ki, onun tepkisini çok uzun süre düşünmedi. Daha nce

Irak'tan döndüğü andan itibaren işlerin onun için kolay olmayacağını anlamıştı. Ve bir sürü sınırı aştıktan, kendini bir suçlu haline getirdikten sonra, insanların ona sarılmasından çok az beklentisi vardı. Onu zerre kadar suçlamıyordu. Onu bir daha rahatsız etmeyecekti. Yolunun üzerinde olacaksa kira parasını bırakmak için onu arayacaktı ama bunun dışında onu takip edeceğinden endişelenmesine gerek yoktu.

Salı gecesi, eski evin mutfağında çalışırken telefon çaldı. Bir an için telefona baktı, üç olasılık vardı. Yanlış numara, Creighton'ların artık orada olmadığını bilmeyen biri ya da Cheryl.

"Alo?" dedi.

"Tamam, Pazar günü sandviçleri ben getiririm," dedi.

Telefona doğru güldü. "Çavuş Delaney bana çok kötü bir karne vermiş olmalı yoksa senden haber alamazdım."

"İçgüdülerim olsaydı, onları takip ederdim. Bence birbirleri için pek de iyi olmayan iki berbat insan olabiliriz. Belki de tüm bu fikri unutmalıyız."

"Nasıl istersen," dedi.

"Benimle biraz tartışır mısın, ha?"

"Hayır," diye güldü. "Ben neyin peşinde olduğumu biliyorum. Kendi kararını kendin vermelisin. Senin sorunların beni fazla endişelendirmiyor. Ayrıca, onlar senin. Ben bir süredir

Yıllardır benimki üzerinde çalışıyorum. Kendimi oldukça iyi hissediyorum. Parkta sandviç olsun ya da olmasın." Kadın sessizdi. "Cheryl," dedi ciddi bir şekilde, "beklentilerim yok. Sadece yeniden insanlara doğru hareket etme zamanım geldi. Hepsi bu. Baş etmek zorunda kaldığım şey için 12 adımlı bir program yoktu. Uzun, karanlık bir gece oldu."

Derin bir iç çekti. "Tamam. Saat üç yönünde. Aynı bankta." "Orada olacağım."

On üç

Walt Montana'ya gitmek için uçak biletine çok fazla para ödemişti ama önünde sadece iki seçenek vardı: Seyahatini iki hafta öncesinden daha ucuza ayarlamak ya da ne pahasına olursa olsun Muriel'in onu beklediği Montana'ya gitmek. Aramıştı; mesaj bırakmıştı: "Geliyorum. Seninle olmam gerek." Ve sonra

Bir hafta boyunca onun aramalarını görmezden gelerek, hemen geri aramıştı, "Tanrım, sana ihtiyacım var! Acele et!" Evindeki duştan sonraki Cuma günü Walt yola çıkmıştı.

Muriel ona kaldığı evin adresini verdi.

kalıyordu. Saat üçte Missoula'ya vardı, bir araba kiraladı ve saat dörtte Butte ile Missoula arasında küçük bir kasabadaydı. Yiyecek bir şeyler aldı ve saat beşte kadının evine vardı. Eski moda bir mahallede, iki katlı, çatı katı olan küçük bir ev gibi görünüyordu. Çocuklar bisiklet sürüyordu. Sokağın aşağısında yaşlı bir kadın ön bahçesindeki çiçek tarhında diz çökmüş, bir şeyler kazıyordu; sokağın karşısındaki verandada yaşlı bir adam oturuyordu ve Walt otomatik olarak ona el salladı. O da sanki eski dostlarmış gibi el salladı.

Ben berbat biriyim, diye düşündü. Muriel ona prodüksiyonun sıradan bir mahallede küçük, güzel bir ev kiraladığını söylemişti ama bu hiç de beklediği gibi bir şey değildi. Başını iki yana salladı. Tam da anlattığı gibiydi ama yine de daha gösterişli olacağını düşünmüştü. Kız film çekmeye gittiği için garip bir kendine acıma duygusuna kapılmıştı,

Onu tanıdığını unutarak. Her santimini tanıyordu. Onu duymamak, dinlememek gibi utanç verici bir aymazlık içindeydi. Sinema insanları hakkında hiçbir şey bilmediğinden yakındığında ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu.

Anahtar paspasın altındaydı, tıpkı söylediği gibi. Verandada birkaç salıncak vardı ve bir süre orada oturup etrafı seyretmek istiyordu. Büyüdüğu küçük eve hiç benzemiyordu ama onların verandası yoktu. Muriel'in bir verandaya ihtiyacı olacaktı.

açık havada. Komşular onu rahatsız ediyor muydu? diye merak etti. Bir kadeh şarabını buraya getirdiğinde, komşu kadınların hepsi bu konuda sorular sormak için ona yaklaşıyor muydu?

Şehrin hemen dışında, görkemli dağların gölgesinde geçen bir film mi?

Önce yiyeceklerini içeri taşıdı ve neredeyse gülecekti. Küçük bir yemek odası kapının hemen içindeydi ve biraz ileride oturma odası vardı; sadece bir şömine, kanepeler ve iki şişirilmiş sandalye, birkaç yan masa için yeterince büyüktü. Döşemeler eski, soluk çiçek desenliydi. Temizdi ama eski moda ve yıpranmıştı.

Mutfak dolapları soluk bir pembeye boyanmıştı. Lavabo bile pembeydi, aletler eski ve beyazdı. Yiyeceklerini koymak için buzdolabını açtığında kereviz, havuç çubukları, peynir, dilimlenmiş hindi göğsü ve humus buldu. Kendi kendine gülümsedi.

Boş salata malzemeleri, Şili levreği, pilav, taze fasulye, Fransız bageti ve tereyağı, beyaz şarap ve bir şişe Pinch.

Sonra bavulunu almaya gitti ve onun kullandığı yatak odasını buldu. Bavulunu onun çift kişilik yatağının ayak ucuna bıraktı. Sorun değil, diye düşündü. Geceleri aralarına fazla mesafe girmesine izin vermek niyetinde değildi. Kendine bir içki doldurdu ve beklemek için verandaya çıktı. Bir süredir taşradaydı.

uzun zamandır; bir mahallenin seslerini özlemişti.

Akşamın erken saatlerinde. Gülüşen ve bağıran çocuklar, çitin üzerinden konuşan kadınlar, sokağın aşağısında bir yerde çim biçme makinesi,

Gazeteci çocuk bisikletiyle geçerken gazetenin ön tarafa çarpması.

Çok geçmeden evin önüne geldi, kiralık bir kamyonu müstakil bir garaja giden araba yoluna çevirdi

Arka tarafta. Gözlerini onunla doldurdu - tıpkı Virgin River'daki evine gittiği zamanki gibi görünüyordu.

Kot pantolon, kolları kot gömlek ile kapatılmış tişört kıvrılmış, çizmeler, kovboy şapkası. Kadın ona doğru yürüdü, adam verandanın merdivenlerinden indi ve hemen kollarını ona doladı. Ona küçük bir öpücük verdi ve dedi ki, "Ben akşam yemeğimiz için alışveriş yaptım. Senin için yemek yapacağım."

"Bu çok harika olurdu. Sette duş alabilirdim ama seni görmek için acelem vardı. Uzun, terli ve atlı bir yolculuk oldu. Kirden arınmak için duş alayım, sonra bir içki için sana katılırım."

"Mükemmel. Bütün gece sürmemeye çalış." "Çabuk olacağım," diye söz verdi.

Eve girdi, Walt da onu takip etti. Şapkasını kapının hemen içindeki antika askılığa astı, botlarını çıkarmak için oturdu ve odasına yöneldi. Bir kapının kapandığını ve duşun açılmasıyla eski boruların sesini duydu. Yatak odasının karşısındaki koridordaki banyoyu çoktan kontrol etmişti; bu evde hiçbir şey yeniden modellenmemiştir. Duş perdesi olan ayaklı bir küvet vardı.

Aynı eski şapka askısına oturdu ve botlarını çıkarıp onunkilerin yanına koydu. Görüntüyü inceledi ve hoşuna gitti. Botları her zaman onunkilerin yanında olmalıydı. Koridordan geçerek onun yatak odasına gitti, gömleğini pantolonundan çıkarıp odadaki tek sandalyenin üzerine serdi. Ve sonra, ona rağmen Duşun gürültüsü arasında garip bir şey duydu. Yumuşak sesler, sanki banyoda şarkı söylüyormuş gibi.

Çoraplarını ve pantolonunu çıkardı ve hoşuna gitse de gitmese de ona katılmaya karar verdi. Kapıyı çaldı, sonra kendini banyoya bıraktı. Duş perdesini geri çektiğinde, kadın elindeki bezi yüzüne örtmüştü. "Yer açın," dedi adam. "Sırtını yıkayacağım. Sonra da aklına gelen başka bir şeyi yıkayacağım." Ve küvete girdi.

Kadın ona arkasını döndü ve adam bir şeylerin ters gittiğini anladı. Ona arkasını döndü ve bezi

yüzüne baktı. Üzerinden su akarken emin olmak zordu ama ağlıyor olabileceğini düşündü. Muriel ağlamazdı. Yönetmen "Ağla!" demedikçe ağlamazdı.

Büyük parmağını kızın gözünün altına sildi. "Bu ne?" diye sordu usulca.

"Saçma," dedi başını sallayarak. "Sadece yorgunum."

"Muriel, tatlım, seni yorgunluktan dizlerinin üzerinde yürürken gördüm.

senin evinde çalışıyorum. Film işinin bundan daha zor olduğunu mu söylüyorsun?"

Ona baktı. Elini onun yanağına koydu. "Geleceğini düşünmemiştim," dedi sessizce.

"Ama konuşmuştuk. Geleceğimi biliyordun."

"Yani hiç," dedi. "Düşündüm ki eğer gelmezsem Eğer çayırın karşısında yaşamasaydım, çalışmak istediğimde bizi günler, haftalar ve ayların ayırmasına izin verirdiniz. Bir kolaylık olduğumu düşündüm. Benimle yarı yolda buluşacağını düşünmemiştim."

Ona gülümsedi, kollarını çıplak bedenine doladı ve onu kendine doğru çekti. Bir parmağıyla çenesini kaldırdı ve onu şefkatle öptü. "Aptallık ettim," dedi. "Benim sorunum neydi bilmiyorum. Senin ünlü olman meselesinin beni korkutmasına izin verdim. Bu

Bir daha başımıza gelmeyecek Muriel. Bir daha böyle bir durumda kaldığımızda, hafta sonlarımızı ve izin günlerimizi birlikte planlayacağız. İkinci bir şansım olduğu için çok mutluyum. Kızgın olduğunu biliyordum." Omuz silkti.

"Ayrıca, hiç de uygun biri değilsin. Aslında çok fazla sorun çıkarıyorsun."

"Seni özledim," dedi. "Çaba göstermeyeceğini düşünmüştüm. Sadece benim için."

"Sadece senin için mi? Tanrı aşkına, ben sana aşığım!"

"Ben de öyle ummuştum. Ama sonra çok uzaklaştın. I surat mı asıyordun yoksa beni bırakıyor muydun bilemedim."

"Dürüst olacağım, gitmeni istemedim. Beni şımartman hiç zaman almadı Muriel." Onu öptü ve bir elini göğsünde gezdirdi, diğer elini de poposunda gezdirerek

ona yaklaştı. "Her şeyin aynı kalmasını isteyen gerçek bir şımarık adam." Kıkırdadı. "Ve eğer

"Rutinde herhangi bir değişiklik olursa, bunu erkek yapar."

"Ama tüm tutkularımı gerçekleştirmem gerektiğini söylemiştin.

beni destekliyor olacak!"

"Söylenecek en doğru şeyin bu olduğunu biliyordum ve bunda ciddiyydim. Ta ki sen gidene ve ben seni zleyene kadar."

"Anlıyorsun ya, seninle bulduğum memnuniyetten vazgeçmem için önemli bir şey olmalıydı."

"Bunu anlıyorum, Muriel. Bu arada, bana aşık olduğunu söylediğin kısım da burası."

"Uğursuzluk getirmek istemiyorum," dedi. Küçük bir duygu hıçkırığı geçirdi. "Ayrıca, hayvanlarımı zlyorum."

Başını salladı, sonra dudaklarını göğsüne indirdi ve öptü. Dilini göğsü ucunda gezdirdi ve başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Bunu duymak istiyorum."

"Yemin ederim, son üç kocam için ağlamadım."

"Onları her zaman gündeme getirmek zorunda mısın?" diye sordu.

Eli gezinirken ona gülümsedi. "Belki de eski kocalardan bahsettiğimde bile beyzbol sopası kadar sert olduğun gerçeğini konuşmalıyız."

"Duşunu bitirdin mi?" diye sordu. "Belki

şu anda yirmi yaşındaki birinin ereksiyonuna sahibim, ama bu küvette yapmaya çalışırsam, altmış iki yaşındaki belimi kırabilirim. O zaman da sana bir faydam olmaz."

"Buna izin veremeyiz," diye güldü. "Ve gerçekten de Tamamen dürüst olmak gerekirse, bu yirmi yaşında birinin ereksiyonu değil. En azından hatırladığım kadarıyla. Kırk yaşında diyelim." Gülümsedi ve omuz silkti. "Hatırladığım kadarıyla."

"Hadi," dedi. Kızın elini onun üzerine koydu. "İşte bu sağlam elik."

"Walt," dedi. "Sana aşık oldum. Sanki ilk kez aşık oluyormuşum gibi hissediyorum. Gitmesini istemiyorum. Sen oradayken burada olmaktan nefret ediyorum. Küçük parçalara dayanabilirim ama uzun ayrılıklara dayanamam. En çok seninle mutluyum."

"Bunun tekrar başımıza gelmesine izin vermeyeceğim, tatlım. Senden vazgeçmeyeceğim. Ve eğer o film yıldızlarından biri seninle flört ederse, onu vurup öldüreceğim."

Güldü. "Walt, böyle hassaslaştığında ve cinayetten bahsettiğinde ayaklarımı yerden kesiyorsun."

"Artık ağlamak yok, tatlım. Gülüşünü seviyorum. Ukala sözlerini, gülüşünü, hiçbir şeyi yanıma bırakmayışını seviyorum. Şimdi, hadi, sen beni kurula, ben de Seni kurulayacağım ve sonra iki çocuk gibi sevişeceğiz."

"Tamamdır."

Walt hafta sonunu Muriel ile geçirdi. Akşam yemeğinden sonra yatağa döndüler. Kadın taşınabilir oynatıcısına bir DVD koydu ve tekrar sevişmek için durdurmadan önce yarım bir film izlediler. Gece bir kez daha sevişmek için onu uyandırdı. Sabah olduğunda aklındaki ilk şey seksti.

Muriel Cumartesi günü onu sinema salonunda gezdirdi, çalışan birkaç kişiyle tanıştırdı ve karavanını gösterdi. "Burada rahatlıkla yaşayabilirsin," dedi etkilenmiş bir şekilde. "Bu harika bir karavan."

"Biliyorum, geç saatlere kadar çalıştığımız geceler oluyor ve ben sadece duş alıp burada uyuyorum. Ama tüm bu kargaşadan uzaklaşıp rahatlamak iyi geliyor. Bu küçük evi seviyorum."

"Diğer tüm aktörler küçük kiralık evlerde mi yaşıyor?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hepsinin farklı ihtiyaçları var. Birkaçı arsada kalıyor, bazıları Butte'deki otellerde ya da Missoula. Mürettebatın çoğu şehrin sonundaki pansiyonda kalıyor. Bazı ekipler de ailelerini ve kendi karavanlarını getirdiler.

Arazinin diğer tarafında çadır kent gibi bir şey var."

"Süslü değil," dedi. "Süslü olacağını düşünmüştüm."

"Genelde öyle olmaz. Bunun içinde çok para var-insanlar işi zamanında bitirmek için çok çalışıyorlar.

Burada geçirdiğimiz her gün on binlerce dolara mal oluyor."

Cumartesi oğleden sonrasını arabadan yerel bölgeyi gezerek geçirdiler ve Muriel'in bağımlılığı olduğu için bazı antika dükkanlarına uğradılar. Bir kasabada bir lokantada yemek yediler.

Virgin Nehri'nden daha büyük değil, götürmek için birkaç Şey aldım. Akşam yemeği ve Pazar sabahı kahvaltısı için eve gelirler, Şarap kadehleriyle verandada otururlar ve insanlar yanlarından geçerken onlara el sallarlardı.

Yerel bir ahır ı ziyaret ettiler ve bir dağ patikası boyunca birkaç nazik ata bindiler, yerel bir nehir boyunca el ele tutuşarak yürüdüler ve her Şey ve herkes hakkında uzun, kesintisiz, neredeyse sonsuz konuşmalar yaptılar.

Ve sonra Pazartesi sabahı geldi, her ikisi de hiç gelmemesini dilemesine rağmen. Muriel'in sete rapor vermesi gerekiyordu ve Walt arabayla Missoula'ya dönüp eve uçacaktı. Muriel'in ondan önce evden ayrılması gerekiyordu, bu yüzden Walt ona veda etmek için n verandaya kadar eŐlik etti.

"ok hızlı bir kırk sekiz saatti," dedi. "Seninle bu gece konuşacağım ama geç olabilir. Bu gece konuşacağız. Kısa bir süreliğine de olsa burada olman harika." Ona gülümsedi. "Hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıŐtım."

"Gerçekten mi?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

"Gençken bile mi?"

"O zaman bile."

"Yaşlandıkça daha iyi olmalıyım," dedi. "Bir tur daha için geri geleceğim."

"yle mi?"

"Evet. Eve gidiyorum ve birkaç hafta sonrası için uçak rezervasyonu yaptırıyorum, takvimine yaz. Ve bu lanet olası film bitene kadar sık sık gelmeye devam edeceğim."

"Bu Şekilde bahsetmeniz Oscar'ım için kötü Şans olabilir."

"Umarım bir sonraki filminiz Orta Doğu ölllerinde çekilmez, hayatımda yeterince film izledim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir sonraki filmim mi?"

"Eğer bundan sonra gerçekten emekli olmaya karar verirsen, bununla yaşayabilirim," dedi sırtarak. Bir parmak eklemine kızın yanağında gezdirdi. "Her şey hakkında konuştuk mu? Konuşmadığımız bir şey kaldı mı?" Kadın başını salladı. "Şey, sana aşık olduğumla ilgili bir şey var," diye devam etti. "Eğer evlenmek istiyorsan, ben varım."

"Bilmiyorum..."

"Ve eğer istemiyorsan, sorun değil. Senin çıplak bedeninin sık sık benimkine değdiği sürece sorun yok. Bu konuyu tamamen sana bırakıyorum, Muriel."

"Neden, Walt?"

Omuz silkti. "Evlilikle ilgili bir sorunum yok. Hoşuma gitti, işime yaradı. Bana kalırsa öcüler ya da lanetler yok. Ne yapmak istediğine karar verirsen ver, her halükarda seni sahipleniyorum. Bundan kaçmaya çalışma. Bu bir anlaştık."

"Bundan kurtulmak istemiyorum. Senden hoşlanıyorum."

"Beni seviyorsun," diye düzeltti. "Tutkuyla. Umutsuzca. Doyumsuzca."

"Evet," diye güldü.

"Bana kendimi yirmi bir yaşında hissettiriyorsun," dedi.

"Tanrı şahidim olsun. Ve muhteşem seks biraz durulduğunda, uzun zamandır sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Muriel, sen bir kolaylık değilsin. Senin elini tutmak ve seninle bir saat konuşmak için çıplak ayaklarımla bir mil boyunca kesik camdan yürüyebilirim. Sen benim için benim için her şeydir."

Derin bir iç çekti ve gözleri hafifçe parladı. "Seninle evcilik oynayarak hayatımın tek Oscar'ından vazgeçmeden gitsem iyi olacak."

"Bana senin için de her şey olduğumu söyle," dedi.

"Eğer öyle değilsen lanet olsun," dedi. "Şimdi beni birkaç hafta boyunca tutacak bir şekilde öp."

"Seni biraz şaşırttım, değil mi?" diye alay etti. "İtiraf et, bu işin bu kadar büyüyeceğini düşünmemiştin, değil mi? Sen?"

"Walt, evli olup olmadığımı sorduğunda yüzünün kızardığını gördüğüm an anladım. Ve seni istedim. Tam o anda. Tam orada. Yolda terli ve çıplak."

Bu onun gülümsemesini kocaman yaptı. "Hiç belli etmedin."

"Uzun, çok uzun zamandır böyle bir şey istememiştim," dedi gülümseyerek. Sonra ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve Dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu ve onu kendine yakın tuttu. "Sana tapıyorum," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Sen dönene kadar saniyeleri sayacağım."

Cheryl bir sonraki Pazar öğleden sonra parka sandviç getirdi ve Dan de ondan sonraki Pazar günü onları getirdi. Talihsiz geçmişlerini tamamen paylaşmaları uzun sürmedi. Cheryl ona ne zaman başladığını anlatmaya başladığında Ergenlik çağında içki içerken, "Bütün bunları bana anlatmak zorunda değilsin, biliyorsun. Benim için hiç fark etmez. Seninle piknik yapmaktan hoşlanıyorum çünkü artık sen busun."

"Bunu duymaya karşı mısınız?" diye sordu.

"Öyle bir şey değil. Ama korkup korkmayacağımı görmek için bana danışmak zorunda değilsin."

"Dan, bu hikayeyi o kadar çok anlattım ki uykumda bile anlatabilirim. AA'da yaptığımız şey bu - hikayelerimizi anlatmak. Aylar sonra eski hikayede hala yeni şeyler bulabilmemiz şaşırtıcı. Yıllar sonra bile."

O da dinledi. Lisede başlamış ve yirmili yaşlarının ortalarına geldiğinde çoğu zaman sarhoş olana kadar gittikçe kötüleşmiş. Sonra da Mel Sheridan'ın bir sabah onu almaya geldiğini, Eureka'daki bir tedavi programına götürdüğünü ve artık çok uzaklaşmasına izin veremediğini anlattı.

Dan, Mel için, "Bence o iyi bir kadın," dedi. "Şu adam var ya, işte o tam bir baş belası."

"Jack?" Cheryl sordu. Kadın güldü. "İçki içtiğim zamanlarda Jack'e karşı kötü bir şeyler hissediyordum. Çok kötü. Onu her yerde takip ederdim!"

Dan onun elini tutup kaldırdı. "Artık bunu aşkın mı?"

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Dinle, arkadaşlıktan daha karmaşık bir şeyle başa çıkamam...."

Elini sıktı ve gülümsedi. "Önüme geçmemeye çalış Cheryl. Aklımda karmaşık bir şey yok. Aradığım tek şey bu - hoş bir kadınla pazar piknikleri, belki bazen biraz el ele tutuşmak. Belki ileride daha da yakınlaşırız, belki de sadece arkadaş oluruz.

bir sandviç ve çay al. Bu iyi, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım," dedi şüpheyle. "Sadece düzenli, normal, sağlıklı bir ilişkim olmadı. Unutmayın."

"Ben de öyle," dedi. "Bu biraz korkutucu ve harika, değil mi?"

Dan hızlı hareket etmiyordu ve bu son derece bilinçli ve iyi düşünülmüş bir hareketti. Pazar günü için uygun olduklarından emin olmak dışında hafta boyunca aramadı. Bunun nedeni sadece kadının çok ürkek olması değildi, Dan'ın de temkinli olmasıydı. Kendisini terk eden bir eş ve ölen bir oğlun ardından bir süre hapiste kaldıktan sonra, hayatını emecek bir ilişkiyle hiç ilgilenmiyordu. Yapmak zorunda kaldığı onca iyileşme sürecinden sonra birdenbire, huzurunu tehdit edecek bir şey konusunda gerçekten isteksiz davranmaya başlamıştı.

İyileşmesi uzun ve zorlu bir süreç olmuştu. O geldi Irak'tan yaralı ve bazı duygusal sorunlarla dönmüştü, tıpkı şimdiki genç Rick gibi. Aslında, Irak'a gittiği andan hapisten çıktığı ana kadar geçen süre dayanılmaz bir yolculuktu. Uzun ve karanlık bir tünelden zar zor çıkıyordu. Bunu bir kenara atmayacaktı. kendi iyileşmesi için endişelenmesi gereken bir kadınla çok hızlı hareket ediyordu.

Ama ondan hoşlanıyordu. Kız havalıydı ve bunu bilmiyordu. Tüm o kasaba sarhoşluğu olayını bırakabildiğinde, gerçekten genç çocuklar oldukları zamanlardan ve ne yaptıklarından bahsettiler büyüyünce ne olacaklarını düşündüler. Dan inşaat yapmayı hep sevmişti ama yarış arabaları yapacağını sanıyordu. Cheryl hayvanları severdi ama büyürken hiç evcil hayvanı olmamıştı. Veteriner olmak istemişti ama aslında liseyi zar zor bitirmişti. Şu anda yaptıkları işler çok sıradandı, inşaat ve bir lokantada erken vardiyada garsonluk, ancak birbirleri için boşlukları doldurmak bile en azından birkaç saatlerini alıyordu. İş yerinde karşılaştıkları insanlar ve arkadaşları hakkında konuştular. Cheryl'in bir tüm arkadaş ağı AA aracılığıyla onun ve Dan, Virgin River'dan bazı yeni tanıdıklarını talep etti.

Ona Rick hakkında bilgi verdi-Cheryl Rick'i iki yaşından beri tanıyordu. "Savaş, ampütasyon, kız arkadaşı, vücut imajı gibi şeylerle gerçekten mücadele ediyor.

Adını sen koy. Uğraşması gereken bir sürü saçmalık var. Ben de ona bu konular hakkında konuşabileceğimizi söylemek için bir yer arıyordum. Ben de o yollardan geçtim dostum. Ama beni kol mesafesinde tutuyor. Kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor. Bence bu Jack'i yavaş yavaş öldürüyor."

O ikinci saniyenin ötesine geçmelerine gerek yoktu. Pazar öğle yemeğinden önce kahkahalar atmak, onlar için zor zamanlarını, günlük yaşamlarını ve dedikodularını paylaşmak kadar doğaldı.

Gerçekten de, uzun bir süre için sadece Pazar günleri olması umurunda değildi. Kendini onları dört gözle beklerken buldu. Ve ondan giderek daha fazla etkilendiğini sır gibi saklıyordu. O kadar savunmasızdı ki, ona yaklaşması için her fırsatı vereceğine hemen karar verdi, ama onu hiç acele ettirmeyecekti. Hiç şüphe yoktu, hayatı için kaçacaktı.

Her cumartesi sabahı erkenden işinin başında olmasına rağmen, cuma gecesi barda yenen bir akşam yemeğinin Dan'e çağrıda bulunan bir yanı vardı. Paul'ün teslim tarihleri vardı ve Dan de bu tarihlere yetişmek için elinden geleni yapıyordu.

Belki de inşaatta birlikte çalıştığı ekiplerle ya da birlikte görev yaptığı denizcilerle buluştuğu gençlik yıllarının anılarıydı ama Jack'in yerinde bir Cuma gecesini nadiren kaçırmırdı. Akşam yemeğinden önce soğuk bir bira içer, genellikle Jack ve Paul ile birlikte barda otururdu. Hope neredeyse her zaman oldukça pasaklı ve huysuz görünerek ortaya çıktı. Beş gün boyunca fizik tedavi ve danışmanlık hizmeti aldıktan sonra Rick Sudder'in Cuma gecesi rahatlamaya gerçekten ihtiyacı vardı. Jack de bir bira içmesine izin verdi. Bir tane.

Ve barda başka bir gelişme daha oldu.

Talihsiz kaçış olayından beri her Cuma akşamı Liz saat beş civarında tek başına gelirdi. Jack'ten dev bir kola isterdi. Dan, Liz'in

Her Cuma okuldan sonra Virgin River'a geliyor, hafta sonu kalıp teyzesine dükkânda yardım ediyor ve Pazar akşamı Eureka'ya eve dönüyordu.

Ve Rick her zaman oradaydı. Liz'in bunu bilmemesi mümkün değildi.

Liz kolasını beklerken hep önüne bakardı; Rick ona selam vermeden, bir şey söylemeden bakardı. onu kabul etti. O da ona hiç bakmadı ama kolası geldiğinde o güzel yüzünü gösterdi. Jack'e doğru gülümsedi, parasını bıraktı ve Rick'i görmezden gelerek bardan ayrıldı.

Dan bunun Rick'in içini kemirip kemirmediğini uzun süre merak etmek zorunda kalmadı.

Çocuktan iki tabure aşağıda oturuyordu. Paul barda Dan'in yanında duruyordu ve inşaat halindeki evlerden biri hakkında konuşuyorlardı. Dan bütün bu rutinin aşağı. Ve trafiği durdurabilecek o yüz bir yana, sadece o gülümsemenin bile Rick'i harekete geçirmiş olması gerektiğini biliyordu.

Çılgınca. Onun gitmesine izin verdiğine göre berbat bir adam olmalı.

için

Rick, "Bir merhaba bile diyemiyor musun?" dedi.

Yavaşça döndü, ona soğuk bir şekilde baktı ve "Sana mı? Sen büyüene kadar olmaz." Ve sonra gitti.

Rick birasına dönerken barda ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Bir süre birasına baktı, sonra onu geri itti ve ayağa kalktı. Bir baston kullanıyordu ama ona gerçekten ihtiyacı yoktu. Çok hafif bir topallaması vardı ama giderek daha iyi oluyordu.

"Seninle eve kadar yürüyeceğim," dedi Jack.

"Jack, ben hallederim! Ben iyiyim!" Rick havladı.

Jack durdu. Barın arkasında kaldı. Rick'in arkasından, "Harika," dedi.

Dan'ın "Bu bir barut fıçısı" demesi için uzun bir süre geçti.

"Bir de bana sor."

"Davranışlarında bir gelişme görüyor musun? Daha iyi geçiniyor mu?"

"Bir damla bile yok," dedi Jack. "Artık iyi bir protezi var, hazırlayıcı bir uzvu yok. Şu anda olduğundan çok daha iyi durumda olabilirdi. Tavırları onu engelliyor. Sadece çok sinirli."

"Belli ki," dedi Dan. "Ve kız-"

"Daha iyisini yapabileceğine karar verdi ve ondan ayrıldı. Bir süre onun için daha çok endişelendim. Bunun onu yarı yarıya öldüreceğini düşündüm. Ama şimdi elimizde farklı bir durum var. Belli ki onun saçmalıklarına katlanmaktan bıkmış. Sadece onun değil, kızın da ona ihtiyacı varken onu terk etti. Ve şimdi elimizde çok fazla şey yaşamış, öfkeli, incinmiş iki çocuk var."

"Biliyor musun, tam da doğru zamanı bekliyordum," diye söze başladı Dan. "Belki onunla konuşabilirim. Bacağıma kötü bir şarapnel parçası isabet etti ve tıbbi olarak ordudan emekli edildim. Bir sürü acı verici ameliyat geçirdim ve bacağıma bir daha asla güvenemem."

Jack kaşlarını çattı. "Bazen topallayan birini gördüğümü sandım...."

"Arada sırada," dedi Dan. Paul'e bir kaşını kaldırarak, "Patrona da söylediğim gibi, ben çatılarda ya da merdivenlerde çalışmam," dedi. "Bir an dik duruyorum, bir an sonra kığımın üstüne düşebiliyorum. Bununla yaşamayı öğreniyorsunuz. Ama oraya çıkarken çok kötü zamanlar geçirdiğimi hatırlıyorum."

"Seni ne döndürdü sanıyorsun? Sormamın bir sakıncası yoksa," dedi Jack.

"Bilmiyorum dostum. Aynı anda yirmi kadar iyi olmayan şey yaşadım," diye yanıtladı başını sallayarak. "Genç bir karım vardı. Ben ülkedeyken beni terk etti. Ailede hastalık vardı. Pek çok açıdan berbat durumdaydım. Bacağımın sürekli ağrması da yardımcı olmuyordu. Sanırım bir süre sonra sürekli düşüşte olmaktan yoruldu spiral."

"Bir sorum var. Gerçekten kişisel bir soru ama cevabını bilmem için bir neden var."

"Git."

"İntihara meyilli miydin?"

"Size söyleyebileceğim kadarıyla, hayır. Uzun bir süre sızlandım, sonra dövüşmeye başladım. Ama sonra, karşılık vermek için yasalara pek de uygun bir yol izlemedim. Benim için iyi bir seçim değildi, ama işte. İntihara meyilli olduğundan mı endişeleniyorsun?"

"Böyle bir şey için ne zaman endişelenmem gerektiğini bile bilmiyorum," dedi Jack. "Bana öyle bir şey söylemedi ki Ben öyle düşünüyorum. Ama Tanrım, pek bir şey söylemedi. Bu çocuğu okumak çok zor."

"Ona her zaman sorabilirsin," dedi

Dan. "Bu soruyu nasıl soruyorsun?"

"Diyorsun ki, 'Hey, Rick, yardım edemem ama fark ettim ki Berbat durumda. İntihar düşüncen var mı? Bilmek zorundayım.' Çoğu zaman doğru soruyu sorduğunuzda doğru cevabı alırsınız."

Jack bunu uzun bir süre düşündü. "Biliyor musun Brady, sonunda beni şaşırttın. İtiraf etmeliyim ki seninle böyle bir konuşma yapacağımı hiç düşünmemiştim. Dokunaklı ve dürüst."

Dan sırtıttı. "Ben de seni seviyorum Jack," dedi.

Rick, boğazına tıklan danışmanlık randevularının bir getirisi olduğunu kendine bile itiraf edemiyordu. Bunun için akli başında bir neden de yoktu. Her şeyden önce, Jerry Powell'ın akli dengesi yerinde değildi. İkincisi, Rick sorunları hakkında konuşmak istemiyordu. Üçüncüsü, her birinden korkuyordu ve bitkin, kuru ve titrek.

Ancak, bir saat süren bu seanslar bittikten yaklaşık iki saat sonra tuhaf bir sakinleştirici etkiye sahip gibi görünüyordu. Duygularını biraz açmaya başladıktan sonra her şey daha kolay gelmeye başladı. Jerry Powell'ın kapısından her girişinde kendi kendine "Bugün ona kişisel bir şey söylemeyeceğim" diyordu.

Ve sonra o çatlak herif tam olarak doğru soruyu soracaktı.

"Nasıl uyuyorsun?" Jerry sordu.

"Bilmiyorum. Pek iyi değil."

"Uykunuzu bozan nedir?" diye sordu.

"Pek çok şey," dedi Rick. "Irak. Bacak ağrısı. Bir sürü şey." "Tamam, en baştan başlayalım. Daha önce Irak konusunu benim için tekrar gözden geçirmek ister misin? Uykuyla ilgili olarak?"

"Nasıl yani?" Rick sordu.

"Kabuslar mı görüyorsun? TSSB ile ilgili şeyler - kafanda kapatamadığın resimler? Bu seni nasıl etkiliyor?"

"Bazen kabuslar görüyorum, evet. Sanırım sonsuza kadar da görmeye devam edeceğim."

"Bana kabuslardan bahset." "Ya anlatmak istemezsem?"

"Bu sizin ayrıcalığınız, ancak danışmanlık genellikle şu şekilde çalışır. Eğer bunu gün ışığına çıkarabilirsiniz, ona iyice bakabilirsiniz, bazen zihniniz bilinçaltı seviyenin aksine bilinçli, rasyonel bir seviyede bununla başa çıkmanıza yardımcı olur ve kabuslar azalır. Yani, benim özel sorum-

Hangi kabusları görüyorsun? Genel olarak Irak mı? Belirli bir olay? Yaralanman mı?"

Rick soruyu uzaklaştırmak için başını salladı ama işe yaramadı. Powell'a baktığında terapist bekliyordu. Bekliyordu. "Aklımdan çıkaramadığım bir şey oldu. Önümüzdeki ekip havaya uçtu.

On bir tanesi öldü, bir tanesi kurtuldu. Bazen hayatta kalan kişi olduğumu hayal ediyorum. Hayatta kalan kişi olmaktansa havaya uçmayı tercih ederim. Anlıyor musun?"

"Öldüklerini gördün mü?"

"Gözümüzün önünde her yerde paramparça oldular. Uyanırken görülen bir kabustu."

Rick, Jerry'nin irkildiğini gördü ve bu ona sapıkça bir zevk verdi. Evet, bir erkeğin tanık olabileceği en çirkin manzaraydı.

"Kabuslarında gördüğün şey bu mu?" Jerry sordu.

"Bazen."

"Diğer şeyler mi?"

"Bazen. Irak'ta bir adam öldürdüm ve yüzünü gördüm. Bunun mümkün olabilmesi için gerçekten çok uzaktaydı ama yemin ederim yüzündeki ifadeyi gördüm. Sanki onu vurduğumu görmüş gibiydi. Bazen bunu rüyamda görüyorum."

"Bu endişelendiğiniz bir şey mi? Pişmanlık duyduğun ya da uykunu kaçıran? Kafanda nasıl çalışıyor?"

Rick bir dakika düşündü. "Endişelenmiyorum," dedi. "Üzgün değilim. Ama vurulmanın nasıl ben olmadığımı merak ediyorum.

Öldürüldü. Birbirimize nişan almıştık ve şanslı olan bendim. Cesedini bulamadık, hayatta kalmış olma ihtimali var. Ama nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Peki ya yaralandığınız olay?" "Bunu hatırlayamıyorum."

"Belki de bu bir şanstır," dedi Jerry. "Onun tarafından uyanık tutulmadığın sürece, onun tarafından rahatsız edilmediğin sürece, sanki yüzeye çıkmaya çalışıyormuş gibi...."

"Öyle bir şey yok. Bu bir boşluk. Bir an caddede yürüyordum, bir an sonra bir odada uyandım. Almanya."

"Peki ya acı? Artık acının önüne geçmiş olman gerekmiyor mu? Uzun zaman oldu. Ve ilacınız var."

"Evet. Oraya geliyorum."

"Tamam, hemen 'şeylere' geçelim."

"Ha?"

"Irak, acı falan demiştin."

Rick gülümsedi. "Not tutmayan biri için tehlikeli bir hafızan var."

"Ne tür şeyler?" diye tekrar sordu hiç vakit kaybetmeden.

"Tamam. Eski kız arkadaşımı çok düşünüyorum." "Onu nasıl düşünüyorsun?"

"Bu karmaşık...."

"Aslında oldukça zekiyimdir. Muhtemelen bunun üstesinden gelebilirim," dedi Jerry.

"Bana zor anlar yaşıyor." "Oh?"

"Benden nefret ediyor."

Jerry sabırla bekledi ve Rick'i sinirlendirdi.

"Artık bir çift olamayacağımızı söylemenin onun için zor olacağını biliyordum. Gözyaşları falan dökceğini düşünmüştüm. Ama sonra bunu atlatacaktı. Biraz zaman alacağını biliyordum ama sonra bir erkek ona çıkma teklifi falan edecekti.

Eninde sonunda iyileşecek."

"Bunun nesi seni geceleri uyutmuyor?" Jerry sordu.

"Biliyor musun, bu benim için de kolay değil," diye tersledi Rick. "Ondan uzak durmak hiç de kolay değil. Ama böylesi daha iyi."

Jerry öne doğru eğildi. "Dinle, sanırım daha açıklayıcı olmaya çalışman gerekecek. Anladığımdan emin değilim. Kız arkadaşın hakkında daha önce konuşmuştuk ve anladığım kadarıyla ona artık erkek arkadaşı olamayacağını açıklamışsın ve bu onu üzmüş. Doğru mu?"

"Doğru," diye sıkıca cevap verdi.

"Ve şimdi kızgın mı?"

"Vay canına," dedi Rick başını sallayarak. "Her Cuma öğleden sonra bir saat kadar Jack'e gidiyorum. Bir hafta boyunca seninle ve PT ile uğraştıktan sonra bitap düştüm, o yüzden Jack bir bira içmeme ve akşam yemeği yememe izin veriyor. Her hafta bara geliyor, orada olacağımı biliyor ve bana bakmıyor. Yani, beni kazara bile görmüyor. Benimle konuşmuyor. Diğer herkese güzelce gülümsüyor ve sanki ben orada yokmuşum gibi davranıyor."

Jerry başını öne eğdi. "Artık onun erkek arkadaşı olmak istemiyorsun," diye belirtti.

"Şey, olamam. Bu şekilde iyi olmaz. Onun için. İnanın bana."

"Tamam, şunu doğru anlamama izin verin," dedi Jerry. "Ona ilişkinizin bittiğini, ikinizin birlikte olamayacağınızı söyledin. Sana inanmış gibi görünüyor. Bu konuda biraz daha nazik davranmasını mı bekliyordun?"

Rick kısık gözlerle baktı. "Sen çok bilmişin tekisin, bunu biliyor muydun?"

"Özür dilerim, niyetim hiç de bu değil. Gerçekten bunun nesinin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bunun nesi uykunu kaçırıyor?"

"Merhaba diyebilir," diye havladı.

"Ondan ayrılma kararınıza kızmış olması mümkün mü?"

"Hadi canım! Bana büyümemi bile söyledi, sanki bacağımın kopması konusunda gerçek bir bebekmişim gibi!"

"Bunu o mu söyledi?" Jerry sordu.

"Hayır, ama demek istediği buydu!" "Emin misin?"

"Elbette eminim!"

"Sana tam olarak neden büyümen gerektiğini düşündüğünü söyledi mi?" Jerry sordu.

"Beni dinleyin! Yapmak zorunda değildi!"

"Anlıyorum, sanırım. Yani, sana olan bariz öfkesi uykuna mı mal oluyor?"

Başını öne eğdi. "Çok zor," dedi usulca, geçici olarak yenilmişti. "Sanki bunun beni de incittiğini anlamıyor. Bu

Ondan uzak durmak zordu, onunla birlikte olmamak zordu. Uzun bir süre, dört yıl kadar, Liz benim tüm hayatımdı. Yani, her şeyim. Ondan uzaktayken ona tamamen sadıktım. O da bana sadıktı. O bir bakireydi.

Bizden önce... bilirsin? Bana her zaman, bebek ve her şey çok zor olsa da, yine de ilk olduğum için mutlu olduğumu ve tek kişi olmamı istedi. Uzun bir süre ben de bunu istedim." Başını kaldırdı. "Onu çok özlüyorum, biliyorsun. Her şeyi özlüyorum."

"Her şey mi?" Jerry araştırdı.

"Eskiden sahip olduğum tüm o hayat, her şey. Jack ve Vaiz, güzel zamanlar, avlanmak ve balık tutmak, her aptalca şeye gülmek. Jack'in karısıyla başının belaya girmesini izlemek harikaydı ve karısı onu güzelce giydirdi. O da deli gibi geri adım atardı." Rick kendine rağmen güldü. "Balık tutmaya giderdik ve ben bir şey oltama takılırsam, o bunun dışında kalamazdı.

-Sanki daha önce hiç balık tutmamışım gibi bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Bir keresinde Preach'le tartışmaya girdi ve Preacher'ın işine karışıp ona bu kadına bulaşmamasını söyledi...." Rick güldü ve başını salladı. "Vaiz Jack'i dışarı çıkardı! Kimsenin Jack'e yumruk atabileceğini sanmıyordum - Jack hızlı ve güçlü bir adam. Vaiz onu yere serdi. Jack'in morluğunu gördüm, harikaydı. Ve Vaiz o kadınla evlendi-Paige."

Ofiste bir süre sessizlik oldu.

"Eskiden orada olup biten her şeyin bir parçasıydım. Şimdi değilim."

Jerry, "Arkadaşların tarafından terk edilmiş hissediyor musun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Onları kestim. Gerçekten, ben lanetin tekiyim."

"Bunu sana biri mi söyledi?" Jerry sordu.

Tekrar başını salladı. "Bana bunun doğru olmadığını söylüyorlar ama öyle gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Nasıl yani?"

Rick iç çekti. "Bütün bunları konuşmuştuk," dedi. sabırsızca. "Yaklaşık yüz kez. Yakınlaştığım insanların başına kötü şeyler geliyor. Senin için anlattım."

"Hatırlıyorum," dedi Jerry. "Neden bana öfkenizden bahsetmiyorsunuz?"

Rick sandalyesinde arkasına yaslandı ve Jerry'ye saçmalıyormuş gibi homurdandı. "Bana bir rahat ver, Powell."

"Bu konuda konuşmak istemiyor musun?"

"Çok kızgıyım. Sanki bu yeni bir şeymiş gibi?"

"İnanın bana, her şeyin farkındayım. Merak ediyorum da, eğer bu konu hakkında biraz daha konuşsaydınız, önemli konuları kesmek için aldığınız bu kararların insanları hayatınızdan çıkarırsanız, bu öfke tarafından yönlendirilirsiniz. Sağlam bir mantıktan ziyade. Acaba savaş deneyiminizin ve yaralanmanızın size nelere mal olduğuna dair öfkeniz bu konulardaki muhakemenizi gölgeliyor mu? Belki de o kadar kızgınsınız ki kendinize daha fazla zarar vermek istiyorsunuz."

"Sence kızmamalı mıyım?" diye sordu, gözyaşları içinde. gözlerinde parlıyordu. Jerry'nin Rick'in düşmesine izin vermeyeceğini bildiği gözyaşları.

"Oh, Tanrım, Rick. Herkes kızgın olabilir. Ama siz mi öfkeyi yönlendirirsiniz yoksa öfke mi sizi yönlendirir, bu size kalmış."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, öfkenize sahip olma hakkınız olduğu anlamına geliyor. Her hakka. O halde bakmamız gereken şey, öfkenizin nesnesinin ne olduğu? Jack mi? Eski kız arkadaşın mı?"

Başını iki yana salladı. "Onlara kızgın değilim, dostum. Eğer kızgınsam bunun tek nedeni her şeyin yolunda gitmesini istemeleridir ama öyle değil."

"Anlıyorum. Öfkenizin ne kadarını kendinize yöneltiyorsunuz?"

"Bunu neden yapayım ki?"

Jerry omuz silkti. "Neden yapasın ki? Güzel soru." "Şey, kendime kızgın değilim. Olması gerekeni yapıyorum."

bitti, hepsi bu."

"Ah. Ve bu?"

"Dinle, pislik, Liz bütün hayatını benim için harcamadan önce onunla ilişkimi kesmeliyim. Yapar da, o öyle bir kız. Şimdiye kadar benden pek hayır görmedi."

"Rick, hiç kimseye saygın var mı?" Sertleştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Örneğın Liz'e saygı duyuyor musunuz?"

"Tabii ki. Ona saygı duymasaydım, yapmazdım-"

"Ona saygı duyuyor olsaydınız, muhtemelen kendi seçimlerini yapabileceğini düşünürdünüz. Sanırım bunu daha önce de önermişim."

"Hiçbir şey dinlemiyor musun sen?" Rick talep etti.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Jerry. "Yapılması gerektiğini düşündüğün şeyi yapıyorsun."

"Kesinlikle!"

"Peki ya Irak'ta işlerin gidişatından dolayı sadece öfkeliyseniz? Ya yaptığınız eylemler sizi herkesten daha fazla cezalandırıyor?"

Rick sabırsızca gözlerini silerek, "Ne saçmalık," dedi.

"Özlediğın o hayat var ya, Rick? Bıraktığın yerde duruyor.

Ama

hayal kırıklığına uğramaktan korkuyor ve çok öfkeleniyorsun."

"Bu aptalca olurdu," dedi Rick. "Ben aptal değilim ve sadece küçük bir hayal kırıklığından korkmuyorum."

"Az demedim," diye belirtti Jerry. "Sizin durumunuzda, savaş, sakatlık, ölüm derken, hayal kırıklığının önemli olduğunu söyleyebilirim. Hayat değıştirici."

Rick dişlerini sıktı. Tamam, peki ya bu doğruysa -eski hayatına geri dönebileceğini varsayarsa, sadece diğer herkesi hayal kırıklığına uğratmakla kalmayacağından, aynı zamanda onlardan herhangi birinin daha fazla incindiğini görmenin onu öldüreceğinden korkuyordu-? "Sen tanıdığım en sinir bozucu pisliksin," dedi Jerry'ye.

Jerry omuz silkerek, "Bu pis bir iş," dedi. "Zamanımız dolmak üzere olduğuna göre, bir dahaki sefere bunu düşünmeni istiyorum - kızgın ve korkmuşsun, ki bu makul ve aynı zamanda potansiyel olarak yıkıcı. Bu öfkenin nereye yöneldiğini

keşfedebilirsek, bir dahaki sefere belki-"

"Öfkenin nereye yöneldiğini biliyorum!" Rick neredeyse bağıırıyordu. "Son yirmi yıldır olan her şeye Yıllar! Ailem, kızım, bebeğim, savaşım!"

Jerry ona bir saniye verdi. Sonra dedi ki, "Kendin."

"Hayır!" Rick ısrar etti. "Hayır!"

Jerry saatine bakmadı ya da saate bakmak için göz temasını kesmedi. Sonunda alçak sesle sordu: "Hepsini hayal kırıklığına mı uğrattın Rick? Yaralanarak ve sakat kalarak mı?" Rick odanın dört ya da beş farklı noktasına baktı, cevap Jerry'nin küçük ofisinin tavanında olacakmış gibi yükseklerle baktı. "Eğer bu başına gelmeseydi," diye devam etti Jerry, "kaldığın yerden, en iyi arkadaşlarınla ve sevgilinle devam edebilir miydin?"

"Sen tamamen delisin," dedi Rick, ama her zaman gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı ve onlara vurdu.

"Öfke mi sizi yönlendiriyor yoksa siz mi öfkeyi yönlendiriyorsunuz?" Jerry tekrarlardı. "Yaralandığın için kendine kızgın mısın?"

Rick, "Bu çok aptalca," dedi ama bunu daha yumuşak bir sesle söyledi. Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve omuzları biraz sarsıldı. Başını kaldırıp da Jerry'ye cam gibi gözlerle baktı. "Yüzleş bununla. Eğer bu olmasaydı, her şey çok farklı olurdu. Devenin belini kıran saman çöpü gibiydi. Her şeyin benim yüzümden olduğunu, tek suçlunun ben olduğumu asla göremeyebilirdim-" Sonra yüzünü tekrar ellerinin arasına aldı.

Jerry onun bir süre kaynamasına izin verdi, aslında parçalanmak üzereyken ağlamıyormuş gibi yaptı. Rick'in bir mendile uzanmayacağını biliyordu, bu çok açıklayıcı olurdu. Rick'in omuzları titriyordu ama Jerry, pes etmemeye çalışan bir adamın çaresiz miyavlama seslerini duyabiliyordu. Ortalık biraz sakinleşince konuştu. "Rick, seninle hiçbir ilgisi olmayan bazı gerçekler var ve bunları eninde sonunda kabul etmek zorundasın. Birincisi, sarhoş bir sürücü anne babanın ölümüne neden oldu.

Küçük ateşli bir sperm ve küçük kararlı bir yumurta

bebeğiniz ilk vuruşta. Kaydedilen ölü doğumların çoğunun bilinen bir nedeni yoktur; bu çok trajik bir istatistiktir. Ve- Birisi seni öldüren el bombasını attı. Her şey farklı olabilirdi ama bunu yapmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu başını kaldırarak. "Onu suçlamaktan pek tatmin olmayacaksın. kendin. Daireler çizmeye devam edeceksiniz çünkü hatasızsınız. Bazı zorlu fırsatlar yaşadınız ama aynı zamanda son derece şanslı olduğunuz olaylar da oldu."

"Öyle mi? Ne gibi?"

Jerry bakışlarını sabit tuttu. "Ah, bir bakalım. Bir büyükanne, senin anlattığına göre çok iyi bir kadın, hayatını sana adanmış. Sana babalık eden, seni destekleyen, sana öğreten birkaç olağanüstü akıl hocası. Bir kız arkadaş... Çok az erkek bu kadar erken yaşta böyle bir kız bulabilir.

Bana tarif ettiğin bağlılık. Ve sonra birkaç travmatik şey oldu-"

"Onları böyle hayal kırıklığına uğratacağımı düşünmemiştim...." "Ne dedin Rick?"

"Denizcilerin benim için çalışacağını düşünmüştüm...."

"Belki de hayal kırıklığına uğramış hissetmiyorlardır. Belki de Deniz Piyadeleri'nden değerli şeyler almışsınızdır ama travma nedeniyle şu anda bunlar bulanıktır."

"Anlamıyorsun," dedi Rick, sesi daha zayıf çıkıyordu.

"Böyle bir şey olamaz. Biz eğitimliyiz, tetikteyiz. Bu sadece bir çift göz değil, bir birim. Bu sayede özgür dünyanın en güçlü kuvveti olduk."

"Beklenmedik şeyler olur..."

Rick, "Bu bir kaza değildi," dedi. "Düşman saldırısıydı ve bizim işimiz düşman saldırısından kaçmak. Grubumdaki tüm eğitimleri birincilikle bitirdim. İlk..."

Jerry durakladı. "Olanlar senin suçun değildi. Bazı kötü, talihsiz şeyler insanların başına kendi katılımları olmadan gelir. Tüm pabuçlar sıkı olmasına rağmen bir tekerleğin arabadan düşmesi gibi. Mesela-"

"Jerry," dedi Rick, cam gibi gözlerle, onu durdurarak. "Bu arabanın bütün tekerlekleri düştü."

Jerry öne doğru eğildi. "Rick, bir saniyeliğine odaklan. Beni dinle. Ben bir kriz danışmanıyım, bunun ne demek olduğunu biliyor musun?

ne anlama geliyor?" Rick ona boş boş baktı ama bunu birden fazla kez tekrarlamak zorunda kalabileceğini bildiği için yine de devam etti. "Bunun anlamı, tamamen normal bir insanın hayatında bir kriz meydana geldiğinde, o kişinin elinden tutup yangının içinden geçirerek diğer tarafa geçirecek ve bir kez daha travmayla başa çıkmış tamamen normal bir insan gibi hissetmesini sağlayacak eğitime sahibim. Burada yaptığımız şey bu Rick. Sen ve ben. Bunu atlatacağız."

Rick uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Ben o."

Jerry arkasına yaslandı, rahatladı. "Yapacaksın."

On dört

Brie Valenzuela müşteri beklemiyordu, danışmanlık yaptığı savcılık ofisine de gitmeyi planlamıyordu. Bugün mahkeme yoktu, o yüzden kot pantolon ve sweatshirt giymişti. Evrak ilerini yetiştirmek için iyi bir gündü. Ofisteki masasına oturdu.

Evine bağlı, küçük Ness masanın yanındaki salıncağında uyurken, ofisin kapısı alındı.

Bunun bir arkadaşının uğramasından ziyade muhtemelen bir i görüşmesi olduğunu hemen anladı. Bir n kapı vardı

evinin yanı sıra, yanında "Brie Valenzuela, Esquire" yazan bir tabelanın asılı olduğu bir dış ofis kapısı vardı. Yalnız olduğu ve kimseyi beklemediği zamanlarda bu kapı her zaman kilitli tutulurdu. Kapıya gitti ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. Orada otuzlu yalarında bir adam vardı.

Adamın korkutucu bir grnnn olmaması

Brie ileri halletti. "Bir dakika," dedi.

Ness'i, salıncağı ve her eyiyle birlikte, uyandırmadan ofisinden mutfağa açılan kapıdan geçirdi. Sonra ofisinin eve açılan kapısını kapattı.

Hem bir ceza savcısı hem de şiddet içeren bir suçun kurbanı olan Brie, Virgin River'da bile standartlarını asla gevetmedi. Glock'unu kot pantolonunun arka kemerine soktu ve kapıyı açtı. "Evet?"

"Siz Brie Valenzuela mısınız?" "Benim," dedi.

Elini uzattı. "Ross Crawford. Nasılsınız?" "ey, bu beklenmedik bir şey," dedi eli kabul ederken.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu onu ofisine daha fazla davet etmeden.

"Abby'yi bulmaya çalışıyorum," dedi. "Şehirdeki evini sattı ve ailesi nerede olduğunu söylemeyi ya da ona bir mesaj iletmeyi reddediyor. Havayolu şirketi bana sadece uzun süreli bir izne ayrıldığını söyledi."

"Bir mesaj iletmekten mutluluk duyarım. Yardımcı olur mu?" Brie sordu.

"Evet, kesinlikle," dedi. "Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor."

Brie bir nefes aldı. "Bay Crawford," dedi sabırla, onun bir rock yıldızına benzemediği gerçeğini hiç de umursamadan. "Eminim bu noktadan sonra konuşmayı avukatlarınızın yapması gerektiğinin farkındasınızdır. Boşanmanız bir süredir kesinleşmiş durumda. ve anlaşma yerine getirilmiştir."

"Ah, tam olarak bununla ilgili değil," dedi. O giydi Pahalı bir kot pantolon, yırtık, sökük ya da zincir yok, kolları kıvrılmış kusursuz beyaz bir gömlek, İtalyan botları. Saçları biraz dağınıktı ama çekici bir şekilde yakasına doğru kıvrılıyordu ve sinekkaydı tıraş olmuştu. "Bu kişisel bir mesele."

"Her şey aynı, Bay Crawford."

"Bana Ross de. Dinle, bana nerede olduğunu söylemek istememeni anlıyorum - şu anda benimle bir şey yapmak istemez. Ama lütfen onunla temasa geçip birkaç dakikasını ayırmasını istediğimi söyler misin?"

"Elbette," dedi Brie. "Peki onu nereye teslim etmeliyim? Cevap mı? Los Angeles'taki o iş yöneticisinin adresi mi?"

"Hayır, hayır," dedi başını sallayarak. "Onu arayabilir misin?"

Şimdi, lütfen? Eminim telefon numarası sizde vardır.

Bekleyeceğim." "Bay.... Ross, çok iyimser olmamanız gerektiğini düşünüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ona tavsiyem reddetmesi olacaktır. Dediğim gibi, konuşma kendi aralarında olmalı-"

"Avukatlar, biliyorum. Bizi bu karmaşaya ne soktu sanıyorsunuz? Bunun boşanmayla, anlaşmayla ya da- Şey, biraz ilgisi var. Bu benim özürüm, Bayan.

Valenzuela. Telafi etmek zorundayım. Bu benim adımlarımdan biri. Bir tedavi programından mezun olmaya çalışıyorum."

Brie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Tatlı dilli bir bağımlı tarafından kandırılmak üzere değildi. "Bir tane daha mı?"

sordu.

"Üçüncü kez," dedi çenesini kaldırıp doğrulurken. "Ben gerçekten zor bir satıcıyım. Lütfen onu arar ve bana on beş dakikasını ayırıp ayırmayacağını sorarsanız, onu bir daha asla rahatsız etmem. İnan bana, çok şey istediğimin farkındayım. Kural şudur: Özür dilediğiniz kişinin hayatını daha da zorlaştırmayacak şekilde özür dileyin. Ve liste uzun. Çok uzun. Eğer isterse onunla tarafsız bir yerde buluşurum. Sen de orada olabilirsin, söyleyeceklerimi değiştirmez. Lütfen?"

Brie nefes aldı. "Arabanızda beklemenizin bir sakıncası var mı? Telefon görüşmesi için biraz yalnız kalmalıyım."

"Elbette. Dinle, lütfen ona hayatını hiçbir şekilde alt üst etmek istemediğimi söyle. Yemin ederim bundan sonra onu rahat bırakacağım. Ve gerçekten, ona söyle, ben bir aptalım, bir budalayım, bir bağımlıyım ve embesilim, ama temiz olduğumda her zaman iyi biri oldum. Ben adil biriyim. Bunu hatırlayacaktır. Tanrı'ya emanet ol."

"Bay Crawford," dedi Brie sert bir sesle. "Hazırlıklı olun. Cevabınız hayır olabilir. Bu durumda adımlarınızı onun yardımı olmadan tamamlamanız gerekecek."

"Şey," dedi başını öne eğerek, "umarım beni görür. Sadece birkaç dakika için bile olsa. İkimizin de bunu geride bırakıp yolumuza devam edebilmemizi istiyorum."

Brie, "Bunu ona söylediğinden emin olacağım," diye söz verdi. "Şimdi izninizle."

Brie onu yürüyerek arabasına geri gönderdi. Derin bir nefes aldı, önce bebeği kontrol etti ve Ness'in mışıl mışıl uyduğunu görünce kulübedeki Abby'yi aradı.

Ross'un söylediği her şeyi açıkladı. "Özrünün neleri kapsadığını bilmiyorum Abby ve seni gereksiz yere üzmem istemiyorum. Her ne kadar aile içi anlaşmazlıkları çözmeye ve bir arabulucu varsa onları dinlendirmeye çalışsam da bunu tavsiye ettiğimden emin değilim. Yapabilirim. gayri resmi olarak bu sıfatla hizmet edebilir. Ya da bu talebi reddetmekte bir sakınca yok. Aslında, ona birkaç ay içinde tekrar düşüneceğinizi söyleyebilirim - şu an iyi bir zaman değil.

zaman."

"Onunla neler olup bittiğini öğrenmek istediğimde bir kez bile telefonlarıma çıkmadığını biliyor musun? Ne zaman

avukatlarının öne sürdüğü şartları tartışmak ister miydiniz? Keşke merak etmeseydim. Gerçek şu ki, şimdi bu konuda ne söyleyeceğini bilmek isterim."

"Çok hamilesin. Korkunç bir evlilik sözleşmesi yüzünden mahkemeye dönmeni istemiyorum."

"Her şeyin bittiğini söyleyen bir mektup var elimizde. Tamam mı? Onu göreceğim," dedi. "Ama sadece sen de orada olursan."

"Burada sadece ben ve bebek varız," dedi Brie. "Mike'a ulaşamıyorum. Cam'i getirebilir misin? Olmazsa Jack'i ararım. O da gelir. Sadece senin, benim ve küçük Ness'in başa çıkamayacağı herhangi bir tepkiye karşı önlem almak için."

"Cameron'ın bunu hiçbir şey için kaçıracağını sanmıyorum," dedi Abby. "Ama eğer hastalarla meşgulse, bara uğrayıp Jack ya da Preacher'ı çağırırım."

Brie birkaç dakika içinde kahveyi hazırladı, bebeğin altını değiştirdi, onu susturacak bir biberon hazırladı ve on beş dakika geçtikten sonra Glock ile Ness kalçasında, Ross'a arabasından işaret vermek için kapıyı açtı. "Geliyor," dedi Ross yürüyüşe çıktığında.

"Ah. O zaman burada."

Brie başını öne eğdi. "Tüm kaynaklarınla, muhtemelen bunu bana gelmeden kendi başına öğrenebilirdin."

"Bu tür şeyler çok fazla oldu," dedi. "Şuraya oturup bekleyebilir miyim?" diye sordu, odanın köşesindeki kanepe ve sandalyeyi göstererek.

"Elbette. Ne demek çok fazla oldu?"

"Ah, menajerim arkamı kollamaları için birilerini tuttu. Bunun deliller için olması gerekiyordu, anlıyor musun? Ben onları

Bazen. Abby deli değil. O sadece yanlış bir adamla takılan iyi bir kız."

Brie üzüntüyle başını salladı. "Bazı konularda hemfikir olduğumuz ortaya çıktı," dedi ve masasına geri döndü. Sandalyesine oturup bebeğe biberonunu verirken Ross kalın spiralli bir defter açtı, bir kalem çıkardı, çevirerek açtı ve yazmaya başladı. Birkaç dakika sonra Brie ve Ness'e baktı ve "Kaç yaşında?" diye sordu.

"Altı ay."

"Hem bebek büyütüp hem de avukatlık mı yapıyorsun?" diye sordu. "Burası küçük bir kasaba," dedi. "Nadiren fazla çalışıyorum.

Ben de böyle seviyorum."

"Abby'yle nasıl tanıştın?" diye sordu.

"O yönlendirildi."

"Bir avukatı olduğunu sanıyordum."

"Öyle mi yaptı?" Brie bilmesine rağmen sordu. Brie bir zamanlar eski avukatının ona pek yardımcı olmadığı görüşündeydi. Ya da belki de Ross'un çok fazla parasıyla karşı karşıyaydı. "Bu görüşmeyi belgeliyor musun?" Brie ona sordu.

"Bu mu?" diye sordu deftere dokunarak. "Oh," diye güldü. "Hayır. Bu benim günah ve suç derlemem. Çoğu zaman kafam güzel ve sarhoş olduğum için her birini hatırlamak kolay değil." Yazmaya devam etti.

Brie dışarıdaki arabanın kapısını duydu ve Ness'i salıncağına alarak arabayı çalıştırdı. Onlar içeri girmeden kapıya gitti ve Abby ile Cameron için kapıyı açtı. Ross defterini bıraktı ve beklenti içinde durdu. Brie kapıyı açarak, "Merhaba millet," dedi.

Sonra içeri girdi, Cameron da peşinden geliyordu.

"Oha! Abby!" Ross neredeyse bağıırıyordu. Göğsüne vurdu ve ayaklarının üzerinde biraz yalpaladı, gözleri irileşmiş ve şok olmuştu. "Tanrım!" Sonra Brie'ye bir bakış fırlattı. "Neden bana hamile olduğunu söylemedin? Yani, hamileydi!"

"Bunu size söylemek bana düşmezdi. Kesinlikle sizin işinizle ilgili değil."

Ona doğru yürüdü ve elini ona uzattı. "Yüce Tanrım, gel ve otur."

Ondan uzaklaştı. Cameron onun arkasındaydı, elleri üst kollarındaydı. "Abby'yi bana bıraksan iyi olur," dedi Cameron sakın ve kararlı bir şekilde.

Ross sinirli bir şekilde elini başının üstünde gezdirerek, "Ah dostum," dedi. "Kusura bakma dostum." Sonra çok yaklaşmamaya dikkat ederek elini uzattı. "Ross Crawford," dedi.

Cameron el sıkışmak yerine Abby'nin omzunun üzerinden başını salladı. "Dr. Michaels," dedi.

"Siz onun doktoru musunuz?"

Ross sordu. "Nişanlım," dedi Abby.

"Vay canına," diye güldü Ross. "Tamam, bu sadece bir sürpriz, hepsi bu. Söylememde bir sakınca yoksa, bir nişanlıdan biraz daha fazlasını kullanabilirsin, Abby."

"Benim için fark etmez," dedi. "Şimdi, bu kadar önemli olan nedir, Ross?" "Bana bir saniye ver," dedi ona bakarak. "Özür dilerim, ama sen korkunç hamilesin Abby. Biraz dikkatim dağıldı."

"O zaman kendine gel ve işine bak. Bu oldukça rahatsız edici."

"Evet, sanırım öyle. Kusura bakmayın. Oturabilir miyiz?" diye sordu, bir elini kanepeye ve sandalyeye doğru salladı. Yoldan çekildi. "Siz ikiniz devam edin. Gee."

Hepsi oturduktan sonra Ross gözlerini Abby'ye dikti. Cameron kolunu onun omuzlarına doladı ve "Lütfen ilerleyebilir miyiz? Klinikte bekleyen hastalarım olabilir."

"Ha? Oh, üzgünüm, Doktor. Abby, ne olduğunu bilmiyordum boşanma olayı yüzünden başına gelenler. Kafam iyiydi."

"Onlar sizin avukatlarınız değil miydi, Bay Crawford?" Cameron gergin bir şekilde sordu.

"Evet, sayılır. Dinle, buraya kendimi affettirmek için geldim ama bu biraz riskli. Bunu bahane üretmeden yapmalıyım, o yüzden deneyeceğim. Evlendikten sonra tekrar yola çıktım ve sadece bir hafta sonra kullanmaya başladım. Bir tür partide bir kadınla tanıştım ve ona

yardımcı grup olarak iş verdim.

Müdür. Diğer adamlar onun baş belası olduğunu ve onunla hiçbir şey yapmayacaklarını söylediler, ama onunla yatmaya başlamıştım, bu yüzden onları görmezden geldim ve bazı eşyalarım ile ilgilenmesine izin verdim. Kendine birkaç kredi kartı aldı. Avukatınız bana söyleyene kadar onları hatırlamıyordum bile. İş harcamaları için olması gerekiyordu ama hiç dikkat etmedim. Avukatım ve benim aramda arabuluculuk yaptı.

Önüme koyduğu her şeyi imzaladım. Sanırım avukatla irtibata geçen oydu, ben bunu yapamayacak kadar sarhoştum. Son bir buçuk yıldır ya kafam iyiydi ya da tedavi görüyordum. En son altı aylığına hapse girmiştim. Meksika'da. Buradaki avukatınızla konuşana kadar onun tüm suçlamaları için ıslatıldığınızı öğrendim. O kartları da hiç görmedim."

"İmzaladığın evraklara bakacak kadar ayık değil miydin?" Abby sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, berbat durumdaydım. Bazen tedavi görürken, uyuşturucu kullandığım ve gitar çaldığım zamanlardan daha kötü durumdaydım. Ama son tedavi merkezinden çıkalı birkaç ay olmuştu ki, Ms. Valenzuela kredi kartı borcunu ödemediğini ve artık nafaka istemediğini söyledi. O sırada beynim gayet iyi çalışıyordu, ben de avukatınızı aradım. Sonunda araştırarak kadar temizlendi. Abby, özür dilerim. Senden asla faturalarımı ödemeni istemezdim. Kesinlikle onun faturalarını da sana yüklemesdim. Avukatın buna izin vermemeliydi."

Olabildiğince öne doğru eğildi. "Ross, bir avukatım vardı, tüm masrafları karşıladıktan sonra alabileceğim en iyi avukat.

Şehirdeki evimden eşit miktarda para çekip 401k'mı bozdurdum ama senin dört avukatın vardı. Dört, Ross. Sonunda, tüm bu karmaşadan bu kadar ucuza çıktığım için kendimi şanslı hissettim."

"Ah, Abby, onlar sadece onun ofisinden gelen yedek haydutlardı. -Onları ben işe almadım. Dostum, benden çok nefret ediyor olmalısın." "Evet, işin özü bu," dedi, ellerini katlayarak.

Ellerini karnının üzerinde gezdirdi.

Ona sırtıttı. "Özür dilerim, bu hiç komik değil. Ama çok tatlı görünüyorsun. Gerçekten büyük. Doğurmaya hazır mısın yoksa Bir şey mi?"

"Hiçbir fikrin yok," dedi. "Burada işimiz bitti mi?"

"Neredeyse. Tamam, kadın, müdür yardımcısı, onun Adı Autumn'du, uzun zaman önce kovulmuştu. Çocuklar yeni bir tedavi merkezi seçtiler ve bu kadar olduğunu söylediler - eğer altı ay tedavi görür ve bir yıl boyunca temiz kalırsam, bana grupta bir şans daha vermeyi düşüneceklerdi. Aksi takdirde, benim için her şey bitmişti. Autumn'a yola çıkmasını söylediler ve ben de üçüncü kez tedaviye girdim." Başını iki yana salladı. "Keşke bunun için suçlayacak birini bulabilseydim.

ama gerçek şu ki, hepsi benim yüzümdendi. Grup beni aldığı anda kendimi bir bok sanıyordum ve o beyaz tozu ilk gördüğümde hızla içine daldım.... Ve adamım, o şeye bayıldım. On yılı aşkın süredir kafam çok iyi. Hayatıma yaptıklarından nefret ediyorum ama o maddeyi seviyordum. Kendimi yenilmez hissettiriyordu.... Ta ki artık bitene kadar.... Düzgün olmayı ve yıkıcı olmamayı öğreniyorum. Ama bazen bu çok zor oluyor."

Abby ayakta durabilmek için biraz mücadele etti, Cam de ona yardım ediyordu. "Umarım bu sefer başarırınsın Ross. Düzgün olduğun zaman kötü bir adam değilsin. Düzgün kalacağına güvenmenin bu kadar korkutucu olması çok kötü."

Ross ayağa kalktı. "Abby, anlaşmada hiçbir şey talep etmedin, her şeyden sorunsuzca, sana bir kuruşa bile mal olmadan kurtulmalıydın. Bir avukata hiç ihtiyacın olmamalıydı. Ve sen biz ayrıyken biraz destek alması gerekiyordu. Anlayabildiğimiz kadarıyla o da Autumn'un cüzdanına gitti. Her zaman ayakta kalmak gerçekten çok pahalıya mal oluyor."

"Artık kapıyı kapatabilir miyiz?" Abby sordu. "Gerçekten hayatıma devam etmem gerekiyor."

"Kesinlikle öyle," dedi gülümseyerek.

Yüzünü buruşturdu ve hafifçe karnının üzerine eğildi.

"İyi misin, bebeğim?" Cameron onu arkadan destekleyerek usulca sordu.

"Bilirsin işte," dedi. "Artık büyüyemiyorum." "Gitmemiz gerekiyor Bay Crawford," dedi Cameron.

"Abby'nin dinlenmeye ihtiyacı var. Rahatsız."

"Elbette, acele edeceğim," dedi. "Avukatı kovdum. Artık Greg'in şirketini kullanıyorum. Solisti hatırladın mı? Ok gibi düzgün biri ve yanında çalışan iyi insanlar var. Onlara utangaçlığımın sana ne kaybettirdiğini bulma görevini verdim ve geri ödeme yapmak istiyorum...."

"Unut gitsin," dedi Abby. "Kredi kartı faturaları senin nafakanla ödendi ve ben senin paranı istemiyorum. Her şeyin bitmesini istiyorum, ilk ve son kez."

"Oh, bunu alacaksın. Söz veriyorum, bundan sonra seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Uyuşturucuya, tedaviye, avukatlara ve sizi soyup soğana çeviren kötü yöneticilere yeterince para harcamadınız mı?"

"Evet, aptallık yüzünden bir ton para kaybettim. Geriye biraz kaldı. Değişiklik olsun diye sorumlu bir şekilde harcamak iyi hissettiriyor. Bakalım, Autumn'un kredi kartı faturalarında kırk yedi bin vardı, 401k'nız o kadar büyük değildi - sadece yirmi iki. O evde geçirdiğin altı yıl sana sadece otuz dolar kazandırdı -daha fazla olmalıydı ama-"

"Ross! Unut gitsin! Evlilik sözleşmene karşı geldim!" Eliyle birden ağzını kapattı ve gözleri solundaki Brie ile sağındaki Cameron arasında gidip geldi. "Kahretsın," dedi.

Ama Ross sırtıttı. "Gerçekten mi? Yani ben Autumn'la yatarken -o beni soyup soğana çevirirken- sen şu doktor herifle ilişki mi yaşıyordun?"

"Evrakları imzalamadan önceki hafta sonuna kadar olmaz. O yüzden paran sende kalsın ve gitmeme izin ver."

Ross neredeyse üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Dokuz ay boyunca yalnız mıydın? Ah, Abby, evlilik öncesi güvence önerildiğinde kabul ettim, ama aynı anda seni terk ederken seni asla buna zorlamazdım. Yani, pek çok şey olabilirim ama saf kötü değilim." Omuz silkti. "I

Sanırım birkaç aydır evli olduğunuz bir kadın sizi milyonlar için alıkoyabilir," dedi. "Düşündüm ki Ama ben de birden fazla hata yaptım. İyi bir insan bulduğum ve her zaman istediğim gibi bir ailen olduğu için mutluyum. Ve seni kıskanıyorum, keşke ben de böyle bir hayat yaşayabilseydim. Bir aile kuracak kadar aklımın başıma gelmesi uzun zaman alacak. bir sponsor dışında herhangi biriyle ilişki." Arka cebinden bir zarf çıkardı. İkiye katlanmıştı.

"Ross, ciddiym, senin paran beni mahvedecek. Cameron ve ben, birlikte, tüm bunları temizledik, böylece yeni bir başlangıç yaptık ve-"

"Aslında senin için değil," dedi ve zarfı ona uzattı. "Bu benim için. Günün sonunda tanıdığım en iyi insanlardan biriyle aramı düzeltmiş olmak benim için çok önemli. Yaklaşık on yıl boyunca insanların hayatlarını mahvettikten sonra bana bir şans verdin Abby. Yapmaman gerekirken bana inandın ve aldığın tüm teşekkür Çünkü uyuşturucuyu senden ya da kendimden daha çok önemsiyordum. Eğer istemiyorsan, hayır kurumuna bağışla. Oradaki çocuk için bir üniversite fonu başlat. Ne istersen yap. Bu benim için çok önemli. iyi."

Zarfı yavaşça aldı. İçine baktı ve çığlık attı. "Eyyyyyye!" Zarfı avucunun içinde buruşturdu.

Ross ona doğru gergin bir adım atarak, "Canını yakma Abby," dedi.

"Ross, sen aklını kaçırmışsın! Yüz yirmi beş bin dolar için!"

"Biliyorum. Biraz kısa. Daha büyük olmalı, boşanmadan önce hiç alamadığın dokuz aylık nafakayı da hesaba katarsak. Yemin ederim sana para göndermesini söyledim. Tüm bunlardan daha önce haberim olmadığı için üzgünüm. Tam boşanmamızın kesinleştiği sırada, altı aylığına tedaviye girdim. Cebimde para yoktu, birkaç ay önce çıktım."

"Ross, yapamam. Yapamam."

"Dediğim gibi, bununla iyi bir şey yapın. Açları doyurun. Fakir çocukları eğit. Ama Abby, bu bir çek ve dolandırıldığı bir para. Eğer onu yakarsan, nakit parayı yakmış gibi olursun, bu yüzden delirme. Doktor? Belki onunla biraz konuşabilirsin. Yani, ne kadar onurlu olduğunu takdir ediyorum

Öyle, ama bu onun parası. Bu bir bağış değil, sadece menajerim ve avukatım tarafından kazıklanmasının ona maliyeti. Ve bana. Sanırım ilk önce ben. Abby soyuldu."

"Bunu konuşacağız," dedi Cameron, ezilmiş zarfı onun elinden alarak. "Yakılmayacak."

"Benim için işe yarıyor ama bir de kendiniz için kullanmayı deneyin. Tanrı aşkına, bu onun emekliliği ve apartman dairesiydi. Bunun için çok çalıştı. Abby, mutlu olmana sevindim. Gerçekten." Sonra hüzünle gülümsedi.

Abby Cameron'la yüzleşmek için arkasını döndü. Gözlerinde yaşlar vardı. "İşimiz bitti mi?" diye sordu Cam'e.

"Sanırım öyle, tatlım. İyi misin?" "Hayır. Doğum sancısı çekiyorum."

"Tanrım, neden söylemedin?" "Emin değildim. Şimdi mi? Eminim."

"Tamam, şuraya otur," dedi ve elindeki Zarfı yan masaya bırakıp onu kanepeye yatırdım. "Mel ve John'u harekete geçirmeden önce elimizde ne var bir bakalım."

"Birbiri ardına sağa döndük," dedi. "Sert. Uzun. Gittikçe güçleniyor. Çok yakında derin nefes almaya başlamak zorunda kalacağım."

Brie hemen oraya gitti. "Aralarındaki mesafe hakkında bir fikrin var mı?" "Hayır," dedi başını sallayarak. "Dinliyordum

Ross. Ama yakın ve giderek yaklaşıyor. Sen aradığından beri devam ediyor ama bebekler gelmeden önce bunu onunla halletme şansı buldum ve ben- Cameron?" diye sordu, korkmuş yüzünü onunkine çevirerek. "Gerginim. Sorun olur mu? Otuz altı haftayı geçti, değil mi? İyi olacağız, değil mi?"

"Biz iyi olacağız bebeğim. Ve onlar da iyi olacak."

"Çok mu hızlı gelecekler?"

"Her ihtimale karşı Mel'in bizi Hummer'la almasını sağlayacağız. Brie? Mel'i ara?"

"Elbette," dedi ve telefona doğru yöneldi. Telefonu açtığında almak için döndüğünde Ross'un kapıya doğru geri geri gittiğini, gözlerinin Cameron ve Abby'de olduğunu gördü.

Abby ellerini Cam'in yüzüne koydu. "Seni çok seviyorum," dedi. "Keşke sen ilk evlendiğinde biz de evlenseydik. bunu önerdi. Onların bir babası olsun istiyorum."

"Onların bir babası var, bebeğim. Sen biraz iyileşir iyileşmez bu işi halledeceğiz."

"Doğum belgelerine senin adını yazacağız."

"Ne isterseniz yaparız. Şu anda teslim edecekmişiz gibi görünüyor." Gülümsedi ve ona bir öpücük verdi. "Sanırım Pitocin'i beklemek istemedin."

"Sağlıklı olmalarına yetecek kadar uzun süre dayanabildim," dedi ona yaslanarak. "Öyle değil mi? Lütfen bana söyle-"

"Mükemmel olacaklar, Ab. Güven bana, tatlım."

Brie Ross'u izledi. Veda etmek için elini ona doğru kaldırırken yüzünde melankolik bir ifade vardı. Bir an için donup kalmıştı, sonra karşılığında elini kaldırdı. Abby ve Ross'un vedalaşmaya vakti yoktu, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Masanın üzerinde duran çeki alıp korumak için aklına bir not aldı.

Kapı Ross'un arkasından kapanırken aradı. Hayatını boşa harcadığını bilmek nasıl bir duygu olmalı, diye merak etti. Kaybettiğin her şeyi görmek?

"Mel? Hey, Cam ve Abby buradalar ve o doğum yapıyor. Kasılmalar birbirine çok yakın ve güçlü ve uzun. Cameron güvende olmak için onu hastaneye götürmek üzere Hummer'ı getirip getiremeyeceğinizi sordu. Çok iyi, onlara söylerim." Bağlantıyı kesti ve dedi ki, "En kısa zamanda

Çocukları Jack'e bırak, o yolda." Brie sırtıttı. "Yani

-Ne kadar heyecanlı bir gün oldu. Sıkıcı evrak işleri buraya kadarmış!"

Mel Brie'nin ofisine vardığında, Abby'yle kasılmaları hakkında konuşmak için birkaç dakika ayırdı. "Onunla arkaya geç Cam, ben kullanacağım. Suyu gelmedi ve sanırım zamanımız var. Kenara çekip seninle yer değiştirmem gerekirse söyle."

Mel arabayı sürerken Cameron'ın Abby'ye nefes alması için koçluk yapmasını, onu yatıştırmaya çalışmasını ve sırtını ovmasını dinledi. Ancak kırk beş dakika sonra Valley Hastanesi'ne vardıklarında Abby'nin "Tabii ki iyiyim. Bana bu kadar çok dokunmayı keser misin?"

Mel kendi kendine gülümsedi ama sonra acele etti. Hummer'ı hastanenin acil girişinde park etti, arkaya doğru koştu ve kapağı kaldırdı. "Sedyenin üzerinde kalmanı istiyorum Abby," dedi. "Cam, bana yardım et."

Abby, "Muhtemelen hâlâ yürüyebilirim," diye itiraz etmeye başladı.

Mel, "Hayır, dediğimi yap," diye talimat verdi. Cameron'la birlikte onu hastaneye götürüp doğumhaneye çıkan asansöre bindirdiklerinde bekliyorlardı. Mel bir hemşireye, "Dr. Stone henüz gelmedi mi?" diye sordu.

"Henüz değil, ama hemen geleceğini söyledi."

"Eğer ona hâlâ ulaşabiliyorsan, söyle biraz kırırdatsın, sanırım kızın geçiş döneminde olduğunu göreceğim."

Doğumhane hemşiresi "Olur," diye güvence verdi.

Doğum odasında iki pleksiglas beşik, içine sığabilecekleri kadar küçük bebek bezleriyle dolu iki ısıtıcı vardı.

avucunun içinde, monitörler ve serum standları. Cameron ve Mel dikkatle Abby'yi yatağa taşıdılar. Mel Abby'nin ayakkabılarını çıkardı. "Cameron'dan sana yardım etmesini isteyeceğim.

Ben önlük giyerken sen de önlük giy Abby. İkimiz de üstümüzü değiştirince seni kontrol edeceğim. Bu nasıl?"

"Peki," dedi ve dikkatlice yuvarlanarak yatakta oturur pozisyona geldi. "Oh!"

"Ne var tatlım?" Cam ona sordu.

"Suyum! Tanrım, su birikintisinin içinde oturuyorum." "O zaman hemen üstümüzü değiştirelim, olur mu?" Mel dedi ki

Çantasını ve çantasını gözden uzak bir köşeye koydu ve hızlıca üstünü değiştirmek için odadan çıktı. Hemşire salonuna ve soyunma odasına doğru giderken hemşirelerden birine şöyle dedi: "Oraya gireceğiz. Bana pediatrik

Hemşire ve Dr. Stone gelene kadar biraz yardıma ihtiyacım olacak." "Geldim," diyen bir ses duydu.

Döndü ve John Stone'a gülümsedi. "Harika zamanlama. Hastamızın sırası yükseliyor, suyu geldi ve ben daha onu kontrol bile etmedim."

"Ama sen ne düşünüyorsun?"

"Dokuz ya da on," dedi Mel omuz silkerek. "Tam biz gelirken küçük, hoş bir kişilik değişimi yaşadı."

"Onu kontrol edeceğim." Sonra doğum hemşiresine gülümsedi. "Harika içgüdüleri var. Doğum ekibini içeri alın."

Cameron, Abby'nin elbisesini giymesine yardım etmeden önce bile oda kalabalıklaşmıştı. John Stone bir çift eldiven takmış, Abby'nin yatağa uzanmasını bekliyordu.

İnsanlar odayı doldurmaya başladı-iki pediatri hemşiresi, bir Birkaç doğum hemşiresi, çocuk doktoru geldi ve Abby'nin dizleri kaldırılıp John Stone onu muayene ederken Mel geri dönmüştü. Hemşirelerden biri

fetal kalp atışlarını izliyor. "Ne hissediyorsun Abby?" John ona sordu.

"Basınç," dedi. "Düşük basınç. Sanırım tuvalete gitmem gerekiyor."

John elini çekti, eldiveni çıkardı ve "Artık değil Abby. Hadi şu yatağı parçalayalım," dedi hemşirelerden birine. "Abby, sadece küçük bir rahim ağzı şeridi kaldı, ıkınmaya hazır mısın?"

"Deneyebilirim," dedi.

"Bir ya da iki saniye içinde denemek zorunda kalmayacaksın." Bunu söyler söylemez, tamamen içgüdüsel bir hareketle yataktan kalktı ve yere düştü. "İşte böyle," dedi sırtarak. "Mel, ilkin al."

"Benim için zevkti," dedi.

Doğumhane hemşireleri doğum yatağının alt yarısını kaldırdı, doğum aletlerinin ve ekipmanlarının steril bir örtü altında durduğu bir masayı öne doğru yuvarladı ve Mel ve John yatağın ucundaki alanı paylaştı. Mel

ön sıradaki koltuğa bir tabure çekti.

Abby'nin vajinasını büyüyen bir saç tacının etrafında ritmik ve sistematik olarak geriordu. Abby'ye ıkınmasını, ıkınmasını, ıkınmasını ve "Devam et ve bir dakika dinlen" diyordu.

"Epiduralı kaçırdım," dedi Abby nefes nefese.

"O duyguyu bilirim," diye güldü Mel. "Tekrar gitmeye hazır mısın, Abby?"

Abby hafifçe kalktı, Cameron omuzlarına yardım etti ve on beş dakika bile geçmeden Mel, "İşte başlıyoruz, sadece bir tane daha," dedi ve bir bebek ellerine geldi.

Bebeği kucağında tutarken ustalıkla klempledi ve kesti.

"Ah. Önce bayanlar." Ve birkaç dakika içinde John Stone'un işi devralması için yolundan çekilerek yeni doğmuş bebeği Abby'nin göğsüne getirdi. "Güzel, çok güzel. Biraz dinlenin ve kızınızla tanışın, sonra bunu tekrar yapmamız gerekecek. Hadi onu kurulayalım Cam," dedi ve yumuşak bir havluyu bebeğin minik vücuduna sürterek.

"Yeterince büyük mü? Öyle mi, Cam?" Abby sordu. "Çok küçük görünüyor."

Cameron, "Tahminimce 5 pound," dedi. "Sen ne düşünüyorsun, Mel?"

"Sanırım orayı sevdi. Şu sallanan kollara bak, şu sesi dinle. Siz ikiniz çok meşgul olacaksınız. Abby, hızlıca bir göz at tatlım, sonra onu ısıtıp kardeşini getirelim. Hmm?"

"Onu bırakmak istemiyorum," dedi Abby.

"Onu hemen geri alacaksın. Sadece temizlenmesi, ısıtılması, bezlenmesi ve kundaklanması gerekiyor. O zamana kadar kardeşinin el ve ayak parmaklarını sayıyor olacaksın."

"Tanrım, şuna bak Cameron. Bu kadar küçük bir şeyden nasıl sorumlu olabilirim?"

Güldü. "Bir çocuk doktorundan yardım almalısın. Buna ne dersin?"

"Şansım varken neden seninle evlenmedim?"

Eğildi ve onun dudaklarına ve bebeğin başına bir öpücük kondurdu. "Hiçbir yere gitmiyorum, tatlım."

Abby ve Cameron'ın iki dakikadan az zamanı vardı. Abby'den kısık bir inilti geldiğinde kızlarını muayene ediyor ve yaltaklanıyordu. Sadece bu ses bile pediatri hemşiresini yatağın yanına getirmiş, bebeği temizlemek, tartmak, ölçmek ve doktor tarafından kontrol etmek için kucağına almıştı. Bebek ondan alınır alınmaz, John Stone, "Hazır olduğunda ıkın Abby. Bu çocuğu dünyaya getireceğiz."

Birkaç dakika sonra Abby'nin kucağında bir bebek daha vardı. Mel ve Cameron onu kuruluyor, Abby ise ona bakıyor, dokunuyor ve öpüyordu. Hemşirenin onu yıkadığını fark etmemişti bile.

Doğum alanı temizlenip ortadan kaldırılıyor, yatak yeniden monte ediliyordu. Sadece on beş dakika sonra Abby kızlarını, Cameron ise oğullarını kucağına aldı. "Kızınız 5 kilo 2 gram, oğlunuz ise

çemberli 5-7. İkisi de 18 inç. İyi iş, Abby. Onları hastaneden eve dönecek kiloya getirmişsin. Çok güzeller," dedi Mel.

Abby kızını kucağına alarak Cameron'ın gözlerinin içine baktı. Gülümsedi. "Biz artık bir aileyiz."

"Evet, tatlım." Ona bir öpücük vermek için eğildi. "Teşekkür ederim."

On beş

Hope içeri girip Jack, Paul ve Dan'e üçüncü kız arkadaşının öldüğünü açıkladığında barda büyük bir kargaşa yaşandı. Eski kilise için eBay'de açık artırma girişiminde bulundu ve teklifler, mülkü gerçekten satmasına yetecek kadar yüksek başladı.

"Şaka yapıyorsun," dedi Jack şaşkınlıkla. "Kime olduğunu biliyor musun?"

"Ayrıntıları soran birkaç temasım oldu. Biri son birkaç yıldır öğretmenlik yapan ve kürsüye geri dönmek isteyen bir bakan, diğeri ise kilisede yaşamak ve burayı bir dükkan olarak kullanmak isteyen bir sanatçı.

vitray parçalarından dekoratif mumlara kadar her şey. Bir kişi daha var, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Önümüzdeki Çarşamba gece yarısına kadar bitecek."

"Sanırım Vaiz izliyor," dedi Jack. "Ama şu eBay olayını henüz çözemedim."

"Jack, eBay-dot-com," dedi Dan. "Bunu yapabilirsin. İhtiyacın olursa eve gelip sana gösterebilirim."

"Nerede yaşadığımı bilmeni istediğimden pek emin değilim," dedi Jack, tezgahı silerken.

Dan sıırttı. Jack'in biraz kederlenmesi hoşuna gitmişti. Arkadaşlar birbirini azarlardı ve eğer bir erkek sizden çok hoşlanıyorsa, ara sıra belden aşağı vururdu. "Belki karın seni eBay'de araştırabilir. Bir teklif verip Hope için bahisleri artırabilirsin."

"Evet, ve sonunda bir kilise. Tam da ihtiyacım olan şey."

Paul birasını kaldırdı. "Umarım burayı alan kişi tadilat için iyi bir inşaatçıya ihtiyaç duyar."

Jack, "Eğer o kiliseyle ilgili bir sözleşme yapmazsanız, yeni gelen adamın bunu düzeltmesi bir yılını alır," dedi.

Rick bütün bunları yarım kulakla dinledi. Bardaki tartışmalara pek katılmıyordu. Bir şey söylemesi beklenmesin diye her hafta barın biraz daha ucuna oturuyordu. Kendisine şaka yapıldığını düşünüyordu. Artık kimse onu sosyalleşmesi için kandıracak havada değildi. Jack birasını içmesine izin verdi ve daha yarısına gelmeden önüne bir tabak yemek koydu.

Bu eski kasabasını oldukça iyi eğitmişti; onlara haftada bir kez bir saat kadar asık suratlı bir sessizlik vermişti ve artık onu rahatsız etmiyorlar, nasıl geçindiğini falan sormuyorlardı.

Sonra her zaman olduğu gibi oldu. Kadın içeri girdi. Saatini ona göre ayarlayabilirdi - Cuma gecesi saat beş. O da

başka zamanlarda bara gelip gelmediğini söyleyemezdi, çünkü gelmiyordu. Elbette programını değiştirebilir ve ondan uzak durabilirdi. Ama hayır, kendini bunu yapmaya zorlayamazdı.

Çok güzel görünüyordu. On sekiz yaşındaydı. Adam, kızın on sekiz yaşında olduğunu bildiği halde nasıl bu kadar saf ve masum görünebiliyordu? on dört yaşından beri seks yapıyor? Onunla!

"Hey, Lizzie," diye seslendi Jack. "Bunu duyana kadar bekle! Hope'un eBay'de o eski kilise için teklif verenleri var!"

"Asla," dedi gülümsemesi ışıldayarak. Bara doğru yürüdü ve dirseklerini bara dayayarak Dan ile Hope'un arasında durdu.

Hope gözlüklerini burnuna doğru iterek, "Öyle," dedi. "Bir vurgun yapacağımı sanmıyorum, ama belki açtırabilirim tekrar."

Rick, o içeri girdiğinde ona bakmak için başını çevirmek zorunda kalmamak için barın sonunda oturmaya başladığını gizlice itiraf etti. Ya da gittiğinde. Rick'in gözünün önünde olmak istiyordu.

Etrafına bakmadığından, nerede olduğunu kontrol etmediğinden ve yine de onu görmemeyi başardığından kesinlikle emindi. Görmüyordu. Sanki görünmez gibiydi.

"Ama açmak için bir bakan bulacak mısınız?" Liz sordu.

"Biraz şansla. Ama düşünürseniz, en önemli şey buranın artık eski bir kilise gibi görünmemesi. Lanet olası şey göze batıyor."

"Bir kilise sahibi için güzel bir konuşma," dedi Jack. "Ach, ben sadece bir komisyoncuyum. Lise eğitimin nasıldı?

Mezuniyet, Lizzie?" diye sordu.

"Harika," diye cevap verdi. "Tam olarak okul birincisi falan değildim ama onur listesinde mezun oldum. Bir mucize." Gururla gülümsedi.

"Ve parti mi yaptınız?" Paul sordu.

"Sayılır," dedi omuz silkerek. "Okulda büyük bir açık ev vardı. Sonra başka açık evler de vardı.

Şehirdeki evlerden birkaçına gittim. Bazı kızlarla yatıya kaldık."

"Birkaç kız mı?" Dan sordu. "Kahretsin, bu dünyaya ne oldu böyle? Ben liseden mezun olduğumda, bu arada uzun zaman önce, kızlı erkekli bütün gece süren bir parti vardı. Ve bir sürü komik iş."

Kıkırdadı. "Bütün gece süren bir parti vardı ama ben onu es geçtim. Kız arkadaşlarımla takıldım."

"Tebrikler," dedi Jack. Kasanın altından büyük bir zarf çıkardı ve ona uzattı. "Mel ve ben seninle gurur duyuyoruz."

"Oh, Jack! Bu da ne böyle? Bunu yapmamalısın!"

"Lizzie, tatlım, onlara gösterdin. Kuyruğunu kıstırıp çalıştın. Bu bir ödülü hak ediyor. Sen... şimdi ne diyorlar? Kötü müsün?"

Kadın ona güldü. "Sanırım o iş bitti. Senin yaşındaki insanlar için bomba hala ortalıkta."

Jack sadece başını salladı. "Ayak uydurmak zor. Bahse girerim uzun yolculuğu geride bıraktığın için mutlusundur."

"Şimdilik. Tüm yaz boyunca tam zamanlı çalışacağım, ardından Eylül ayında College of the Redwoods'a başlayacağım."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Pazar'dan Perşembe'ye kadar Albertson'da alışveriş yapıyorum, tabii ki yeni olduğum için akşamları. Ve

Connie Cuma ve Cumartesi günleri."

Paul, "Bu tam zamanlıdan daha fazlası, iki iş demek," dedi. "Ne zaman oynayacaksın?"

"Sabahları, sanırım," dedi gülümseyerek. Kendi kendine okumak için kartını yırtıp açtı ve açıldığında içinden yüz dolarlık bir banknot düştü. "Ah, Jack," dedi usulca. "Sen ve Mel'in benim için yaptığınız onca şeyden sonra bunu yapmamalıydın." Jack omuz silkti ve Liz kartı yere bıraktı, Faturayı kot pantolonunun cebine soktu ve ona doğru uzandı, yanağına bir öpücük kondurabilmek için kollarıyla boynunu çevreledi. "Teşekkür ederim Jack. Çok tatlısın. Mel'e daha sonra kendim teşekkür edeceğim."

Rick izlerken ölüyordu. Elbette onun mezuniyetine gitme zahmetine katlanmamış, ona bir kart vermemiş ya da onu tebrik bile etmemişti. Ve o kolların kendisine sarılmasını, o dudakların yanağında olmasını istiyordu. Bunu hak edecek tek bir şey bile yapmamıştı.

Jack dev kolasını hazırladı ve tezgâhın üzerine koydu. "Müesseseden, Liz. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz."

Paul birasını kaldırarak, "Duyduk duymadık demeyin," dedi. Hope Jack Daniel's'ını kaldırdı, Dan Heineken şişesini kaldırdı, Jack kahve fincanıyla kadeh kaldırdı.

"Teşekkürler, bunun anlamı çok büyük," dedi usulca, belki de duygusal bir şekilde. "Connie'lere gitsem iyi olacak."

"Sonra görüşürüz, tatlım," dedi Jack.

Rick onun gidişini izlerken gözlerinin yandığını ve başının dönmeye başladığını hissetti. Gözleri onun mükemmel poposuna, uzun bacaklarına, o güzel yumuşak saçlarına ve Ellerinin altında onun her santiminin nasıl hissettiğini hatırladı. Onu koklayabiliyor, tadına bakabiliyordu. Bu hayatının aşkıydı, onun Çocukluk aşkı, evleneceği kız, ta ki hayat onları ters köşeye yatırana kadar. Taburesinin üzerinde döndü, bastonunu aldı ve onu takip etti. Adam daha yavaş hareket ettiği için, o verandanın merdivenlerine vardığında kadın neredeyse köşedeki dükkâna varmıştı. "Hey!"

Kaşlarını çatarak ona doğru döndü.

Yavaşça ve beceriksizce verandanın merdivenlerinden inerek ona doğru yürürken, topallaması birden çok daha belirgin hale geldi.

Dan, Rick'in gittiğini gördü ve onu takip ederek barın kapısının hemen dışında, verandada durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. İzliyordu. Dinliyordu.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?" Rick Liz'e bağırdı. "Sadece beni cezalandırmak için mi?"

Başını iki yana salladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Biraz daha yaklaştı. "Ben yokmuşum gibi davranıyorsun. Bana bakmayacaksın bile. Seni bu kadar mı iğrendiriyorum?" "Kapa çeneni Rick. Yine göt gibi davranıyorsun."

"Ben bir pislik miyim? Neden bana bakmadığını sorduğum için mi?" "İstediğinin bu olduğunu sanıyordum! Her şeyi istiyorsun sadece çekip gidecektik! Değil mi?"

"Tam olarak öyle değil," dedi.

"Saçmalık, aynen öyle! Arkadaş bile olamayacağımızı söylemiştin! O yüzden geri çekil, istediğini aldın!"

Jack bağırışları duymuştu, kim olduğunu biliyordu ve bardan dışarı çıktı. Rick'in peşinden gidip daha da kötüleşmeden onu susturmak üzereydi ki Dan bir kolunu onun göğsüne koydu. "Bırak olsun," dedi Dan.

"Liz'i önemsiyorum. Eğer Rick bir ahmak olacaksa, o bunu hak etmiyor-"

"Bırakın olsun," dedi Dan. "Karşı koyuyor." Jack başını sallayarak, "Bilmiyorum," dedi.

"Bu onların kemiği, Jack. Sakın çiğneme."

Ve Jack kaldı, bir süre sonra Paul de ona katıldı.

"İstediğimin bu olmadığını biliyorsun! Olması gereken bu!" Rick ona bağıırıyordu.

"Neden? Hiç söylemedin ki!"

"Nedenini biliyorsun, ben de söyledim! Çünkü daha iyisini yapabilirsin, işte bu yüzden!"

Kaba bir şekilde güldü. "Gerçek bu değil mi! Ama neden? Bacağın için mi, yoksa bir pislik olduğun ve en iyi arkadaşlarına bok gibi davrandığın için mi?"

"Neşeli bir aptal değilsem kusura bakma Liz!" diye bağırdı bastonuna dayanarak. "Aklımda bir ya da iki şey olabilir, biliyor musun?"

"Oh, biliyorum. Seni. Zihninin tamamen kendinle ve kendine ne kadar acıdığınla dolu. Çünkü acı çeken tek kişi sensin, değil mi?"

"Etrafına bak," diye bağırdı ve o anda verandadaki üç adamı gördü. Umurunda değildi. "Burada takılan başka kaç tane tek bacaklı adam görüyorsun. Ha?" Adam bir adım daha yaklaştı, kadın da öyle. Yaklaşmalarına rağmen sesleri daha da yükseldi. "Belki beni biraz rahat bırakabilirsin, Liz."

"Seni çok rahat bıraktım Rick, ama benden bu kadar. Artık yapamam.

Seni memnun etmek için her şeyi yaparım. Sessizce çekip gitmemi istiyorsun, sonra da yaşlı bir kadınmışsın gibi üzerine titrememi istiyorsun.

Arkadaşım mı? Belki de sakat olduğun için sana acımam gerekiyordur! Sen aklını kaçırmışsın!"

"O kelimeyi söyleme," diye bağırdı ona. "Böyle kelimeler söyleme!"

"Ne? Akıl gibi kelimeler mi? Hangi lanet olası? Cehenneme kadar yolun var!"

"Böyle küfretme! Sen öyle değilsin!"

"Bil bakalım ne oldu, göt herif, artık sana ait değilim, bu yüzden bana nasıl konuşmamı istediğini söyleyemezsin!"

Gitmek için döndüğünde Rick bileğini tuttu ve onu kendisine doğru döndürdü ve bu da kolasını ve mezuniyet kartını sokağa düşürmesine neden oldu.

Jack yine araya girmek için öne çıktı. Bu kez onu geri çeken Dan ve Paul oldu. "Buna girmeyin, Jack," dedi Dan. "Çözmesi gereken şeyler var. Onun da öyle." "O böyle yetiştirilmedi," dedi Jack.

"O da savaşa gidip yaralanmak için yetiştirilmedi. Bırakın gitsin."

"Benden ne istiyorsun?" Liz bileğini Rick'in elinden kurtarmak için çevirerek sordu. "Belki de beni bir kadına bakarken görmekten hoşlanıyorsundur.

Kendini büyük bir şeymiş gibi hissedebilmek için üzgün ve kırgınsın. Ya da belki de yalvarmamı bekliyordun. İstedğin bu mu?"

"Bana bakmanı istiyorum! Bana merhaba demeni istiyorum! Bana bir insan gibi davranmanı istiyorum!"

"Öyle mi? Ben de senden bunu istemiştim! Ama sen kendinden başka kimsenin nezaket ya da saygıyı hak ettiğini düşünmüyorsun. Aldığın kadarını vermelisin Rick, hepsi bu."

"Senin için yeterince bencil değilsem özür dilerim, Lizzie! Hayatının geri kalanını nasıl geri alacağını düşünmek bir yana, lanet olası bir duşu nasıl alacağını düşünmek bile zor!"

"Hayatını geri isteyen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Belki de anlayışa ihtiyacı olan tek kişinin sen olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? Canın yanıyor mu Rick?"

"Evet, Liz! Evet, Liz! Eskiden olduğum gibi olmak için her şeyi verirdim!"

"Ben de öyle!" diye bağırdı ona. "Seninkini alabilmek için iki bacağımı da verirdim! Seni kucağında canlı bir oğulla görmek için kollarımı ve bacaklarımı vermeyeceğimi mi sanıyorsun? Sen topallamayasın diye gözlerimi vermeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Kes şunu! Öyle söyleme!"

"Bu doğru! Gerçek bu! Ve benim için değil, senin için! Topallaman umurumda değil. Tekerlekli sandalyeyle dolaşman da umurumda değil, umurumda olan senin aptal bacağın değil. I

Almanya'ya kadar dua ettim! Tanrı'ya eğer oraya vardığımda ölmüş olsaydın, keşke seninle gelebilseydim dedim! Ama oraya gittiğimde ölmemiştin! Bana sadece gitmemi söyledin! Sanki ölmüşüm gibi. Bazen keşke ölseydim diyorum!"

"Kapa çeneni! Öyle söyleme!"

"Tekrar mutlu olabilmen için hayatımı verirdim! Yemin ederim, canımı verirdim-"

"Şunu söylemeyi kes!" diye bağırdı ve onu itti. Kadın tökezleyerek birkaç adım geriye doğru itildi.

Jack öne doğru dev bir adım attı ve Dan hızla dönerek

onun önüne geçti. "Bırak yapsınlar Jack. Bu bir

şu anda savaşıyorlar. Bir parçasını daha sonra alacağız." "Olaylar büyümeden durdurmalıyım-"

Dan, Liz'in dönüp köşedeki dükkâna doğru koştuğunu görmek için tam zamanında omzunun üzerinden baktı, ama içeri girmek yerine arabasına bindi. Dükkândan uzaklaştı ve arabasını kasabanın dışına sürdü. Dan tekrar Jack'e baktı. "Sen. Olduğun yerde kal. Buna çok yakınsın."

Dan verandanın merdivenlerinden indi ve Rick'e doğru ilerledi. Biraz hızlı hareket ettiği için adımları biraz aksıyordu. Rick'in önünde durduğunda ellerini kalçalarına koydu. "O kadını gerçekten ittin mi?" diye sordu.

"Sen kendi işine baksan nasıl olur?" dedi Rick öfkeyle.

"Böyle bir şey olmayacak evlat. Benim geldiğim yerde, bir erkeğin bir kadınla fiziksel ilişkiye girmesini izleyip kendi işimize bakmayız. Kavgaya mı arıyorsun, öyle mi?"

Rick bastonuna yaslanıp Dan'ın etrafından dolaşmaya çalışarak, "Çekil yolumdan," dedi.

Dan bastonu tekmeleyerek Rick'in elinden aldı ve sokağın birkaç metre aşağısına fırlattı. Sonra tıpkı Liz'e yaptığı gibi Rick'i de itti ve Rick bir saniye içinde kış üstü yere yığıldı.

"Hey! Bu da ne?"

"Karşılık vermekten korkmayan biriyle dövüşmeye ne dersin? Buna ne dersin?"

"Komik," dedi Rick yerdeki yerinden, "sanırım bu konuda biraz avantajlı olabilirsin, dostum."

Dan sıırttı. "Bu doğru mu?"

Dan belinden eğildi, eğildi ve botunun bağcıklarını çözmeye başladı. Çıkardı, geriye kalın beyaz bir çorap kaldı. Doğruldu, kemerini çözdü ve kot pantolonunu uyluğunun ortasına kadar indirdi ve işte oradaydı, protez bir uzvun silikon kolu boxer şortunun hemen altında duruyordu.

Dan kendini yavaşça ve dikkatlice yere indirdi, ardından kolun üzerindeki emişi serbest bırakmak için pimi itti.

güdü. Protezinin bileği bükölmediği için, yapay uzvunu pantolonunun paçasından geçirip yere yatırması gerekiyordu. Ellerinin yardımıyla kendini tek ayağı üzerinde yukarı itti ve biraz zorlukla dengede durdu. Tek ayak üzerinde durduktan sonra kot pantolonunu tekrar yukarı çekti ve fermuarını çekti.

ve kemerlerini bağladı. Boş pantolonun paçasını yukarı çekti ve ucunu kot pantolonunun ön cebine soktu. Ve bir baletin tüm zarafetiyle tek ayağının üzerinde dimdik durdu. Tamamen sağlam.

Verandada Jack, "Yüce İsa" diye mırıldandı.

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Paul. "Şu dengesiz diz onun değil. Yani, eminim o diz onun..."

Dan güzelce dengesini sağladı. Yıllar süren pratik onu oldukça yetkin kılmıştı. "Sence oyun alanı hâlâ eşit mi?" diye sordu Rick'e. "Çünkü diğerini çıkaramıyorum."

Rick dirseklerinin üzerinde doğrulurken, "Vay anasını," dedi.

"Bak ne diyeceğim, seninki sende kalsın, biz de birkaç tur atarız. Ben küçük bir kız değilim. Ben de senin kadar topalı. Bu nasıl?"

Rick, "Seninle kavga etmiyorum, dostum," dedi.

"O kıza bu kadar kötü davrandığın için utanmalısın," dedi Dan sakince. "Sana ne oldu anlamıyorum. Ona bağırman yetmiyormuş gibi bir de ellerini onun üzerine koyuyorsun. Hem de öyle tatlı bir şekilde değil."

Rick, "Bu seni ilgilendirmez," dedi ama düşmanlığının bir kısmı gitmişti.

"Bunu açıkladığımı sanıyordum," diye yanıtladı Dan. "Ben Bir erkeğin bir kadına sert davranmasına seyirci kalmak ve görmezden gelmek. Bunun hesabını vermelisin. Kaba, zayıf bir pislik olduğun için. Bana mı yoksa ona mı cevap vermek istersin?"

Rick öylece ona baktı. "Nasıl böyle dik durabiliyorsun dostum?"

"Alıştı. "

"Ne kadar pratik yaptın?" Rick sordu. "Ne kadar zamandır kullanıyorsun?"

"Birkaç yıl oldu. Ben de benimkini Irak'ta aldım. Ben de senin kadar berbat durumdaydım. Her şeyi açıklığa

kavuşturma zamanı, evlat.

Yeterince mızımlandın ve sızlandın." Rick başını salladı.

"Etrafta sallanmıyorsun bile." "Keşke hiç yapmak zorunda kalmasaydım dediğim küçük hilelerden biri. öğren." Dan elini pantolonunun cebine attı. "Liz'i nerede bulacağımızı biliyor musun?"

Rick başını salladı.

Dan anahtarlarını ona fırlattı ve anahtarlarla göğsüne vurdu. "Git onu bul. Seni affetmesi için yalvar. Ya da benimle birkaç tur at."

"Hey! Ben araba kullanamam!"

"Neden olmasın? Hayatının geri kalanında araba mı kullanacaksın? Karavan kabuğu olan Ford kamyonet."

"Bu benim sağ bacağım!"

"O zaman solla hızlan ve fren yap! Tanrım, bunca zamandır komada mıydın? Hayatına nasıl devam edeceğini hiç düşünmedin mi?" Dan elini uzattı ve Rick onun ve kendi elinin yardımıyla kendini yukarı iterek yerden kalktı. "Ve Tanrı aşkına, dikkatli ol. Burası Sahip olduğum tek kamyonet. Onu bulduğunuzda diğer bacağınızı da kırarsa şaşırmayın. Onun yerinde olsaydım, kırardım."

Rick ayakta durarak ve karşısındaki tek bacaklı adama büyük bir hayranlık duyarak, "Dinle, yardım etmek istediğini biliyorum,

bana bir ders vermek için, ama ben bir amaca hizmet etmiyorum...." "Bunu biliyorum evlat. Ama bilerek daha iyi olabilirsin. Sen

Bunu daha önce yaşamış biriyle konuşmak istersem, bunu yapabilirim. Ama şimdi olmaz. Şu anda o kızla ilgilen."

"Ona ne söylemem gerekiyor? Çünkü ikimiz de onun için yeterince iyi olmadığımızı biliyoruz."

"O zaman seni affetmesi için yalvardıktan hemen sonra ona teşekkür etmeni öneririm. Çünkü o senin öyle olduğunu düşünecek kadar deli. Biram ısınmaya başladı. Bu sirkle işimiz bitti mi?"

Rick elindeki anahtarları fırlattı. Sonra dönüp bastonunu almaya gitti ve onu yerden kaldırmak için dikkatle eğildi.

Dan, Rick kamyonu park ettiği yerden geri geri çıkarana kadar sokakta durdu, çok hızlı hızlandı, çok sert fren yaptı, neredeyse yanına park ettiği aracı deviriyordu. Dan irkildi. O eski kamyonun pek çok sıyrığı yoktu ama eğer ocuk onu dağın yamacından aşığı sürdürdüyse, bütün bu oyunu sahnelediğine gerçekten pişman olacaktı.

Protezini ve botunu kaldırmak için eğildi. Başladı. zıplayarak bara doğru geri döndü. O daha fazla uzaklaşmadan Jack sokağa inmiş, Dan'in kolunu omuzlarına atmıştı.

"Fantezi," dedi Jack. "Sen bir akrobat olmalısın. Ciddi yeteneklerin var."

"Zamanın yarısında bir akrobatım."

"Rick'i kamyonetinle nereye gönderdin?" Jack sordu. "Ona gidip Liz'i bulmasını ve ondan af dilemesini söyledim." "Peki ya yine kavga ederlerse?"

"Merak etme. Muhtemelen onu alabilir. Şimdi çekmecelerimi indirip yeniden toparlanmak için banyoya ya da özel bir yere ihtiyacım var. Hope'a şortumu göstermek istemiyorum."

Rick, Liz'i nerede bulacağını bildiğini söylerken yalan söylemişti; aklına yüzlerce yer geliyordu. Bu yerlerden biri de onun Eureka'daki eviydi. Kasabadan çıkarken aklına gelen ilk şey, otoyollarda araba kullanmaya hazır olmadığı oldu. Büyüdüğu bu dağ yollarına bile hazır değildi. Çok yavaş gidiyor, virajları dikkatle dönüyordu. Liz'i aramayı neredeyse unutmuştu. Yeniden araba kullanmayı öğrenmekle meşguldü.

Ama araba sürmenin iyi olduğu ortaya ıktı. Yaklaşık on dakika boyunca gaza ve frene biraz beceriksizce bastı, bu yüzden kızın orada olmayacağını bildiği halde Valley High'a yöneldi. Sadece pratik yapmak, kendini bir çukurda bulmayacağından emin olmak istiyordu.

Sürüş deneyinden yirmi dakika sonra onu aramaya karar verdi ve bunun nedeni Dan'ın ona bunu söylemesi değildi. Kız ondan kaçtığı anda anlamıştı. Bu işten planladığı gibi çıkamayacaktı. Hissetti ki Önünde iki seçenek vardı. Ya bacağıyla ve hayatıyla barışacaktı ya da sonsuza dek yalnız kalabileceği bir yere gidecekti. Kimsenin ona tüm kötü deneyimlerini, tüm kayıplarını hatırlatmayacağı bir yere. İşleri yoluna koymayı düşündüğünde gözlerinde yaşların sızısını hissetti ama sonsuza dek yalnız kalmayı düşündüğünde boğazı nefes alamayacak kadar sıkıştı. O altmış saniyeden daha kısa bir süre içinde bu iki alternatifle yüzleşmek için her iki tepkiyi de verdi.

Ormanda eskiden park ettikleri bir yere gitti, orada kimse yoktu. Vadideki üzüm bağlarının arasından geçti, iki şeritli yolda birkaç büyük kamyonu geçti, tek bacaklı bir sürücü için cesur bir hareketti. Güneş batıdaki dağların ardında batmaya başlamıştı; çok geçmeden kamyonu geri almak zorunda kalacaktı. Deli aptal, ona bir kamyonet veriyordu! Rick'in çekip gitmesinden ve bir daha geri dönmemesinden endişelenmiyor muydu?

Bir süre amaçsızca arabayı sürdü ve o adamın nasıl olup da ampute olduğunu ve kimsenin bunu bilmediğini merak etti. Ya da belki Bazı insanlar bunu biliyordu ama Rick bilmiyordu, çünkü o hep kendi kafasının içindeydi. Araba kullanma eylemi, araba kullanma özgürlüğü, bazı şeyleri merak etmesine neden oluyordu. Mesela, Jack'in hayatının geri kalanında onu her yere götürmesini mi bekliyordu? PT'de ona öğrettikleri ilk şeylerden biri banyoya bir bar yerleştirmekti, tutunabileceği, kendini sabitleyebileceği bir şey. Şimdi kesinlikle bunu yapmanın zamanı gelmişti. İki kez düşmüştü ve küvetin kenarında oturarak çok banyo yapmıştı. Banyodan nefret ederdi.

Liz'i bulmayı beklemiyordu. Bu gece ya da yarın dükkâna gidip onu bulacak ve onunla konuşacaktı. Ya da bunu yapamazsa, ya Jack'ten onu Eureka'ya götürmesini

isteyecek ya da Jack'in kamyonetini ödünç alacaktı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama...

Ama çalışacak mıydı? Okula gider miydi? Avlanır mıydı? Balık tutar mıydı?

Söylediği şeyle onu öldürmüştü. Ölmüş olmayı mı diledi?

Doktor'un yatağında yattığı, doğum yapmaya çalışırken acı içinde kıvrandığı zamanı düşündü. Onun küçük, terleyen bedenini göğsüne yakın tutmuş, gitmesine asla izin vermeyeceğine söz vermişti. Bebeğin öldüğünü biliyorlardı ama o kabus sırasında, onu da kaybederse hayatının mahvolacağını düşündüğünü hatırlıyordu.

bir daha asla bir şey ifade etmeyeceğini biliyordu. O zamanlar onu bir hayat kuracak kadar sevip sevmediği konusunda kafası hâlâ biraz karışıkta ama yine de onu kaybetmenin onu öldüreceğini biliyordu. şu anda da aynıydı; ona birlikte olamayacaklarını söylemişti ama onun öleceği düşüncesi kalbini parçalıyordu.

Ona ne yapmıştı? Ve neden kendini kandırıyordu? Onu sevmekten asla vazgeçmeyecekti.

Kendini nehre doğru giderken buldu ve oraya vardığında onun arabasını gördü. Başını salladı -bilmesi gerekirdi. Orası birlikte oldukları son yerdi. Park etti, korkusunu yuttu ve dışarı ıktı. Kayalara ve çukurlara dikkat ederek bastonunu kullandı ve nehrin kenarına doğru ilerledi. Kadın Büyük bir kayaya yaslanmış, yarı oturur, yarı ayakta durur haldeydi. "Liz," dedi sırtına doğru.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Git buradan," dedi.

Ona doğru yürüdü. "Liz, özür dilerim."

Tekrar nehre baktı. "Sadece git buradan. Seninle dövüşmeyi reddediyorum. Ve senden daha hızlı koşabilirim."

Kendine rağmen hafifçe güldü. "şaka yapmıyorum." Onun önünde durmaya gitti. "Özür dilerim Liz. Aklımı kaçırdım."

"Ben de fark ettim," dedi burnunu çekerek. Nemli yanaklarını sıvazlamak için ondan uzaklaştı.

"Bu şekilde olmasını istemiyorum," dedi. "Yani aramızda."

Kadın tekrar ona baktı. "Rick, itiraf etmeliyim ki nasıl olmasını istediğin konusunda en ufak bir fikrim yok. Bana gitmemi söyledin ve ben de denedim. Beni artık sevmediğini açıkça belirttin.... Tüm o telefon konuşmaları... Belki de..."

Ona bir saniye verdi. "Ne düşündün Liz?"

Yere baktı ve bir nefes aldı. "Bir süre sonra tekrar eski benliğin gibi düşünmeye başlayacağını ve Senden asla vazgeçmediğim için minnettarım. Ne olursa olsun seni sevdim."

"Yaptım Liz. Takdir ediyorum. Sadece hayatını benim gibi biri için harcayacağını düşünmüştüm."

Hafifçe sertleşti. "Bacağın yüzünden mi? Aptal bacağın yüzünden mi?"

"Bacağımı geçti," dedi. "Kötü şans getirdiğimi düşündüm. Benimle birlikte bir hayatın kötü deneyimlerle dolu olacağını. Yani, sen ve ben, payımıza düşeni aldık. Anlıyor musun?"

Gözyaşlarının arasından bir kahkaha fırladı. "Ne?" diye sordu.

"Ben olduğumu düşündüm. Ben olmasaydım, hayatındaki her şeyin yoluna gireceğini düşündüm."

"Liz..."

"Peki, ben hemen hamile kalmadım mı? O zamanlar daha yeni regl olmuştum. Ve sonra bebeğimizin ölmesine izin verdim.

Ve sonra bu seni çok incittiği için.... Marines'e gittin."

"Yüce İsa," dedi. Ona doğru uzandı, kolları beline dolandı ve onu kendine doğru sertçe çekti. "Bunu nasıl düşünebilirsin? O şeylerin hiçbirini sen yapmadın. olur!"

Ona tutundu ve başını omzuna yasladı. Omuz silktiğini hissetti. "Senin yaptığın kadar."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı, "çok kötü durumdayız." Omzuna yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken kollarının onu sıkıca sardığını hissetti. Elini o harika ipeksi saçlarında gezdirdi. "Hey, hey," dedi usulca. Ve her şey geri geldi

Ona sarıldığında, onu rahatlattığında nasıl hissettiğini. "Hadi bebeğim, özür dilerim. Çok üzgünüm," dedi. Arkasından Bunu neden üç ay önce yapamadığını düşündü. Bu çok doğaldı, çok doğruydı. Erkek olmak çok iyi hissettiriyordu.

"Bana sarılmanı ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun," dedi.

"Sana daha önce de sarıldım. Aslında tam burada," diye hatırlattı ona.

Başını onun omzuna doğru salladı. "İçinde zerre kadar sevgi yoktu," dedi.

Ondan biraz uzaklaştı ve çenesini eliyle kaldırdı. başparmak ve parmak. "Aramızda bir daha asla böyle bir şey olmayacak Liz. Söz veriyorum."

"Aramızda ne olacak?" diye sordu usulca. "Sadece sana kızgın olmamamı sağlamaya çalışıyorsun, ama sonra artık birlikte olamayacağımıza dair o işe geri mi döneceksin?"

Ona gülümsedi ve yanaklarını teker teker, usulca, nazıkçe öptü. "Birlikte olmak zorundayız. Eğer birbirimize bir ton kötü şans getirirsek, bunu atlatmak için tutunacak birine ihtiyacımız olacak."

"Tanrım," dedi, başını tekrar ona yaslayarak ağladı. "Beni bir daha ağlarken görmeni istemedim," diye hıçkırdı. "Pısrık bir kız olmaktan nefret ediyorum."

"Değilsin. Keşke ben de senin kadar güçlü olsaydım. Neden kendimi toparlayamadığımı bilmiyorum. Tanrım, hiçbir şey yapamadım, anlıyor musun? Bir şeyi anlasan iyi olur, Liz. Asla eskisi gibi olamayacağım. Asla o çocuk olamayacağım.

Her çirkin şeye rağmen sırtan bir insanım. Hayatımın o kısmı havaya uçtu."

Ondan uzağa doğru eğildi. "Gerçekten mi? Ve sen benim de havaya uçmadığımı mı düşünüyorsun?" Başını iki yana salladı. "Jack derdi ki, bir asker yaralandığında onu seven herkes yaralanırmış."

"Jack," dedi, sanki az önce onu düşünmüş gibi. "Ah, Tanrım, Jack."

"Ne var, Rick?"

"Oh adamım. Sana hiç benim hakkımda bir şey söyledi mi?" "Ne gibi?" diye sordu.

"Sanki beni hasta bir köpek gibi uyutmak için dakikaları mı sayıyordu?"

"Jack mi? Tabii ki hayır. Endişelendiğini biliyorum...."

"Sana kötü davrandığımı düşünüyorsan, Jack'e daha kötü davrandım. Tanrım, Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Önce bunu halletsen iyi olur," dedi onda alışık olmadığı bir iddialılıkla.

"Ha? Öyle değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu konuda ileri geri konuşmak istemiyorum ve bana bağırdığın için kendini suçlu hissetmen aramızın iyi olduğu anlamına gelmiyor. Sen ve benim sorunlarımız var.

Dediğin gibi, çok berbat durumdayız. Bu karmaşadan kurtulmak ve olabildiğince normal insanlar gibi olmak istiyorum. Bebek öldüğünde, okul danışmanı bana bu konuda yardımcı olan bir terapist buldu ve bir süre sonra bu konuda kızmadan, ağlamadan konuşabilir hale geldim. Ben de bizim için bunu istiyorum Rick. Her an beni terk edeceğinden korkmak istemiyorum."

"Bunun üzerinde çalışacağız," dedi. "Bol bol konuşacağız. Ama yapmam gerek-"

"Şu anda aynı terapistim var, seninle birlikte bu şeyi atlatmamı sağlıyor. Benimle gelmeni istiyorum."

Omuz silkti. Bir danışmanın daha ne önemi vardı ki? "Elbette, eğer istediğin buysa."

"O iyi biri. Bana çok yardımı dokundu. Biraz şapşaldır ama ondan hoşlanabilirsin. Onun hakkında ne düşündüğünüzü boş verin, sadece birlikte gidin. Bu işi sen ve ben yapacağız, yola devam edeceğiz."

"Bunu sana o mu söyledi? Eğer tekrar bir araya gelirsek, danışmanlık almamız gerektiğini?"

"Öyle dedi," dedi başını sallayarak. "Ve sanırım haklı. Son birkaç ayın üstesinden gelebilmemin hiçbir yolu yoktu.

onsuz. Daha önce benim için işe yaramamış olsaydı, muhtemelen bu konuda ısrar etmezdim, ama artık buna inanıyorum."

"Tabii. Tamam."

"Ve onunla dalga geçmeyeceğine söz ver. Sadece onun tuhaf olduğunu aklından çıkar ve dinle ve konuş. Tamam mı?"

"Tamam," diye kabul etti Rick. "Onun nesi bu kadar tuhaf?" Rick karışma bir tuhaf adam daha eklemeyi düşünerek sordu. Ama ne olursa olsun, onun tuhaflığı işe yaramıştı.

"Şey, komik görünüşlü. Uzun boylu, sıska ve büyük kulaklı. ve uzun, kancalı bir burnu var. Ve uzaylılar tarafından kaçırıldığını düşünüyor."

Rick Liz'in üst kollarını tutarak geri çekildi. Yüzü bir an için şok içinde donup kaldı, sonra içinden kocaman bir kahkaha patladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun!"

"Oh, nasıl olduğunu anlıyorum-istediğin zaman F kelimesini kullanabilirsin..."

"Jerry Powell mı? Liz, görüştüğüm kişi o!" "Hadi ama," dedi başını sallayarak.

"Evet," dedi sırtarak. "Beni buraya kadar getiren o kaçık işte. Tanrı şahidim olsun, bazen bu psikopattan nefret ediyorum- ama itiraf etmeliyim ki, nasıl olduğunu söyleyemesem de faydası oldu." Tekrar güldü. "Evet, Bay Spaceman'ı göreceğim.

seninle. Randevularımızı birleştirebilir miyiz, böylece haftada üç ya da dört kez ona katlanmak zorunda kalmam?"

"Bana söylemediğine inanamıyorum," dedi başını sallayarak.

"Liz, kurallar böyle. Hastalar hakkında konuşmaz." Gülmesini durduramıyordu ve bu hem garip hem de tanıdık geliyordu. Eskiden gülmeyi çok severdi. Son zamanlarda herhangi bir şeyde mizah bulmakta zorlanıyordu. "Ne tekme ama. Hadi Liz, kamyonu geri götürmeliyim."

"Kamyon mu?" diye sordu.

"Evet. Bardaki adam -Dan- bana kamyonetini ödünç verdi." "Sen mi sürdün?"

"Buraya nasıl geldiğimi düşündün?" diye

sordu. "Jack'in yolda beklediğini
düşündüm."

"Hayır. Yaşlı Dan, benimle kavga etti. Sana davranışından hoşlanmadı ve haklıydı da. Ayrıca bacağını çıkardı. Ampute olduğunu bilmiyordum. Bu bana gösterdi." Başını salladı. "İnsanlar aylardır benimle konuşuyorlardı ve hepsi de bizim çatlak Powell ya da Jack gibi sağlam insanlar değildi; her şeyi kolaymış gibi gösteren ampütelerle grup terapisindeydim. Ama bugünle ilgili bir şey her şeyi değiştirdi. Ne olduğunu

Jack'ten özür dile ve kamyonu geri ver."

Ama ne olduğunu biliyordu. Birkaç faktör çarpışmıştı. Jerry ona ulaşmış, eski hayatından kaçmakta başarısız olduğunu görmesini sağlamıştı. Sonra Liz ona hak ettiği her yumruğu atarak karşılık verdi. Sonra Dan bacağını çıkardı ve tek bacağının üzerinde mükemmel bir şekilde dengede durdu. Mükemmel bir şekilde, sanki proteze ihtiyacı yokmuş gibi. Sonra Liz'i olması gerektiği gibi, şefkat ve sevgiyle kucakladı. Her şey bir araya geliyordu. Çok uzun sürdü ama bir araya geliyordu.

Rick Liz'i kasabaya kadar takip etti, ona bir öpücük daha verdi ve büyükannesinin verandasında buluşmak üzere randevulaştı.

Daha sonra. Sonra derin bir nefes aldı ve bara doğru ilerledi. Barda Dan'in sırtını tanıdı. Bacağı eski haline dönmüştü. Cuma gecesi mekân oldukça kalabalıktı ama Dan'in solunda boş bir tabure vardı.

Rick tabureye doğru manevra yaptı ve anahtarları Dan'in kahve fincanının yanına koydu. "Kusura bakma. Biraz zamanımı aldı."

Dan döndü ve ona baktı.

"Beklemene gerek yoktu. Kamyonu bir şekilde sana geri getirirdim."

"Beklemedim," dedi Dan. "Akşam yemeği yedim ve buradan eve yürüyerek gidebilirim."

"Bu işi artık iyice öğrenmişsin, ha?" Rick söyledi.

"Birkaç dişin eksik olması gibi bir şey. Diğer taraftan çiğnemeyi öğrenirsiniz."

Rick kendine rağmen güldü. "Dişler mi?"

"Kolay olmadı," dedi Dan. "Ben zor yolu seçtim. Senin yapmana gerek yok. Buralarda çok yardım var."

"Yardım demişken..." Jack bara doğru gidiyordu. "Uh-oh."

Jack bir havlu ve bir bardak kaptı. Sonra onun önündeydi, ona bakıyor, bardaktaki lekeleri siliyordu onu boğmamak için. "Liz iyi mi?"

"Evet. Onu nehirde buldum ve konuştuk. Güzel ve sakin. Ona tüm bu olanlar için üzgün olduğumu söyledim. Her şey için."

"Bir daha böyle bir şey görürsem, seni dövmeden durabilir miyim bilmiyorum. Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi biliyorum."

"Özür dilerim, Jack. Bu korkunçtu ve bunu biliyorum."

"Seni kulübenin arkasına sürüklememek için tek yapabildiğim buydu."

Rick'in dudaklarına bir gülümseme geldi. Jack her şeye karışır, burnunu sokardı ve bu çoğu zaman başını derde sokardı. "Bahse girerim," dedi Rick.

"Bence danışmanlık randevularını artırmalıyız. Eğer uyum sağlayamıyorsan, belki kendini tutmayı öğrenebilirsin." Kaşlarını kaldırdı. "Hatırladığım kadarıyla bu hiç senin tarzın olmamıştı."

"Görünüşe göre, bu olacak. Birlikte danışmana gitmezsek Liz bana geri dönmeyecek."

Dan'ın başı sertçe Rick'e doğru döndü. "Sadece on sekiz yaşında olduğuna emin misin?"

"Hızlı büyümek zorunda kaldı," dedi Rick. "Jack, sana bir ton özür borçlu olduğumu biliyorum. Yarın kahvaltıdan sonra aşağı ineceğim. Bu konuyu konuşabiliriz. Nasıl olur?"

"Burada köşeyi döndüğünü mü söylüyorsun?" Jack kendini sormaktan alıkoyamadı.

"Sayılır. Sanki kafamın içinde bir bomba patlamış gibiydi." Sonra yüzünü buruşturdu. "Keşke öyle demeseydim."

Jack bir elinde havlu, diğesinde bardakla iri, etli ellerini bara dayadı. "Bana bu delinin bacağını kesmesinin tek ihtiyacın olan şey olduğunu mu söylüyorsun?"

Rick yine güldü. "Hem evet hem hayır. Muhtemelen daha çok Liz'e nasıl davrandığımı görmekle ilgiliydi. O kızı seviyorum ama aylardır ona bok gibi davranıyorum. Onu çok incittim, çünkü uğraşmam gereken boktan şeyler vardı. Ve benim bacağımı alabilmem için iki bacağından da vazgeçebileceğini söylemesi? Benimkini kaybedersem onun hayatından vazgeçeceğini? Tanrım." Başını iki yana salladı. "Sanırım ben

Buna geliyorum. Beni haftada iki kez gönderdiğin o kaçık, bazen insanların güçlerini yeniden toplamaya başlamadan önce dibe vurmaları gerektiğini söyledi. Sevdığım kıza davranış şeklim, yetiştirilme tarzımdan sonra, önce büyükannem ve

Sonra da senin tarafından. Biz kadınlarımıza bu şekilde davranmayız ve bunu biliyorum. Dibi gördüm, nasıl bir adam olduğumu gördüm.

eğer bununla başa çıkamazsam. Ayrıca herkesten çok kendime kızdığımı söyledi. Sanırım ben akıl sağlığına yaklaştırmaya başlamıştı. Sonra bu çılgın deli bacağını kopardı. Hiç kimsenin böyle tek ayak üzerinde dik durduğunu görmemiştim." Rick sırttı ve Dan'e dirsek attı.

"Bu gerçekten harika. Bunu nasıl yaptın bilmiyorum. Sanki sen

Bir karate ustasından falan eğitim almış. Bunu kesinlikle öğreneceğim. Ama önce duşa bir bar kuracağım."

"Sen yap evlat," dedi Dan, kahvesini

yudumlarken. "Bir kola alabilir miyim, Jack?"

Jack'in nutku tutulmuştu. Sersemlemişti.

"Benim...ah...gözlüğe ihtiyacım var. Hemen arkada...."

Jack mutfağa kaçtı. Rick'in bütün ayarlamalarının birdenbire

Ama dört aydır oğlunu, oğlu gibi sevdiği oğlunu, uğruna Almanya'ya kadar gittiği oğlunu ilk kez görüyordu, üstelik onu bir kutuda eve getirme ihtimali olmasına rağmen.

Bir an için Vaiz'in çalışma masasına yaslandı, aşağı baktı, nefesi sert ve sık geliyordu. Gözlerinde yaşlar

hissetti ve kalbi çarpmaya başladı. Bir süre için

Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştir. Rick'in hayatının geri kalanında huysuz ve öfkeli olacağından korkuyordu, oysa Jack'in tanıdığı hiçbir genç adam ondan daha iyi olamazdı. Işık ve neşe ile dolu. Bunca yıl boyunca değil. Rick, Jack'in sayabileceği en iyi genç adam örneğiydi.

"Jack?" Vaiz sordu. Jack başını kaldırdı. "Ah, yine mi yaptın? Bar lavabosunu o dezenfektanla yıkayıp sonra da gözlerine mi dokundun? Tanrım, sen tanıdığım en yavaş öğrenen kişisin. Hadi, buraya gel de durulayalım. Onları temizleyin."

"Durulandılar," dedi Jack sessizce. "Her şey yoluna girecek."

"Buna dikkat etmelisin dostum! Tanrı aşkına, kör olacaksın."

"Ben hallederim. Bir bardak rafına ihtiyacım var," dedi Jack burnunu çekerek. "Daha beş dakika önce oraya bir raf koymuştum."

Vaiz dedi ki.

Jack dişlerini sıktı. İçinde sanki yeni doğmuş gibi hissediyordu. Ama dedi ki, "Bana lanet olası bir gözlük ver, tamam mı?"

"Elbette," dedi Vaiz. "Şu dezenfektanlardan biraz içersen, kışındaki böceği öldürebilirsin."

On altı

Haziran ayı sonunda Rick ve Liz, Jerry "the Spaceman" Powell ile birkaç kez bir araya gelmişti. Her ikisi için de telaşlı bir ay olmuştu. Rick hâlâ fizik tedaviye gidiyordu. Haftada iki kez, ama artık kendisi kullanıyordu. Kendisine, onu birkaç yıl boyunca tekerlekleri üzerinde tutacak uzun kabinli bir Toyota kamyon bulmuştu; aylık maluliyet çek ödemeleri karşılıyordu. Liz de iki işte birden çalışıyordu ve sadece sabahları ile Cuma ve Cumartesi geceleri boş kalıyordu. Birlikte çok fazla zaman geçiremiyorlardı ama çok tatlıydı.

Eşinizle birlikte büyümek, deneysel çocuklar olarak birbirinizden bir şeyler öğrenmek ve bu bilgiyi bir sonraki seviyeye taşımak için söylenecek bir şey vardı. San Diego'daki rehabilitasyon merkezindeki adam haklıydı; Rick ve Liz sevişirken protez duvara yaslanmıştı. Şefkatli, harika, bazen biraz vahşi, her zaman tatmin edici bir aşk. Kayıp bacak hiç önemli görünmüyordu.

"Bunun senin için yeterli olduğuna emin misin Liz?" Rick ona sordu. "Tek bacaklı bir adam mı?"

"Rick, önümüzde uzun yıllar var. Yetersiz kalacağım zamanlar olacak, bunu biliyorum. Senden beklentim O zamanlarda bile beni aynı şekilde sev. Senden bunu beklemek çok mu fazla?"

"Hayır. Sen benim bir milyon yılda hak edebileceğimden çok daha fazlasısın." "Soruna cevap verecek olursam, ben hiç fark etmedim bile.

Bacak gitti. Gerçekten. Sadece güdüğün acımasından şikayet ettiğin zaman fark ediyorum. Gerçek şu ki, seni daha güçlü buluyorum. Daha cesur. Daha akıllı. Seni daha da çok sevdiğimi söyledim ama bu imkansız."

Liz ve Rick Cuma günü öğleden sonra Jerry'yle randevularını aldıktan sonra Rick onu Virgin River'a kadar takip ederdi. Birlikte bara giderler, Liz teyzesinin dükkânındaki işine giderken içmek üzere büyük boy kola alır, Rick de bir süre kalmak, komşularla ziyaret etmek, akşam yemeği yemek ve köşedeki dükkan kapandıktan sonra Liz ile büyükannesinin verandasında buluşmak.

Sadece birkaç hafta içinde ikisi için de çok şey değişmişti. Rick artık arkadaşlarını ve komşularını dostça davranmayarak uzak tutan o sessiz ve asık suratlı genç adam değildi. Çocuklarla haftada bir bira içmek için can atıyor, hatta sadece ziyaret etmek için bara daha sık geliyordu. Ve bu durumdan utanmak şöyle dursun Ampute statüsünde, protezi görünür şekilde uzun şortlar ve bağcıklı botlar giyiyordu. Yürüyüşü biraz yavaş ve zaman zaman dengesiz olsa da artık baston kullanmıyordu.

İşte böyle tipik bir Cuma öğleden sonrasında Rick ve Liz el ele tutuşarak Jack'in yerine girdiler. Bar taburelerine atladılar ve Jack'in sırtışıyla karşılaştılar. "Selam çocuklar, ne haber?"

"Büyük boy kola," dedi Liz.

"Tamamdır, tatlım. Rick?"

Güldü. "Oh, ne istediğimi biliyorsun. Soğuk hava akımı, lütfen."

"Geliyor." Jack onu önüne koydu ve Rick'e, "Biraz çalışmaya başladın mı?" diye sordu.

Rick bir yudum aldı ve kolunu Liz'in omuzlarına doladı. "Biraz hafif ağırlık. Ama eve geldiğimden beri yaklaşık on kilo aldım." Liz'i sıktı.

"Ben Connie'lere gidiyorum," dedi ve Rick'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz."

"Sonra, bebeğim," dedi.

O gittiğinde Jack bir kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre bugünlerde Liz ve senin için işler daha iyi gidiyor."

"Gittikçe daha iyi oluyor. Yazın geri kalanı için bazı planlarım var, Paul'e yarı zamanlı olarak yardım etmekle başlayacağım. Bunu onunla konuştum. İkimiz de ne kadar

alışacağımızı bilmiyoruz.

yardım edeceğim, ama dik durup fırça tutabileceğimden eminim. Dan'i benden sorumlu tutabileceğini söyledi."

"Brady," diye güldü Jack, başını sallayarak. "Onun çalışacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

"Hâlâ Paige'i ararken o tepeye nasıl bu kadar hızlı çıktığını anlamaya çalışıyorum. Yaptığını görmedim ama hatırladın mı? Biz daha ne olduğunu anlamadan tepeye çıkmış ve adamın kafasına vurarak onu yere sermişti." Rick birasından bir yudum aldı. "Kendime biraz daha güvenmeye başladığımda bana tek bacakla yapılan numaralar göstereceğini söyledi." Jack güldü.

"Redwoods'a yazıldım, sonbaharda okula gideceğim. Liz'le gideceğim."

Jack nefes aldı. "Evlat, planlar yapmanın bana ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin."

Rick, "Redwoods'ta uzun süre kalacağımı sanmıyorum," dedi. "Sanırım bölgeyi terk etmek zorunda kalacağım."

"Öyle mi?"

Rick, "Etrafta olmayacağımdan değil," dedi. "Sen buradasın. Gram burada. Kim bilir, belki biraz ileri gidiyorum ama mimarlıkla ilgileniyorum. Ve buralarda lisans programı yok. Humboldt Üniversitesi'nde yok. o dalda bir tane var."

"Mimarlık mı? Bunu ilk kez duyuyorum," dedi Jack.

"Evet, biliyorum. Liz ve ben Redwoods ve Humboldt U'ya gittik, tüm kataloglara baktık. Bir danışmanla görüştüm, bazı insanlarla konuştum. Matematikte iyiyim, çizim yapmayı ve inşa etmeyi seviyorum. Paul ile biraz konuştum. Ana ilgi alanlarım ve yeteneklerim mimarlık veya mühendisliğe doğru eğiliyor gibi görünüyor. Şu anda çok ileriye düşünüyorum ama Eugene'deki Oregon Üniversitesi'ni hedefleyebilirim gibi görünüyor."

Jack yere baktı ve tezgahı sildi.

"Bu konuda korkaklaşacak mısınız?" Rick sordu. "Benim gitmem konusunda mı?"

Jack başını kaldırdı. "Rick, eğer seni Deniz Kuvvetleri'ne gönderip ayakta kalabiliyorsam, sanırım üniversiteye göndermenin de üstesinden gelebilirim. Bunun için kenara biraz para koydum, biliyorsun. Bunun hakkında konuşmuştuk. Yardım etmek isterim."

"Jack.... bunu yapmak zorunda değilsin."

"Çok değil Rick. Az bir şey derken, az kelimesini kullandım. Gl Bill'e sahip olacaksın, ama aynı zamanda geçim masrafların da olacak."

"Yaz boyunca buralarda olacağım," dedi Rick. "Çalışmak, Paul ve topal Dan'den neler öğrenebileceğimi görmek, bir süre Uzay Adamı Jerry ile takılmak için." Güldü. "Bu Çatlağın bazı fikirleri tam da yuvalarına oturuyor, biliyor musunuz? Ona bir kez baktığınızda bunu asla tahmin edemezsiniz - gerçekten tam bir aptal. Yazın sonuna doğru, okul başlamadan önce, ben

Liz'le birlikte Eureka'da kendimize ait bir yer bulacağız. Albertson's marketinde çok iyi bir işi var. Okula gittiği sürece orada kalabileceğini düşünüyor. Okul ona zor gelirse yarı zamanlı çalışmak zorunda kalabilir ama biliyor musun? Düşündüğünden çok daha zeki olduğunu keşfediyor." Gururla sırıttı.

"Yerleşmek mi?" Jack şüpheyle sordu.

Rick, "Bu kadar yeter," dedi. "İlerliyoruz. Biz Artık birlikte yaşıyoruz, böyle olmak zorunda. Ayrı yaşamak artık işimize gelmiyor. Bize biraz kredi vermelisiniz - bekledik. Artık ergen değiliz."

"Şey," dedi Jack temkinli bir şekilde, "öyle."

Rick sırıttı. "Fikrini değiştirmek için Ağustos sonuna kadar vakti var."

"Ricky, dostum, Liz seni buna ikna etti mi? Her zaman istediğini biliyorum-"

"Bu benim fikrimdi, Jack. Sadece onunla daha iyi. Ama çok hızlı hareket etmemeye çalışıyoruz. Önce birlikte yaşayacağız ve bir yıl Redwoods kolejinde okuyacağız, sonra da gelecek yaz evleneceğiz."

"Whoa."

"Birbirimize ihtiyacımız var, Jack. Liz'den daha fazla güvendiğim biri olduğunu sanmıyorum. Belki sen, ama sen o kadar yumuşak ve sevimli değilsin." Çocukça sırtıttı. Sonra daha ciddi bir tavırla ekledi, "Sadece bir şeyler bulmanın bir anlamı yok.

Biz yaşlanırken beni meşgul edecek bir şey. Ayrıca," dedi birasını kaldırıp bir yudum alarak, "düşündüğün zaman o kadar da genç değiliz. Belki yıl olarak, ama deneyim olarak değil.

Ben ve Liz, biraz hızlı büyümek zorunda kaldık. Ve aleyhimize işlemeyen tek şey ilgimizi hiç kaybetmemiş olmamızdı. Birbirimizi hep sevdik. Bu birçok kez test edildi."

Jack bir dakika sessiz kaldı. Sonra büyük bir ciddiyetle, "Beni endişelendiren tek bir şey var Rick. Siz ikiniz, Zor zamanlarda birbirinize destek olmakta çok iyisiniz. Peki ya hiç zor zaman olmadığında?

O zaman nasıl dayanacaksınız? Birbirinizi hafife mi alacaksınız? Sıkılır mısınız?"

Rick kocaman bir gülümseme attı ve kahkaha attı. "Oh adamım! Lütfen beni şu çalıların arasına atın, olur mu?"

Jack arkasını dönüp duvara vurdu ve Preacher yüzünde oldukça şaşkın ve kesintiye uğramış bir ifadeyle mutfaktan çıktı. "Ne?" diye kaşlarını çatı.

Jack çoktan birkaç bira içmeye başlamıştı. "Rick'in bazı planları var, Preach. Devam et Rick. Göster ona."

Rick, Vaiz'e özet versiyonunu verdi. Özellikle ilişkiler söz konusu olduğunda sorun çıkarmasıyla tanınan Jack'in aksine, Vaiz sadece kocaman bir el uzattı. "Aferin sana Rick. Tebrik ederim. Sanırım siz çocukların birkaç iyi mola hakkı var." Jack ona bir bira uzattı. "Şerefimize. Sana ve Liz'e. Sizin adınıza gerçekten çok mutluyum."

Üçü de kadehlerini kaldırarak şerefe dediler. Rick, "Teşekkürler çocuklar," dedi. "Bunu asla başaramazdım Sensiz hiçbir şeyi atlatamam."

"Sen olmasaydın biz de başaramazdık, dostum," dedi Jack. "Senin adına çok mutluyum. Ve seninle gerçekten gurur duyuyorum, evlat."

Dan Brady birkaç aydır her Pazar günü Cheryl ile Old Town Eureka'daki parkta buluşuyor ve her birini iple çekiyordu. Bu öğleden sonraları haftanın en önemli anlarından biri haline gelmişti. Onu Virgin Nehri'nde olup bitenlerle ilgili bilgilendirmekten büyük gurur duyuyordu ve ilk haftalarda birlikte yedikleri öğle yemeği bir saat sürerken, Haziran sonunda bu süre neredeyse üçe çıkmıştı.

Her ikisi için de üstesinden gelinmesi zor geçmişleri vardı. Birbirlerini arkadaş olarak kabul edebilmeleri için bunların bir kısmının konuşulması ve bir kenara bırakılması gerekiyordu. Ancak bu konu bir kez kapandıktan sonra, piknikleri hikâye anlatımı, kahkahalar ve yanakta sevgi dolu bir öpücükle biten. Sıradan arkadaşların birbirlerine yaptığı türden. Ona Rick'e bir şey anlatmak için pantolonunu indirip protez uzvunu çıkardığı ve sokakta tek ayakla zıpladığı günü anlattığında, o kadar gülmüştü ki gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve parktaki insanlar ona bakıyordu.

Dan artık onun hakkında ne hissettiğinden emin değildi. Cheryl artık Dan'in nedenlerinden şüphelenmiyordu.

Onunla konuşurken bir kolunu parktaki bankın arkasına doladı. "Rick, Paul Haggerty için çalışmaya başladı ve Haggerty onu yanımda tutmamı, eğitmemi, ona göz kulak olmamı, iş almadığından emin olmamı söyledi. çok fazla. Rick, Paul'ün onu bu şekilde kolladığını bilseydi, bu onu kızdırabilirdi. Çok daha iyi durumda ama hâlâ gururlu bir yanı var, anlıyor musun?"

"İşi nasıl gidiyor?" Cheryl sordu.

"Sadece birkaç gün oldu ve oldukça iyi dayanıyor. Eğer yeni bir protezi olmasaydı, onu Çöp taşımak. Ama ona alçıpan ve tekstür öğretiyorum. Herkesin resim yapabileceğini düşünüyorum."

"Benden başka herkes," diye güldü. "Bunun bir hilesi olmalı. Kaldığım yatak odasını boyamaya çalıştım. Görünüşe göre

"Sanki bir bulaşık süngeri ve kirli beyaz boyayla duvarların peşine düşmüşüm gibi."

"Gerçekten mi? Bunu senin için düzeltmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler. Ama bana sırrını söylersen hiç sorun olmaz."

"Sır yok, evlat. İyi fırçalar, temiz bir duvarda iyi bir boya ve duvar boyayı tutmayacaksa bir astar - örneğin duvar kağıdını söktüyseniz ve üzerinde biraz Sol arka. İnsanlar bir şey satın aldıklarında başları belaya girer. ya da ihtiyacı olan bir duvarı astarlamayın. Düz bir duvar yapmak için maskeleme bandı ve kalafatı nasıl kullanacağınızı gösterebilirim.

çizgi." Bir parmak eklemine kızın yanağında gezdirdi. "Neden birlikte tamir etmiyoruz? Sana bazı ipuçları veririm, böylece bir daha boya için bana ihtiyacın olmaz."

"Hayatıma daha da yaklaşmana izin vermem için beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun," dedi gülerek. "Beni boyayla baştan çıkarıyorsun."

Ona sıırttı. "Hayır. Yatak odanıza bir davetiye arıyorum."

"O evde yaşayan beş kadın var. Eğer o yatak odasına girersen, resim yapmak için girmiş olacaksın."

"Utanır mısın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Saldırıya uğrayabilirsiniz. Beş kişiden sadece birinin hayatında son bin yılda bir erkek oldu. O da ben değildim."

"Cheryl, seni korkutmak istemem ama sanırım artık hayatında bir erkek var. Sadece seks yapmadın. Bildiğim kadarıyla," diye ekledi omuz silkerek.

Kadın ona güldü. "Ne yaptım ben, sana mı bulaştım?"

"Hadi ama, güzeldi. İtiraf et," diyerek ona doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Güzeldi. Hadi ama."

"Güzel," dedi. "Ama biliyorsun, karmaşık bir konuya girmek istemiyorum."

"Tanrım, Cheryl, özür dilerim, seni yanlış yönlendirmek istememiştim. Aklımda karmaşık bir şey yoktu..." Sonra gülümsedi.

"Bu cümleyi daha önce de kullanmıştın." Bir elini onun yanağına koydu, sonra kısa bir süre ciddileşti. "Sen ve ben oldukça berbat insanlarız. Bazı sorunlarımız var. ağır geçmiş sorunları. Ya bir araya gelirsek, sonra yine o berbat, sefil insanlar olmaya devam eder ve birbirimizi çukura atarsak?"

Bir an için bunu düşündü ve onun gözlerinin içine baktı. "Tatlım, ben de oradaydım, o çukurun dibinde. Oraya geri dönmeyeceğim. Beni buna zorlayamazsın. Ve ben, Tanrı aşkına, seni mahvetmekle ilgilenmiyorum. Buna ne dersin?"

"Ne arıyorsun?" diye sordu ona.

"Bugün mü? Gerçek bir öpücük düşünüyorum, kollar birbirine sarılmış, yakın, ıslak ve özensiz ve yarım saniyeden daha uzun. Ve sonra, sanırım Çarşamba akşamı işten sonra seni arayacağım, sadece günün nasıl geçtiğini öğrenmek için."

"Çarşamba akşamı AA toplantım var...."

"Bana ne zaman aramanın uygun olduğunu söyleyebilirsiniz. Çok esnek biriymdir."

"Peki sonra?"

"Bir gün seni güzel bir akşam yemeğine götürmek istiyorum. Korkutucu ya da süslü bir şey değil, sadece güzel. Sessiz, güzel yemekler, yemek yerken konuşabileceğimiz, kuş pisliği riski olmayan bir yer. Bir toplantıyı kaçırmayı beklemiyorum, daha sonra seni alabilirim. Lokantadaki erken vardiyadan önce biraz dinlenmen için seni eve yeterince erken götürürüm."

"Haftada birkaç gün iznim var," dedi. "Erken bir toplantıya katılabilirim ve akşam yemeğini yemek zamanı." Sonra gülümsedi.

"Bu fikir konusunda benimle mücadele etmiyorsun," diye gözlemlledi.

"Şu ana kadar dikkat etmem gereken bir şey önermediniz."

"Tatlım, seni korkutmak gibi bir niyetim yok." Parmak eklemine kızın çenesinin pürüzsüz derisine sürttü. "Sen

oldukça

Akıllı ve seninle olmak güzel. Eğer senin için de iyiye, devam edeceğiz. İstedğin şey olmaktan çıktığı anda tek yapman gereken bunu söylemek."

Başını salladı ve gülümsedi. "Yıllar önce senin gibi biriyle karşılaşmış olsaydım- Ah, unut gitsin, bununla hiçbir ilgisi yoktu."

"Ne?" diye sordu.

"Bu sadece alkoliklerin bazen düştüğü bir tuzak. Sanki hayatım daha iyi olsaydı, sarhoş olmazdım. Gerçek şu ki, hayatım alkolik olduğum için daha iyi değildi. Bunun bağımlılıkla ilgisi vardı, şansla, zekayla ya da doğru adamla değil."

Ona sıırttı. "Neredeyse benim doğru adam olduğumu düşündüğüne dair bir ima sezdim."

Onun yanağını okşadı. "Şimdiye kadar işe yaramış görünüyorsun."

"Birkaç hafta içinde aletleri yerleştireceğim. Eski eviniz güzelleşmeye başladı. Görmek ister misin?"

Yere baktı. "Özür dilerim Dan. Çok çalıştığını ve iyi para harcadığını biliyorum. Bunu küçümsemek istemem. Sadece o ev, anlıyor musun? Oradayken olduğum kişiden nefret ediyorum. Her şey onarılmış olsa bile kapıdan içeri adım atmak bile beni geçmişe götürüyor. Nefret ediyorum. Bir daha görsem bile umurumda değil.

Ve çok üzgünüm çünkü bu duygularını incitmiş olmalı."

"Hayır," dedi, elini yanağına bastırarak tekrar. "Sorun değil. Aslında, neden işi olabildiğince hızlı bitirmiyorum ve sen de onu satışa çıkarıp hayatından çıkarmıyorsun? Bak ne diyeceğim, senin için birkaç fotoğraf çekeceğim. Böylece ne yaptığım hakkında bir fikir edinebilirsin ve kapıdan içeri girmek zorunda kalmazsın."

"Ama satarsam, nerede yaşayacaksın?"

Omuz silkti. "Bir şeyler bulacağım." Sonra gülümsedi. "Belki size biraz daha yakın bir şey, eğer bunun çok ısrarcı olduğunu düşünmüyorsanız."

Başını iki yana salladı. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum..."

"Tatlım, sen tanıdığım en özel kadınlardan birisin. Bu kadar uzun yıllar boyunca bunu bilerek, ama hayatında bu noktaya gelmen için gereken buysa, aferin sana. Seninle gurur duyuyorum. Ayrıca, senden çok etkilendim. Üzgünüm, bu Tanrı'nın gerçeği, ama Endişelenme. Beni tahrik ettiğin gerçeğiyle başa çıkabilirim." Sırıttı. Sonra ciddileşti. "Cheryl, çok tatlısın. İliklerine kadar iyi, iyi kalpli, güçlü, güzel, konuşması çok kolay..." Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı. "Bebeğim, yapma bunu," dedi başparmağıyla bir damla gözyaşını silerek. "Özür dilerim, seni zorluyorum, bunu yapmak istememiştim."

Başını salladı ve burnunu çekti. "Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Daha önce kimse benim hakkımda böyle şeyler söylememişti." Tekrar burnunu çekti. "Sanırım bu en güzel bana söylediği tek şeydi." Sonra gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne bir kaş çattı. "Dan Brady, eğer pantolonuma girmek için benimle oynuyorsan, seni vurup öldüreceğim."

Bir kahkaha patlattı ve onu kendine doğru çekti. "Tamam Cheryl. Eğer sadece birileriyle yatmak isteyen o hesapsız eziklerden biri olduğum ortaya çıkarsa, durma, öldür beni. Ama akıllıysan, o iğrenç banyoyu yeniden yaptırana kadar beklersin. Tanrım, bu tam bir kabus olacak."

Onun kucağına sokuldu. "Seni vurup öldürmek zorunda bırakma beni," diye fısıldadı.

"Tamam, sevgilim," diye fısıldadı. "Çarşamba akşamı bir telefon etsen ve akşam yemeği için bir gece ayarlamaya çalışsan nasıl olur? Senin için uygun mu?"

"Hmm. Bu işe yarayacak."

"Biraz daha yaklaş. Tam bu bankta bana doğru bastır. Beni bir kız arkadaş gibi öp, Çarşamba gecesi arama zahmetine girip girmeyeceğimi görmek istiyorum." Kadın yaklaştı. Parmaklarını kızın yumuşak saçlarına geçirdi ve başının arkasını avucunun içine aldı. Ağzını kendine doğru

çekti ve ağzının üzerinde gezinirken gözlerini aşağı indirdi

yavaşça, kasıtlı olarak, lezzetli bir şekilde. Başları daha iyi oturması için eğildi; dudakları ayrıldı ve ikisi de yumuşak bir şekilde inledi.

Acele etmediler. Öpüşme bittiğinde, o çok gülümsedi tatlı tatlı. "Çarşamba günü aramayabilir," dedi. "Belki Salı günü aramak için. Ve Perşembe. Ben deli değilsem, buna hazırsın."

"Hazır olduğum tek şey bu...."

"Güzel," dedi sırtarak. "Seni bir şeylere ikna etme işini seviyorum."

"Sadece meraktan soruyorum, sahte bacakla sevişiyor musun?"

"Hayır, bebeğim," dedi. "Dudaklarımla, parmaklarımla, kelimelerle ve vücudumun temel parçalarıyla sevişiyorum. Gerçekten çok uzun zaman oldu ama sanırım bir kez işin akışına girdiğimde nasıl yapıldığını hatırlayacağım." Kadının alnına bir öpücük kondurdu. "Senin için endişeleniyorum Bu mu?"

Başını iki yana salladı. "Bana bolca zaman vereceksin, değil mi?"

Gülümsedi ve kızın saçlarını kulağının üzerinden taradı. "İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim."

Walt Booth Garberville havaalanının küçük park yerinde kamyonetine yaslanmıştı, pist bir çitin diğer tarafındaydı. Muriel kalkıştan kısa bir süre sonra onu jetten aramış ve ne zaman geleceğini söylemişti. Lear stüdyosu onu Kuzey Kaliforniya'ya bıraktıktan sonra

Yönetmen ve başka bir aktörle Los Angeles'a. Uçağın görünmesi uzun sürmedi. Mükemmel bir iniş izledi, ardından Lear uçağı biniş alanına doğru taksi yaptı. Merdivenler açıldı ve uçaktan inen tek kişi Muriel oldu.

Gittiği gibi geri döndü, kot pantolon, botlar, neredeyse Temmuz olmasına rağmen hafif süet bir ceket ve kovboy şapkası. Merdivenlerden inerken üniformalı kabin görevlisi tarafından takip edildi ve ona küçük bir el çantası uzattı

anta. Ancak ayrılışından farklı olarak, şimdi daha fazla valizi vardı ve çok büyük bir valizin bagajdan alınması gerekiyordu.

bagaj bölmesi. Görevlinin elini sıktı ve çantasını kendi tekerlekleri üzerinde arkasından çekti.

Walt ona tam olarak nerede bekleyeceğini söylemişti. O da şapkasını kafasına geri itti, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı, başparmaklarını kot pantolonunun n ceplerine soktu ve yolcu check-in, sevkiyat ve ofisler olarak hizmet veren küçük binadan geçmesini bekledi. O Uzun, ince bacaklarına hayranlıkla bakarak ona doğru yürürken manzaranın tadını çıkardı. Ondan birkaç adım ötede durdu ve gülümsedi. "Nasılsın?" diye sordu.

"Neredeyse bitti," dedi

gülümseyerek. "Hemen hemen mi?"

"ıktığında biraz seyahat etmem, biraz tanıtım yapmam gerekecek.

Ve etkinlikler olacak-Cannes, Oscarlar, Altın Küre, bu tür şeyler." Sırıttı. "Manikr, pedikr ve özel elbiseler almam gerekecek. Ve sen de bu şeyler için seni giydirmeme izin vermelisin."

"Ah, bilmiyorum..."

"Bu konuda gerçekten tartışmazsın, değil mi? Böyle şeyler için seni yanımda istiyorum. Yanımda olmanı istiyorum ve yabayı evde bırakacağız."

"Bu dünyaya açılmak gibi bir şey olurdu, değil mi?"

"Olurdu," diye onayladı.

"Kişisel antrenrnle birlikte olma şansını mahvediyorsun, biliyorsun."

"Kişisel antrenrmn adı Helga ve çoğu zaman ondan nefret ediyorum!" Başını arkaya doğru eğerek ona güldü. "En azından birkaç haftada bir Montana'ya uçmak zorunda değilsin. Minnettar olmalısın."

"Montana'yı zleyebilirim," dedi. "Montana'da bizimle iyi şeyler oldu. İyi şeylerle dolu hafta sonları."

Gülme sırası ondaydı. "Montana'yı çok fazla zlememeni sağlayabilirim."

Ciddileşti. "Döndüğün için çok mutluyum. Seni her gün görebiliyorum."

Bavulunu geride bırakarak ona doğru adım attı. Ellerini adamın omuzlarına koydu ve adam da ellerini kadının beline koydu.

"Seni biraz şişmanlatmam lazım," diye alay etti. "Kilo vermişsin."

"Ben de kilo vermeye dayanabilirim. Seninle birlikte olmak bile beni şişmanlatıyor."

"Yorgun musun tatlım?" diye sordu.

"Yorgunum," diye itiraf etti. "Bu gece kollarına yatıp uzun bir uyku çekmek için sabırsızlanıyorum. Bizde var mı yükümlülükler?"

Başını iki yana salladı. "Vanni'ye bu öğleden sonra eve geleceğini ve en azından bir süre rahatsız olacağımı söyledim.

yirmi dört saat. Hafta sonu hepsine yetişeceğiz."

Onu kendine yaklaştırdı ve şapkasını başından çekerek dudaklarını alnına bastırdı. Tam bunu yaparken bir klik sesi duyuldu. İkisi de dönüp irkilerek sese doğru yöneldi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi.

"Tanrım, bu hiç mantıklı değil," dedi, park etmiş bir arabanın arkasından onlara doğru yaklaşan güçlü kameralı bir fotoğrafçıya bakarak. "Ben mi? Neden biri benim fotoğrafımı çekmek istesin ki?"

"Belki de kiminle vakit geçirdiğin Haberler," dedi Walt omuz silkerek. Onu kendine doğru çekti. "Bu konuda hiç şüphe kalmadığından emin olalım." Ve Walt güçlü bir niyetle kızın ağzının üzerinde gezindi ve tam da gizliden gizliye umduğu gibi, öpüşme devam etti ve devam etti. Öpücüğün kendi akışına bıraktığında, biraz geri çekildi ve güldü. "Bu işe yaramalı."

"Bu sana hiç yakışmadı," dedi. "Normalde bu tür şeyleri sevmezsin."

"Muriel, tatlım, sana sırlısıkam aşığım ve bunu tüm dünyanın bilmesi bana çok iyi geliyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Yani, prodüksiyon etkinlikleri için seni giydirmeme izin verecek misin?"

"Olabilir."

"Ben de sana sırlısıkam aşığım sevgilim. Ve çok lanet Evde olduğum için mutluyum. Uzun bir süre kalmayı umduğum yerde. Ve ben ne dersem onu giyeceksin."

"Yapacağım," dedi. "Amacım seni mutlu etmek."

Onun yanağını okşadı ve gülümsedi. "Sen ve ben iyi olacağız. Hadi buradan çıkalım ve bir süre yalnız kalalım. Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım var."

"Virgin River'da mı?" dedi içten bir kahkahayla. "Kızım, bu Küçük bir kasaba sizin film setinizden daha fazla dramla dolabilir."

ISBN: 978-1-4268-7883-1

CENNET VADİSİ

Telif hakkı © 2009 Robyn Carr'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi de dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla çoğaltılması veya kullanılması, Yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un yazılı izni olmaksızın fotokopi ve kayıt ya da herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda'da tescilli ticari markalardır, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde.

www.MIRABooks.com